This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

DIONYSII
ORBIS DESCRIPTIO;
Cum Commentariis
EUSTATHII,
ARCHIEPISCOPI
THESSALONICENSIS.

OXONIÆ,
E THEATRO SHELDONIANO.
MDCCX.

£12.

SCRIPTORES ANTIQUI

qui Dionyſii noſtri diſertim meminerunt.

Stephanus Byzant. p. 14. Edit Berkel.

ΑΒυδοι, τρεῖς πόλεις· ἡ καθ' Ἑλλήσποντον τῶν Μιλησίων ἄποικος, ὡς Διονύσιος· Σηστὸς ὅπῃ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο. alibi etiam : *ſc. p.*32. 144. 151. 169. 178. 212. 222. 244. 265. 297. 344. 352. 409. 417. 418. 451. 587. 590. 752.

Conſtantinus Porphyrogenneta, l. 1. Them. xv.

Ἡ μὲν Κύπρος νῆσός ἐστι μεγάλη, κειμένη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, καθώς φησιν ὁ περιηγητὴς Διονύσιος· Κύπρος δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι κόλπου. necnon & *Them.* XVI. & *lib.* 2. *Them.* VI.

Euſtathius in Homerum, p. 192. Edit. Rom.

Πόντος δὲ Ἰκάριος μέρος τι τοῦ Αἰγαίου, εὔρῳ καὶ νότῳ μάλιστα κυμαινόμενος. ἔνθα, ὡς ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ, μεγάλα ἐγείρονται κύματα. ſic & alibi, p. 262. 272. 273. 277. 279. 307. 310. 362. 366. 429. 585. 623. 626. 725. 816. 900. 905. 975. 994. 1059. 1133. 1144. 1148. 1387. 1390. 1478. 1491. 1545. 1561. 1659.

Scholiaſtes Nicandri, p. 13. Edit Pariſ. *per* Morelium.

Ἑπτάστομος ὁ Νεῖλός ἐστι κατὰ τὸν περιηγητὴν Διονύσιον.

Joannes Tzetzes in Var. Hiſt. Chil. IV. Hiſt. 139.

Ἰλλυριοῖς οἱ τάφοι δὲ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας,
Κακοῦ τινος Ἰλλυριοῖς καὶ βλάβης γινομένης,
Ἀλλήλοις κυλινδούμενοι πέτραγοι συνεκρότουν,
Ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς καὶ βλάβαις.
Ταύτην ὁ Διονύσιος γράφει τὴν ἱστορίαν.

Vide & *Chil.* VIII. *Hiſt.* 218. & *Chil.* XIII. *Hiſt.* 450.

Idem in Scholiis ad Lycophronis Caſſandram, v. 188.

Τὴν Λευκὴν νῆσον τοῦ Εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἢ κατὰ Διονύσιον περιηγητὴν ὅτι λευκὰ πολλὰ ζῶα ταύτην κατοικεῖ. præterea & ad v. 695. 847. 925. 1206. 1288.

Scholiaſtes Ariſtophanis, p. 62. Edit. Genev.

Ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς ὁ περιηγητὴς δηλοῖ.

Scholiaſtes Thucydidis, p. 124. Edit. Oxon.

Φασηλὶς πόλις Παμφυλίας. μέμνηται ταύτης καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητής.

Etymologicon Magnum, p. 706. Edit. Sylb.

Ῥυσμὸς, εἰκὼν, ἰδέα, σχῆμα. Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει. itidemque p. 70.86.205.427.622. 659. 706. 708. 751.820.

SCHOLIA ſua in Dionyſium memorat idem Euſtathius ad Homerum, p. 2. Edit. Rom.

Καὶ οὕτως ὁ διὰ συγγράμματος τούτου ἐρχόμενος συχνὰ οἷον καταλύων ἀναπαύηται, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν περιηγητὴν ἡμῖν γέγονε. ſicut & p. 12. 27. 30. 35. 86. 102. 110. 128. 158. 193. 262. 264. 269. 270. 273. 274. 276. 284. 285. 286. 287. 300. 301. 306. 312. 313. 314. 319. 331. 336. 351. 356. 357. 359. 363. 364. 366. 368. 382. 402. 405. 732. 758. 782. 815. 843. 889. 916. 917. 1395. 1462. 1468. 1484. 1510. 1521. 1538. 1545. 1668. 1711. 1716. 1720. 1760. 1821. 1861. 1913. 1923.

Dionyſii ELOGIUM ex Oratione Adr. Turnebi.

Dionyſius luculento poëmate orbem terrarum oceanumque complexus perſtrinxit, & ex illa infinita amplitudine & vaſtitate in anguſtum contraxit; eaque fide ac diligentia omnia deſcribit, ut qui ejus librum didicerit, non magis in toto orbe terrarum, quam in ſua urbe errare poſſit.

Euſtathii ENCOMIUM ex Niceta Choniate, p. 197. Edit. Pariſ.

Ἦν δὲ οὗτος [ὁ τῶν Θεσσαλονικέων ἀρχιερεὺς] ὁ πολὺς ἐν λόγοις καὶ ἀρετῇ διαβεβοημένος ἐπωνυμίᾳ Εὐστάθιος. ᾧ καὶ τὸ ἀπὸ συνέσεως ἐπιπρεπὲς ἀξιέπαινον, καὶ ἡ πολυπειρία θαυμαστή τις καὶ ἀξιάγαστος, τὸ δὲ παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων ἐν λόγοις, καὶ σοφίας πάσης, ὁπόση τε ἡμετέρα καὶ ὅση τῶν θύραθεν, κρατῆρα εἶναι περιχειλῆ, τὸ εἰκονότατον ἐκείνου καὶ ἐξαίρετον ἦν χαρακτήρισμα.

Πρὸς

Πρὸς τὸν πανσέβαστον δοῦκαν κύριον ΙΩΑΝΝΗΝ, τὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν δεήσεων, τὸν υἱὸν τοῦ πανσεβάστου σεβαστοῦ, καὶ μεγάλου δρουγγαρίου, κυρίου ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ τοῦ ΚΑΜΑΤΟΡΟΣ, ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ διακόνου ἐπὶ τῶν δεήσεων, καὶ μαΐστωρος τῶν ῥητόρων, τοῦ καὶ ὕστερον γεγονότος ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἐπιστολὴ ἐπὶ τῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ περιηγητοῦ παρεκβολαῖς. μεθ᾽ ἣν προοίμιον εἰς τὸ πρᾶγμα· καὶ μετὰ τὸ προοίμιον, αὐταὶ αἱ παρεκβολαί.

ΠΙΝΔΑΡΩ μὲν τῷ σοφῷ πρὸς λύραν εἰπεῖν, ᾠδῆς ὀφειλέτῃ γινομένῳ, καὶ τὴν ὀφειλὴν ἐπὶ μακρὸν ἀναβαλλομένῳ, ἤρεσε χαρὰν λήθης ἐνστήσασθαι καθ᾽ ἑαυτοῦ· καὶ τοίνυν ὅτι τε γλυκὺ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθεν, ἐκεῖνος λέγει, καὶ τὴν καρδίαν ἀναπτύσσειν ἐθέλει, ὡς ἂν ἔχοι ἀναγνῶναι ποῦ τῆς ἐκείνου φρενὸς ὁ ἄνθρωπος γέγραπται, ᾧ τὰ τῆς ὀφειλῆς ὑπερέθετο. ἐμοὶ δὲ, ὦ πανσέβαστε, κάλλιστε καὶ σοφώτατε, εἰ καὶ ὄφλειν ἐπῆλθε τὸν ἐν ὑποσχέσει λόγον, καὶ εἰς ἱκανὸν ἀναβάλλεσθαι τὰ τοῦ ὀφειλήματος, ἀλλ᾽ οὔ τι κατὰ πάθος λήθης. οὐχ οὕτως ἐγὼ κάρον πάσχω, οὐδ᾽ ὑπονυστάζω πρὸς ἅπερ ἔχειν ἐχρῆν πολὺ τὸ νηφάλιον. ἢ τίνος ἂν ἐπιστραφείην ἔτι, τὴν σὴν ἐν οὐδενὶ θέμενος βούλησιν; ἧς ὅλην ἐκτέθεικάς μοι τὴν ψυχὴν, καὶ μηδὲν εἶναι ὅπερ ἂν ἐμοὶ βουλητὸν, ὃ μὴ καί σοι θελητόν; οὐ τοίνυν ἔπαθον λήθην ἐφ᾽ οἷσπερ κατένευσα, οὐδὲ τὸ τῆς Λητοῦς χρῆμα καὶ τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς ἔχεν Ἑρμοῦ τούτου καυχήσασθαι, καὶ τὴν κατ᾽ αὐτοῦ μάχην κρατῆσαι, καὶ τρόπαιον στήσασθαι. πάθος δέ τι κατασκῆπτον ἕτερον ἔξω τῶν ὑπεσχημένων ἔρριπτέ με, καὶ τὴν κατάνευσιν ἀνεσκέδαζεν. ἐλογιζόμην γὰρ ὡς ἐν μικρῷ κείσεταί σοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἂν ἐμμερίμνως διατεθείης ἐφ᾽ οἷς ὁ λόγος ἦν ἐν ἡμῖν. ἐνενόουν γὰρ τὴν σὴν ἐν λόγοις ἐπίδοσιν, ἐλογιζόμην τὸ μεγαλοφυὲς, τὰς τῆς καρδίας ἀναβάσεις εἰς νοῦν ἀνῆγον. καὶ τοίνυν τὴν οὕτως ἐπὶ τὰ μείζω ἐπέκτασιν συννοούμενος, οὐκ εἶχον ἐμαυτὸν πείθειν ὡς ἄρα μέλον ἔτι σοι ἔσται τοῦ λαληθέντος· οὐδέ

σε

σε τῶν ἐν λόγοις ἤδη μάλα πλουτεῖν ἀπαρξάμενον, καὶ χρέως ἐνόμιζον τούτου σμικροτάτου μεμνῆσθαι. οὕτω λιχνεύεσθαι τὰ εἰς λόγους μεμαθηκὼς, ὡς μηδὲ τὰ βραχύτατα περιορᾶν κάτω που πίπτοντα· καὶ οὕτω σοι τοῦ τῆς σοφίας πλούτου ἔπεισι γλίχεσθαι, ὡς μηδὲ τὰ ἐν λόγοις οἷον ψήγματα παρατρέχειν, ὅσα μὴ πάνυ τιμᾶται πολλοῦ. ἀμέλει καὶ ἡμῖν οὐ θέλεις ἀφιέναι, εἰ μὴ τὸ ὀφειλόμενον ἀποδώσομεν, οὐδὲ χρεοκοπίαν ἡμῖν ψηφίζῃ. ἀνελίξας δέ σου τὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφειλέτας ἐφευρηκὼς, βαρὺς ἐμπίπτεις, καὶ μικροῦ καὶ ἄγχεις, καὶ οὐκ ἀνήσειν φὴς, εἰ μὴ τὸ δέον ἀποτίσομεν· καίτοι βραχὺ ἐκεῖνο καὶ μικροῦ τινος τιμώμενον, καὶ ὅπερ ἂν ἀφεθὲν, οὐ πάνυ τι τὸν μὴ λαβόντα λελύπηκε. σὺ δὲ καὶ τόκου ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράφεις, καὶ οὕτω γίνῃ τοῦ πλείονος. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὁ γλυκὺς Λυσικὸς εἶχε ποιεῖν, ὃς ἐν λόγοις παμπλούσιος ὢν, εἶτα δὴ καὶ ὀφειλέτης εἶναι μαθὼν, ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ καὶ τόκον ἡδέως προσκατετίθετο, καὶ τὸν ὀφειλόμενον λόγον ἀποδιδοὺς, προσαπεδίδου καί τινα ἐπιθήκην, καὶ ταύτην τόκον ὠνόμαζεν. ἡμῖν δὲ οὐ πάνυ ἐν εὐχερεῖ τὸ τοιοῦτον ἔσται. οὐ γάρ κατ' ἐκεῖνό μοι τοῦ λόγου, χρυσῖτις καὶ ἡμῖν τὰς φλέβας εἰς δαψίλειαν ὑπήνοιξεν μεταλλείας ῥητορικῆς, ἀλλὰ πάνυ τὰ ἐς λόγους πενόμεθα. ἀγαπητὸν οὖν εἰ καὶ τὸ ἀρχαῖον τοῦ ὀφειλῆς ἀποτίσαι ἡμῖν ἐξαρκέσεται. τοίνυν ἔχεις ἰδοὺ σοφωτάτη καὶ σεβασμία μοι κεφαλὴ, εἰ μὲν τὸ σοι ποθούμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν (ὅτι μηδὲ περιαυτολογεῖν) τὸ χρέος δ' οὖν ὅπερ αὐτὸς μὲν ἤδη πολλάκις ἀπήτησας, ἡμεῖς δὲ ἄρτι καταβαλλόμεθα. καὶ οἶδα μὲν ὅτι πολλοῖς τισι τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ μὴ μεγαλεῖον εἶναί τι, οὐ πάντη δόξει εὐέντευκτον. οὐκ ὀλίγοι γὰρ οἱ τὰ τοιαῦτα γαῦροι καὶ στρυφνοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς. ἀλλ' ἐμοὶ τὰ τῆς ψήφου ἑτέρως πίπτουσι. κρίνω γὰρ εἶναι δέον, ἕκαστον ἐπιταχθέντα πρᾶγμά τι, καλῶς ἐκεῖνο διαχειρίζεσθαι· καὶ ὡς οὐκ ἂν ἔχοι ῥᾳδίως ψέγεσθαι, κἂν μέγα τυγχάνῃ, κἂν μικρὸν εἴη. καὶ τὸν τυχόντα τοῦ τοιούτου καλοῦ, καὶ τὸ ταχθὲν δεόντως ἐπιτελέσαντα, τοῦτον ἐγὼ τὸν ἄνδρα καὶ δεινὸν αὐτὸν καὶ σπουδαῖον καὶ δεξιὸν καλέσαιμι, παίζων τε, ὅ φασι, καὶ σπουδάζων. οἶδας οὖν καὶ αὐτὸς ὅπως ἐπιτάξας ἔχεις τὰ κάλλιστα τῆς τοῦ Διονυσίου περιηγήσεως ἀπανθίσαι σοι, ὅσα συντελεῖν ἔχει πρός τε ἄλλην γνῶσιν, καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν δέουσαν, καὶ πρὸς ῥητορείαν γραφῆς, καὶ πρὸς ἐμπειρείας συναγωγήν. προσερανίσασθαι δὲ τοῖς ἐκείνου καὶ εἴ τι που ἄλλο προσεπιτεθῆναι χρεὼν, διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπιλ[illegible]σικὸν, καὶ ἐν στενῷ περιηγήσεως κείμενον. τοῦτο δὲ καὶ πεποιήκαμεν κατὰ τό σοι θυμῆρες· πᾶν μὲν ὅσον οὐκ αὐτόθεν χρηστὸν

προσχειπροχειρίζεσθαι, ἀφέντες παρὰ τῷ Διονυσίου βιβλίῳ κεῖσθαι ἀργὸν καὶ ἀπόθετον· ἅπαν δὲ καὶ οἷον ἀγαθὸν εἰς χρῆσιν εἶναι τοῖς καταλογάδην ἐπιβάλλουσι τῇ γραφῇ, οὐ καὶ ἄλλως τοῖς τοῦ Διονυσίου ζηλωταῖς, ἀνακαινίσαντες, καὶ φιλοκάλως ἐπιλεξάμενοι· καὶ οὕτω σοφίας ἐκεῖθέν σοι κρατῆρα κερασάμενοι, κατηρτισμένον οἴνῳ γυμνῷ στεμφύλων τε καὶ λύμματος καὶ γιγάρτων τραχύτητος· ἤδη δὲ καὶ μυελὸν ὥσπερ σοφιστικόν σοι τοῦτον παρατεθείκαμεν, ὀστῶδες ἅπαν ποιητικῆς σκληρότητος ὀστρακίσαντες· ὡς ἂν τοῦτόν γε τὸν τρόπον τῷ ποιητικῷ ἐνάμιλλοι φαινοίμεθα Χείρωνι, ὃς μυελοῖς ἐξέτρεφε τὸν τῆς Θέτιδος. μᾶλλον μὲν οὖν καὶ πολλῷ βέλτιον ἐκείνου πράττοιμεν ἄν, οὔτε θηρείων ἀναλεγόμενοι μυελοὺς, καὶ οὐδὲ Ἀχιλλεῖ παρατιθέντες αὐτοὺς, μειρακίῳ Θετταλῷ, πολλῷ τὴν ὠκύτητα τῶν ποδῶν, ὃ δὴ κἂν ὁ τυχὼν καὶ πολὺς ἔχοι ἄνθρωπος· ἀνδρὶ δὲ τὰ πάντα καλῷ, καὶ ὡς ὄντως ὀλβίῳ, βασιλικῷ τὴν τοῦ γένους φύσιν, μεγαλοφυεῖ τὴν ψυχὴν, λογίῳ τὴν ἐπιτήδευσιν, λαμπρῷ τὴν σωματικὴν ἀναδρομήν· καὶ ἰδεῖν μὲν, Χαρίτων ἄγαλμά τι, τὸ δ' ἐντὸς, ὁποῖον ἄν τις τὸν ἀληθῆ καταγράψειεν ἄνθρωπον. τοῦτό τε οὖν οὕτω ποιοῦντες καθάπερ ἐπὶ βουλομένῳ σοι, πᾶν εἴ τι νόστιμον τῆς τοῦ Διονυσίου ποιήσεως, εἰς φιλοτήσιον βρῶμα συσκευάζομεν. προσεπιτεθείκαμεν δέ τι καὶ ἥδυσμα ἑτέρωθεν διακονησάμενοι, καὶ εἰς ὅσον ἦν δέον ἐπιλεξάμενοι πρός τε συμμετρίαν, καὶ ὡς ἦν εὔκαιρον. καὶ οὕτω τὴν βρῶσιν ταύτην ἐπιπλέον ἀγλαΐζομεν, ἀρτύοντες, καὶ ταῖς πολλαχόθεν καρυκείαις ἐπικοσμοῦντες· ὡς ἂν μὴ πάντῃ γλισχρὸν ἡμῖν εἴη τὸ τῆς δεξιώσεως, οὐδὲν προστιθέντες ἀπηρτημένον, καὶ οἷον μὴ τῆς τοῦ Διονυσίου προηγήσεως ἔχεσθαι· (ἦν γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα πάρεργον, καὶ φιλοτιμία κενὴ, καὶ φαύλη δοξοσοφία, καὶ μακρᾶς τινος γραγγραφίας ἀποκλίσεις τε καὶ νόθευσις) αὐτοῖς δὲ τοῖς τοῦ Διονυσίου ἐμμένοντες· καὶ τὰ μὲν ὡς ἐν παραφράσεως λόγῳ μεταποιοῦντες, καὶ οὕτως ἀναπτύσσοντες, τὰ δὲ καὶ αὐτοῖς ἔπεσιν ἐξαγγέλλοντες· ὅπου δέ τι καὶ προσεπιτεθεῖσθαι χρὴ, ἐπιτιθέντες καὶ αὐτὸ, καὶ οὕτω τὸ λεπτὸν τῆς ἱστορίας ὡς οἷον εἰπεῖν συμμέτρως παχύνοντες, καὶ τὸ μικρὸν ὑποκείμενον ἠρέμα μεγεθύνοντες. οὐκοῦν περιφρονητέον πάντῃ τὸ καταπραχθὲν, εἴπερ ἐντελῶς τὸ ἐπιταχθὲν πεπεράτωται. διό τοι τοῦτο θαρρεῖν ἔπεισί μοι ὡς οὐκ ἂν ἀποράλιον τῷ πανσεβάστῳ σου ὕψει τουτὶ τὸ πρᾶγμα πεσεῖται, ὅτι τε κατὰ τὸ ποθούμενόν σοι τετέλεσται, καὶ ὅτι ὁ τὸν Διονύσιον φιλῶν, ἔχοι ἂν ὁμοίως καὶ περὶ αὐτὸ διατίθεσθαι. καλὸς μὲν γὰρ ὁ Διονύσιος, καὶ γλυκὺς ᾄδειν, καὶ φράζειν γοργὸς, καὶ σπουδαῖος τὴν ἱστορίαν, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἰδὼν ἄστεα, καὶ νόον γνοὺς ὀφθαλμῷ καὶ διδασκάλῳ μουσῶν. οὗτος δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς ὑπομνηματισμὸς

μακρυσμὸς τῷ τοιούτῳ Διονυσίῳ συμπρέπει πρὸς ἅπερ ἀκροατὰς φιλολόγους ἀκούειν γλίχεται. εἴτε γὰρ τελεωτέροις ὁ Διονύσιος ὁμιλῶν τοῖς ἐπιτροχάδην ἐλάλησεν πολλὰ, προσανάμνησιν ὁ λόγος οὗτος ἐπεξεργάζεται, πλατύνων τὰ καίρια, διὰ τὴν ἄρτι τῶν εἰσαγομένων ἁπλότητα· εἴτε καὶ ἄλλως ἐκεῖνος πρὸς εἰσαγομένους λέγει, ἀλλὰ τὸ παρὸν ὑπόμνημα, διὰ τοὺς φιλακροάμονας, πλείω λαλεῖ· καὶ οὐκ ἀναπληροῖ μὲν ὡς ἀτελῆ εἰπόντα τὸν Διονύσιον, οἷς δὲ ἐκεῖνος ἐχρήσατο, πλατυκώτερον ἐπεξέρχεται, ὡς πρέπει λόγῳ πεζῷ, καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, ἐκμυζῶν τῆς ἐκείνης ἱστορίας ὅπου εἴ τι νόστιμον, προσεπιλιπαίνει ἄλλως αὐτὴν, καὶ τὸ λεχθὲν ἰσχνῶς, ἐξάγει πρὸς τὸ πιότερον, καὶ τὸ τοῦ ἀκροατοῦ λίχνον ἐκθεραπεύει. καὶ τὸ πολὺ δὲ τοῦ πόνου παραιρεῖται, ὡς ἂν ἅπερ ἑτέρωθέν ποθεν ἔμελλεν ἀναλέγεσθαι ἀκροώμενος, ἀπονητὶ ἐντεῦθεν ἔχοι κτᾶσθαι, κατά τινα ὑπομνηματισμὸν, ὅσα γε εἴκει πρὸς τὸ μέτριον. ἤδη δέ πη καὶ εἰς τὸ ἀναγκαῖον τοῦ πράγματος. Διονυσίῳ γὰρ ἐμέλησεν ὁλικῆς τινος περιηγήσεως γῆς, καὶ ἐθνῶν ἐπιλεύσεως. πόθεν δὲ ἢ τοῖς τόποις αἱ κλήσεις, ἢ τοῖς ἔθνεσιν, ἢ τίνα ἐπ' αὐτοῖς συμπτώματα, οὐ πάνυ τι ἑκασταχοῦ ἐκεῖνος ἐν λόγῳ θέσθαι ἠθέλησεν. ἡμῖν δὲ εἰς ὅσον ἐπιβάλλει, συγγενῶς τοῖς τοῦ Διονυσίου τὸ τοιοῦτον φυλαχθήσεται. καὶ τοῦτο πραγματευόμενοι, οὐ διορθούμεθα τὸν περιηγητὴν, ὅτι τι τῶν δῆθεν ἐλλειφθέντων οὐ δεόντως ἀναπληροῦμεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἔφαμεν, ἀλλὰ τὴν τῆς μετρικῆς ἐπιλεύσεως ἀνάγκην παραμυθούμεθα, διὰ τὸ λίχνον τῆς ἀκροάσεως. εἰ γάρ τις φιλομαθεῖν εἰδὼς, εἶτα δὴ ἀκούσας τοῦ Διονυσίου γῆς Βοιωτῶν, καὶ Λοκρῶν, καὶ Θεσσαλῶν, καὶ Μακεδόνων ἐν δυσὶν ἔπεσι μνησαμένου πρὸς μόνον ὄνομα, καὶ μηδέν τι πλέον ἐξιστορήσαντος περὶ αὐτῶν, οὐκ ἂν εἰς δέον λιχνεύσηται πλατύτερον μαθεῖν τι περὶ αὐτῶν; ποθήσοι δ' ἂν ὁ φιλομαθὴς, οἶμαι, καί τι περὶ Μυσῶν ἀκοῦσαι, ὡς δ' αὔτως καὶ περὶ Βεβρύκων. οὐκ ἀναπαύσει δ' αὐτὸν οὐδὲ τὸ τῆς Λιβύης, οὐδὲ μὴν τὸ τῆς Ἀσίας, οὔτ' οὖν Εὐρώπης ὄνομα ψιλὸν, εἰ μή τι καὶ περὶ τούτων αἰτιολογούμενον γνώσεται. τὸ δ' ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἄλλων ζητήσει χωρῶν· ναὶ μέντοι καὶ περὶ πόλεων. τοῦτον δὴ τὸν πόθον τοῖς ἀκροαταῖς ἀναπιμπλῶντες ἡμεῖς, βραχύ τι περὶ ἑκάστου ὅπη δέον εἰπόντες, ἀπαλλαγησόμεθα, οὐχ ὅσον εἰς φιλοτιμίαν, ἀλλ' εἰς τὸ καίριον. καὶ Διονύσιος μὲν δρακὶ τῆς ὅλης ὥσπερ ἐπιλαμβάνεται γῆς, ὡς ἐντεῦθεν αὐτὴν στενοῦσθαι, καὶ μηδὲ ἀμφιλαφῶς τὰ πολλὰ ἔχειν· τὸ δὲ γράμμα τοῦτο εὐρυτέραν αὐτὴν ὑπανοίγει, καὶ οἵαν ἀμφοτέραις ἔχειν τινὰ λαβέσθαι αὐτῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἔχει τάχα πλέον τι γλαφυρότητος. καὶ ἔστιν οὕτω διπλοῦν οἷον ἡμῖν τὸ καλόν. πᾶν τε γὰρ ἐντεῦθεν ἠράνισται

εἴ τι τῶν τοῦ Διονυσίου κάλλιστον, καὶ ὁπωσοῦν ἀγαθὸν εἰς χρῆσιν, εἴτε καὶ γνῶσιν· προσεπεξείργασαι δὲ μετρίως καὶ εἴ τι τούτοις ἑτέρωθεν ποθὲν σύμφωνον εἴη, καὶ κατὰ συγγένειαν σύντροφον. εἰ τοίνυν τὰ τοῦ ὑπομνήματος τούτου συμπράττει τῷ Διονυσίῳ, εἰκότως ἂν ἔχοι καὶ τὸ τῆς εὐνοίας κοινόν. οὕτω γὰρ σοφὸς μὲν Ὅμηρος, ἀγαθὸς δὲ καὶ ὁ τὰ εἰς ἐκεῖνον λαλῶν· καὶ ἀμφοῖν κοινὸν, τὸ τοῦ κέρδους ἢ τοῦ τέλους καλόν. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ Διονυσίου καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν. εἴη ἂν οὖν ἡμῖν τουτὶ τὸ δῶρον, ᾧ δεξιούμεθα τὴν σὴν ἀξιοσέβαστον κορυφὴν, ὁ Διονύσιος οὐκέτι ποιητὴς, ἀλλὰ λύσας τὸ μέτρον, καί σοι καταλογάδην τὰ πλείω λαλῶν· οὐ στενολεσχῶν, ἀλλὰ πλατύτερον ἑαυτὸν ἀνακαλύπτων οἷός ἐστι, καὶ ἐκ μετρικῆς συνθήκης εἰς πεζολογίαν ἀναλυόμενος τὰ πολλά· οὐ μόνον ᾄδων, ἀλλὰ καὶ λέγων, ὅπου τὰ τῆς ᾠδῆς ὑμῖν οὐκ ἔχει καιρόν· καὶ οὕτως ἀντὶ ἁπλοῦ γινόμενος οἷον δίγλωσσος· οὐ πάντως μετέωρος, οὐδ᾽ ἐκ μετρικοῦ τὰ πάντα λαλῶν σχήματος, ἀλλ᾽ ἔστιν ὅπη καὶ βάδην περϊών· οὐδ᾽ ἀπὸ σκηνῆς μετρικῆς τὸ σύμπαν φθεγγόμενος, ἀλλὰ πολλὰ καὶ προσωπείου δίχα ποιητικοῦ ὁμιλῶν· οὐκ εἰς τὸ πᾶν ἑρμηνέων χατίζων, εἴποι ἂν ἡ Θηβαία λύρα, ἔχων δὲ ἤδη αὐτόθεν ἐν τοῖς καιρίοις τὸ σαφὲς, ὑπερβολέως ἀνενδεές. καί σοι ὡς ἐξ ἀγαθοῦ λειμῶνος ἄνθη κομίζεται ταῦτα

καλὰ, ἃ καὶ ὡς ἐκ φυταλιᾶ
κίλης τε καὶ καλοὺς καρποὺς ἠδ
φιμος εὐγενής. καὶ τοῖς μὲν
ὡς ἐπί τινος μεταλλείας τὴ
ἑαυτοῦ χρυσῖτιν χύδην ὁ Διο
παραβάλλεται εἰς κατεργασία
πονον, σοὶ δὲ αὐτὸν χορηγεῖ
στὸν ἀκίβδηλον, καὶ χροὸς μηδ
συρόμενον, ἐπικεκοσμημένον
λως καὶ περιττότερον ἔχοντα.
φιλῶν τὸν Διονύσιον, φιλοίη ἂν
παρὸν ὑπόμνημα, καὶ τὴν τῶν ἐ
ἀπομνημονευμάτων σωρείαν,
κεστὸν ἂν ἐγγράφοιτο αὐτὸν,
καλὸν λογίζοιτο πολυσυνθετ
περ οὖν καί σὺ μὲν φιλεῖς τὸν
σιον, οὐκ ἀποστέργεις δὲ οὐδὲ τὴν
ραν λαλιὰν, ἀμφοτέρως ἂν
τὸ δῶρον φιλητὸν, διά τε τὸν
σιον, διά τε τὸν Εὐστάθιον· ἤ
ὅτι τὸ ἐπιταχθὲν πεποίηται
τοιαῦτα μὲν ἡμῖν τὰ ἐν ἔργῳ
δέ γε τοῦ ἔργου ὀλίγα σοι
τέον τινὰ, δι᾽ ὧν τήν τε τοῦ
σιν διάθεσιν παραδείξομέν σοι
τῆς περιηγήσεως πρᾶγμα σεμνυ
καὶ τί μὲν αὐτὴ δύναται παριστησ
τίς δὲ ἡ τῆς γεωγραφίας πρόθεσ

Τίς δ᾽ οὖν ἡ τῆς χωρογ
βούλησις, καὶ εἴποι δ᾽ ἂν τις οὐ
σεμνὰ τῆς περιηγήσεως ὡς ἐν
βραχεῖ ἐντοπικώτερον. τὸ τὴ
οὐρανὸν ἐμπεριγράφειν, τοῖς
παροιμίαις λαλήσασιν, ὡς ἀ
τον καταπραχθῆναι, πέπα
τοῖς δέ γε σοφισαμένοις τὸν
σιν, εἰς πρᾶγμα τετόλμηται

ὡς ἐκ ἀδυνάτου ἀπελήλεγκται, βιασαμένοις τὴν παροιμίαν, καὶ τεχνασαμένοις τοῦ ἀδυνάτου δύναμιν. οὐ γὰρ οὕτω μικροῦ περιπεποιήκασιν ὅσοι τὴν τῆς οἰκουμένης πινακογραφίαν μεμελετήκασιν, ὀνυχιαίῳ που τάχα τινὶ διαστήματι τὴν ἀπείρονα περικλείσαντες, καὶ τὸ τοῦ κατὰ γῆν πληρώματος ἀπερίληπτον ἐπιπέδῳ βραχυτάτῳ, καὶ οὕτω μικρῷ διαστάτῳ ἐμπεριγράψαντες. οὗ δὴ τολμήματος κατάρξαι μὲν ἱστόρηται Ἀναξίμανδρος, Ἑκαταῖος δὲ μετ᾽ αὐτὸν τῇ αὐτῇ τόλμῃ ἐπιβαλεῖν· μετὰ δὲ, Δημόκριτος μαθητευσάμενος Θάλητι· καὶ τέταρτος, Εὔδοξος. εἰ δὲ Καρχηδόνα ὑπὸ βοῒ μετρηθεῖσαν διὰ θαύματος ὁ Διονύσιος ἄγει, ὡς καινόν τι δήπουθεν ὂν εἰ τηλικαύτης πόλεως διάστημα καταμετρηθείη, περιγραφὲν ὑπὸ βύρσης τμήματι, τὸ δὲ ἀμέτρητον οἰκουμένην τομαρίῳ βραχυτάτῳ στενοχωρεῖν, ἡλίκου ἂν ἔσω πίπτοι θαύματος; οὕτως ἐν δέοντι τολμηρὸν ἡ φιλοσοφία, οὕτω μικροῖς ἐμφαντάζει τὰ μέγιστα, ἥτις οὐ τῆς γῆς μόνον τὴν συναλοιφὴν κατανεανιεύεται ταύτην, εἴτε συναίρεσιν, εἰς βραχὺ κομιδῇ συμπέσασα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν συναγαγοῦσα κατασμικρύνει, καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, κέγχρῳ παραβάλλει τὸν τηλικοῦτον. ἄλλη τις αὕτη παροιμία κατὰ τὴν ἄνω τεθεῖσαν, ἀδυναμίαν ἐμφαίνουσα πράγματος, προαχθεῖσα δ᾽ ὅμως εἰς δύναμιν καὶ αὐτὴ τεχνικῶς. καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτόν τι ποιοῦσιν οἱ τὸν τοσοῦτον οὐρανὸν, τὴν ἀπλανῆ σφαῖραν, ἣ ἔσω τὰ πάντα σφίγγουσα, εἰς μικρὸν σφαιρικὸν ὄγκον, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, κεγχριαῖον, συστρέφουσι, καὶ εἰς δίσκου στροφὴν γογγυλίσαντες, καὶ συστείλαντες, τοῖς βουλομένοις ἀνὰ χεῖρα τιθέασι· καὶ ὅπερ ὁ μῦθος τοῖς Θετταλοῖς γυναικάς φησι μαγγανεύειν, ἐπιβουλευούσας τῇ σελήνῃ, καὶ ἄνωθεν κατασπώσας εἰς γῆν, ταυτὸ κατεπιχειροῦσιν αὐτοὶ, οὐχ ἑνὸς ἢ δευτέρου τῶν ἄνω πλανήτων, ἀλλ᾽ αὐτοῦ ὅλου τοῦ κατ᾽ οὐρανὸν ἀπειρίτου σφαιρώματος, αὐτοῖς ἄστροις, αὐταῖς ζώναις, καὶ πᾶσι τοῖς οὐρανίοις κύκλοις καὶ τμήμασιν, ἡμῖν ἐκεῖνον καθέλκοντες. καὶ Ζεὺς μὲν ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ, τοῖς περὶ Ὄλυμπον θώκοις ἐμπρέπων αἰθέριος, αὐτῇ γαίῃ, αὐτῇ θαλάσσῃ τὰ κάτω μεταστοιχειῶσαι βρενθύεται, αὐτὸς δὲ μὴ ἂν ἑλκυσθῆναι κάτω ἀλαζονεύεται. ὁ μέντοι φιλόσοφος βριαρώτερον ἀντιπαλαμᾶται, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ἐλέγχει σεμνόν· καὶ αὐτῷ οὐρανῷ καθελκύσας ἐκεῖνον, οὐχ ὑποταρτάριον τὸν αἰθέριον τίθησιν (ὡς ἐκεῖνος πατέρα Κρόνον κάτω βαλὼν) ἀλλ᾽ ἐπὶ χεῖρα τίθησι τοῖς ἀστροθεάμοσι, καὶ ἄλλως τὰ τοιαῦτα σοφοῖς· καὶ οὐρανὸν τοῦτον τεχνασάμενος, ὡς εἰπεῖν ὑπουράνιον, ἐν αὐτῷ οἷά τινι κατόπτρῳ φαντάζει τοῖς βουλομένοις τὰ τῶν ἄνω κάτω κινήσεων· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐξὸν ἐκ τῶν κάτω ἄνω πτερύσσεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν τὰ οὐράνια θέλοντα, βιάζεταί πως τέχνῃ τὸν οὐρανόν· καὶ καταστερίσας καὶ ταπεινώσας, οὕτω περαίνει τὰ τῆς περιηγήσεως. ἢ καὶ ἄλλως μὴ ἔχων ἐν οὐρανῷ θεῖναι τὸν ἄνθρωπον, οὐράνιον μὲν φυτὸν ὄντα τε καὶ λεγόμενον, περὶ γῆν δὲ ὅμως εἰλούμενον, κατάγει τὸν οὐρανὸν, καὶ περίγειον τίθησιν· ὡς ἂν ὁ περὶ γῆν ἐκεῖνος οὕτω τὰ οὐράνια ἔχοι καλλιτεχνεῖν. καὶ γίνεταί τις οἷον κάθοδος οὐρανοῦ πρὸς τοὺς κάτω, προσφυέστερον ἤπερ ὁ τοῦ Ησιόδου μῦθος αὐτὸν κατάγει πρὸς φιλότητα γῆς· ναὶ μὴν καὶ σεμνότερον, τά τε ἄλλα δὲ, καὶ ὅτι ἐκεῖνον μὲν νύκτα ἐπάγειν Ησίοδος λέγει, ἐπειδὰν κατέλθοι· ὁ δὲ οὐρανὸς οὗτος, ὃν ἡ τῆς μαθήσεως θεωρία πρὸς τῇ γῇ ποιεῖ, οὐ σκότος ἐπάγειν οἶδεν, ἀλλὰ γνῶσιν τεχνικὴν φωσφορεῖ. οὐδ᾽ ἂν εἴποι τις ἐνταῦθα, —ὀρώρει δ᾽ οὐρανόθεν νὺξ, τὸ Ομηρικόν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο καὶ μάλιστα, ὡς ἄρα οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. λαμπρὸν γὰρ ἐντεῦθεν ἀπαιθριάζει μαθήσεως φῶς. οὐρανὸν μὲν οὖν τοιόνδε Αρατος ἔχοι ἂν περιφέρειν, καὶ ὅσοι κατ᾽ ἐκεῖνον ποιητικῶς ἢ καὶ ἄλλως καταλογάδην τοὺς τοιούτους κυλίουσιν οὐρανοὺς, μοῦσαί τινες οἷον, κατὰ τὰς ᾀδομένας, προσκαθήμενοι, καὶ πρὸς ἐναρμόνιον ῥυθμίζοντες κίνησιν. Διονύσιος δὲ ὁ νῦν ἡμῖν ὁμιλῶν, τὰ περὶ τὴν γῆν κατεργάζεται, καὶ περὶ ταύτην ὡς μέτρῳ πρέπον ἔχει σονούμενος, πτερῷ λόγου κοῦφος φερόμενος· καὶ τάχιον σύμπασαν τὴν οἰκουμένην περιϊὼν, ἤπερ οἱ θρυλλούμενοι ἀετοὶ, δι᾽ ὧν ὁ τοῦ μύθου Ζεὺς τὴν ὑφ᾽ ἥλιον κατεμέτρησεν· καὶ τὸν ἀκροατὴν ἑαυτῷ συμμετάγων, ἢ συνανάγων, καὶ ποιῶν συμπτερύσσεσθαι, Δαίδαλος οἷα συμπεριιπτάμενον Ικαρον· πλὴν ὅσον ἐνταῦθα τὰ τῆς πλάσεως ἀσφαλῆ, καὶ πάντῃ πάντως ἀμφοῖν ἀκίνδυνα, καὶ ἡλίῳ ἀνεπιβούλευτα. μή τι δὲ ἄρα καὶ ἡ τοῦ χθονίου Ερμοῦ πορεία, καὶ ἡ χρυσῆ ῥάβδος, ἣν καθ᾽ Ομηρον ἔχων ἐκεῖνος πτεροῖς περικινεῖται τήν τε τραφερὰν τήν τε ὑγρὰν, ἡ τῆς περιηγήσεως αὕτη ἐστὶν ὁδός τε καὶ μέθοδος, καὶ ἡ ἀνὰ χεῖρα τοῦ τεχνίτου γραφὶς, ἡ διατυποῦσα τὸν περίγειον πίνακα· ὑφ᾽ ὧν ὁ μανθάνων ποδηγεῖται ὡσπερεὶ καὶ χειραγωγεῖται, καὶ πᾶσαν ἀμογητὶ τὴν οἰκουμένην, ὡς τάχος πτεροῦ περιοδεύσας περίεισι, τῷ νῷ ταύτην περιδραμὼν, καὶ λόγῳ χειραγωγοῦντι καταμαθών. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα τὸν χθόνιον ἄν τις Ερμῆν φαντάσηται. ὅτε μέντοι τῶν κάτω ἀπαναστὰς ὁ περιηγούμενος τὸν οὐρανὸν περιοδεύει, καὶ γραμμὰς ἄγει, καὶ πόλους στρέφει, καὶ ἀστέρας μετρεῖ, μονονουχὶ ψαύων τῶν ἄνω χειρὶ, καὶ δακτύλῳ καθυποδεικνὺς τὰ ἐκεῖ, καὶ οὕτω γῆς μὲν ὑπανιστάμενος, τὰ δὲ οὐράνια περιηγούμενος· τότε δὲ οὐ χθόνιος οὗτος Ερμῆς, ἀλλὰ (κατὰ τὸ Ποιητικὸν εἰπεῖν) τὴν αὐτὴν ἐν χεροῖν ἔχων ῥάβδον πέτεται, κρατὺς, ἀργειφόντης, χρυσόρραπις. καί τις ἂν εἴποι διὰ ταῦτα κομψότερον τὴν τῆς περιηγητικῆς μεθόδου δύναμιν, οἰκειότερον

ἤπερ

ὅπερ ἐπὶ τῆς καθ' Ὅμηρον Ἔριδος, τὰ μὲν πρῶτα ὀλίγην κορύσσεσθαι, περιαθρῆσαι πάντας τὰ κάτω τε καὶ περὶ γῆν, αὐτὰρ ἔπειτα ἐπὶ χθονὶ βαίνουσαν οὐρανῷ κάρη στηρίζειν, ὁπηνίκα τὰ κατ' οὐρανὸν ἐπιβάλλει θεωρεῖν ὁ περιηγούμενος. καὶ οὕτω μὲν ἂν ὡς ἐν ἐπιτόμῳ σεμνολογήσῃ τις τὸ τῆς περιηγήσεως ἀγαθὸν, δίχα τε τῶν μετ' ὀλίγον ῥηθησομένων. ἃ δὲ καὶ εἰσέτι χρὴ τῷ λόγῳ περιλαβεῖν, ταῦτά εἰσιν· ὅτι οὐρανοβάμονος μὲν Ἑρμοῦ Ἄρατος ἐντελὴς ὑποφήτης ὡς ἐν μέτρῳ τοῖς εἰσαγομένοις ἐμπειλέλεκται, καλλιγραφῶν τὰ ἐν οὐρανῷ φαινόμενα· τοῦ δὲ περὶ γῆν ταχὺ τὸ πτερὸν λύσαντος Ἑρμοῦ ὑποδρηστὴρ πρός γε τὸ πτερὸν Διονύσιος, ὃν ὁ νοῦς τῶν μουσῶν ἄγων, ὡς αὐτὸς κομπάσει περιϊὼν, πᾶσαν τὴν γῆν ποιεῖ περιπολεῖν ἀπλανῶς. εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν, παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δήλωσιν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τῶν ῥητόρων τινὲς, ὁ μὲν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησίν· ὅ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν. τὸ δὲ περιηγεῖσθαι, καὶ περιοδεύειν λέγεται, ὡς ὅτε τις περιοδεῦσαι λέγει τὴν Πελοπόννησον. τὸ δ' αὐτό ἐστιν εἰπεῖν, καὶ καταγράφεσθαι, καὶ μετρεῖσθαι. οὕτω γάρ που καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος θάλασσάν τινα ἐρεῖ καταγράψασθαι καὶ ἀναμετρήσασθαι. δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι πολλὰ τῶν παλαιῶν περὶ τὴν ἀληθῆ γεωγραφίαν ἐσπουδακότων, ἣν μάλιστα τῶν ἄλλων Ἀλέξανδρος ἐκ τῶν τῶν ἐμπειροτάτων, ὡς λέγεται, γραφῆς ἠκριβώσατο, δοθείσης αὐτῷ ὑπὸ Ξενοκλέους τοῦ γαζοφύλακος, πάντοθεν ὁ Διονύσιος τὸ καλὸν ἠρανίσατο, καὶ τὰ μακρὰ τῶν ἄλλων αὐτὸς ἐπιτεμὼν, συντομωτάτην ταύτην καὶ ἀκριβεστάτην γεωγραφίαν ἐξέθετο, εἰς ἐγχειρίδιον τοῖς βουλομένοις εὐσύνοπτον, οὐδέν τι τῶν τοῖς γεωγράφοις καταλιπὼν ὀφειλομένων. ἱστορίας τε γὰρ παρασπείρει τὸ ποίημα, φράζει δέ που καὶ τόπων ἢ ἐθνῶν ἰδιότητας· χειραγωγεῖ δὲ καὶ πρὸς τὴν ἱστορίας ἀλήθειαν, ὅπερ ἐστὶ γεωγραφίας ἀρετή. παρενσπείρει δέ που καί τινα μαθηματικώτερον. καὶ ὅλως οὐδέν τι τῶν γεωγραφικῶν ἀγαθῶν ἀφῆκεν, οὗ μὴ γεῦμά τι τῇ αὐτοῦ ποιήσει ταύτῃ ἐντέθεικεν· ὀλιγόστιχον μὲν τὸ ποίημα ἐκτεθειμένος, ἀθροιστικῶς δὲ πάντων ἀψάμενος τῶν καλῶν, καὶ σπερματικῶς πᾶν ἐν αὐτῷ τὸ τῆς γεωγραφίας καλὸν ἐνθέμενος. τοιοῦτος δὲ ὢν οὐκ ἐνστερνίζεται τὴν τοῦ γεωγράφου πρόσρησιν, οὐ μόνον διὰ τὴν σμικρότητα τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔργα τινὰ καὶ ἄλλα γεωγράφου εἰσὶν, ὧν οὐ πάνυ τι θιγγάνει αὐτός. πρὸς τοίνυν τὸ καθολικώτερον τῆς κλήσεως καὶ γενικώτερον ἀνάγει ἑαυτόν· ὅπερ ἐστὶν ἡ περιήγησις. ἰστέον γὰρ ὅτι περίοδος γῆς καὶ περιήγησις ταυτὸν νοοῦσι, καὶ εἰς μίαν ἔννοιαν ἔρχονται. διὸ καὶ ὁ Αμαζεὺς γεωγράφος συχνὰ περὶ τὰς τοιαύτας λέξεις εἰλεῖται, οὐ μόνον γεωγραφίαν τὴν ἑαυτοῦ ἐπιστήμην ἀξιῶν καλεῖσθαι, ἀλλ' οὐδὲ περιήγησιν καὶ περίοδον λέγεσθαι ἀπαξιῶν. καὶ οὕτω μὲν περίοδος γῆς, καὶ περιήγησις, εἰς ἕνα κατὰ πολυωνυμίαν συνάγονται νοῦν. καί εἰσιν ὀνόματα γενικά, ἔχοντα ὑφ' ἑαυτὰ τήν τε γεωγραφίαν καὶ τὴν χωρογραφίαν, ἤτοι τοπογραφίαν. ὧν ἡ μὲν γεωγραφία τῆς καθόλου θεωρίας ἔχεται, καθά φασιν οἱ παλαιοί, ὡς ἐάν τις ὅλον τι ἀναγράψηται σῶμα. καί ἐστι γεωγραφία, κατ' ἐκείνους, μίμησις διαγραφῆς τοῦ κατειλημμένου ὅλου μέρους τῆς γῆς, μετὰ τῶν ὡς ἐπίπαν συνημμένων αὐτῇ. ἴδιον δέ φασιν αὐτῆς, τὸ μίαν καὶ συνεχῆ δεικνύειν τὴν ἐγνωσμένην γῆν, ὡς ἔχει φύσεώς τε καὶ θέσεως, μέχρι μόνον τῶν ἐν ὅλαις περιγραφαῖς αὐτῇ συνημμένων. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ γεωγραφία, ἔργον ἔχουσα περὶ τὴν τῆς γῆς ἁπάσης ὁλότητα καταγίνεσθαι ὁλοσχερέστερον, καὶ οὐ πρὸς λεπτὴν διεξόδευσιν. ἡ μέντοι χωρογραφία, περιήγησις μέν ἐστι καὶ αὐτὴ καὶ περίοδος γῆς, καθὰ καὶ ἡ γεωγραφία, πλὴν οὐχὶ τῆς ὅλης, ἀλλὰ μέρους τινὸς αὐτῆς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, χώρας, ἢ χωρῶν, ἢ χωρίων τινῶν. διό περ οὐδὲ γεωγραφία λέγεται, ἤτοι τῆς γῆς ἁπάσης καταγραφή· ἀλλὰ χωρογραφία, τουτέστι διαγραφὴ χώρας τινός. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τῆς χωρογραφίας, καὶ ὅτι τὸ χωρογραφικὸν τέλος τῆς ἐπὶ μέρους ἔχεται προσβολῆς, τουτέστι τοῖς μερικοῖς ἐπιβάλλει, ἀπεναντίας τῇ γεωγραφίᾳ. ἡ μὲν γὰρ ὥσπερ ὁλότητα σώματος τῇ ὅλῃ γῇ ἐπιβάλλει, ἡ δὲ χωρογραφία μέρει τινὶ τῆς γῆς ἐπιχειρεῖ, ὡς εἴ τις ἐξ ὅλου σώματός τι ἀποτεμόμενος, τὸ ὠτίον μόνον, ἢ ὀφθαλμόν, διαγράφει αὐτό. οὕτω γὰρ ἡ μὲν γεωγραφία ὅλον τὸ τῆς γῆς ἐκτίθεται σῶμα, ἡ καταγινομένη περὶ τὰ σμικρότατα· χωρογραφία δὲ ἡ τῶν λεπτῶν σωμάτων γινομένη συναπογράφει καὶ τὰ βραχύτατα, οἷον λιμένας, κώμας ἁπάσας, δήμους, κρήνας, πόλιν πᾶσαν, ποταμὸν ἅπαντα, ὁδῶν ἐκτροπάς, καὶ τοιαῦτα πολλά. οὐχ ὅτι οὐ καταγίνεται περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἡ τῆς γεωγραφίας τέχνη, ἀλλ' ὅτι σπανίως, καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης, οἷα τέλος ἔχουσα τὸ καθόλου εἰπεῖν ἐν ὁλικαῖς περιγραφαῖς. χωρογραφία δὲ εἰ μὴ καὶ τοῖς βραχυτάτοις ἐπεξιοῦσα, οὐκ ἂν οὐδὲ χωρογραφία λέγοιτο. τῆς τοίνυν γεωγραφίας καὶ χωρογραφίας ταύτας διαφορὰς ἐχουσῶν, ὁ Διονύσιος χωρογράφῳ μὲν οὐδὲν ἔχει κοινόν, ἐγγίζει δὲ τῷ γεωγράφῳ, περιγράφων ὁλοσχερῶς τὰ περὶ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ περιιὼν ἐπιπλαστικῶς κατά τινα περιγραφὴν ὁλικήν· καὶ, ὡς εἰπεῖν, γεωγράφος ἂν συλλεπτικός, οὐ χώραν ἢ χώρας περιηγεῖσθαι προθέμενος, ἀλλ' ἐν ἐπαγγελίᾳ γεωγραφίας τὸ ποιημάτιον ἐπιτόμως τὸ ἀνὰ χεῖρας ἐκθέμενος, καθάπερ ἐκ προοιμίων αὐτὸς ἀνεκρούσατο, σκοπὸν προγράψας μέγαν τῆς αὐτοῦ εὐσυνόπτου ποιήσεως, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τό, γαῖαν καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν· καὶ οὕτω "Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον "ἐνὶ ξυνώσας ἀγοστῷ", τοῦτο δὴ τὸ περὶ Τυφῶνος τερατείως λογοποιηθέν. Ἔστι δὲ ὁ Διονύσιος οὗτος κατὰ τὴν παλαιὰν θεωρίαν τοῖς πλάσμασι γλαφυρὸς, μεταδιώκων τὸ ἀνθηρὸν, οἷά τις γραφεὺς ἄριστος, καὶ ἀναλεγόμενος ἀντὶ μὲν συμμετρίας, φασὶ, γραφικῆς τὰ τῶν ὀνομάτων εὐσύνθετα· ἀντὶ χρωμάτων δὲ, τὰς ἀνθηροτέρας τῶν λέξεων. πυκνὸς δέ ἐστι καὶ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὴν ἐπανάληψιν, συχνὰ καὶ τοιούτοις διὰ σαφήνειαν ἐναγλαϊζόμενος σχήμασι. καὶ δειμείαις δὲ, ὡς φανήσεται, πολλαχοῦ χρῆται ταῖς λέξεσι, καὶ μὴν καὶ ἀναπλέξεσιν ἐτυμολογικαῖς. ἔστι δὲ οὐ καὶ ἐνδιάθετα λαλεῖ· ὃ δὴ ποιεῖν δυσχερὲς ἐν περιηγήσει. παρενσπείρει δέ τι καὶ βασιλικὰ εὐφυῶς ἐγκώμια. καὶ γνωμολογικῇ δὲ φιλοσοφίᾳ σπανίως μὲν, διὰ τὴν τῆς περιηγήσεως ἀνάγκην, εὑρίσκεται δ' οὖν ὅμως χρώμενος· πρὸς μέτρον τε ᾄδων, καὶ διαλέκτοις ποικιλλόμενος, καὶ μύθῳ χρῆσθαι συμμέτρως οὐ κατοκνῶν, καὶ πλασμάτων χρώμενος πιθανότητι· ὅπη τε παρείκοι ἐμπλατυνόμενος καὶ ἐκφράσεσιν, ἐπιπλέκων δέ γε καὶ ἱστορίας. καὶ διὰ πάντων ὅλως ἥκει καλῶν, καὶ, ὡς προγέγραπται, χειραγωγῶν οὕτω νόμῳ γεωγραφικῷ πρὸς ἀλήθειαν· φιλοσοφῶν δὲ καὶ πρὸς μάθημα, ἐν οἷς περὶ τοῦ Κρονίου ὠκεανοῦ διαλαμβάνει, καὶ τῆς ὑμνουμένης νήσου τῆς Θούλης, καὶ τοῦ ὑπὸ τὸν καρκίνον κλίματος· καί τι καὶ εἰς φύσιν προκύπτων, ὡς ὅτε τῆς τῶν Τρωγλοδυτῶν γῆς τὸ πολύχρωμον αἰτιολογεῖ· ἤδη δὲ καὶ εἰς θεολογίαν ἀναβαίνων, πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βιβλίου, ὁπηνίκα τὰς τῶν περὶ γῆν διαφορὰς θεωρεῖ. μούσας δὲ καλεῖ μὲν, ὡς ποιηταῖς ἔθος, οἷα δὲ φιλόσοφος, σύγγραμμα μετιών. τάχα δὲ καὶ διὰ τὸ καινοπρεπέστερον, οὐ πρώταις αὐταῖς Ὁμηρικῶς ἐντυγχάνει, οὐδ' εἰς αὐτὰς αὐτίκα τρέχει, ἀναρρήξας τὴν βαλβῖδα τοῦ λόγου· ἀλλ' ὅτε πρὸς ταῖς ἀκμαῖς τῆς περιηγήσεως γένηται, τότε δὴ αὐταῖς προσφωνεῖ. ἐπαινετέος δὲ καὶ τῆς ἐν καταρχῇ εὐκρινείας ἐστί. τὸν γὰρ σκοπὸν ἐξ ἀρχῆς αὐτῆς ἐκτίθεται τοῦ συγγράμματος, ἐν ὀλίγοις ἔπεσι· μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸ χρήσιμον τῆς περιηγήσεως ἐκτίθεται, γνῶσιν αὐτὸ εἶναι λέγων τοῦ ἀκροατοῦ, καὶ διδασκαλίαν αὖθις ἐκ τοῦ μαθόντος εἰς ἄλλους οὐκ εἰδότας, καὶ τιμὴν ἥτις ἐντεῦθεν τῷ διδάσκοντι περιγίνεται. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἄλλα πλείω καὶ ἀναγκαιότατα χρήσιμα τὰ τῶν περιηγήσεων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, λέγοντες ὅτι τε βιωφελὴς ἡ περιήγησις, καὶ ὅτι νοῦν συνάγει τῷ ταύτης ἐμπείρῳ, καὶ ὅτι στρατηγοῖς μάλιστα καὶ βασιλεῦσι σύμφορός ἐστι· καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὅτι διὰ τὸ ταύτης χρήσιμον, Ἡρακλῆς καὶ Διονύσιος ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, τὴν τῶν κλιμάτων γνῶσιν σπουδάζοντες· καὶ ὅτι καὶ Ἀλέξανδρος διὰ τοῦτο ἐφιλοτιμήσατο τὸν ἠῷον ἱστορῆσαι ὠκεανόν.

καὶ

καὶ Σέσωστρις δέ, φασίν, ὁ Αἰγύπτιος πολλὴν περιεληλυθὼς γῆν, πίνακί τε δέδωκε τὴν περίοδον, καὶ τὴν τῶν πινάκων ἀναγραφὴν οὐκ Αἰγυπτίοις μόνον ἀλλὰ καὶ Σκύθαις εἰς θαῦμα μεταδοῦναι ἠξίωσεν. καὶ Πλάτων δέ, φασί, τοῦ πράγματος ἐρῶν, οὐ μόνον ἐπὶ Σικελίαν ἀλλὰ καὶ ἐπ' Αἴγυπτον ἀπεδήμησε. σεμνύνει δὲ καὶ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα, οὐχ ἧττον τῶν ἄλλων, τὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄστεα, καὶ νόον γνῶναι. καὶ οὕτω συνάγουσιν οἱ παλαιοὶ ἐκ πολλῶν, τὴν περιήγησιν, φιλόσοφον εἶναί τι χρῆμα καὶ βασιλικόν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ χρυσᾶ τῆς περιηγήσεως.

Περὶ τοῦ γένους ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, καὶ τοῦ παρόντος αὐτοῦ ποιήματος.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ δέ, Λίβυς μὲν ἱστορεῖται τὸ γένος· συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, Λιθιακά τε καὶ Ὀρνιθιακά, καὶ Βασσαρικά. ὧν τὰ μὲν Λιθιακὰ ἐκείθησαν ἴδια Διονυσίου καὶ αὐτά, διὰ τὴν τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότητα· τὰ δὲ Βασσαρικά, διὰ τὴν παχύτητα οὐκ ἄξια τούτου κριθέντα, εἰς τὸν Σάμιον ἀνηνέχθησαν Διονύσιον· τὰ δὲ Ὀρνιθιακὰ εἰς ἄλλον τινὰ Φιλαδελφέα Διονύσιον, ὅν, διὰ λέξεως ἀκυρολογίαν, ἐπεκάλουν διάκενον. τὸ δὲ παρὸν ποίημα, ἱστορικὸν καλοῦσιν οἱ παλαιοί, συγκείμενον ἐκ τοπικοῦ, καὶ πραγματικοῦ, καὶ χρονικοῦ, καὶ γενεαλογικοῦ· εἰς ἃ διαιρεῖσθαι τὴν ἱστορίαν φασί. ἐκ μὲν τοπικοῦ, ὅτι καὶ ὁ πᾶς ἐνταῦθα τοῦ βιβλίου σκοπός, τόπων γῆς ἐστι περιήγησις· πραγματικοῦ δέ, ἐν οἷς ἄλλα τέ τινα ἱστορεῖ, καὶ ἐθνῶν ἤθη ἐκτίθεται· χρονικοῦ δέ, ὡς ὅτι καιροῦ μέμνηται καθ' ὃν αὐτὸς περιῆν, ὅτι δηλαδὴ οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνάκτων· γενεαλογικοῦ δέ, οἷον ὅτι τοὺς Σαυρομάτας ἐξ Ἀμαζόνων εἶπε κατάγεσθαι, καὶ ἐκ δούλων τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκρούς. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ ἐπαινοῦσι καὶ τὸ προοίμιον τοῦ παρόντος βιβλίου, ὡς τὰς ἐπιβαλλούσας ἔχον ἀρετάς. φασὶ γὰρ ὅτι ἀρεταὶ προοιμίων, περιοχή, προσοχή, καὶ συμπάθεια. ὧν ἡ μὲν περιοχὴ τέλος ἔχει τοῦ προεκθέσθαι τὸν τοῦ ἑξῆς λόγου σκοπόν· ἡ δὲ προσοχὴ ἐπιστρέφει τὸν ἀκροατήν, καὶ ὅλον εἶναι τοῦ ἔργου ποιεῖ· ἡ δὲ συμπάθεια καὶ πρὸς ἐπιείκειαν καὶ πρὸς συγγνώμην τοῦ λέγοντος προκαλεῖται τοὺς ἀκροατάς. καὶ Διονύσιος οὖν (φασὶ) σκοπὸν τοῦ βιβλίου ἐν προοιμίῳ εἰπών, τὸ μέλλειν γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν, προσοχήν τε ἐποίησε, κινήσας τὸν τοῦ ἀκροατοῦ νοῦν, ὡς ἐπὶ μεγάλῃ τῇ ὑποσχέσει· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ περιοχὴν κεφαλαιώδη τοῦ ὅλου βιβλίου τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξέθετο. ἐν δὲ τῷ, ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα, συμπάθειαν ἐξεκαλέσατο καὶ ἐφειλκύσατο, οἷα

συγγνώμης

συγγνώμης τευξόμενος, εἴπερ φανείη ἀληθὲς περὶ τὴν τῶν ὕψους πολλῶν καὶ ἀκρείτων ὑφήγησιν. πολὺ δὲ τὸ σαφὲς ἡ τηρῦσα ποίησις ἔχει, καὶ μάλιστα καὶ τὸ εὐκρινὲς, ὡς προείρηται, οὐ μόνον διὰ τῶν ἐπαναλήψεων, καθάπερ ἔφαμεν, καὶ τῶν συχνῶν συμπληρώσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πυκνῶν προσυνθέσεων. ὅπου γε καὶ τρόπους διδασκαλίας ὁ Διονύσιος ἐν πολλοῖς ἐκτίθεται δι' εὐκρίνειαν προλέγων ὅτι τοιῶσδε τὸ διδασκάλιον προχειρίσεται. πολλαχοῦ δὲ καὶ προσέχειν προκαλεῖται τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἂν μὴ ἐξυπτιάζων αὐτὸς νομίζῃ περιεγῆσθαι τούτων ἀδιακρίνητα. πολὺ δὲ καὶ τὸ κάλλος ἔχει τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, καὶ οὐδενὸς ὅλως ἀμοιρεῖ τῶν πολλῶν ποιητικῶν καλῶν τὸ μικρὸν τῆς ποιήσεως τοῦτο σωμάτιον. εἰ δὲ τινας ἔχει καὶ κῆρας βραχυτάτας, καθάπερ τι σῶμα καλὸν δοθιῆνάς τινας οὐ προφανεῖς τοῖς πολλοῖς, ἢ λειχῆνας παρεμπεφυκότας οὐκ ἐν καιρῷ, ἀφ' ὧν ἥκιστα τὸ πολὺ τοῦ κάλλους ἀχρειοῦται, σκεπτέσθωσαν οἱ περίεργοι, καὶ οὐ πάνυ φιλόκαλοι. ἡμεῖς γὰρ, οὐ μυῖαι τοῖς ἕλκεσιν ἐφιζάνουσαι, μέλισσαι δὲ, τοῦ τῶν μουσῶν λειμῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ [1] γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν,
Καὶ ποταμοὺς, πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα,
Μνήσομαι ὠκεανοῖο βαθυρρόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ
Πᾶσα χθὼν, [2] ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται.
Οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ περίδρομος· ἀλλὰ διαμφὶς
Εὐρυτέρη βεβαῦια πρὸς ἠελίοιο κελεύθους,
Σφενδόνῃ [3] εἰοικῦια. [4] μίαν δέ ἑ καίπερ ἐοῦσαν

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΤΟΥ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ἀρχιεπισκόπου ὑπομνήματα εἰς Διονύσιον τὸν περιηγητήν.

Ἀρχὴ τῶν ἐκ τοῦ κειμένου παρεκβολῶν, καὶ λοιπῶν ἐπιβολῶν.

1. Ὅτι τὸ τοῦ περιηγητοῦ ἐνταῦθα προοίμιον ἐκ Πινδαρικῆς ᾠδῆς παρέξεσται. Πίνδαρος μὲν γὰρ ἐν τῷ ἐπαινεῖν ἀθλοφόρον τινὰ Κορίνθιον, προοιμιάζεται ὅτι, "Ὀλυμπιονίκην ἐπαινῶν "οἶκον, γνώσομαι ὀλβίαν Κόρινθον". ὑφ' ἧς δηλαδὴ ὁ οἶκος περιέχεται, ὡς μέρος αὐτῆς. ὁ Διονύσιος δὲ, μιμησάμενος ἐκεῖνον, ἐνταῦθά φησιν, Ἀρχόμενος γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν, καὶ ποταμοὺς, καὶ πόλεις, καὶ ἀνδρῶν φῦλα, μνήσομαι ὠκεανοῦ βαθυρρόου· τοῦ τὴν γῆν δηλονότι καὶ τὰ ἐν αὐτῇ περιειληφότος, καὶ ἐν ᾧ πᾶσά ἐστιν ἡ γῆ. ὁμοίως οὖν ἄμφω ἐσχηματίσαντο τὰ προοίμια. τὸ δὲ ἐν τῷ ὠκεανῷ τὴν χθόνα πᾶσαν εἶναι, παρακατιὼν ἄλλως φράζει, λέγων, Πάντη δ' ἀκαμάτου φέρεται σθένος ὠκεανοῖο, καὶ ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν. τοῦτο δὲ σύμφωνόν ἐστι τῷ Ὁμηρικῷ τῷ, ἀψορρόου ὠκεανοῦ. πάντως γὰρ ὠκεανὸς ἀψόρροος, ὁ εἰς ἑαυτὸν ὀρούων, ἤγουν ἐπανιὼν, καὶ εἰς κύκλου σχῆμα περιαγόμενος, καὶ οὕτως ἐναποκλείων ἑαυτῷ τὴν γῆν· καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶ, λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτου καλλιρρόου ὠκεανοῖο,
Ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφελίξας.

ὡς τοῦ ὠκεανοῦ περιειληφότος τὴν γῆν, καθὰ καὶ Ἐρατοσθένης δοξάζει· οὗ ζηλωτής ἐστιν ἐν πολλοῖς ὁ τὸ οἰκουμενικὸν τοῦτο συνταγμάτιον ποιησάμενος. διὸ καὶ ἐστεφανῶσθαι τὴν γῆν φησιν, ἤτοι κύκλῳ περιειλῆφθαι, τῷ ὠκεανῷ, ἅτε νῆσον. ἐπεὶ δὲ τὸ ἐστεφανῶσθαι, ὑπεμφαίνει τὸ κατὰ κύκλου περιαγωγὴν ἀκριβῶς καὶ περιφερῶς ἰσοδιάστατον τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ περιέχεσθαι (ὅπερ οὐκ ἀληθές ἐστι, καθάπερ καὶ Ἡροδότῳ δοκεῖ, λέγοντι, μὴ ἀποδέχεσθαι τοὺς λέγοντας κυκλοτερῆ τὴν γῆν ὡς ἀπὸ τόρνου) ἐπάγει πρὸς διόρθωσιν τὸ, οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ, ἤτοι διόλου, περίδρομος, ἀλλὰ δηλαδὴ προμήκης, ὡς ῥηθήσεται, δίκην σφενδόνης. τοιαύτη γὰρ τὸ σχῆμα ἡ οἰκουμένη γῆ, καθὰ καὶ Ποσειδωνίῳ δοκεῖ. διὸ καὶ εἰς δύο κώνους τέμνεται ἡ οἰκουμένη, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐρεῖ ὁ Διονύσιος· ὧν ὁ εἷς μὲν, ὁ

ἀποτελῶν

DIONYSII
ORBIS DESCRIPTIO.

INCIPIENS terram & latum mare canere,
Et fluvios, urbeſque, & hominum nationes indiſcretas,
Mentionem faciam oceani profunde-fluentis: illo enim
Tota tellus, tanquam inſula immenſa & interminata, eſt cincta.
Non tamen tota prorſus rotundum circuitum habet: ſed utrinq;
Latior (*magis extenſa*) vergens ad ſolis vias,
Fundæ ſimilis. una autem ipſa quamvis ſit,

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ἀρχιεπισκόπου ὑπομνήματα εἰς Διονύσιον τὸν περιηγητήν.

Ἀρχὴ τῶν ἐκ τοῦ κειμένου παρεκβολῶν, καὶ λοιπῶν ἐπιβολῶν.

ἀποτελῶν τὴν Ἀσίαν· εἷς δὲ, ὁ ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης ἀπαρτιζόμενος. τῆς δὲ τοιαύτης οἰκουμενικῆς σφενδόνης τὰ ὀξύτερα μὲν πρός τε τῇ ἀνατολῇ εἰσι καὶ πρὸς τῇ δύσει, ἃ δὴ κελεύθους ἠελίου καλεῖ· τὰ εὐρύτερα δὲ πρός τε τοῖς ἀρκτῴοις κεῖται μέρεσι, καὶ τοῖς νοτίοις. ὥστε τῶν δύο κώνων ὁμοῦ κατὰ τὰς βάσεις ὄντων, τὸ μὲν κατὰ τὰς κορυφὰς ὀξὺ, πρὸς ἕω κεῖσθαι καὶ δυσμάς· τὸ δὲ κατὰ τὰς βάσεις εὐρὺ, πρὸς νότον καὶ βορρᾶν.

2. Ὅρα δὲ ὅτι νῆσον εἰπὼν τὴν ἀπείρονα γῆν, εὐτελῶς καὶ σμικροπρεπέστερον, ἀνέστησεν ἄλλως τὸ τῆς κλήσεως ταπεινὸν, διὰ προσθήκης ἐπιθέτου σεμνοῦ, καὶ ἐπῆρεν εἰς ὕψος τὸ πρᾶγμα, οὐχ ἁπλῶς νῆσον αὐτὴν εἰπὼν, ἀλλὰ προσονομάσας ἀπείριτον, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ ἀπείρονα· καὶ οὕτως ἀντιδιαστείλας αὐτὴν πρὸς τὰς ἄλλας νήσους, αἵτινες, διὰ τὸ μὴ ἄπειρον, εὐδείελοι λέγονται, τουτέστιν εὔδηλοι, εὐπεριόριστοι. φησὶ γὰρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι κἂν εὐρύτερα τὰ τῆς οἰκουμένης βόρεια, καὶ τὰ νότια, καθάπερ εἴρηται, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ πινακογράφοι τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν καταγραφὴν εὐρύνειν λέγονται πλέον πρὸς βορρᾶν, ὡς ἂν ἔχοιεν ἐγγράφειν εὐχερῶς τὰ ἐν αὐτῇ πολλὰ ἔθνη· τὴν δὲ Λιβύην ἐκπιστένουσιν, ὡς ὑπερβάλλουσαν τῷ μεγέθει τῶν ἐντὸς αὐτῆς ἐθνῶν, διὰ τὸ πολὺ τῆς ἐκεῖ ἀοικήτου· ἵνα μὴ ἔγκενται, φασὶ, τῷ πινακικῷ χωρίῳ διάκενον.

3. Σφενδόνῃ δὲ τὴν οἰκουμένην ἀπεικάζει ὁ Διονύσιος, ἢ τῷ λιθοβόλῳ ὀργάνῳ, ἢ καὶ αὐτῇ τῇ σφενδόνῃ τοῦ δακτυλίου. εἰ δέ τις ὀκνεῖ τοῦτο παραδέξασθαι, ἀφαιρείσθω καὶ τῆς τοῦ δακτυλίου σφενδόνης καὶ τὸ ὄνομα. ἔοικε γὰρ καὶ αὐτὴ τοιαύτη πάλαι ποτὲ οὖσα κατὰ τὸ ἀρχαῖον, ἐφ' ἑκάτερα μὲν εὐρύνεσθαι, ἐπὶ θάτερα δὲ, καθ' ὁμοιότητα τῆς ὁμωνύμου πετροβόλου σφενδόνης, συνάγεσθαι εἰς ὀξύτερον. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ κόσμον τινὰ γυναικεῖον σφενδόνην καλεῖσθαι, ὅμοιον τῇ τηλεβόλῳ σφενδόνῃ ὄντα, πλατὺν μὲν καὶ αὐτὸν τὰ μέσα, καὶ πρὸς τῷ μετώπῳ πίπτοντα,

Ἄνθρωποι τριοσῇσιν ἐπ᾽ ἠπείροισι δάσαντο·
Πρῶτα μὲν οὖν Λιβύην, μετὰ δ᾽ Εὐρώπην, Ἀσίην τε.
Ἀλλ᾽ ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ᾽ Εὐρώπης ἔχει οὖρον
Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι, [1] Γάδειρά τε καὶ στόμα Νείλου·
Ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ [2] τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.
Εὐρώπην [3] δ᾽ Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει·

ἐκ λεπτοτέρων δὲ καὶ ὀξυτέρων τῶν ἄκρων ὀπίσω δεσμούμενον. ἣν δή, φασί, καὶ ὀπισθοσφενδόνην παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ τοιαύτῃ σφενδόνῃ, διὰ τὸ γελοιότερον περιτεθειμένην τῇ κεφαλῇ. καὶ ὀπίσω μὲν ἔχουσαν τὰ πλατύτερα, τὰ δὲ ὀξύτερα καὶ τὸν δεσμὸν, περὶ τὸ ἔμπροσθεν.

4. Ὅτι τὴν ὅλην γῆν, καίπερ μίαν οὖσαν φύσει καὶ συνεχῆ, οἱ ἄνθρωποι τρισσαῖς ἐπ᾽ ἠπείροις ἐδάσαντο. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ἡροδότου παραπέφρασται, εἰπόντος, ὅτι τῇ γῇ μιᾷ οὔσῃ τριφάσια κεῖται ὀνόματα, ἐπωνυμίας ἔχοντα γυναικῶν. εἶτα ὁ Διονύσιος, φιλοτιμούμενος ἑνὶ ἔπει περιλαβεῖν τὰ τοιαῦτα τρία τμήματα τῆς γῆς, φησί,

Πρώτην μὲν Λιβύην, μετὰ δ᾽ Εὐρώπην, Ἀσίην τε.

Ἰστέον δὲ ὅτι προτάττει τῶν ἄλλων τὴν Λιβύην καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, οὐ κατά τινα περιηγητικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ, οἷα Λίβυς, φιλῶν τὰ οἰκεῖα, καὶ οὕτω τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος τῶν λοιπῶν προτιθέμενος. ὁ τοίνυν Ἀμασεὺς γεωγράφος, οὐχ οὕτω προσπαθῶς ἔχων, ἄλλως μετεχειρίσατο τὴν περιήγησιν, κἀκ τῆς Εὐρώπης ἀρξάμενος, εἰς τὴν Λιβύην κατέληξεν.

1. Ὅτι πέρατα Λιβύης, ἑσπέρια μὲν, τὰ Γάδειρα, περὶ ὧν ἐν οἰκείῳ ῥηθήσεται· ἑῷον δὲ, τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου, περὶ οὗ μικρὸν ὕστερον εἰρήσεται. ὅτι μετὰ θάνατον Φρόντιδος (κυβερνήτης δὲ ἄριστος Μενελάου ὁ Φρόντις, υἱὸς Ὀνήτορος) ἐξωσθέντες ἀνέμῳ βορρᾷ οἱ περὶ Μενέλαον, προσίσχουσι τῇ Ῥόδῳ, ὑπὸ κυβερνήτῃ ὄντες τῷ Ἀμυκλαίῳ Κανώβῳ. τῶν δὲ Ῥοδίων τῆς Ἑλένης καταδραμόντων (περιῆλθε γὰρ αὐτοὺς μνήμη ὧν ἐν τῇ Τροίᾳ κακῶν ἔπαθον δι᾽ αὐτήν) φεύγουσι μὲν ἐκ τῆς Ῥόδου οἱ ἀμφὶ τὸν Μενέλαον, κατάγονται δὲ εἰς Φοινίκην, ὅθεν ἐς Αἴγυπτον. οὗ δὴ ἀκεσσάμενοι τὰ σκάφη κεκμηκότα τῇ δυσχερείᾳ τοῦ πλοῦ, διέτριψαν χρόνον τινὰ, ἐν ᾧ Κάνωβος ἀποθνήσκει· ὃν θάψας ἐντίμως ὁ Μενέλαος συνοικίζει πόλιν ἐπὶ τῷ μνήματι, τοὺς ἀχρειοτάτους τοῦ στόλου ἀφεὶς μένειν ἐκεῖ, καὶ τὴν πόλιν ἐπ᾽ αὐτῷ Κάνωβον ὀνομάζει· ἔνθα που καὶ νῆσος τὸ Ἑλένειον, τῇ Ἑλένῃ παρώνυμος. φασὶ δὲ τὴν Κάνωβον ταύτην Ἀλεξανδρείας ἀπέχειν στάδια ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, πεζῇ ὁδεύουσιν· ἐκ δὲ τοῦ Κανώβου ἐκείνου τοῦ κυβερνήτου καὶ ἀστὴρ, ἐκεῖ που φαινόμενος, Κάνωβος ἐπωνόμασται, ἀφανὴς μὲν τοῖς ἐν τῷ Ἑλλαδικῷ κλίματι, ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀρχόμενος φαίνεσθαι· ὃς ἐν τῷ μεσουρανεῖν, τέταρτον λέγεται ζωδίου μέρος ἀπέχειν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν, ὅτι ἔδει μὲν Κάνωπον γράφειν τὴν πόλιν διὰ τοῦ π, γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ β. ἀπὸ δὲ τοῦ Κανώβου ἀνδρὸς, ἢ τῆς Κανώβου πόλεως, καὶ τὸ στόμα Νείλου, ὡς ἐρρέθη, Κανωβικὸν ἐπωνόμασται, ὅπου, κατὰ τὸν Διονύσιον, ὁ βορειότατός ἐστι τῆς Αἰγύπτου μυχός· ὡς πρὸς τῇ ἐκεῖ θαλάσσῃ περατουμένων τῶν τῆς Αἰγύπτου βορείων μερῶν. τοῦτο δέ τινες τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου καὶ Ἡράκλειον καλεῖσθαί φασι· λέγοντες ὅτι Ἡρακλῆς φέρων ἐξ ἐπιταγῆς Εὐρυσθέως τὰ χρύσεα μῆλα, καὶ θέλων

Λιβύην

Homines tres in continentes partiti ſunt:
Primum quidem Libyam, deinde vero Europam, Aſiamque.
Sed certe Libya quidem ab Europa habet terminum
Obliquum in lineis, Gades & os [*oſtia*] Nili:
Ubi maxime borealis eſt receſſus Ægypti,
Et fanum percelebre Amyclæi Canobi.
Europam autem ab Aſia Tanaïs in medio diſterminat:

Λιβύην πᾶσαν ἐξιστορῆσαι, ἦλθε καὶ εἰς τὸ τοῦ Νείλου στόμα. καὶ δὴ καλεῖται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἓν τῶν στομάτων, Ἡράκλειον τὸ Κανωβικόν. ἠλευθέρωσε δὲ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἀπάσης βίας· διαβὰς δὲ καὶ εἰς Ἄμμωνα, ἔθυσε μεγαλοπρεπῶς. καὶ οὕτω μέν τινες. ὁ δὲ Γεωγράφος διίστησι, τὸ μὲν Ἡράκλειον στόμα ἱστορῶν καὶ Ἡρακλέους ἔχον ἱερόν· τὸ δὲ Κανωβικόν, ἀρχὴν εἶναι λέγων τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Δέλτα. ἐμφαίνει δὲ ἐκεῖνος καὶ τρυφᾶν τοὺς Κανωβίτας, ἐν οἷς λέγει τὸν Κανωβισμὸν καὶ τὴν ἐκεῖ λαμυρίαν. ἔστι δέ, ὡς ἱστοροῦσί τινες, καὶ πόλις τις Κάνωβος. περὶ δὲ τοῦ κυβερνήτου Κανώβου καὶ τοιοῦτος φέρεται λόγος· ὅτι κοιμώμενος ὁ Κάνωβος κατὰ τὸν αἰγιαλὸν περιπέπτωκεν αἱμορροΐδι (ὄφεως δὲ εἶδος ἡ αἱμορροΐς, ἐκ τοῦ ἔχουσα ἰθυτενῆ τὴν τοῦ ὁλκοῦ συνέχουσαν ὀστώδη ἄκανθαν) ἥτις αἱμορροῒς τῇ ἐπιπτώσει, φασί, τοῦ Κανώβου θλιβεῖσα, τὸν αὐχένα δάκνει ἐκείνου. ὡς δὲ ἦν τοῦ λοιποῦ ἄφυκτος τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἔθνησκεν ἐκ τοῦ δήγματος, ἡ Ἑλένη περιπαθῶς χοῦσα, καὶ τὸ θηρίον τὴν αἱμορροΐδα συγχοῦσα, ἔθλασε τὴν αὐτῆς ἄκανθαν, ἰθυτενῶς ἔχουσαν ἔτι τότε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς περὶ τὴν ῥάχιν σπονδύλους, ἀμυνομένη οὕτω τὸ θηρίον. καὶ τὸ ἐντεῦθεν κεκλασμέναι τὰς ῥάχεις αἱμορροΐδες εἰσί. καὶ οὕτω μὲν ὁ μῦθος αἰτιολογεῖ τὸ περὶ τὴν αἱμορροΐδα φυσικὸν σύμπτωμα. ὁ δὲ λόγος πέσοι ἄν ποτε καὶ εἰς ἀνθρώπου σκῶμμα, ἐάν τις ὀφιώδης ὢν τὴν κακίαν, ἔχει τι καὶ περὶ τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν κακόν.

2. Ὅτι τὴν Κάνωβον πόλιν περιφράζων, οὕτω φησί, τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου. τουτέστιν, αὐτὴ ἡ πόλις ἡ Κάνωβος. οὕτω καὶ κατωτέρω θέλων εἰπεῖν ἐν μιᾷ λέξει, ὠκεανός, φησὶ περιφραστικῶς, ἀκαμάτου ῥόον ὠκεανοῖο, ἤγουν αὐτὸς ὁ ὠκεανός. τέμενος δὲ Κανώβου, οἱονεὶ ἱερόν, ἢ τόπος τοῦ Κανώβου ἰδιόκτιστος.

3. Ὅτι Εὐρώπης καὶ Ἀσίας νότιον μὲν μεσόριον ὁ Ἑλλήσποντος, νοτιώτατον δὲ ὁ Νεῖλος. πρὸς βορρᾶν δὲ τὴν Εὐρώπην ὁρίζει τῆς Ἀσίας ὁ Τάναϊς, ὃς ἑλισσόμενος διὰ τῆς τῶν Σαυροματῶν καὶ Σκυθῶν γῆς, εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην κατασύρεται. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς τὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Τανάϊδος τῇ Εὐρώπῃ προσνέμεται, ἀλλὰ μόνα ὅσα πρὸς δύσιν ἀπ' αὐτοῦ ἀφορίζονται. τὰ δέ γε πρὸς αὐγὰς τοῦ Τανάϊδος, τῇ Ἀσίᾳ προσλογίζονται. φησὶν οὖν προϊών, ὅτι ὁ Τάναϊς ἀποτέμνεται

Εἰς δύσιν, Εὐρώπην, εἰς δ' αὐγὰς,
Ἀσίδα γαῖαν.

οὐ μὴν λέγει ὅτι ἀποτέμνεται εἰς βορρᾶν μὲν, τὴν Εὐρώπην, ἐς δὲ νότον, τὴν Ἀσίαν· ὅθεν καὶ αὐτοὺς τοὺς Μαιώτας καὶ τοὺς Σαυρομάτας Ἀσιανοὺς ἱστορεῖ, διότι οὐ πρὸς δύσιν αὐτοὺς ἀφορίζει ὁ Τάναϊς. ἔτι δὲ ὡς ἐνταῦθα λέγεται, ὁ Τάναϊς εἰς Σκυθίαν σύρεται βορείαν οὖσαν· καὶ ἀλλαχοῦ δέ φησι, Σκυθικοῖς ἐπιτρέχει πεδίοις. οἱ δὲ Σκύθαι Ἀσιανοί εἰσι, κατὰ τὸν Διονύσιον. οὐκοῦν ἁπλῶς Εὐρωπαῖα πάντα τὰ βόρεια τοῦ Τανάϊδος, ἀλλ' ὅσα πρὸς δύσιν ἀπ' αὐτοῦ ὁρίζονται. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος,

(Ὅς ῥά θ' ἑλισσόμενος γαίης διὰ Σαυροματάων,
Σύρεται [1] ἔς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην)
Πρὸς βορέην. νότιον δὲ μεσούριον Ἑλλήσποντος·
Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου.
Ἄλλοι [2] δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσιν.
Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης,
Κασπίης τε μεσηγὺ καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης·
Κεῖνον δ' Εὐρώπης Ἀσίης θ' ὅρον ηὐδάξαντο.
Ἄλλος δ' αὖ μακρὸς καὶ ἀθέσφατος ἐς νότον ἕρπει,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγύ·
Ὅς ῥά τε νοσφίζει Λιβύην Ἀσιήτιδος αἴης.
Τοῖα μὲν ἀμφ' οὔροισι βροτοὶ διεφημίξαντο.
Πάντη δ' [3] ἀκαμάτου φέρεται ῥόος ὠκεανοῖο,
Εἷς [4] μὲν ἐὼν, πολλῆσι δ' ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρώς.
Ἤτοι ὁ μὲν [5] Λοκροῖο παρ' ἐσχατιὴν ζεφύροιο,

οὗτος, διὰ τὸ τεταμένως ῥεῖν, Τάναϊς Ἑλληνιστὶ καλούμενος, Σίλις, ὥς φασί τινες, παρὰ τοῖς περιοικοῦσι βαρβάροις ὀνόμασται. ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ ἐν βαρβάροις ῥέοντες ὅμως ἐξελληνίζονται τῇ κλήσει, δῆλον. τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ Νεῖλος, καὶ ὁ Θερμώδων, καὶ ὁ Ἀράξης, καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ ὁ Ἠριδανὸς δὲ οὐ βάρβαρον ὄνομα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἀλλὰ Ἑλληνικὸν, ποιηθὲν, φησὶν, ὑπό τινος ποιητοῦ. τοῦ δὲ Τανάϊδος ἄλλοι μὲν φασὶ μὴ γνωρίζεσθαι τὰς πηγάς. Ἡρόδοτος δὲ, ἐκ λίμνης μεγάλης αὐτὸν λέγει εἰς λίμνην ἔτι μείζονα τὴν Μαιῶτιν εἰσβάλλειν· λέγων ὅτι καὶ ἡ Μαιῶτις οὐ πολὺ ἐλάττων τοῦ Πόντου ἐστὶ, λεγομένη, φησὶ, καὶ μήτηρ τοῦ Πόντου. κἀκεῖνο δὲ εἰδέναι χρὴ, ὅτι Ἀῤῥιανὸς καὶ ἄλλον Τάναϊν ἱστορεῖ Σκυθικὸν, ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπικινδύνως διεπέρασεν.

1. Ὅτι τὸ, σύρεται ὁ Τάναϊς εἰς Σκυθίαν, καὶ εἰς Μαιώτιδα λίμνην, καὶ τὸ, συρόμενος Λιβύηθεν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐπὶ ὄφεων εἴρηται τροπικῶς, οἷα τῶν ποταμῶν ὀφιοειδῶς πως ἑλισσομένων. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, πόντος ὁλκὸν ἑλίσσων. κυρίως γὰρ ὁλκὸς τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως.

2. Ὅτι ὁ Διονύσιος μὲν τὰς τρεῖς ἠπείρους, τὴν Λιβύην, τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν, τὰ μέγιστα τῆς οἰκουμένης τμήματα, ὕδασιν ἀλλήλων νοσφίζει, τουτέστι χωρίζει καὶ διαιρεῖ· καὶ τοὺς αὐτῶν ὅρους ἐξ ὑδάτων μεσολαβούντων γνωρίμους ποιεῖ, διὰ τὸ σημειωδέστερόν τι καὶ εὐκρινέστερον. ἄλλοι δὲ (οἷς οὐδὲ ἀρέσκει αὐτὸς φαίνεται, διὰ τὸ δυσόριστον, καὶ οὐκ εὐκρινὲς) τὰς τοιαύτας τρεῖς μεγίστας ἠπείρους ἀπ' ἀλλήλων ἠπείροις ἑτέραις σμικροτέραις διαχωρίζουσι· λέγοντες, Ἀσίας μὲν καὶ Εὐρώπης ὅρον εἶναι τὸν μέγιστον καὶ πλατύτατον ἰσθμὸν, τὸν μεταξὺ Κασπίας καὶ Εὐξείνου. περὶ τὸν ἰσθμὸν σὺν πολλοῖς ἄλλοις τόποις, καὶ ὁ θρυλλούμενός ἐστι τοῦ Προμηθέως Καύκασος, καὶ ἡ ἑῴα γῆ τῶν Ἰβήρων, ἡ μεταξὺ Κόλχων καὶ Ἀλβανίας. ἄλλον δὲ αὖθις ἰσθμὸν μέγαν τὸν μεταξὺ Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου καὶ Αἰγύπτου, ὅρον εἶναί φασι Λιβύης καὶ Ἀσίας. καὶ ὅρα ὅπως (ἰσθμοῦ λεγο-

μένου

(Qui quidem volvens ſe per terram Sauromatarum,
Trahitur in Scythiam & in Mæotidem paludem)
Verſus boream. auſtralis autem terminus medius Helleſpontus:
Sed limes eſt ultra porrectus maxime auſtralis uſque ad os Nili.
Alii autem continentibus terram ſeparant.
Iſthmus ſurſum porrectus eſt quidam ſupramus Aſiaticæ terræ,
Caſpium inter & Euxinum mare:
Illum autem Europæ Aſiæque terminum dixerunt.
Alius vero longus & immenſus in auſtrum ſerpit,
Arabicum ſinum & Ægyptum inter;
Qui quidem ſeparat Libyam ab Aſiatica terra.
Talia ſane de terminis mortales vulgarunt.
Circumquaque porro infatigati fertur fluxus Oceani,
Unus quidem, ſed multis cognominibus inſtructus.
Nempe qui eſt ad Locri extremitatem zephyri,

[illegible] συνήθως καὶ κοινότερον τοῦ μεταξὺ δύο θαλασσῶν στενοῦ τόπου) αὐτός, τῇ λέξει παρακεχρησάμενος, ἰσθμοὺς ἐνταῦθα ἐτόλμησεν εἰπεῖν τοὺς οὕτω πλατυτάτας καὶ [illegible] ἠπείρους· ὡς δηλοῖ τὸ, ἰσθμὸς ὑπέρτατός τις. καὶ τὸ, μακρὸς καὶ ἀπερίφαντος ἐς νότον ἕρπει. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ἠπείρου πλατεῖαν ἰσθμὸν λέγει τὴν μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τοῦ Ἰονικοῦ κόλπου· οὗ ἐκτὸς ἄσπετα, φησί, φῦλα [illegible]. ἐν τούτοις δὲ [illegible] τὴν πλά[illegible], καὶ [illegible], διὰ τοῦ, πέ[illegible] διὰ τοῦ, μακρὸς καὶ ἀπερίφαντος καὶ [illegible] καὶ [illegible] τῆς κυρίως ἰσθμὸν [illegible] δὲ ὅμως [illegible] τὴν λέξιν καὶ [illegible] ἠπείρου [illegible], ἣν μέσην ἀπο[illegible] ἑκατέρωθεν θάλασσαι.

3. Ὅτι [illegible] τὸ τοῦ ὠκεανοῦ [illegible], διὰ τὸ τοῦ [illegible] ἀνεκλείπτου· [illegible] δὲ καὶ [illegible], τὸ ἀεὶ ἐνεργὲς [illegible], λέγεται.

4. Ὅτι ὥσπερ ἡ γῆ, μία οὖσα, εἰς πολλὰς ἠπείρους μερίζεται, οὕτω καὶ ὠκεανός, εἷς ὤν, πολλαῖς [illegible] μερίζεται. κύκλῳ γὰρ περιειληφὼς τὴν γῆν, τετραχῶς τέμνεται ὁλοσχερῶς, κατὰ τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ κόσμου. ὁ μὲν πρὸς ζέφυρον ὠκεανός, Ἄτλας ἑσπέριος λέγεται, ἤγουν ἑσπέριον πέλαγος καὶ Ἀτλαντικόν· ὁ δὲ πρὸς βορρᾶν, παγετώδης λέγεται πόντος, καὶ Κρόνιος, καὶ νεκρὸς, ὡς μετ' ὀλίγον ῥηθήσεται. ὁ δὲ τῆς ἀνατολῆς, Ἠῷος καλεῖται καὶ Ἰνδικός. ὁ δὲ πρὸς νότον, Ἐρυθραῖός τε ὀνομάζεται καὶ Αἰθιοπικός. σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν οἷς μέρος τι λέγει τοῦ ὠκεανοῦ, πόντον Κρόνιον, καὶ αὖθις, Ἰνδικὸν χεῦμα θαλάσσης, καὶ ἐν τοῖς, οἵ εἰσιν ἀπὸ νοτίας ἁλός, καὶ, σχιδνάμενος ἀπὸ Κρονίης ἁλός· ὡς ποταμὸν νοεῖ τὸν ὠκεανόν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῶν ποιητῶν. τὸ γὰρ, πόντος, καὶ τὸ, χεῦμα θαλάσσης, καὶ τὸ, ἅλς, οὐδὲν [illegible] ποταμῷ. [illegible] ἐν ὁ Διονύσιος νῦν τοῖς σοφοῖς, οἳ [illegible] θάλασσαν καλοῦσι τὸν ὠκεανόν.

5. Ὅτι ἐν οἷς παρὰ τοῦ Διονυσίου ζέφυρος καλεῖται Λοκρὸς, καὶ αὖθις Λοκροὶ ἐπιζεφύριοι, ἀντίδοσις γίνεται κλήσεως, τοῦ μὲν ἐθνικοῦ ὀνόματος [illegible]νοντος

Ἄτλας ἑσπέριος κικλήσκεται. αὐτὰρ ὕπερθεν
Πρὸς βορέην, ἵνα παῖδες ἀρειμανέων [1] Ἀριμασπῶν,
Πόντον μιν καλέουσι [2] πεπηγότα τε, Κρόνιόν τε·
Ἄλλοι δ' αὖ καὶ νεκρὸν ἐφήμισαν, εἵνεκ' ἀφαυροῦ
Ἠελίου· [3] βράδιον γὰρ ὑπεὶρ ἅλα τήνδε φαείνει,
Αἰεὶ δὲ σκιερῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν.
Αὐτὰρ [4] ὅθι πρώτιστα φαείνεται ἀνθρώποισιν,
Ἠῷον καλέουσι καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.
Ἄγχι [5] δ' Ἐρυθραῖόν τε καὶ Αἰθιόπιον καλέουσι,

νεντος πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον, τοῦ δὲ ζεφύρου αὖ πάλιν ἐπιτιθεμένου τῷ τῶν Λοκρῶν ἔθνει. Λοκρὸς μὲν γὰρ διὰ τοὺς Λοκροὺς καλεῖται ὁ ζέφυρος, ὅ ἐστι Λοκρικός· καθάπερ καὶ Ἰσμαρικὸς ὁ βορρᾶς ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀπὸ Ἰσμάρου πόλεως Θρᾳκικῆς, ἔνθα μάλιστα βορρᾶς καταῤῥήγνυται. Λοκροὶ δ' αὖθις ἐπιζεφύριοι λέγονται, ὡς πρὸς ἀνέμῳ ζεφύρῳ κείμενοι, ὃς πνέει δι' αὐτῶν. ὅτι δὲ καὶ ἄλλῳ λόγῳ ἐπιζεφυρίους καλοῦσί τινες τοὺς τοιούτους Λοκρούς, ἐν δέοντι τόπῳ ῥηθήσεται.

1. Ὅτι ἔθνος Σκυθικὸν οἱ Ἀριμασποί· καὶ τοιούτους οὗτος μὲν ἀρειμανέας ἢ ἀρειμανίους λέγει. Αἰσχύλος δὲ μονῶπα στρατὸν ὀνομάζει, διότι τοξικώτατοι ὄντες ἐπιμύουσι τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, διὰ τὸ πρὸς τὴν βολὴν εὔστοχον. καὶ τάχα διὰ τὴν ἄγαν ἐκ παίδων εἰς τοῦτο συνάσκησιν, ὡς καὶ παλαιοὶ λέγουσιν, εἰς βραχύτερον αὐτοῖς ὁ ἕτερος συνίσταται τῶν ὀφθαλμῶν. ἔτι δὲ ὅτι τοῦτο, ὡς εἰκός, ἐκ προϋπαρξάντων ὁμοίων γονέων τινῶν πατέρων, καὶ τούτου γινομένου ἀστικεὶ προβαίη τὸ πάθος εἰς ἐθνικὴν ἰδιότητα. οὐ γὰρ δή που, φασίν, ἄλλως ἡ φύσις οὕτω τερατῶδες γένος ἔθνους ἐξήνεγκε. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο Ἀριμασποί, καθὰ καὶ Ἡροδότῳ δοκεῖ, ἐκ τοιούτου πάθους καλοῦνται, ὡς οἷον εἰπεῖν μονόφθαλμοι. ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἕν, Σκυθιστί, μασπὸς δέ, ὁ ὀφθαλμός. ἱστορεῖ δὲ Ἡρόδοτος χρυσοφύλακας Γρῦπας ἀνωτέρ Ἀριμασπῶν οἰκεῖν, τοὺς δὲ ὑπερβορ ἀνωτέρω αὐτῶν ἐπὶ θάλασσαν. καὶ ὅτι ὥσπερ εἰσί τινες ὑπερβόρειοι, ὑπερνότιοι· καὶ ὅτι ὁ Ἄβαρις ὁ ὑμν ὑπερβόρειος ἦν, ὃς οὐδὲν γε σι λέγεται, καὶ τὸν ὀϊστὸν περιφέρειν κ σαν τὴν γῆν.

2. Ὅτι ὁ πρὸς Ἀριμασποῖς ὠ πεπηγώς τε καλεῖται, καὶ Κρόνιος, κρός. καὶ ἡ τούτου αἰτιολογία, ἕνεκα ἀφαυροῦ ἡλίου, μὴ δυναμένου λεπ καὶ λῦσαι καὶ ἐξαιρῶσαι τὸ ἀναγόμ χρόν. βράδιον γάρ, φησίν, ὑπὲρ ἅλα φαείνει, ἀεὶ δὲ σκιεραῖς παχυνό φέλαις ὁ ἥλιος, διὰ τὴν τῶν νεφ κνωσιν. ψυχρὸς οὖν ὡς ἀληθῶς ὁ καὶ διὰ τοῦτο κλήσεις αὐτῇ συγγε ἄγαν ψυχρότητι. Κρόνιος δὲ καὶ διὰ τὸ λέγεσθαι τὸν ἐκεῖ τόπον ἀ ἀστέρα Κρόνου, ὃς εἰς ψύξιν τίθεται χρὸς ἀπὸ τῶν ἀποτελεσματικῶν ὠ νομαζόμενος. διὰ καὶ τὸ ψυχρὸν αὐ νάκειται. ὁ δὲ μῦθος καὶ τὰ τοῦ φαντασμάτων ἀΐδια ἐκεῖ ῥίπτει. πα γε Ἀπολλωνίῳ τῷ ποιητῇ εὕρηται νία λεγομένη θάλασσα, καὶ ὁ μυ Ἰονίου κόλπου, ἀπὸ νήσου τινὸς Β καλουμένης τὴν τοιαύτην κλῆσιν ὡς καὶ ἀπὸ Ἰκάρου τινὸς νήσου, κατα τὸ Ἰκάριον λεγόμενον πέλαγος.

Atlas [*Atlanticus*] & occiduus nuncupatur: verum deſuper
Ad boream, ubi pubes Marte furentium Arimaſporum,
Pontum ipſum vocant congelatumque Saturniumque:
Sed alii mortuum quoque dixerunt, propter debilem
Solem. tardus enim ſuper mare hoc lucet,
Semper autem tenebricoſis craſſeſcit in nubibus.
At ubi primum apparet hominibus,
Eoum vocant atque Indicum fluctum maris:
Prope autem Rubrumque ac Æthiopium appellant,

3. Ὅτι δὲ οἱ τοιοῦτοι παρωκεάνιοι τόποι πολὺ τὸ ψῦχος ἔχουσι, δηλοῖ καὶ τὰ ἄνω τῶν Ἀριμασπῶν Ῥιπαῖα ὄρη, ἐξ ὧν ὁ ψυχρὸς βορρᾶς πνεῖ· ἔνθα χιὼν οὐδέποτε ἐπιλείπει.

4. Ὅτι τὴν ἀνατολὴν οὕτω περιφράζει, ὅπου πρώτιστα φαίνεται ἀνθρώποις ἥλιος· ἤτοι ὅπου ἐστὶν ἡ ἀνατολή. ἔνθα καὶ τὸν ἠῷον καὶ τὸν Ἰνδικὸν εἶναί φησιν ὠκεανόν· ἠῷον μὲν λεγόμενον, διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἀνατέλλοντος ἡλίου τὴν ἡμέραν γίνεσθαι· ὃ καὶ ὡς ἂν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, ἠῷον ἀντὶ τοῦ ἀνατολικόν. ἠὼς γὰρ πολλάκις καὶ ἡ ἀνατολή. Ἰνδικὸν δὲ διὰ τοὺς παροικοῦντας Ἰνδούς. ἰστέον γὰρ ὅτι πολλοὶ κόλποι φαίνονται ἀπὸ ἐθνῶν, ἢ πόλεων, καὶ ὅλως ἐκ τῶν παροικούντων ἐπονομαζόμενοι· ὡς ὁ Τυρρηνικός, ὡς ὁ Ἰονικός, ὡς ὁ Αἰθιοπικός, καὶ ἄλλοι πολλοί.

5. Ὅτι ὁ Ἐρυθραῖος πόντος, καὶ ὁ Αἰθιόπιος ἕτερός ἐστι τοῦ Ἀρραβικοῦ κόλπου, ὃς τῆς νοτίας θαλάσσης ἐστὶν ἀποχέτευμα, καθὰ καὶ ὁ Περσικός, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἀλλὰ τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Διονύσιον. ἕτεροι δὲ, τὸν Ἀρραβικὸν κόλπον καὶ τὸν Ἐρυθραῖον ταυτίζοντες, ἱστοροῦσιν ὅτι ὁ Ἐρυθραῖος κόλπος ποταμοῦ δίκην στενός ἐστι καὶ μακρός, ἐπὶ πολλοὺς πάνυ σταδίους, μέχρι τοῦ στόματος, στενοῦ καὶ αὐτοῦ παντάπασιν ὄντος. καλεῖται δὲ Ἐρυθραῖος, ἢ ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης τῷ ὕδατι μιλτώδους ἐρυθρᾶς γῆς, ἢ ἐκ τῶν ὑπερκειμένων ζωστοχρόων ὀρέων· εἰς ἃ ἕωθεν προσβάλλων ὁ ἥλιος ἐρυθρὰν φαντάζει τῇ θαλάσσῃ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως. φησὶν οὖν ὁ παρὰ τῷ γράψαντι τὰ ἐθνικὰ, Οὐράνιος οὕτος ὀνομαζόμενος, ὅτι “τὰ παρακείμενα ὄρη “δεινῶς ἐρυθρά εἰσι καὶ πορφυρᾶ· καὶ ἐπὰν “βάλλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος, καταπέμπει “εἰς τὴν θάλασσαν ἡ αὐγὴ σκιὰν ἐρυθράν “καὶ ὄμβρων δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρέων “εἰς θάλασσαν συῤῥέοντι, τοιαύτη, φησὶ, “γίνεται ἡ θάλασσα τὴν χροιάν”. τινὲς δὲ Ἐρυθρὰν εἶπον, διὰ τὸ πυροῦσθαι μάλιστα τῷ ἡλίῳ τὸ ἐκεῖ κλίμα. διὸ, φασὶ καὶ Αἰθίοπες οἱ κατοικοῦντες λέγονται, ὡς κεκαυμένοι τὴν ὄψιν. ὁ δὲ Γεωγράφος, τὰ τῶν πολλῶν ἐπιτέμνων, τοιάδε γράφει περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς· “Ἐρυθρὰ θάλασ-“σα λέγεται ἀπὸ χροιᾶς ἐμφαινομένης “κατ' ἀνάκλασιν, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἡλίου κατὰ “κορυφὴν ὄντος, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἐρυ-“θραινομένων ὑπὸ τῆς καύσεως. οἱ δὲ, “ἀπὸ πηγῆς τινος ὕδωρ εἰς τὴν θάλασ-“σαν εἰσαγούσης ἐρυθρὲς καὶ μιλτῶδες. “οἱ δὲ, ἀπὸ Ἐρύθρα τινὸς, πρώτου πε-“ραιωθέντος ἐπὶ σχεδίας εἴς τινα ἐκεῖ “νῆσον, διὰ ἱπποφόρβιον οἰστρηθὲν ὑπὸ “λεαίνης· καὶ οἰκήσαντος ἐκεῖ, καὶ ἡγησα-“μένου τῶν τόπων. τινὲς δὲ καὶ Περσέως υἱ-“ὸν υἱὸν εἶναι τοῦτον τὸν Ἐρύθραν”. Διονύσιος μέντοι σαφῶς ἐμφαίνει ἀπὸ Ἐρυθραίου τινὸς βασιλέως τὸν τόπον κληθῆναι·

Πρὸς νότον· ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτου [1] χθονὸς αὐλὼν
Εκτέταται, μαλεροῖσι κεκαυμένος ἠελίοισιν.
Οὕτως [2] ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν,
Τόσσος ἐὼν, καὶ τόσσα μετ' ἀνδράσιν οὐνόματ' ἕλκων.
Κόλπους δ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀπερεύγεται, ἔνδοθι βάλλων
Εἰς ἅλα· τυτθοὺς μὲν πλέονας, πίσυρας δὲ μεγίστους.
Ητοι [3] μὲν πρώτιστος, ὃς ἑσπερίην ἅλα τίκτει,
Συρόμενος Λιβύηθεν ἔσω Παμφυλίδος αἴης.
Δεύτερος αὖτ' ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφερέστατος ἄλλων,
Ος [4] ἀποκιδνάμενος Κρονίης ἁλὸς ἐκ Βορέαο,
Κασπίην αἰπὺ ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσσῃ,
Ηντε καὶ Υρκανίην ἕτεροι διεφημίξαντο.

ναι· οὗ καὶ τάφον ἐκεῖ εἶναι λέγει. ὅτι δὲ τὸ μιλτῶδες χρῶμα, ἐρυθές ἐστιν, ὡς ἀνωτέρω γέγραπται, δῆλον τῇ αἰσθήσει. ὅθεν καὶ ὁ Ποιητὴς ἐμβάπτων ταῖς ναυσὶ τὸ ἐρυθρωπὸν, μιλτοπαρήους αὐτὰς καλεῖ.

1. Ὅτι πρὸς νότον πολὺς ἀοικήτου χθονὸς αὐλὼν, ἢ ἀγκὼν, ἐκτέταται, θερμοῖς κεκαυμένος ἡλίοις· ὃς καλεῖται διακεκαυμένη ζώνη, ἔρημος οἰκούντων οὖσα, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄγαν θερμότητα. Ἰστέον δὲ ὅτι οὕτω νοητέον καὶ πρὸς τῷ βορείῳ ἄκρῳ ἀοίκητον ὁμοίως εἶναι τόπον, διὰ τὴν λίαν ψυχρότητα. διὸ καὶ προμήκης ἡ οἰκουμένη, ὡς εἴρηται, παρατείνεται δίκην σφενδόνης, καὶ οὐκ ἀκριβῶς ἐσφαίρωται, ὡς ὑπεραιρομένων τῶν ἑκατέρωθεν ἀοικήτων. ὅτι δὲ καὶ πρὸς βορρᾶν πολλή ἐστι γῆ Νομάδων ἀοίκητος, ὡς εἴρηται, διὰ ψυχρότητα, δῆλον ἔσται ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τῆς οἰκουμένης ἄκρα, τὰ παρακείμενα τῇ διὰ καῦμα ἢ διὰ ψῦχος δυσκράτῳ καὶ ἀοικήτῳ, δοκεῖ τοῖς σοφοῖς ἀποτεύγματος, ἤγουν ἀποτυχίας εἶναι τοῦ εὐκράτου, καὶ ἐκπτώσεις τινὰς, καὶ ἐλαττώματα. καὶ δηλοῖ φασι τοῦτο καὶ ὁ τῶν βίος. κακόβιοι γάρ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς τοιούτοις ἄκροις οἰκοῦντες, καὶ γυμνοὶ τὰ πολλὰ, καὶ νομάδες. καὶ τὰ βοσκήματα δὲ αὐτοῖς μικρὰ, καὶ οἱ κύνες. τάχα δὲ, φασὶ, καὶ οἱ νοτιώτατοι Πυγμαῖοι ἀπὸ τῆς τούτων μικροφυΐας ὑπενοήθησαν καὶ ἀνεπλάσθησαν. οὐδεὶς γὰρ αὐτοὺς ἱστορικῶς ἐξηγεῖται πίστεως ἄξιος. σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ παρὰ Λιβανίῳ μόνον καὶ Αἰλιανῷ πληθυντικῶς οἱ ἥλιοι· ἰδοὺ γὰρ καὶ παρὰ Διονυσίῳ, ἐν τῷ, μαλεροῖς κεκαυμένος ἡλίοις. ἀλλ' ὁ μὲν Λιβάνιος ἐπὶ ἡμερῶν τοὺς ἡλίους τίθησιν, ὅτε πού λέγει, "τὴν μνήμην ἐπὶ πολλοῖς "ἡλίοις διαφυλαχθῆναι." οἱ δὲ ἄλλοι τὰς ὁσημέραι τοῦ ἡλίου λάμψεις ἡλίους φασίν. ἄλλως γὰρ μοναδικός ἐστιν ὁ ἥλιος, καὶ διὰ τοῦτο οὐ θέλει, ἵνα τις κλίνῃ αὐτὸν, πληθυντικῶς. ὥσπερ οὔτε ἡ γῆ, κἂν αἱ χῶραι, γαῖαι λέγονται, ὡς μετὰ ταῦτα φανήσεται. οὔτε ἡ ἅλς, κἂν τὰ πελάγη θαλάσσας ὁμοίως λεγόμενα ἀκούσωμεν.

2. Ὅτι εἰπὼν τέσσαρα πελάγη τοῦ ὠκεανοῦ, τὸ ἑσπέριον, Ἀτλαντικόν· καὶ τὸ ἀρκτῷον, Κρόνιον· καὶ τὸ κατὰ τὴν ἕω, Ἰνδικόν· καὶ τὸ νότιον, Αἰθιοπικόν· καὶ οὕτω τοῖς τοῦ κόσμου τέσσαρσι κέντροις ἐπεξελθὼν, ἐπάγει συμπληρωματικῶς ἅμα καὶ ἐπιφωνηματικῶς, ὅτι Οὕτως ὠ-

Ad auſtrum: ubi certe multus non habitatæ terræ tractus
Extenſus eſt, fervidis uſtus ſolibus.
Sic oceanus circumcurrit terram univerſam,
Tantus, & talia inter homines nomina trahens.
Sinus autem hinc inde eructat, introrſum mittens
In mare: parvos quidem plures, quatuor vero maximos.
Scilicet primus, qui occiduum mare gignit,
Tractus è Libya intra Pamphylicam terram.
Secundus autem, exiguus quidem, ſed potiſſimus aliorum,
Qui ſeparatus à Cronio [*Saturnio*] mari à borea,
Caſpio profundum fluentum intromittit mari;
Quod etiam Hyrcanium alii nuncuparunt.

κεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν. ὡς ἤδη δείξας ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν στεφανοῖ, ὡς προείρηκεν. εἰ καί τινες τῶν παλαιῶν ἀντιλέγειν ἐβούλοντο, καθὰ καὶ Ἡρόδοτος· ὃς οὐκ ἀποδέχεται τοὺς γράφοντας τὸν ὠκεανὸν ῥέειν πέριξ τῆς γῆς.

3. Ὅτι τὸν ὠκεανὸν εἰς τέσσαρας διελὼν, ὡς προείρηται, ἱστορεῖ καὶ τέσσαρας αὐτοῦ κόλπους μεγίστους εἰς τὴν γῆν ἔσω ἐρεύγεσθαι. ἕνα μὲν, τὸν τὴν ἑσπερίαν θάλασσαν τίκτοντα, τὴν ἀπὸ Γαδείρων ἀρχομένην ἕως εἰς Παμφυλίαν, ὅπου καὶ ἡ [illegible]· ἕτερον δὲ, τὸν ἐκ τοῦ βορρᾶ Κασπίαν θάλασσαν, τὴν καὶ Ὑρκανίαν· τρίτον δὲ, ἀπὸ νοτίας θαλάσσης, ἤτοι νοτίου ὠκεανοῦ, τὸν Περσικὸν κόλπον τὸν ἀντικρὺ κείμενον τῆς Κασπίας· καὶ τέταρτον, τὸν Ἀραβικὸν, ἀντικείμενον τῷ Εὐξείνῳ, ὃν νῦν καὶ αὐτὸν καλέσωμεν Ἀραβικὸν, διὰ τοὺς αὐτόθι Ἄραβας· ὡς καὶ ὁ Περσικὸς τοῖς Πέρσαις παρονομάζεται, καὶ τοῖς Ὑρκανίοις καὶ Κασπίοις ἡ αὐτῶν παρώνυμος θάλασσα. τὸν δὲ Ὑρκάνιον κόλπον, τὸν καὶ Κάσπιον, ὀλίγον μὲν λέγει, διὰ τὸ πρὸς τὴν ἑσπερίαν θάλασσαν, τὴν συρομένην ἀπὸ Γαδείρων, ἕως καὶ εἰς Παμφυλίαν· τῶν ἄλλων δὲ προφερέστερον ἱστορεῖ, τοῦ Περσικοῦ δηλαδὴ καὶ τοῦ Ἐρυθραίου. λέγει δὲ καὶ ὅτι μικροὺς μὲν κόλπους ὁ ὠκεανὸς πλείονας, ὡς δὲ προϊὼν ἐρεῖ, καὶ ἀπειρεσίους ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀπερεύγεται εἰς ἅλα ἔνδοθι βάλλων· (ἤγουν θαλάσσας ἔσω τῆς οἰκουμένης ἀποτελῶν) μεγίστους δὲ τέσσαρας, ὧν καὶ αὐτὸς ὄνομα ἐξέθετο, καθὰ προείρηται.

4. Ὅτι τὴν Κασπίαν θάλασσαν Πτολεμαῖος μὲν λιμνοειδῶς ἀναγράφει, περιοδεύεσθαι λέγει πεζῇ βαδίζουσι. συμφωνεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἡρόδοτος, ἐν οἷς λέγει ὅτι "ἡ Κασπία ἐστὶν ἐφ' ἑωυτῆς οὐ συμ-"μίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ". Διονύσιος μέντοι δοκεῖ τῆς Κρονίας ἁλὸς αὐτὴν ἀποσχίδα ποιεῖν ἐκ βορέου. λέγει γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτι ἐξ ὑπ' ἀρκτῴου ἑλκομένη προχοαῖς ἐπιμίσγεται τῷ ὠκεανῷ. καὶ οὕτω μὲν διαφωνοῦσιν αὐτοί· οἱ δὲ παλαιοὶ συμφωνίαν τῇ τοιαύτῃ τῶν παρηγμένων διαφωνίᾳ τεχνώμενοι, φασὶν ὅτι τάχα διά τινων ἀδήλων ὁ Κρόνιος ὠκεανὸς ἑαυτὸν ἐκπέμπων, ἀναδίδωσι τὸν Ὑρκάνιον κόλπον. καὶ οὕτω σωθήσεται καὶ ὁ λόγος ὁ λέγων τὴν Κασπίαν κύκλῳ περιοδεύεσθαι, καὶ ὁ εἰπὼν ἐκ τῆς Κρονίας θαλάσσης γεννᾶσθαι αὐτήν.

Τῶν δ' ἄλλων, οἵτ' εἰσὶν ἀπαὶ νοτίης ἁλὸς ἄμφω,
Εἷς μὲν ἀνώτερός ἐστι, τὸ Περσικὸν οἶδμα προχεύων,
Αντία Κασπίης τετραμμένος ἀμφιτρίτης·
Αλλος δ' Ἀῤῥαβικὸς κυμαίνεται ἐγγύθι κόλπος,
Εὐξείνου πόντου νοτιώτερον ὁλκὸν ἑλίσσων.
Τόσσοι μὲν κόλποι βαθυκύμονος ὠκεανοῖο
Οἱ μείζους· ἄλλοι δέ τ' ἀπειρέσιοι γεγάασι.
Νῦν [1] δ' ἁλὸς ἑσπερίης ἐρέω πόρον, ἥτ' ἐπὶ πάσας
Ηπείρους λοξοῖσιν ἐπιστρέφεται πελάγεσσιν·
Αλλοτε μὲν νήσοισι περίδρομος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Η ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων.
Υμεῖς [2] δ', ὦ Μοῦσαι, σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους,
Αρξάμεναι στοιχηδὸν ἀφ' ἑσπέρου ὠκεανοῖο·
Ενθα [3] τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ηρακλῆος
Εστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα [4] πολυσπερέων Ατλάντων·

1. Ὅτι ἡ ἑσπερία θάλασσα οὕτως ἐστὶ μεγάλη, καί, ὡς αὐτός που ἐρεῖ, ἀπείριτος, ὥστε ἐπὶ τὰς τρεῖς ἠπείρους τῆς οἰκουμένης λοξοῖς ἐπιστρέφεται πελάγεσσιν, ἄλλοτε μὲν νήσοις περίδρομος, ἄλλοτε δὲ ἢ ὀρέων πέζαν ὑποξύουσα, ἢ πόλεων. καὶ ὅρα τὸ ὑποξύουσα, ὡς ἐὰν εἴπῃ τις, ὑποτρίβουσα ἐν τῷ παραῤῥεῖν. καὶ ἔστιν ἀστεία ἡ τῆς λέξεως τροπή, ὡς ἐπὶ ξυομένων ποδῶν.

2. Ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὸν τῆς περιηγήσεως σκοπὸν ἐπειγόμενος ὁ Διονύσιος, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα ἵνα καὶ φιλοσοφώτερος δόξῃ, καὶ τὸ κοινὸν ποιητικὸν ἐκκλίνῃ ἔθος, καινοπρεπέστερον παρῆκε τὰς Μούσας, ἃς ποιητῇ πρέπον ἐπικαλέσασθαι. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς περιηγήσεως. πρὸς μέντοι αὐτῷ τῷ ἔργῳ γενόμενος, καὶ ὅτι ποιητής ἐστιν αἰσθόμενος, καὶ ὡς ἔσω ὢν Μουσῶν, ἤτοι γνώσεως μυθωδικῆς, περιοδεύειν τὰ τῆς γῆς αὐτῷ ἐννοησάμενος, προσφωνεῖ αὐτὰς τῆς περιηγήσεως ἡγεμόνας καλῶν, ὡς ἂν ἀρξάμεναι, φησί, στοιχηδὸν ἐνέποιεν τὰς σκολιὰς κελεύθους. καὶ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ ἐν ἄλλοις τὸ ἐννέπειν διπλασιάζει τὸ ν, ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ φύσιν δι' ἑνὸς ἐκφέρεται ν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς.

3. Ὅτι περὶ τὰ Γάδειρα Ἡρακλέους ἑστᾶσι στῆλαι πρὸς τοῖς πέρασι τῆς γῆς, μέγα θαῦμα. φασὶ δὲ αὐτὰς ἢ ἀνδριάντας εἶναι Ἡρακλέους, ἢ πόλεις ἐπωνύμους ἐκείνῳ, ἢ καὶ λόφους ἐπονομαζομένους αὐτῷ. ἔστι δὲ αὐτῶν, ἡ μὲν Εὐρωπαία Κάλπη καλουμένη βαρβαρικῶς, Ἀλύβη δὲ καθ' Ἕλληνας· ἡ δὲ Λιβυκή, κατὰ βαρβάρους μὲν Ἀβέννα καλουμένη, Ἑλληνικῶς δὲ Κυνηγετική. μέγα δὲ θαῦμα ὁ Διονύσιός φησιν αὐτάς, ἢ διὰ τὸ ὑψηλόν· ὄρη γάρ εἰσιν, ὧν τὸ ὕψος οὐ μεῖον ἑκατόν, ὥς φασιν, ὀργυιῶν· ἢ διὰ τὸ θαυμαστὸν τοῦ ἄχρι ἐκεῖ τὸν Ἡρακλέα ἐλάσαι. ἐκαλοῦντο δέ ποτε καὶ Κρόνου στῆλαι, εἶτα καὶ στῆλαι Βριάρεω, διὰ τὸ μέχρι τῶν τῆδε ὅρων

At aliorum [*ſinuum*,] qui ſunt ab auſtrali mari ambo,
Unus quidem ſuperior eſt, Perſicum fluctum profundens,
Contra Caſpium verſus mare:
Alter vero Arabicus fluctuat juxta ſinus,
Euxino ponto magis auſtralem ſulcum volvens.
Tot quidem ſinus proceloſi oceani,
Majores: verum alii etiam innumeri ſunt.
Nunc autem maris occidui referam meatum, quod ad omnes
Continentes tortuoſis convertitur pelagis:
Alias quidem inſulis circumfluum, alias vero
Aut montium aut oram ſubradens urbium.
Vos vero, ô Muſæ, difficiles referte vias,
Auſpicatæ ordine ab occiduo oceano:
Ubi etiam columnæ in finibus Herculis
Stant (ingens miraculum) ad extremas Gades,
Alto ſub monte longe lateque diſperſorum Atlantum;

ὅμοια τὰ κατ' ἐκείνους. τὰ Γάδειρα δὲ, νῆσος πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ, περιμήκης, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς οἷα ταινία, τουτέστι καθ' ὁμοιότητα ὑφάσματος τμῆμα στενὸν καὶ μεμηκυσμένον· ὅπερ ἡμεῖς φασκίαν φαμέν. λέγεται δὲ καὶ Γάδειρα θηλυκῶς. καλεῖται δὲ οὕτως οἱονεὶ γῆς δειρὰ, ὅ ἐστι τράχηλος, διὰ τὸ τῆς ἠπείρου στενὸν, τῆς ἑκατέρωθεν σφιγγούσης τὸν ἐκεῖ ὀλιγοστάδιον πορθμόν. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐκεῖ Γάδειρα. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν ὅτι “τὰς Ἰβηρικὰς παρ' Ὁμήρῳ πλαγκτὰς πέτρας, καὶ τὰς Ποντικὰς συμπληγάδας τινὲς τῇ μυθικῇ αὐτονομίᾳ μετάγουσιν εἰς τὸν ἐν Γαδείροις πορθμόν· καὶ ταύτας εἶναι στήλας ἐνόμισαν, ἃς ὁ Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, διὰ τὴν τοῦ πορθμοῦ στενότητα, εἰς ταύτας ὑστάτας ἐλθεῖν φάσκων τὸν Ἡρακλέα.” ἄλλοι δὲ, ὡς αὐτὸς ὁ Γεωγράφος λέγει, “στήλας Ἡρακλέους, φασὶ, λέγεσθαι τὰς ἐν τῷ κατὰ Γάδειρα Ἡρακλείῳ, τουτέστι τὰς ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέος τεμένει ὀκταπήχεις στήλας, ἐν αἷς ἀναγέγραπται τὸ ἀνάλωμα τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐκεῖ ἱεροῦ. ἐφ' ἃς ἐλθόντες οἱ πλέοντες ἐποίησαν διαφημισθῆναι, ἐνταῦθα εἶναι τὸ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης πέρας. ἕτεροι δὲ στήλας, φησὶν, ὑπέλαβον τὴν Εὐρωπαίαν Κάλπην, καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ ὄρος ἐκ Λιβύης, τὴν Ἀβύλην ἢ Ἀβύλικα. ἄλλοι δὲ στήλας ὠνόμασαν, τὰς πλησίον ἐκεῖ ἑκατέρωθεν νησῖδας, ὧν τὴν ἑτέραν Ἥρας ὀνομάζουσι νῆσον. καὶ οὐ φαύλως, φησὶ, τὰ τοιαῦτα νησίδια, διὰ τὸ εὐπερίγραπτον, καὶ σημειῶδες, καὶ εὐόριστον, στήλαις εἰκάζονται. ἐξοχὴν γάρ τινα ἐμφαίνουσι καὶ αὐτὰ οἵαν καὶ αἱ στῆλαι καὶ αἱ στηλίδες· καὶ διὰ τοῦτο τὰ τοιαῦτα στῆλαι ἂν λέγοιντο.”

4. Ὅτι ὁ Ἄτλας, ὁ κατὰ βαρβάρους Δύρις, ὄρος μέγιστον περὶ τὰ τῆς Λιβύης πρὸς δύσιν ἔσχατα· ἀφ' οὗ καὶ πέλαγος

ὠκεάνιον

Ηχί τε καὶ χάλκειος ἐς οὐρανὸν ἔδραμε κίων,
Ηλίβατος, πυκινοῖσι καλυπτόμενος νεφέεσσι.
Πόντος [1] μὲν πρώτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισιν
70 Εγκέχυται, ὅς πέρ τε καὶ Εὐρώπης πέλει ἀρχὴ,
Καὶ Λιβύης· μέσσος γὰρ ἑλίσσεται ἀμφοτεράων.
Στῆλαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ πλευρῇσι κέονται·
Η μὲν ἐπ' Εὐρώπην, ἡ δ' ἐς Λιβύην ὁρόωσαι.
Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος· ἔνθα τε γαῖ
75 Μασσαλίη [2] τετάνυσται, ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα.
Εξείης δ' ἐπὶ τοῖσι [3] Λιγυστιὰς ἕλκεται ἅλμη·

ὠκεάνιον τὸ Ατλαντικόν. διὰ δὲ τὸ πολὺ τοῦ ὄρους μέγεθος, Ατλαντας αὐτὸ πολυαστερέας ὁ Διονύσιος καλεῖ ποιητικῷ τρόπῳ· ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς Μάλειαν καὶ Μαλείας φησὶ, καὶ Κρήτην καὶ Κρήτας, καὶ Αθήνην καὶ Αθήνας. καὶ τὸ πρόσωπον δέ που πληθύνει δι' ἔμφασιν, πρόσωπα λέγων· καὶ τὸ τόξον, τόξα· καὶ τὸ ἅρμα, ὁμοίως ἅρματα. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ατλαντας. καὶ Αρριανὸς δὲ, ὥς φησιν, „Ατάραντας ἱστορεῖ, καὶ „μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ατλαν„τας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους". ὠνόμασται δὲ τὸ ὄρος ἀπ' ἀνδρὸς ἐγχωρίου Ατλαντος, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν κάλλιον γέγραπται. ἐνταῦθα δὲ, ὥς φησιν ὁ Διονύσιος, καὶ χάλκεος εἰς οὐρανὸν ἔδραμε κίων, Ηλίβατος, πυκνοῖς καλυπτόμενος νέφεσι. καὶ τάχα ὁ Διονύσιος ἐν τούτοις ἱστορικήν τινα θεραπείαν παρακαλεῖ τῆς μυθικῆς κιονοφορίας τοῦ Ατλαντος. ὁ γάρ τοι κίων οὗτος, οὗ περ, ὡς αὐτὸς λέγει, κορυφὴν οὐδὲ ἔστιν ἰδεῖν, διὰ τὰ καλύπτοντα νέφη, δόξει ἂν τῷ πολλῷ τοῦ ὕψους ἕως εἰς τὸν αἰθέρα ἀνήκειν· καὶ οὕτως λέγοιτ' ἂν ἔχειν τὸν οὐρανὸν ὡς εἶναι τούτῳ τῷ τρόπῳ τὸν Ατλαντα τὸ ὄρος, οἷόν τινα κιονοφόρον, ἔτι καὶ αὐτόχρημα κίονα, κατὰ τὸν Ηρόδοτον. τινὲς δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χάλκεος κίων

χάλκεος ἄξων γράφουσιν· ὡς ἐκεῖ
διήκοντος τοῦ κοσμικοῦ ἄξονος,
ἐν τῷ ἄλφα τῆς Οδυσσείας γέ
Ηρόδοτος δὲ τοιαῦτα περὶ τοῦ
„μετὰ τοὺς Γαράμαντας ἔθν
„κα ἡμερῶν ὁδοῦ, Ατλαντες,
„ἀνώνυμοι· τουτέστι, κοινῶς μὲ
„Ατλαντες, ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ μὴ ἐ
„μενον ὄνομα". λέγει δὲ καὶ ὅτι
„ται ὑπερβάλλοντας τῷ ἡλίῳ
„τες, διότι καταικαίων ἐπιτρέ
„καὶ ὅτι στενὸν καὶ κυκλοτερὲς
„ὄρος ὁ Ατλας, καὶ ὑψηλὸν τα
„εἶναι δυνατὸν ἰδεῖν τὰς αὐτ
„καὶ μηδὲ νέφη αὐτὰς ποτε ἐπ
„τοῦτον καὶ κίονα οὐρανοῦ φασιν οἱ ἐ
„ὅτι αὐτὸ καὶ ἐπώνυμοι αὐτοῦ
„οἱ Ατλαντες, οὔτε ἔμψυχ
„τρεφόμενοι, οὔτε ἐνύπνια ὁρῶντ
ὅτι ὥσπερ τὸν Ατλαντα κίονα ο
ρανοῦ λέγεσθαι, οὕτω καὶ τὴν
ρανίαν κίονα εἶπεν ὁ Πίνδαρος.

1. Ὅτι ὁ Ἰβηρικὸς κόλπος
ἐστὶν ἀρχὴ καὶ Λιβύης. μέσος
ἑλίσσεται ἀμφοτέρων, οὗ πα
ραῖς καὶ αἱ τοῦ Ηρακλέους κεῖν
τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης
τὸ Γαλατικὸν πέλαγος. ἀν
γὰρ εἴρηται· ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος
οἶμον λέγει τὸν Σκυθικόν. ὅρ
ἐν ὅλῳ τῷ παρόντι χωρίῳ εὐ

Ubi etiam ænea in cœlum excurrit columna,
Excelſa, denſis operta nubibus.
Pontus quidem primus Ibericus incipientibus
70 Infunditur, qui & Europæ eſt initium
Et Libyæ: nam medius volvitur ambarum.
Columnæ autem hîc & illic ad latera ſitæ ſunt:
Una quidem ad Europam, altera vero ad Libyam ſpectans.
Illum autem excipit Galaticus gurges: ibique terra
75 Maſſilia extenſa eſt, rotundum [*curvum*] portum habens.
Deinceps poſt hos Liguſticum trahitur ſalum;

καιρίως τοῖς παρίσοις, ἤτοι τοῖς ἰσοκαταλήκτοις ῥήμασι συχνῶς χρῆται ὁ Διονύσιος, τὴν ὑπτιότητα καὶ ἀνάπτωσιν τῆς περιηγητικῆς ἀφηγήσεως ἀνιστῶν τῷ κάλλει καὶ τῇ γοργότητι, ἐν τῷ λέγειν, πόντος Ἰβηρικὸς ἐγκέχυται, καὶ μέσσος ἑλίσσεται, καὶ Λιγυστιὰς ἕλκεται ἅλμη, καὶ ἐπὶ Κύρνον ἐρεύγεται ἁλμυρὸν ὕδωρ, καὶ Σαρδόνιος μορμύρεται πόντος, καὶ ἀρύεται Τυρσηνὶς θάλασσα, καὶ κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐπίχυσιν καὶ ποριμότητα τοῦ ποιητοῦ, ἐν τῷ, πόντος Ἰβηρικὸς, καὶ, Γαλάτης ῥόος, καὶ, Λιγυστιὰς ἅλμη, καὶ, Κύρνιον ἁλμυρὸν ὕδωρ, καὶ, Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν ἀπὸ τῶν Γαλατῶν ὀνομαζόμενον Γαλάτην ῥοῦν, ἤτοι τὴν Γαλατικὴν θάλασσαν, Κελτογαλάται παροικοῦσιν· καὶ ὅτι λέγονται ἥττονες ἀκράτου οἱ Γαλάται εἶναι. λέγεται δὲ οὕτω κληθῆναι ἀπὸ Γαλάτου τινὸς υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

2. Ὅτι καὶ ἡ Μασσαλία Γαλατική. Φωκεῖς δὲ ᾤκησαν αὐτὴν, φυγόντες ἀπὸ τῆς Κύρου δουλείας. καὶ ὅτι ὅρμον ἔχει ἡ Μασσαλία ἐπίστροφον, ὅ ἐστι περιφερῆ καὶ περίδρομον, καμπύλον· ἢ οὗ ἐπιστρέφονται οἱ ναυτιλλόμενοι. ἀγαθὸς γὰρ ὁ τῶν Μασσαλιωτῶν λιμὴν ὁ Λακύδων. τὸ δὲ ἐπίστροφος, καὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, ὅπου λέγει ὅτι καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. φασὶ δὲ τοὺς Μασσαλιεῖς εὐδαιμονῆσαί ποτε περί τε ὀργανοποιΐαν, καὶ ναυτικὴν παρασκευήν. ἔστι δὲ οὐ μόνον χώρα Μασσαλία, ἀλλὰ καὶ πόλις Λιγύων περί που τὴν Κελτικὴν, ἐτυμολογουμένη ἀπὸ τοῦ μάσσαι, ὅ ἐστιν ἐνδῆσαι, Αἰολικῶς, καὶ ἀπό τινος ἁλιέως. προσπλέων γὰρ, φασὶν, ὁ τῶν ἀποίκων Φωκέων κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἐκεῖ ἁλιέα, ἐκέλευσε μάσσαι, ὅ ἐστι δῆσαι τὸ ἀπόγειον πεῖσμα· ὅθεν καὶ ἡ πόλις Μασσαλία, παρὰ τὸ μάσσαι, καὶ τὸν ἁλιέα.

3. Ὅτι μετὰ τοὺς Μασσαλιώτας οἱ Λίγυες, οὓς Λιγυστίνους ὁ Λυκόφρων καλεῖ. ὀνομάζονται δὲ οὕτως ἀπὸ Λίγυος ἀνδρὸς, ὃς τὸν Ἡρακλέα ἐκώλυσεν εἰς τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπιόντα. ἔτι καί φασιν οἱ μῦθοι ὡς ἐπέλιπε μετὰ τὸν Ἡρακλέα πᾶν ἀμυντήριον βέλος· ὁ δὲ ηὔξατο τῷ Διῒ, ἐπομβρῆσαι χαλκίνους ἀναγαγὼν νεφέλην, λίθους ἄνωθεν ὗσεν, ἐξ ὧν καὶ τὸ λίθινον πεδίον, μεταξὺ Μασσαλίας καὶ Βηγίονος, μεστὸν χειροπληθῶν λίθων, οὓς ὑπὸ κεραυνῶν συντυχιῶν, ἢ τυφωνικῶν ἀναθυμιάσεων διαρραγῆναί φασιν οἱ σοφοί, καὶ ἐν πλακώδεις συνεχείας κατακερματισθῆναι εἰς μικρά· τὸν μῦθον ἀφέντες ληρεῖν ἃ θέλει. ζῶσι δὲ ἀπὸ θρεμμάτων οἱ Λίγυες τὸ πλέον, καὶ γάλακτος, καὶ

κριθίνου

Ενθ' Ιταλῶν υἷες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται,
Εκ Διὸς [1] Αὐσονιῆες, ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,
Αρξάμενοι Βορέηθεν ἔσω Λευκὴν ἐπὶ πέτρην,
Η ῥά τε [2] Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐρρίζωται,
Εξείης δ' ἐπὶ Κύρνον ἐρεύγεται ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Τῇ δ' ἔπι [3] Σαρδόνιος μορμύρεται ἐγγύθι πόντος.
Τόνδε μέτ' ὠρύεται [4] Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσ
Πρὸς νότον· αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος· αὐτὰρ ἔνερθεν
Εγκέχυται καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχυνοῦ,
Καὶ [5] Κρήσσης ἄκρης (ἥτ' εἰς ἅλα πουλὺ νένευκε

κελιθέναι πομιτῶν. ὅταν δὲ σφενδονῶσιν (ὡς ἱστορία λέγει) ὥστε ὀρνέων ἐπιφανέντων, διερίζονται εἰς ποῖον ἕκαστος βαλεῖ, ὡς πάντες τευξόμενοι. οἱ μέντοι παρὰ Τυρσηνοῖς Λίγυες ἀπό τινος πρότερον Λίγυος ὀνομάζονται. Ιστέον δ' ὅτι ἐοίκασι καὶ Κολχικοί τινες Λίγυες εἶναι ἄποικοι τῶν Εὐρωπαίων. καὶ δηλοῖ ὁ Λυκόφρων, ἱστορῶν ἐν τοῖς Κόλχοις Κύταιαν Λιγυστικὴν πόλιν. Αριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ τῶν Λιγύων τινὰς ἑπταπλεύρους πρός τινων λέγεσθαι (οὐ πιστεύων αὐτὸς τῷ τοιούτῳ λόγῳ) διὰ τὸ τοῖς ἀνθρώποις ἀνὰ ὀκτὼ ἑκατέρωθεν εἶναι πλευράς.

1. Οτι τοὺς Ιταλοὺς, ὡς τότε μοναρχοῦντας, μέγα κοιρανέειν λέγει, καὶ Αὐσονιῆας, ἤτοι Αὔσονας, ὀνομάζει. καὶ σημείωσαι ὅτι τοὺς αὐτοὺς εἶναι λέγει Αὔσονας καὶ Ιταλούς. λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς πρῶτος μὲν τῆς κατὰ Ῥώμην βασιλεῦσαι πρός τινων ἱστορεῖται, Οδυσσεῖ γεγονὼς ἐκ τῆς Κίρκης· ἤ, κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, ἐκ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῷ Ατλαντι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ἐκλήθη ποτέ. λέγει δὲ αὐτοὺς παρὰ τὸν Λιγυστικὸν εἶναι κόλπον, ἀρξαμένους ἀπὸ βορέου, καὶ διήκοντας ἕως τῆς Λευκῆς πέτρας, ἧς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μνημονεύσεται. ἄκρα δὲ

ἐστιν αὕτη, περὶ ἧς οὕτως ἱστορεῖ
Λευκὴ πέτρα καλουμένη ἀπὸ
λῶ τελευτᾷ τὸ Απέννιον ὄρος
παλοῦ δέ τινος ὀνομάζονται
καὶ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος. Ι
ἀπὸ τοῦ Αὔσονος παράγωγον
ὡς καὶ Αἰθιοπεύς, ἡγεμονεὺς
νασμῷ τοῦ ι, διὰ δακτύλου συ
Αὐσονιεύς, ἐξ οὗ τὸ Αὐσονιῆες.

2. Οτι τὸν Σικελικὸν πορ
ὑποκορισμὸν ἢ παρωνυμίαν
δα καλεῖ, λέγων ὅτι ἡ Σικελ
Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος
ἄλλως δέ γε πορθμίδα φασὶν
τὴν ἁλιάδα, ὅ ἐστι τὸ ἁλιευτι
ριον· ἢ καὶ τὸ ἁπλῶς μικρὸν
δηλοῖ Εὐριπίδης, ἔνθα Κρησία
δα καλεῖ, ἤγουν πλοῖον Κρ
τὴν Ασίαν δὲ, Ασιάδα παρα
λέσει ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Διονύσι
λέστερον μὲν οὕτω ποιῶν διὰ
ρικὸν σχῆμα, τὴν δὲ τοῦ μέτρου
οὕτως ἀποπληρῶν.

3. Οτι οὐ μόνον Σαρδὼ,
ὡς τὸ Σαπφὼ, ἀλλὰ καὶ Σαρδ
νος, ὡς τρυγόνος· ἐξ ἧς Σαρ
νος, ὁ μετὰ τὴν Κύρνον. περὶ δὲ
καὶ Κύρνου ἐν ἰδίῳ τόπῳ ῥηθήσε
ται δὲ μετὰ τὸ Λιγυστικὸν, εἶναι

Ubi Italorum filii in continente habitant,
A Jove Auſonii ſemper longe lateque dominantes,
Orſi à borea introrſum uſque ad Leucopetram,
Quæ quidem Siciliæ in freto fixa eſt,
Deinceps vero in Corſicam eructat ſalſam aquam.
Poſt hanc autem Sardonium murmurat intus mare.
Hoc vero excipit Tyrrheni [*Thuſci*] unda maris,
Verſus auſtrum : at deinceps ad ortum ſolis,
Obliquus obvertitur Siculus pontus : ceterum infra
Infuſus eſt,etiam uſq; ad Pachynum qui multis undis abluitur,
Atq; Cretæum promontorium (quod in mare valde prominet,

πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Κύρνον νῆσον· ἀνωτέρω δὲ τούτου τὸ Σαρδόνιον.

4. Ὅτι μετὰ τὸν Σαρδόνιον κόλπον, θάλασσα πρὸς νότον ἡ Τυῤῥηνὶς, καλουμένη οὕτως, διότι παράκεινται αὐτῇ πρὸς βοῤῥᾶν οἱ Τυῤῥηνοὶ, καθὰ καὶ οἱ Γαλάται τῇ Γαλατικῇ, καὶ οἱ Λίγυες τῇ Λιγυστικῇ· καὶ διὰ τὸ τοὺς Τυῤῥηνοὺς, πειρατὰς ποτὲ γενομένους, αὐτόθι συνιστᾶν τὰ λῃστήρια. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἠελίου, φησὶν, αὐγὰς κυρτὸς ἐπιστρέφεται ὁ Σικελικὸς ῥόος, μέχρι τοῦ τε Παχύνου, ἀνατολικοῦ ἀκρωτηρίου Σικελικοῦ, καὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην Κριοῦ μετώπου. ἐξήπλωται δὲ, φησὶ, καὶ μέχρι τοῦ Ἰονίου κόλπου ἐπιστρεφόμενος καὶ κυρτούμενος, ἕως καὶ ἐκεῖ. διὸ καὶ κυρτὸν αὐτὸν εἴρηκεν, ὡς μὴ κατ᾽ εὐθυωρίαν προϊόντα μέχρι τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Ἰόνιον παρεκδύοντα. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν ἕως τοῦ Κρητικοῦ μετώπου τοῦ Κριοῦ περαίνει τὸ Σικελικὸν πέλαγος· προϊὼν δὲ, ἄχρι καὶ Σαλμωνίδος αὐτὸ τῆς Κρητικῆς ἑῴας ἄκρας προάγει· ἔνθα τις ἐπιστατικώτερον τοῦ λόγου διϊδὼν ἑαυτὸν, εὕροι ἂν διώνυμον τὸ Σικελικὸν πέλαγος, αὐτό τε τοῦτο Σικελικὸν καλούμενον, ἀλλὰ δῆτα καὶ Κρητικόν. φησὶ γὰρ ἐκεῖ ὁ Διονύσιος ἐν σχήματι ἐπαναλήψεως, Ἐκ δ᾽ ὀρέων Σικελῶν Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα μακρὸν, Σαλμωνίδος ἄχρι κολώνου. οὐ λέγων ὅτι ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ Κριοῦ τὸ Κρητικὸν πέλαγος, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ὀρέων τῶν Σικελικῶν πέπταται. καὶ ἴσως δυοῖν ὄντων περάτων τῷ πελάγει τούτῳ, ἑνὸς μὲν Σικελικοῦ, ἑνὸς δὲ Κρητικοῦ, ποτὲ μὲν Σικελικὸν ἐκ τοῦδε καλεῖται, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ ἑτέρου, Κρητικόν. εἰ δέ τις ἴσως τὸ, Ἐκ δ᾽ ὀρέων Σικελῶν, νοήσει ἀντὶ τοῦ, μετὰ τὰ ὄρη τὰ Σικελικὰ, τότε δύνανται δύο εἶναι πελάγη, ἰδίᾳ μὲν τὸ Σικελικὸν, ἕως τοῦ μετώπου τοῦ Κριοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἐκεῖθεν τὸ Κρητικὸν, ἕως Σαλμωνίδος.

5. Ὅτι ἡ τῆς Κρήτης ἄκρα, ἥτις εἰς ἅλα πολὺ νένευκεν, ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα, παραυγάζει (τουτέστι παρεμφαίνει καὶ φαντάζει) μέτωπον Κριοῦ τοῖς πόῤῥωθεν βλέπουσι· καὶ ἐντεῦθεν ἔχει τὴν κλῆσιν, ὀνομαζομένη Κριοῦ μέτωπον. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἐστὶ καὶ περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον ἕτερον μέτωπον Κριοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, ἀρκτικὸν ὄρος, διὰ τὴν αὐτὴν κἀκείνῳ αἰτίαν οὕτω καλούμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλάκις ἔκ τινων τόπων πόῤῥωθεν ὁρωμένων ζωϊκή τις φαντασία πέμπεται καθ᾽ ὁμοιότητα, δι᾽ ἀπάτην ὄψεως· καὶ ὅτι τοιοῦτόν τι πάσχων ὁ

Πὰρ δ᾽ ἱερὴν [1] Γόρτυνα, καὶ ἠπειρῶτιδα [2] Φαιστὸν,
Προπρηνής, κριοῖο παραυγάζουσα κάρηνον·
(Τοὔνεκά μιν καὶ Κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον)
Ναὶ μὴν καὶ τετάνυσται Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν.
Κεῖθεν [3] δ᾽ εὐρυνθεῖσα πιαίνεται Ἀδριὰς ἅλμη
Πρὸς βορέην· αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει,
Ἥντε καὶ Ἰονίην περιναιέται ηὐδάξαντο.
Δισσὰς δ᾽ ἠπείρους ἀπερεύγεται. [4] ἐς μὲν ἰόντι
Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
Δαλματίη [5] δ᾽ ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.
Σκαιῇ δ᾽ Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμὸς
Πουλυτενὴς, τρισσῇσι περίδρομος ἀμφιτρίταις,
Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε, καὶ Ἀδριάδι πληθούσῃ.
Ἡ μία δ᾽ εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν ἑκάστη·

ὀφθαλμὸς καὶ περὶ τὸν Εὔξεινον καὶ περὶ τὴν Κρήτην, μέτωπα φαντάζεται Κριοῦ. καὶ ὁ κατὰ τὴν Νιόβην δὲ μῦθος οὕτω πως θεραπεύεται· φαμὲν ἄν τινων ἀκρωτήριον εἶναι Φρύγιον, ἐοικὸς γυναικείῳ προσώπῳ τοῖς πόρρω ἀφεστηκόσιν, ἐξ οὗ ὕδωρ ἀέναον καταρρεῖ, ὅπερ ὁ μῦθος εἰς δάκρυον αὐτοματίζει τῇ Νιόβῃ. ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς τὴν γραφικὴν τέχνην δεινοὺς, εἰς λεόντων μιμήματα, ἢ τοιούτων τινῶν θηρίων προτομὰς, τὰς τῶν ὀρέων ἐκτυποῦντας κορυφὰς, ὡς τῆς ὄψεως τοιαῦτά τινα φανταζομένης καὶ πόρρωθεν.

1. Ὅτι ἡ Γόρτυν καὶ Γόρτυνα λέγεται τρισυλλάβως, καὶ τὸ μὲν κλίνεται Γόρτυνος, ὡς Φόρκυνος· τὸ δὲ, Γορτύνης, ὡς λεαίνης. ἱερὰν δὲ αὐτὴν λέγει, ἢ ἁπλῶς διὰ τὸ ἔνδοξον· ἢ Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ὡς καὶ Ὁμήρου τὰς πόλεις οὕτω καλοῦντος, διὰ τὸ φυλακτικὸν τῶν ἐν αὐταῖς. κτίσμα δὲ ἡ Γόρτυν Ταύρου ἐκείνου τοῦ τὴν Φοίνισσαν Εὐρώπην ἁρπάσαντος, ὃς Κρήτης ἦν βασιλεύς. μεγάλη δὲ αὕτη ἡ πόλις, κατὰ τὸν Γεωγράφον, εἰπόντα, "πόλεις "Κρήτης μέγισται, Γόρτυνα, Κυδωνία, καὶ

"Κνωσός". λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι "Ι
"τύνη δευτερεύει μετὰ Κνωσὸν κατὰ
"ναμιν", καὶ ὅτι "συμπράττουσαι
"ἀλλήλαις, πάντας εἶχον ὑπηκόους
"ἐκεῖ.

2. Ὅτι ἡ Φαιστὸς, ἣν ὁ Διονύσιος
πειρώτιδα λέγει, διέχει θαλάσσης
σταδίους κ', Γόρτυνος δὲ, ἑξήκοντα· κα
σκάφη δὲ ὑπὸ Γορτυνίων. ἐξ αὐτῆς ἦν
πιμενίδης ὁ ποιήσας δι᾽ ἐπῶν καθαρμ

3. Ὅτι ὁ Ἰόνιος κόλπος μετὰ
Σικελικὸν εὐρύνεται πρὸς βορρᾶν, α
δὲ κάμπτων, πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρ
ἀφορῶν πρὸς τὸν εἰς τὴν ἑσπερίαν
λασσαν παρεμβαλλόμενον ὠκεανόν. Ι
δὲ ὅτι οὐ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖ
ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, κ
δριὰς, καὶ Ἀδριανὴ θάλασσα. οἱ δὲ ἀκ
βέστεροι τὸν Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φ
λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφ
δοκεῖ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. δ
ξατο γὰρ ἐκείνη, βοῦς γενομένη, κα
θαι. οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Ἰάονος ἀνδρὸς
λοῦ, ἢ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ.
γουσι δὲ τινες καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης μέ
Αἰγύπτου πέλαγος, Ἰόνιον λέγεσθα

Et juxta ſacram Gortynam, ac mediterraneam Phæſtum,
Pronum, arietis aſſimilans caput:
90 Eoque ipſum etiam Arietis vulgo dixerunt frontem)
Quinetiam expanſus eſt Iapygiam ad terram.
Inde vero dilatatum protenditur Adrium ſalum
Ad boream: ſed rurſum ad occiduum receſſum ſerpit,
Quod etiam Ionium accolæ dixerunt.
95 Duas vero continentes eructat. intranti quidem
Dextram ad manum cernitur Illyris terra,
Dalmatia vero ſupra [*ultra*] Martiorum ſolum virorum.
Ad lævam vero Auſoniorum expanditur immenſus iſthmus,
Longe porrectus, tribus circumfluus maribus,
100 Tyrrheno, [*Thuſco,*] Siculo, atque Adrio adventante.
Unumquodque autem in ventum dirigit tractum:

μοίας, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. καὶ τὴν ἐκεῖ δὲ Γάζαν, Ἰόνην καλοῦσί τινες· ἔνθα βοῦς ἦν ἐν ἀγάλματι τῆς Ἰοῦς, ἤτοι τῆς σελήνης. Ἰὼ γὰρ ἡ σελήνη, κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων διάλεκτον. τοῦ δὲ ἀνωτέρω ῥηθέντος Ἰονίου υἱὸς Ἀδρίας ἱστόρηται, ἀφ' οὗ τὸ αὐτὸ πέλαγος καὶ Ἀδριατικὸν λέγεται. ἄλλοι δὲ οὕτω φασίν· ἔστιν Ἀδρία πόλις ἐπιφανής, καὶ παρ' αὐτὴν κόλπος Ἀδρίας, καὶ ποταμὸς ὁμοίως. ἀγαθὴ δὲ, φασὶ, βοσκήμασιν ἡ ἐκεῖ γῆ, ὥστε καὶ δὶς τίκτειν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ διδυμοτοκεῖν.

4. Ὅτι εἰσιόντι τὴν Ἰονίαν θάλασσαν, κατὰ μὲν τὰ σκαιὰ ἡ τῶν Αὐσόνων κεῖται χώρα, δεξιτερὴν δὲ κατὰ χεῖρα ἡ Ἰλλυρὶς ἔστι γῆ, οὕτω καλουμένη ἀπὸ Ἰλλυριοῦ υἱοῦ Κάδμου. Δαλματία δ' ἐφύπερθεν, ἣν καὶ λέγει ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν, διὰ τὸ πολεμίους εἶναι τοὺς ἐκεῖ. φασὶ δὲ καὶ τοὺς Δαλματεῖς δι' ὀκταετηρίδος ποιεῖσθαι τῆς χώρας ἀναδασμὸν κατά τινα ἀναγραφήν· καὶ οὐδὲ νομίσμασι χρῆσθαι, πολλὴν ταύτην ἀφελομένους τοῦ βίου κιβδηλίαν. διχῶς δὲ τὸ ἔθνος λέγεται, καὶ Δαλματαὶ καὶ Δαλματεῖς· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν, Δάλμιον, ἢ Δαλμίνιον, ἢ Δέλμινον.

5. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα οὐ κατὰ κοινὴν κυριολεξίαν ἰσθμὸν εἶπε τὸν περὶ τοὺς Αὔσονας τὸν πλατύτατον. οὐ γὰρ ἐστένωται οὐδὲ ὁ τοιοῦτος ἰσθμός. διὸ ἐπάγει, ὡς καὶ ἐν τοῖς περὶ τούτου θεωρείαν, λέγων, παραπέπταται ἄσπετος, πουλυτενής, τρισσαῖς θαλάσσαις περιδρομος. καὶ εὐθὺς ἐπάγει ποίαις θαλάσσαις περιείληπται ὁ τοιοῦτος ἰσθμός. λέγων πάνυ γοργῶς, ὅτι Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε καὶ Ἀδριάδι πληθύσῃ. εἶτα εἰπὼν, ὅτι ἑκάστη τῶν τοιούτων τριῶν θαλασσῶν πρός τινα ἄνεμον τεκμαίρεται τὸν ὁλκὸν, σχηματίζει πάλιν κατὰ γοργότητα οὕτω, Τυρσηνὴ ζέφυρον, Σικελὴ νότον, Ἀδριὰς εὖρον· φιλοτιμησάμενος ἐνὶ στίχῳ ἐνθεῖναι τάς τε τρεῖς θαλάσσας, καὶ τοὺς τρεῖς ἀνέμους, εἰς οὓς ἑκάστη τὸ ἑαυτῆς παρασύρεται ῥεῦμα. ὁποῖόν τι πεποίηκε περὶ τούτου, ὡς προγέγραπται, καὶ ἐν τῷ, Πρώτην μὲν Λιβύην, μετὰ δ' Εὐρώπην, Ἀσίην τε, τὰς τρεῖς ἠπείρους ἐκεῖ ἐνὶ ἔπει συμπεριλαβών. Σημείωσαι δ' ὅτι ἐνταῦθα μὲν Τυρρηνὴν ἀμφιτρίτην, ἀνωτέρω δὲ, Τυρρηνίδα θάλασσαν εἶπεν, ἐν διαφόροις καταλήξεσιν.

Τυρσηνὴ ζέφυρον, Σικελὴ νότον, Ἀδριὰς εὖρον.
Αὐτὰρ [1] ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ἕλκεται οἶδμα κορύσσων
Πόντος ἔσω Λιβύης, νοτίην ἐπὶ Σύρτιν ἑλίσσων
Τὴν ἑτέρην, ἥνπερ τε καὶ εὐρυτέρην ἐνέπουσιν·
Ἄλλη δ', ἥτις ἀφαυρὸν ἔχει πόρον ἔνδον ἐοῦσα,
Τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου.
Ὡς [2] οἱ μὲν βοόωσιν ἑλισσόμενοι δύο κόλποι.
Ἐκ δ' ὀρέων Σικελῶν Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην, [3] Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου,
Ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑώϊον ἔμμεναι ἄκρην.
Δοιαὶ δ' ἑξείης προτέρω [4] φρίσσουσι θάλασσαι,
Ἰσμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι Βορέαο,
Ὀρθὸν φυσιόωντος, ἐπεὶ κατεναντία κεῖνται.
Ναῦται δὲ πρώτην, Φαρίην ἅλα κικλήσκουσιν,
Ὑστάτην ἐς πρηῶνα τιταινομένην Κασίοιο·
Σιδονίην [5] δ' ἑτέρην, ὅθι τείνεται ἐς μυχὰ γαίης
Ἰσσοῦ ἄχρις πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων,
Ἰσσικὸς [6] ἑλκόμενος Βορέην ἔπι κόλπος ἀπείρων.

1. Ὅτι περὶ τὰ νότια τῆς Σικελικῆς χθονὸς ἕλκεται κόλπος ἔσω Λιβύης, νοτίαν Σύρτιν ἑλίσσων, τὴν ἑτέραν τὴν εὐρυτέραν· ἐνδοτέρω δὲ ταύτης ἐγκολπωτέρα ἐστὶν ἡ ἑτέρα Σύρτις, ἀφαυρὸν ἔχουσα πόρον, ὅ ἐστι, μικροτέρα οὖσα. ἥτις, φησί, τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης πλημμυρίδος ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα ὁ περιηγητὴς τῇ ὑπὲρ προθέσει ἐπὶ τοῦ νοτίου ἐχρήσατο, εἰπὼν ὑπὲρ Σικελικῆς χθονὸς τὴν νοτίαν Σύρτιν ἑλίσσεσθαι. ποιήσει δὲ τοῦτο πλειστάκις καὶ ἐν τοῖς ἐσέπειτα. ὥστε οὐκ ἐπὶ βορείου μόνου ἡ ὑπὲρ πρόθεσις τίθεται, διὰ τὸ ἔξαρμα τὸ ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν νοτίων· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνα ἐστέρηνται τοῦ εἰς ὕψος ἐξῆρθαι, εἰ καὶ ἡμῖν δοκεῖ ταπεινά. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ βορείου τίθησι τὴν ὑπὲρ, ἐνδηλότατόν ἐστι. ἐρεῖ οὖν ἐν τοῖς ἑξῆς, βορειοτέρη γαίης ὑπὲρ Εὐρωπείης, τουτέστι περὶ τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης.

2. Ὅτι μέλλων ἀπὸ τῶν δύο Σύρτεων μεταβῆναι εἰς τὴν ἑξῆς περιήγησιν, σχήματι τοιούτῳ χρῆται συμπληρωτικῷ, γοργῷ τε καὶ σεμνῷ, Ὡς οἱ μὲν βοόωσιν ἑλισσόμενοι δύο κόλποι. καὶ μετὰ ταῦτα δὲ πολλαχοῦ διὰ σαφήνειαν χρῆται συχνῶς ταῖς συμπληρώσεσιν, ἤτοι ἀποθέσεσιν.

3. Ὅτι ἡ Σαλμωνὶς, ἑῴα ἐστὶν ἄκρα τῆς Κρήτης· ὥσπερ αὖ πάλιν δυτικὸν ἄκρον αὐτῆς, τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον. παρὰ τοῦτο τὸ τῆς Σαλμωνίδος, ὡς αὐτός φησι, κάρηνον, ἤτοι ἀκρωτήριον, ἀναπέπταται τὸ Κρητικὸν πέλαγος. μᾶλλον δὲ ἄχρι καὶ αὐτοῦ περαίνεται τὸ εἴτε Σικελικὸν, εἴτε καὶ Κρητικὸν, καθὰ πρὸ μικροῦ εἴρηται, πέλαγος· οὗ καθεξῆς ἡ Φαρεία θάλασσα· μεθ' ἣν, ἡ Σιδωνία· καὶ

ἐπὶ

Tyrrhenum in zephyrum, Siculum notum, Adrium eurum.
Porro ſupra Siculam terram trahitur undam attollens
Pontus intra Libyam, auſtralem in Syrtim volvens
105 Alteram, quam quidem & latiorem vocant:
Altera vero, parvum habens ſinum, quæ intus eſt,
Eminus advenientem ſuſcipit æſtum maris.
Ita quidem reboant vorticoſi hi duo ſinus.
E montibus autem Siculis Cretæ expanditur [*porrigitur*] unda
110 Longe in ortum, Salmonium uſque ad promontorium,
Quod dicunt orientale Cretæ eſſe promontorium.
At deinceps duo ulterius intumeſcunt maria,
Iſmarici flatibus agitata boreæ,
Recta ſpirantis, quandoquidem è regione ſita ſunt.
115 Nautæ autem primum, Pharium mare appellant,
Quod in ultimum jugum porrigitur Caſii:
Sidonium vero alterum, ubi extenditur in ſeceſſum terræ,
Iſſum aduſque urbem, Cilicum regionem præteriens,
Iſſicus, qui trahitur boream verſus, ſinus immenſus.

ἐπεὶ ταύτῃ πλησιαίτατος ὁ περὶ Κύπρον κόλπος, ἤγουν ὁ Ἰσσικός. περὶ οὗ καὶ μετ᾽ ὀλίγον λελέξεται.

4. Ὅτι τὸ φρίσσειν κυρίως ἐπὶ θαλάσσης λέγεται. φησὶν οὖν ὅτι φρίσσουσιν ἥτε Φαρία καὶ ἡ Σιδωνία θάλασσα, ἐλαυνόμεναι πνοαῖς Ἰσμαρικοῦ βορρᾶ, ὀρθὸν φυσήσαντος, ἐπεὶ κατ᾽ ἐναντίαν κεῖνται τοῦ Βορρᾶ. εἶναι δὲ τὸ φρίσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦνται, καὶ εἰς ὕψος αἴρονται τοῖς κύμασιν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ φρίξ, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, ἤγουν τῇ ἐπιπολαζούσῃ τοῦ κύματος. ὅτι δὲ θαλασσία λέξις τὸ φρίσσειν, ἐν τοῖς τοῦ Ὁμήρου πολλάκις γέγραπται. τὸν δὲ βορρᾶν Ἰσμαρικὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Θρακικὸν, ἀπὸ Ἰσμάρου πόλεως Θρᾴκης. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν Φαρίαν ταύτην θάλασσαν, ἥτις μετὰ τὸ Κρητικόν ἐστιν, ὡς εἴρηται, πέλαγος, καὶ Παρθένιον κόλπον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι ὥσπερ Σιδωνία καὶ Ἰσσικὸς ἀπὸ Ἰσσοῦ πόλεως καὶ Σιδῶνος, οὕτω καὶ Φαρία διὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Φάρον, ἥτις ἐστὶ νῆσος ἐν δεξιᾷ κειμένη Ἀλεξανδρείας, πύργον ἀνέχουσα μέγιστον, ἐκπυρσεύοντα τοῖς καταπλέουσι. περὶ δὲ ταύτης τῆς Φάρου εἴρηται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν· ῥηθήσεται δὲ καὶ ὅτε τῷ λόγῳ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἔλθωμεν.

5. Ὅτι ὁ Διονύσιος τὴν Σιδῶνα κλίνων, ἀκολούθως Ὁμήρῳ, ἐν τῷ, Σιδωνία θάλασσα, ἐκτείνει μὲν τὸ τῆς ἀρχούσης δίχρονον, συστέλλει δὲ τὸ ο τὸ μετὰ τὴν ἄρχουσαν. ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐν τῷ,

Βύβλον τ᾽ ἀγχίαλον, καὶ Σιδῶνα ἀνθεμόεσσαν.

οἱ δὲ ὕστερον τὰς ὅλας πλαγίους τῆς Σιδῶνος, τῷ ω μεγάλῳ παραλαμβανομένας ἐκφέρουσιν.

6. Ὅτι ἡ περὶ τὴν Παμφυλίαν χώραν θάλασσα,

120 Οὐ μὲν πολλὸν ἄνευθεν ἰσόδρομος· ἄγχι γὰρ ἤδη
Ὑσπλήγγι [1] δνοφερῇ Κιλίκων ἀποπαύεται αἴης,
Τῆμος ἐπὶ ζέφυρον στρεπτὴν ἐπερεύγεται ἅλμην.
Ὡς δὲ [2] δράκων βλοσυρωπὸς ἑλίσσεται ἀγκύλος ἑ
Νωθής, τῷ δ' ὑπὸ πᾶσα βαρύνεται οὔρεος ἄκρη
125 Ἐρχομένῳ· τὼς κεῖνος ἑλίσσεται ἐν ἁλὶ κόλπος
Νήχυτος, [3] ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος προχοῇσ
Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται,
Ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων ἐπὶ νήσων·
Σῆμα [4] δ' ἔχει ζεφύρου Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρ
130 Φράζεο δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτ
Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν πόρον· ἔνθα τε κῦμα.

θάλασσα, περὶ ἣν ἡ Κύπρος, ὃ μόνον Παμφύλιος κόλπος λέγεται, κατὰ ἐθνικὴν τοπικὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ τῶν Παμφύλων ἔθνους· ἀλλὰ καὶ Ἰσσικός, ἀπὸ Ἰσσοῦ πόλεως κειμένης μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας. φησὶ γοῦν καὶ ὁ Διονύσιος ὅτι ὁ Ἰσσικὸς κόλπος ἕλκεται ἐπὶ βορρᾶν, Ἰσσοῦ ἄχρι πόλεως, Κιλίκων χώρην παραμείβων. ταύτην δὲ τὴν πόλιν Ἀλέξανδρος [illegible] ποιήσας, ὡς τὸν Δαρεῖον ἐκεῖ νικήσας, ἐκάλεσε Νικόπολιν. οὗτος ὁ κόλπος, ὡς ὁ Διονύσιος λέγει, ἄγχι τῆς τῶν Κιλίκων γῆς ἐλθὼν εὐθύπορος, κατὰ ἰσοδρομίαν δηλαδή, καὶ ἐκεῖ ἀποπαυσάμενος, ἐκεῖθεν ὡς ἐν ὑσπλήγγι γνοφερῇ, τουτέστιν ὡς ἐν καμπτῆρι, στρεπτὴν ἐπὶ ζέφυρον ἐπερεύγεται ἅλμην, ἠρέμα ἐπὶ δύσιν κάμπτων, καὶ στρεφόμενος, καὶ ἀφορῶν εἰς τὸν ζέφυρον.

1. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὕσπληγξ οὐ μόνον, ὡς ἐνταῦθα, ὁ καμπτὴρ λέγεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ ἀφετηρίας, ὅ ἐστι [illegible]. [illegible] δὲ οὕτω καὶ ἡ ὑστριχίς, οὐ τὸ ζῶον, ἀλλὰ τὸ πληκτικὸν ὄργανον· λεγόμενον οὕτω διὰ τὸ ἐκ τῶν τριχῶν ὑείων ὡς πληγὴν συγκροτεῖσθαι. δέρμα γὰρ ὑὸς στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἀποτεμόμενοί τινες αὐταῖς θριξὶ καὶ τοῦ μήκους τῶν τριχῶν κείραντες, ὡς αὗται οὕτω κεντεῖν στερρότερ τον τῆς μαστιγίας· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ τοιοῦτο τῆς μάστιγος ἐργαλεῖον. δὲ ἡ τοιαύτη ὕσπληγξ, πλ ἀπὸ ὑείων τριχῶν. Ἰστέον δὲ Θεοκρίτῳ ἡ ὕσπληγξ ἔρυτα παγίδος ὀρνέου τεθειμένη, διὰ κροτεῖσθαι, ὡς εἰκός, ἀπὸ ὑσ πλέγματος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μὲν ὑστριχὶς ἐλέχθη τὸ τοῦ πλ γαίου, ὁποῖον ἂν καὶ ᾖ· ἐκεῖθ καμπτὴρ τοῦ ἀγῶνος ὕσπληγ γαι, διὰ τὸ τοὺς ἵππους ἐκεῖ κάμπτειν καὶ πλαγιάζεσθαι καὶ νύσ καὶ νύσσα ὁ τοιοῦτος τόπος λ πεὶ δὲ καὶ ἐκ πρώτου δρόμου οἱ ἵ [illegible] τρέχουσι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὕσπληγξ, ἔτι δὲ καὶ νύσσα ἐλέ

2. Ὅτι εἰ καὶ εὐτελῶς καὶ μικρ ἅμα, ὡς ἐξὸν ἦν ἐν παραβολ [illegible] τὸν τοιοῦτον Ἰσσικὸν εἰκάζ λέγων ὅτι ὁ κεῖνος ἐν ἁλὶ κ λίσσεται, ὡς δράκων βλοσ λίσσεται ἀγκύλος ἕρπων, ὑ ᾧ πᾶσα βαρύνεται ὄρεος ἄ μένῳ. τοῦτο δὲ λέγει, διὰ τὸ [illegible] κόλπου ἔνθα καὶ ἔνθα βα

Non tamen multum procul æqualem curſum habet: jam enim prope
Cilicum terram ceſſat, flexu atro;
Tum ad zephyrum converſam eructat undam.
Ut autem draco horrendus viſu volutatur flexuoſus repens,
Tardus, ſub hoc autem totum gravatur montis jugum
Incedente: ſic ille volvitur in mari ſinus
Diffuſus, hinc & illinc gravatus gurgitibus.
Hujus quidem ad gurgitem Pamphylii habitant,
Quantum progreditur Chelidonias ad inſulas:
Terminum autem habet zephyri Patareum eminus promontorium.
Conſidera vero, ex illo [*ſinus*] converſus rurſus ad ſeptentriones,
Ægæi ponti vaſtum gurgitem: ubi etiam fluctus

ταῖς περιχοαῖς ἑλίσσεται δυσπόρευτον ἐρχόμενον, καὶ πολὺ τὸ κεκλασμένον, καὶ κατὰ τοὺς ὄφεις καμπύλον ἔχοντα. Σημείωσαι οὖν ὅτι διὰ μόνας τὰς καμπὰς τοῦ Ἰσσικοῦ, ἡ τοῦ ὄφεως εἴληπται παραβολή· καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ἀσφαλῶς. ἄλλως γὰρ πολὺ ἔχει τὸ ταπεινὸν, εἰ ὁ τοσοῦτος κόλπος ὁλκῷ παραβέβληται ὄφεως. δράκοντι μὲν γὰρ περισυρμένῳ παραβολὴν ἐκ πελάγους, ὀψοποιόν ἐστι· πέλαγος δὲ τηλικοῦτον παραβάλλειν ἁπλῶς δράκοντι, καταβάλλει τὸ τοῦ κόλπου μέγεθος. ὅρα δὲ ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα τὸ βλοσυρωπὸς δι' ἑνὸς σ ἐκφέρεται, δηλοῦν τὸ ἄγριον καὶ ὑποσεσυρμένον τοῦ βλέμματος.

3. Οὐχ ὥσπερ τὸ α ποτὲ μὲν στερεῖ, ποτὲ δὲ ἐπιτείνει, οὕτω καὶ τὸ νη. τὸ μὲν γὰρ νηλεὴς, ἐλέου δηλοῖ στέρησιν· τὸ δὲ νήχυτος κόλπος, δαψιλείαν κύματος.

4. Ὅτι ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ κατὰ Κύπρον, ὡς εἴρηται, διὰ τῆς γῆς τῆς Παμφυλίαν ἔρχεται, διὸ καὶ Παμφύλιος λέγεται. διήκει δὲ καὶ μέχρι τῶν Χελιδονίων νήσων, περὶ ὧν μετὰ ταῦτα εἰρήσεται. ἔχει δὲ τελευταῖον σῆμα πρὸς ζέφυρον, τὴν τῶν Παταρέων ἄκραν, ἥτις διορίζει Λυκίαν τε καὶ Καρίαν. σῆμα δὲ, τὸ σημεῖον, ἤτοι τὸ πέρας, λέγει, κατὰ λόγον φιλόσοφον. τὸ γὰρ σημεῖον, τουτέστιν ἡ στιγμὴ, πέρας ἐστὶ γραμμῆς, ὡς καὶ ἐνταῦθα τῆς περιόδου τοῦ πελάγους τούτου δυτικὸν σῆμά ἐστι τὰ Πάταρα. Ἰστέον δὲ ὅτι Πάταρα καλεῖται ὁ τοιοῦτος τόπος, ἢ ἀπὸ Πατάρου υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου· ἢ ἀπὸ τῆς πατάρας, ὃ δηλοῖ Ἑλληνιστὶ τὴν κίστην, ἤτοι κιβωτόν. φασὶ γὰρ ὅτι πατάραν ἀθύρματα τῷ Ἀπόλλωνι περιέχουσαν, πέμματά τινα ἐν σχήματι λύρας καὶ τόξου καὶ βελῶν, ἄνεμος ἁρπάσας ἀπό τινος παιδίσκης, καὶ ὑπολαβὼν εἰς θάλασσαν ἔβαλε τὴν Λυκιακὴν, καὶ τῇ ἐκεῖ Χερρονήσῳ προσήγαγεν. ὅθεν καὶ ἡ Χερρόνησος ἱερά τε ἀνεῖται τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ τὴν κλῆσιν ἀπὸ τῆς τοιαύτης πατάρας, ἤτοι κιβωτοῦ, ἐκέρδανε. κρατεῖ δὲ περὶ τούτου καὶ τοιαύτη τις ἱστορία· Πάταρος καὶ Ξάνθος λῃσταὶ, παῖδες Λαπιᾶνος, βίον ἐκ τοῦ πειρατεύειν ἀποχρῶντα προελόμενοι, κατέλυσαν τὴν τοῦ λῃστεύειν πλάνην, καὶ τῇ Λυκίων γῇ προσχόντες, ᾤκησαν βεβαίως ἐκεῖ. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πρεσβυτέρου Ξάνθου ποταμὸς ἐκεῖ Ξάνθος ἐκλήθη, καὶ πόλις ὁμώνυμος· ἀπὸ δὲ τοῦ λοιποῦ ἐκλήθη τὰ Πάταρα.

1. Οτι

Ῥησσόμενον νήσοισι περιβρέμεται [1] Σποράδεσσιν.
Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ' ὀφέλλει
Ὑψόθι μορμύρων ἕτερος πόρος ἀμφιτρίτης.
Οὖρον [2] δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται ἐσχατόωσαν,
Ἴμβρον ἔχων ἑτέρωθεν· ὅθεν στεινὸς ἔρχεται αὐλὼν,
Συρόμενος Βορέηνδε Προποντίδος ἔνδοθι πάσης.
Τῆς [3] δ' ὕπερ ἄσπετα φῦλα τιταίνεται Ἀσίδος
Πρὸς νότον· ἠπείρου γὰρ ἐπὶ πλατὺς ἔρχεται ἰσθμ
Τῇ δ' ἔπι, Θρηϊκίου [4] στόμα Βοσπόρου, ὃν πόρος Ἰα
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος [5] δὴ κεῖνος ἁπάντων ἔπλετο πορθμὸς

1. Ὅτι αἱ Σποράδες νῆσοι περὶ τὸ Αἰγαῖον κεῖνται πέλαγος· οὗ οὐδεὶς ἕτερος, φησὶ, κόλπος θαλάσσης ὑψόθι μορμύρων ἐναλίγκια κύματ' ὀφέλλει. αἴτιον δὲ τούτου φασὶ τὸ πλῆθος τῶν αὐτόθι νήσων, αἷς προσρησσόμενα συχνὰ τὰ κύματα ἐπαναστρέφει, καὶ τῇ συνδρομῇ βιαιότερον κορυφούμενα, πολὺν ἐγείρει τὸν κλύδωνα. διὸ καὶ ὁ Διονύσιός φησιν, ἔνθα κῦμα ῥησσόμενον νήσοις περιβρέμεται Σποράδεσσιν. περὶ ὧν ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον πέλαγος Αἰγαῖον, ἀλλὰ καὶ πεδίον τι περὶ τὴν Φωκίδα γῆν ἱστορεῖται καλούμενον Αἰγαῖον ἐκεῖνο, παρὰ τὸν ἐκεῖ ῥέοντα Αἴγαν ποταμόν.

2. Ὅτι ὁ τοῦ Αἰγαίου πόντου πλατὺς πόρος, ἀπὸ Πατάρων ἀρχόμενος, εἰς Τένεδον καὶ Ἴμβρον περαίνεται. ἐκεῖθεν δὲ στενὸς ἔρχεται αὐλὼν συρόμενος πρὸς βορρᾶν, ἕως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ταύτην τὴν περὶ τοῦ πόντου Εὐξείνου· ἀφ' οὗ καὶ ὀνομάζεται Προποντίς. καλῶς δὲ εἶπε τὸ, αὐλὼν στενὸς, ὡς πρὸς διαστολὴν τοῦ Αἰγαίου πλατυτάτου ὄντος. στενὴ γάρ ἐστι καὶ οἱονεὶ αὐλωνοειδὴς ἔκτασις ὁ Ἑλλήσποντος. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἡ Προποντὶς καὶ στόμα ἁπλῶς λέγεται, καὶ μετὰ προσθήκης δὲ, στόμα Πόντου, δηλαδὴ τοῦ Εὐξείνου, ὃς κατ' ἐξοχὴν Πόντος ὡς μετ' ὀλίγον εἰρήσεται. Αἰ
πέλαγος, ὡς τισὶ δοκεῖ, λέγετ
τὰς ἐν Εὐβοίᾳ Αἴγας, τόπον
λεγόμενον, ἔνθα τοὺς τοῦ Ποσειδ
πους ἀναπαύει ὁ ποιητής· οἱ
Αἰγαίωνα τὸν Ὁμηρικὸν, ὡς ἐν
δὲ γέγραπται.

3. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἰσθμόν
τὸν ἱστορεῖ περιεχόμενον ὑπὸ τ
ποντίδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελά
ἑῷος μὲν κείμενος, πρὸς νότον δ
κόμενος, ἄσπετα φῦλα τ
γῆς ἀγκαλίζεται· ἐν οἷς εἰσι κ
καὶ Ἴωνες. Ὅτι τὴν ὑπὲρ προθε
ταῦτα ἐπὶ τὴν νοτίαν τίθησιν,
δ' ὕπερ ἄσπετα φῦλα τιταίνε
νότον. καὶ ἡ αἰτία προείρηται.

4. Ὅτι μετὰ τὴν Προποντίδ
Θρακικοῦ Βοσπόρου στόμα ἐστὶν,
Θρακικὸς Βόσπορος, ὁ καὶ Μύσι
ζεύξας ὁ Δαρεῖος περί που τὸ
μα, εἰς Θρᾴκην διέβη. μεθ'
Σκύθας ἐπέρασε, γεφυρώσας καὶ
τὸν δὲ Θρακικὸν τοῦτον Βόσπορ
φασιν εἶναι τὰ κατὰ Χαλκηδόνα
ζον στενά· (φησὶ γοῦν περί τινος
νὸς, ὅτι “ ἐλαύνει ἐπὶ Χρυσόπο
“ ὑπὸ νύκτα περάσας τὸν Βόσπ

Fractus inſulas circumfremit Sporadas.
Neque enim aliquis illi ſimiles fluctus excitat
Profunde-murmurans alius gurges maris.
135 Limitem vero in Tenedum terminat extremum,
Imbrum habens altera ex parte, unde arctum exit fretum,
Quod trahitur boream verſus, Propontidem intra totam.
Hanc autem ſupra innumeræ gentes panduntur Aſiaticæ terræ
Ad auſtrum. continentis enim latus ſuccedit tractus.
140 Hanc item poſt, Thracii oſtium Boſpori; quem olim Io
Junonis impulſu tranavit, juvenca quum eſſet.
Anguſtiſſimum ſane illud omnium eſt fretum

τὰ ἑξῆς) οἱ δὲ μάλιστα τὰ ἄνω Πόντου τοῦ καλουμένου Ἀνάπλου. τοῦτον τὸν Βόσπορον ἐνήξατο, φησὶ, ποτὲ ἡ Ἰὼ βουλαῖς Ἥρας, δάμαλις οὖσα. διὸ καὶ Βόσπορος λέγεται, οἱονεὶ βοὸς πόρος ἐκείνης τῆς οἰστροπλῆγος, περὶ ἧς Ἀρριανὸς οὕτω φησί· « πορθμὸς ὁ κατὰ Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον, ὁ ποτὲ Μύσιος, διότι Μυσοὶ ἀντιπέραν ᾤκουν τῆς Θρᾴκης· ὕστερον δὲ, Βόσπορος, ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῆς Ἰοῦς, ἣν κατὰ μῆνιν Ἥρας οἰστρηθεῖσαν, εἰς τοὺς χώρους τούτους ἀφικέσθαι, καὶ ταύτῃ διαπεραιώσασθαι οἱ μῦθοι ἐποίησαν ». λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι κατά τινας, « οὐκ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης βοὸς ὁ τοιοῦτος Βόσπορος, ἀλλ᾽ ἀπό τινος ἑτέρας ὠνόμασται· ἥτις, φησὶ, Φρυγῶν ἐπικειμένων, ἐμβάλλει αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ περαιοῦται ἀσφαλῶς τὸν κατὰ Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον Βόσπορον· καὶ οὕτω καθηγεμὼν ἐκείνοις γίνεται, κατά τινα θεοφορίαν, ἤγουν μαντείαν, ἥτις διεκελεύετο βοῦν ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ ποιήσασθαι. ὃ καὶ ποιήσαντες ἐκεῖνοι διεπεραιώσαντο ἀσφαλῶς· καὶ μνήμη, φησὶ, τοῦ πόρου τούτου ἕστηκε βοῦς χαλκῆ, ὕστερόν ποτε χρόνῳ ὑπὸ Χαλκηδονίων ἱδρυθεῖσα. καὶ τάχα ἐκ ταύτης καί τις ἐκεῖ τόπος καλεῖται Δάμαλις, ἕως νῦν ». Θρᾴκιος δὲ Βόσπορος καλεῖται ἀπὸ τῶν πρὸς δύσιν αὐτοῦ οἰκούντων Θρᾳκῶν· ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἀντιπέραν ποτὲ Μυσῶν ἐκλήθη, ὡς εἴρηται, Μύσιος.

5. Ὁ δὲ Διονύσιος περὶ τούτου λέγει, καὶ ὅτι στενότατος δὴ ἐκεῖνος ἁπάντων ἐστὶ πορθμὸς τῶν ἄλλων, οἳ θαλάσσης εἰσὶ πολυκλύστου. τετραστάδιον γάρ τι τοῦ τοιούτου Βυζαντικοῦ στόματος εἶναί φησι, καθὰ καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος, ὅτι « τὸ Βυζαντικὸν στόμα, Θρᾴκιον Βόσπορον καλοῦσι. ἔστι δὲ τετραστάδιον. τοῦ μέντοι Ἑλλησπόντου τὸ στενότατον ἑπταστάδιόν ἐστι, περί που τὴν Θρᾳκίαν Χερρόνησον, κατὰ Σηστόν ». ἑπταστάδιον δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ στενότατον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκκέκοπται κατά τινα διαφορὰν τοπικὴν ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος τῆς Προποντίδος, καὶ ἔστι βορειότερος μὲν αὐτὸς, νοτιωτέρα δὲ ἡ Προποντίς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀκριβέστερόν φασιν οἱ λέγοντες ὑπὲρ Χαλκηδόνα εἶναι τὸ στόμα τοῦ Πόντου· ἔνθα καὶ τὸ μάλιστα στενὸν, καὶ οὐκ ἐγγὺς, κατὰ τὸν Διονύσιον, αἱ Κυάνεαι πέτραι· καὶ ὅθεν, ὡς αὐτός φησιν, οἴδμασι παραπέπταται ὁ Πόντος. δεῖ δὲ σκοπῆσαι εἴπερ τὸν Ἑλλήσποντον

τον

Τῶν ἄλλων, [1] οἵ τ᾽ εἰσὶ πολυκλύστοιο θαλάσσης·
Κυανέας [2] ὅθι μῦθος ἀναιδέας ἐν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, καναχηδὸν ἐπ᾽ ἀλλήλῃσι φέρεσθαι.
Ἐκ δὲ τοῦ οἰγομένοιο παραπέπταται ἐγγύθι [3] Πόντος,
Πολλὸς [4] ἐών, καὶ πολλὸν ἐπ᾽ ἀντολίης μυχὸν ἕρπων.
Τοῦ δ᾽ ἤτοι [5] λοξαὶ μὲν ἐπιτροχάουσι κέλευθοι

τον καὶ τὴν Προποντίδα εἰς ἕν τι συναλειπτέον, ἢ μᾶλλον μετὰ τὸν πλατὺν Αἰγαῖον τρία ταῦτα βορειότερα ἡγητέον. πρῶτον μὲν τὸν στενὸν αὐλῶνα τοῦ Ἑλλησπόντου· μετὰ δὲ, τὴν Προποντίδα· εἶτα βορειότερον τὸ στόμα τοῦ Πόντου. ἔχει γὰρ ἀμφιβόλως ταῦτα, διὰ τοὺς παλαιούς· ὧν οἱ μὲν μόνα τὰ κατὰ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, Ἑλλήσποντον εἶπον· οἱ δὲ καὶ ὅλην τὴν Προποντίδα. οἱ δὲ μέρος τι αὐτῆς τὸ ἐντὸς Περίνθου, ἤτοι Ἡρακλείας, τῷ Ἑλλησπόντῳ ἀπένειμαν. οἱ δὲ καί τι τοῦ Αἰγαίου πελάγους τῷ Ἑλλησπόντῳ προσέθεντο· καθά που τάχα καὶ Ὅμηρος, ὅπου καὶ πλατὺν ἐκεῖνος λέγει Ἑλλήσποντον. τούτοις δὲ μὴ φαινόμενος ἀκολουθεῖν ὁ Διονύσιος, εἰς τρία διαιρεῖ τὸ μεταξὺ Αἰγαίου καὶ Εὐξείνου ὕδωρ, εἴς τε τὸν Ἑλλησπόντιον στενὸν αὐλῶνα, τὸν ἕως Προποντίδος, καὶ ἀνωτέρω εἰς αὐτὴν τὴν Προποντίδα, καὶ εἰς τὸν μετ᾽ αὐτὴν Θρᾴκιον Βόσπορον. οὕτω δὲ νοεῖ καὶ Ἡρόδοτος, λέγων “τὸν μὲν Βόσπορον τείνειν εἰς “τὴν Προποντίδα, αὐτὴν δὲ καταδιδόναι “εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· μεθ᾽ ὃν τὸ χάσμα “τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

1. Ὅρα δὲ ὅτι καλῶς προσέθηκεν ὁ Διονύσιος ἀνωτέρω ἐπὶ τῶν πορθμῶν τὸ, οἳ θαλάσσης εἰσὶ, διὰ τοὺς ἴσως νομίζοντας δύνασθαι πορθμοὺς λέγεσθαι καὶ τοὺς ποταμούς. κατὰ γὰρ τὴν συνήθη χρῆσιν οὔ τι πορθμὸς καὶ ποταμὸς, καὶ ταῦτα στενὸς ὢν πόρος μεταξὺ δύο γαιῶν· ἀλλ᾽ αὐτοὶ μὲν κεκλήρωνται τὸ ποταμοὺς λέγεσθαι· ὁ δὲ πορθμὸς ὁρίζεται θαλάσσης εἶναι πόρος στενὸς, ἑκατέρωθεν γῆς μεσολαβούμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔστι καὶ Κιμμέριος Βόσπορος ὁ περὶ Χερρόνησον, ὁ καὶ Μαιωτικός· οὗ τὸ στενότατον, εἴκοσι στάδια, ἢ καὶ ὀλίγον τι πλέον. λέγεται δὲ Βόσπορος μὲν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ ἐκεῖνος, ἐκ τῆς Ἰοῦς τῆς βοός· Κιμμέριος δὲ, διὰ τὸ παροικοῦν ὁμώνυμον ἔθνος, οὗ πολὺς λόγος, ὡς τὴν Ἀσίαν ἣν ὅτι καταδραμόντος ἕως καὶ εἰς αὐτὴν Βιθυνίαν. ἔστι δὲ Βόσπορος καὶ Ἰνδικός. καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως ὕστερον ἐκλήθη, κατὰ παραγραμματισμὸν, ἢ μάλιστα κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγομένην παραφθοράν· Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαναδῦναι τοῦ ὀρύγματος, ἡ Ἑκάτη φωσφόρος οὖσα δᾳδας ἐκεῖθεν ἔφηνε τοῖς πολίταις. καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν.

2. Ὅτι περὶ τὸν Θρᾴκιον Βόσπορον αἱ Κυάνεαι πέτραι εἰσὶ, κατὰ κυριωνυμίαν οὕτω καλούμεναι· ἐξ ὧν ἀνοιγόμενος ὁ Εὔξεινος παραπέπταται, πολὺς ὢν, καὶ πολλὸν ἐπ᾽ ἀνατολῆς μυχὸν ἕρπων. καὶ ὅρα τὸ ἀνοιγόμενος· προσφυῶς γὰρ εἴρηται, ὡς πρὸς τὸ στόμα τοῦ πόντου. τὰς δὲ πέτρας ταύτας καὶ ἀναιδέας λέγει Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ὡς εἴπερ ἔμψυχοι ἦσαν, ἐξ Ὁμήρου λαβὼν τὸ ἐπίθετον. καὶ μῦθον εἶναί φησι, πλαζομένας ποτὲ αὐτὰς, ἤτοι κινουμένας ἀτάκτως, καναχηδὸν ἐπ᾽ ἀλλήλαις φέρεσθαι. εἰ καὶ ὕστερον, ἐπειδὴ ἡ Ἀργὼ παρέπλευσεν αὐτὰς, ἔστησαν ἐφ᾽

Aliorum quæ ſunt undoſi maris:
Cyaneas ubi fama eſt impudentes in mari cautes
145 Vagantes, cum ſtrepitu [*ſonitu*] in ſe mutuo incurrere.
Ex eo autem [*Boſpori ore*] apertus panditur prope Pontus,
Qui eſt vaſtus, & longe in orientis receſſum ſerpit.
Hujus autem obliquæ quidem procurrunt viæ

ἑνός. φησὶ δὲ ὁ Γεωγράφος "αὐτὰς ἐκεῖ "πού ἔσω τοῦ Πόντου εἶναι δύο νησίδια· τὸ "μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ". Πίνδαρος δὲ διὰ τὴν μυθικὴν κίνησιν, καὶ ζῆν ταύτας τὰς πέτρας τολμᾷ λέγειν· καὶ ἐπιμύθιον τῇ σκληρᾷ ταύτῃ τροπῇ, τεθνάναι φησὶν αὐτὰς ὁπηνίκα διεξῆλθεν αὐτῶν ἡ Ἀργώ. γέγραπται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἐν τῷ περὶ πλαγκτῶν λόγῳ. τὸ μέντοι πλαζομένας, ὅπερ ὁ Διονύσιος ἐνταῦθά φησι, δίδωσι νοεῖν ὅτι δύνανται καὶ αὗται κατὰ τὰς Ὁμηρικὰς, Πλαγκταὶ λέγεσθαι· καθὰ καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, λέγων ὅτι "Πλαγκτὰς πρότερον οἱ Ἕλληνες ἔλεγον "εἶναι αὐτάς". εἰ καὶ ἐκληρώσαντο ἰδίως τὸ τοιοῦτον ὄνομα αἱ παρ' Ὁμήρῳ Σικελικαὶ Πλαγκταί.

3. Ὅτι τὸν Εὔξεινον, ἄπλωτόν τε ὄντα, καὶ Ἄξεινον θάλασσαν ποτὲ κεκλημένον, Εὔξεινον οἱ ὕστερον, κατὰ σχῆμα εὐφημισμοῦ, μετεκάλεσαν. Ἄξεινος δὲ ἐλέγετο (ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀπόξενος, κατὰ τὸν Σοφοκλῆν) ἢ διὰ τὸ μὴ ἔχειν νήσους καταγωγὰς, ἢ διὰ τοὺς περιοικοῦντας Σκύθας, ἀνεπιμίκτους βαρβάρους· οἳ καὶ ἐξενοθύτουν καὶ ἐσαρκοφάγουν, καὶ ἀνθρώπων κρανίοις ἐχρῶντο ἐκπώμασιν. ἕτεροι δέ φασιν Ἡρακλέα κεκαθαρκέναι τὰ τῇδε, καὶ εἰς Εὔξεινον μετασκευάσαι τὸν Ἄξεινον. ἄλλοι δὲ εἰς Ἴωνας ἀνάγουσι τὸ τοιοῦτον ἀρίστευμα, οἳ πόλεις πολλὰς ἐν τῇ παραλίᾳ ᾤκισαν.

4. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῖς παλαιοῖς ὁ Εὔξεινος πόντος μέγιστος τῶν καθ' ἡμᾶς δι' ἀπειρίαν ἐδόκει· καὶ οἱ πλέοντες ἐκεῖ, ἐκτοπίζειν ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ οἱ ἔξω τῶν στηλῶν, καθ' ἡμᾶς· καὶ ἄλλος τις ὥσπερ ὠκεανὸς τοῖς τότε ὑπελαμβάνετο, καὶ εἰς αὐτὸν πλέειν, ἐξωκεανίζειν ἐνομίζετο. διὸ, καθὰ προερρέθη, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἰδίως Πόντος ἐλέγετο· καθὰ καὶ οὕτως ὁ ποιητὴς αὐτὸν καλεῖ ἐν τῷ, δεξιὰ Πόντου. καὶ καλέουσι δὲ μητέρα Πόντου· καὶ Πόντου τὸ μυρίον ὕδωρ. διὰ δὲ τὸ κακόξενον καὶ δύσπλοον αὐτοῦ, καὶ τὸ εἰς Πόντον ἀπελθεῖν, ὅμοιον ἦν τῷ, εἰς μέγα κακόν· ὡς καὶ οἱ παλαιοί φασιν. ὅπερ μέχρι καὶ εἰς ἄρτι κρατεῖ. Ἡρόδοτος δὲ ἀξιοθέατον πάντων τὸν Εὔξεινον λέγει, καὶ πελαγέων ἁπάντων θαυμασιώτατον, ἱστορῶν καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ καὶ τὸ πλάτος πόσων σταδίων ἐστίν.

5. Ὅτι αἱ τοῦ Εὐξείνου πόντου κέλευθοι λοξαὶ ἐπιτρέχουσιν ἀεὶ, πρὸς βορέην τε καὶ ἀνατολίην ὀρόωσαι. καὶ ὅτι περὶ αὐτὸν δύο κολῶναι, ἤτοι ἄκραι καὶ ἐξοχαὶ, ἔνθα καὶ ἔνθα· ἡ μὲν νοτιωτέρα, ἡ Καραμβὶς, περὶ τὴν Παφλαγόνων γῆν, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν τὴν ἀρχαιογονίαν τῆς κλήσεως· ἡ δὲ βορειοτέρα, ἥτις ἐστὶ τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον, τὸ ἤδη καὶ ἀνωτέρω ῥηθὲν, τὸ περί που τὰ Κιμμέρια. αἱ δὲ δύο αὗται ἄκραι οὕτως ἀλλήλαις ἀντικείμεναι ὑψοῦ τε ἀνέχουσι, καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης εἰσέχουσι· καὶ διέχουσι μὲν ἀλλήλων ὅσον ἂν ὁλκὰς πλοῦν ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσῃ· ὅμως δὲ καὶ ἄμφω συνίασιν ἐναντίαι, καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ αὗται τῶν πλαγκτῶν πετρῶν. ὡς ἐκ τούτου οἱονεὶ διθάλασσον τοῖς ἑκατέρωθεν πλέουσι δοκεῖν τὸν Εὔξεινον, κλωζομένης ὡς ἐν

Αἰεὶ, πρὸς βορέην τε καὶ ἀντολίην ἐρόωσαι,
Μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι·
Ἡ μὲν, ὑπερνοτίη, τήν τε κλείουσι Κάραμβιν·
Ἡ δὲ, βορειοτέρη, γαίης ὕπερ [1] Εὐρωπείης,
Τὴν ῥα περικτίονες Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.
Αἵ τ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι· οὐ μὲν ἐοῦσαι
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσσον ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ Πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα,
Τόρνῳ [2] εἰσδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου·
Ἀλλ' ἔοι νευρῆς σημήϊα, δεξιὰ Πόντου,
Ἰθὺ διαγραφθέντα· μέση δέ τοι ἐστὶ Κάραμβις
Γραμμῆς ἐκτὸς ἐοῦσα, καὶ ἐς βορέην ὁρόωσα.
Σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος, ὅς τ' ἐπὶ δισσὴν
Εἱλεῖται στροφάλιγγα, βοὸς κεράεσσιν ἐοικώς.
Τοῦ καὶ [3] πρὸς βορέην Μαιώτιδος ὕδατα λίμνης

ται διατειχίσματι ταῖς δυσὶ ταύταις μακραῖς κολώναις τῆς ὀρείσεως. ὥστε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ ἑσπέρια πλέοντας, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὰ ἑῷα, δοκεῖν εἰς αὐτὰς συμπλεῖσθαι τὴν θάλασσαν· οἷα μὴ διϊκνουμένης τῆς ὀρείσεως αὐτοῖς ὑπερέχουσαν. ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸ μέσον τῶν ἀκρωτηρίων γίνοιντο οὗτοί τε καὶ ἐκεῖνοι, τότε δὴ τὴν λοιπὴν αὐτοῖς διαφαίνεσθαι θάλασσαν, ὥσπερ ἑτέραν διυπέρων ἀποσυναχθεῖσαν, μὴ βλεπομένην πρὸ τοῦ. διὰ γὰρ τὴν τῶν ἀκρωτηρίων ἐκείνων ἀντίθεσιν διαιρεῖσθαί πως ὁ Εὔξεινος τοῖς πόῤῥωθεν βλέπουσιν ὡς πελάγη δύο δοκεῖ, τοῦ ἑκατέρωθεν γινομένου σφιγγομένου πορθμοῦ· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ φαίνεται διθάλασσος θάλασσα, καθά που λέγει ὁ Σοφοκλῆς. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. οἱ δὲ παλαιοὶ περὶ τούτων οὕτως φράζουσιν ἐπιτομώτερον καὶ γοργότερον. « ὁ Ἑλλήσποντος ἐκδίδωσι πρὸς ἄρκτον εἰς τὴν « Προποντίδα· ἡ δὲ, εἰς τὸν Εὔξεινον, ὃς « διθάλασσός ἐστι τρόπον τινά. κατὰ μέσον « γὰρ ἀκρωτήρια δύο προπίπτουσιν, ἀπέχουσαι ἀλλήλων περὶ δισχιλίους πεντακο- « σίους σταδίους, καὶ συνάγουσι τὸν μεταξὺ πόρον, καὶ ποιοῦσι δύο πελάγη μεγάλα. »

1. Ὅτι ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Ἀπάμη Ἀπάμεια, Πυλάνη Πυλάνεια, Λαοδίκη Λαοδίκεια, ἐρήμη ἐρήμεια, κολώνη κολώνεια· οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια. καὶ τὴν Εἰλειθυίαν δὲ Εἰλειθυίειαν αὐτὸς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὁ δὲ σχηματισμὸς Ἰώνων.

2. Ὅτι τὸν Εὔξεινον, ὃ λοξὸν ἔφησαν εἰπεῖν τοὺς παλαιοὺς, τόξῳ ἀπεικάζει τεταμένῳ Σκυθικῷ· Σκυθικὸν δὲ τόξον, τὸ ἐκ κεράτων συγκείμενον. καὶ νευρᾶς μὲν εἶναι σημεῖα τίθησι τὰ τοῖς εἰσπλέουσι δεξιὰ τοῦ Πόντου, ἤγουν τὰ νότια, ἰθὺ διαγραφέντα, τουτέστι ταθέντα κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, καὶ ὑπερβάλλουσαν τὴν Κάραμβιν, ἐκτὸς οὖσαν τῆς γραμμῆς, πλὴν οὐ πρὸς νότον, ἀλλ' εἰς βορέαν ὁρῶσαν· ἵνα μὴ σκολιὰ γένηται ἡ τοῦ τόξου νευρὰ, περιλογιζομένης καὶ τῆς παρεκτάσεως τῆς Καράμβεως. τὰ δὲ τοῦ Πόντου βόρεια,

τὰ

Semper, ad boream & orientem ſpectantes;
Media vero hinc & inde duo eminent promontoria:
Alterum quidem, ſuperauſtrale, quod vocant Carambin:
Alterum autem magis boreale, terram ſuper Européam,
Quod quidem accolæ Arietis vocant frontem.
Quæ ambo coëunt adverſa: quum tamen non ſint
Vicina, ſed quantum navis intra tertium diem conficeret.
Ex hoc vero & Pontum videas bimarem,
Ambitu [*ſuo*] ſimilem curvi nexui [*funi*] arcus.
Verum fuerint nervi ſimulacra dexteræ partes Ponti,
Recta linea delineatæ: at media eſt Carambis
Quæ extra lineam eſt, & in boream ſpectat. [duplicem
Simulacrum autem cornuum habet ſiniſtra pars alvei, quæ ad
Sinuatur flexum, [*curvaturam*,] arcus cornibus ſimilis.
Cujus etiam ad boream Mæotidis aquæ paludis

ἃ τοῖς ἐκ τῆς Προποντίδος εἰσπλέουσι σκαιά, ἤγουν ἀριστερά, σχῆμα ἔχειν φησὶ τῶν τοῦ τόξου δύο κεράτων· διὰ τὸ καὶ αὐτὰ ὁμοίως τοῖς τοῦ τόξου κέρασιν ἐπὶ [illegible] κυρτοῦσθαι στροφάλιγγα ἑκατέρωθεν τοῦ μετώπου τοῦ Κριοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ Εὔξεινος πρὸς τόξον εἴκασται, οὕτω καὶ ἄλλοι τόποι πολλοὶ διαφόρως εἰκάζονται πρός τινας ὁμοιότητας. οὕτω γὰρ τὴν Αἴγυπτον, δελτωτὸν τρίγωνον ἢ ἱππείαν φησίν. ἐντεῦθεν τὰ δύο τοῦ Κριοῦ ἐπωνομάσθησαν μέτωπα, τό, τε Κρητικὸν καὶ τὸ Ποντικόν. οὕτω τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰκάζουσι χλαμύδι στρατιωτικῇ· τὴν Ἰταλίαν, κισσῷ· τὴν Ἰβηρίαν, βύρσῃ βοός· τὴν Νάξον, ἀμπέλου φύλλῳ· τὴν τοῦ Πέλοπος, πλατάνου πετάλῳ· τὴν Σαρδώ, ἴχνει ἀνθρώπου· τὴν Κύπρον, δορᾷ προβάτου· τὴν Λιβύην, τραπεζίῳ σχήματι. καὶ ἄλλα δὲ ἄλλως εἰκάζουσιν οἱ παλαιοί. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐοικέναι τόξῳ τὸν Εὔξεινον περιφράζων, οὕτω φησί, Τόρνῳ εἰδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου. λέγει δὲ τόρνον τὸ τορνοειδές· ὥσπερ Λυκόφρων, στρόβιλον τὸ στροβιλοειδές. ἅμμα δὲ τόξου, τὸν σύνδεσμον τοῦ Σκυθικοῦ τόξου. περιηγὲς δέ, τὸ περιηγμένον, ἤτοι καμπύλον. τοιοῦτο δὲ τὸ ἐντεταμένον τόξον· ἵνα λέγῃ ἐοικέναι τὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος τόξῳ οὐ σκολιῷ, ἀλλὰ στρογγύλῳ γινομένῳ διὰ τὴν τάσιν τῆς νευρᾶς. περιάγει γὰρ ἡ τάσις τὰ κέρατα εἰς καμπήν· καὶ οὕτως ἀπὸ σκολιοῦ γίνεται περιφερὲς κατὰ τὰς ἀψῖδας τὸ τόξον. ὅτε δὲ καὶ εἰς βολὴν ἐπιταθῇ, τότε κυκλοτερὲς τὸ τόξον γίνεται, κατὰ τὸν ποιητήν. τὸ δὲ περιηγὲς καὶ ἐπὶ ἀγκίστρου λέγεται.

3. Ὅτι πρὸς βορρᾶν Εὐξείνου ἡ Μαιῶτις λίμνη, καὶ ὅτι Σκύθαι αὐτὴν ἀμφινέμονται, καὶ ἐς αὐτὴν τερματοῦνται. φησὶν οὖν ὁ Ἡρόδοτος, “Τάναϊν διαβάντι οὐκέτι Σκυθίη”. ἔθνος δὲ καὶ οἱ Μαιῶται Σκυθικόν, πολυανθρωπότατόν τι καὶ ἄλκιμον, ἄνδρες γεωργοὶ καὶ πολεμισταί. τὴν δὲ τοιαύτην Μαιῶτιν, μητέρα τοῦ Πόντου καλοῦσιν. ὅθεν καὶ ταύτης τινές φασι λαχεῖν αὐτὴν τοῦ ὀνόματος. μαῖα γὰρ ἡ

τροφός

Εγκέχυται· τῇ μέν τε πέρι Σκύθαι ι
165 Ανδρες ἀπειρέσιοι, καλέουσι δὲ μητέρα
Εκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὑ
Ορθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου· ᾧ πα
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδ
Τοίη μὲν μορφὴ κυαναυγέος ἀμφιτρ
170 Νῦν [1] δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος
Οφρα καὶ οὐκ ἐσιδών περ ἔχοις εὔφρ
Εκ τοῦ δ᾽ ἂν γεραρός τε καὶ [2] αἰδοιέστε
Ανδρὶ παρ᾽ ἀγνώσσοντι πιφαυσκόμεν
Ητοι μὲν Λιβύη τετανυσμένη ἐς νότον
175 Ες νότον ἀντολίην τε, [3] τραπεζίῳ εἰδ

τροφός. διὸ καὶ ὁ παρεκηγητής φησιν, ἐξ αὐτῆς Πόντου τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ, Ορθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου· παρ᾽ ᾧ πολλοὶ Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου. φασὶ δὲ τινες καὶ μὴ πολὺ ἐλάττονα εἶναι τοῦ Πόντου τὴν αὐτοῦ μητέρα ταύτην Μαιῶτιδα. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ Μαιῶτις λέγεται διὰ τοῦ ω, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ μαιῶ, μαιώσω· καὶ μαιῆτις διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ μαῖα. Ταῦρον δὲ λέγει ὄρος ἄλλο παρὰ τὸ μετὰ ταῦτα ῥηθησόμενον ἑῷον Ταῦρον· ἢ βόρειον ὂν τμῆμα ἐκείνου τοῦ Ταύρου, ὑφ᾽ ᾧ κεῖνται οἱ Κιμμέριοι, τὸ Σκυθικὸν ἔθνος. ἔνθα καὶ ἡ Ταυρικὴ Χερρόνησος μεγάλη οὖσα, καὶ ὥς φασί τινες, τῇ Πελοποννήσῳ ἐοικυῖα καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, παρακειμένη δυσμικὴ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. οἱ δὲ ἐνταῦθα Σκύθαι, Ταυροσκύθαι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ταύρου ὄρους. ὅπερ οἶδε καὶ Ηρόδοτος, ἱστορῶν καὶ αὐτὸς ὄρη Ταυρικὰ, Σκυθικά. περὶ δὲ Κιμμερίων ζήτει ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. τὸ δὲ, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου, ἔχει τι ἀστεῖον καὶ αἰνιγματῶδες, κατὰ τὴν ὁμωνυμίαν τῶν λέξεων.

1. Οτι τὸ τῆς παρεκηγήσεως ἐνταῦθα
χρήσιμον ἐκπ
το τῆς γῆς ἀπά
ἐσιδὼν ἔχοις εὐ
ρίαν· ἐκ δὲ τέ
στερος εἴης, τ
παρεκηγούμενος
τέλος, τὴν τοῦ
τὴν πρὸς ἄλλ
διδασκαλίαν·
τὴν ἐκ τῶν δι

2. Ορα δὲ
τερον ὄν, καὶ τ
δὲ ἡ λέξις καὶ
δὲ καὶ ἀφθονέστ

3. Οτι τὸ τ
εἰς ὀρθογώνιον
ὁ δὲ Διονύσιο
ἐοικέναι σχήμα
πλεύρῳ ἔχοντι
τονα τῆς ὑποτει
γὰρ τῆς Λιβύης
πρὸς τοῖς Γαδ
εὐρύνεται δὲ π
καὶ οὕτω μὲν οἱ
ροι, οἱ καὶ συ
σκοπῶν, λέγοντ
μὲν ὀξύνεται
δείροις, τὸ ὄρον

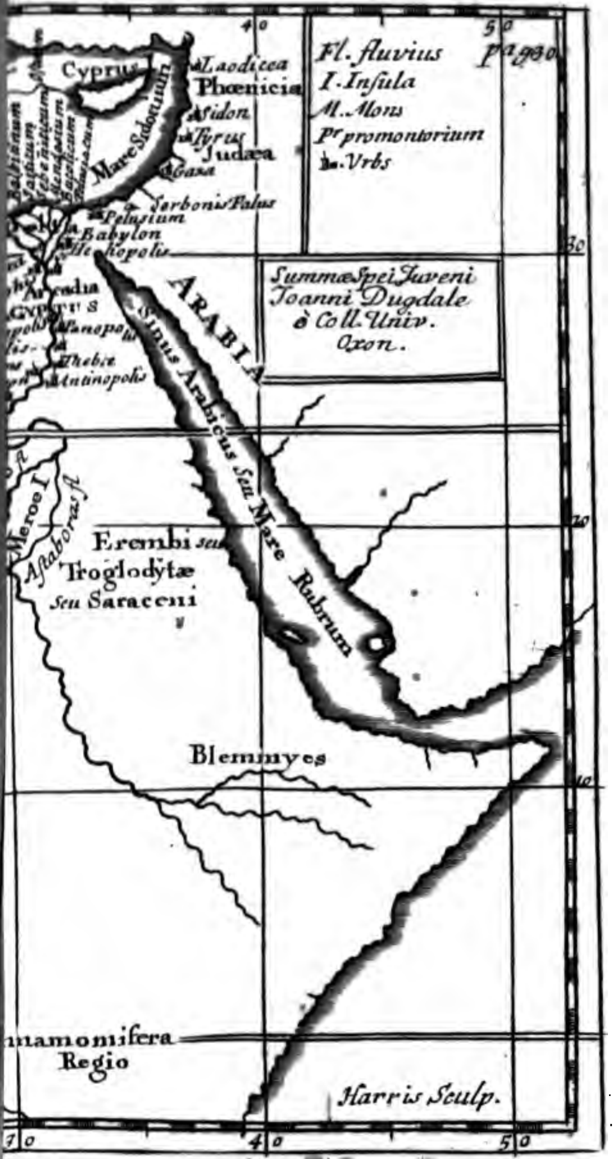
40
50
Pag 30
Fl. fluvius
I. Insula
M. Mons
Pr promontorium
Vrbs
Cyprus
Mare Sidonium
Laodicea
Phœnicia
Sidon
Tyrus
Judæa
Gaza
Serbonis Palus
Pelusium
Babylon
Heliopolis
30
Arcadia
ÆGYPTUS
Panopolis
Thebæ
Antinopolis
ARABIA
Sinus Arabicus seu Mare Rubrum
Summæ Spei Juveni
Joanni Dugdale
è Coll. Univ.
Oxon.
Meroe I.
Astaboras fl.
20
Erembi seu
Troglodytæ
seu Saraceni
Blemmyes
10
namomifera
Regio
Harris Sculp.
30
40
50

Εγκέχυται· τὴν μέν τε πέρι Σκύθαι ἀμφινέ
165 Ανδρες ἀπειρέσιοι, καλέουσι δὲ μητέρα Πόντου.
Εκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ,
Ορθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου· ᾧ πάρα πολλ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρ
Τοίη μὲν μορφὴ κυαναυγέος ἀμφιτρίτης.
170 Νῦν [1] δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος ἁπάση
Οφρα καὶ οὐκ ἐσιδών περ ἔχοις εὔφρασιν ὀπ
Εκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ [2] αἰδοιέστερος εἴη
Ανδρὶ παρ' ἀγνώσσοντι πιφαυσκόμενος τὰ
Ητοι μὲν Λιβύη τετανυσμένη ἐς νότον ἕρπει,
175 Ες νότον ἀντολίην τε, [3] τραπεζίῳ εἶδος ὁμ

τροφός. διὸ καὶ ὁ περιηγητής φησιν, ἐξ αὐτῆς Πόντου τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ, Ορθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου· παρ' ᾧ πολλοὶ Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου. φασὶ δέ τινες καὶ μὴ πολὺ ἐλάττονα εἶναι τοῦ Πόντου τὴν αὐτοῦ μητέρα ταύτην Μαιῶτιν. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ Μαιῶτις λέγεται διὰ τοῦ ω, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ μαιῶ, μαιώσω· καὶ μαιῆτις διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ μαῖα. Ταῦρον δὲ λέγει ὄρος ἄλλο παρὰ τὸ μετὰ ταῦτα ῥηθησόμενον ἑῷον Ταῦρον· ἢ βόρειόν τι τμῆμα ἐκείνου τοῦ Ταύρου, ὑφ' ᾧ κεῖνται οἱ Κιμμέριοι, τὸ Σκυθικὸν ἔθνος. ἔνθα καὶ ἡ Ταυρικὴ Χερρόνησος μεγάλη οὖσα, καὶ ὥς φασί τινες, τῇ Πελοποννήσῳ ἐοικυῖα καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, παρακειμένη δυσμικὴ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. οἱ δὲ ἐνταῦθα Σκύθαι, Ταυροσκύθαι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ταύρου ὄρους. ὅπερ οἶδε καὶ Ηρόδοτος, ἱστορῶν καὶ αὐτὸς ὄρη Ταυρικὰ, Σκυθικά. περὶ δὲ Κιμμερίων ζήτει ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. τὸ δὲ, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου, ἔχει τι ἀστεῖον καὶ αἰνιγματῶδες, κατὰ τὴν ὁμωνυμίαν τῶν λέξεων.

1. Οτι τὸ τῆς περιηγήσεως ἐνταῦθα
χρήσιμον ἐκτιθέμενος
τὸ τῆς γῆς ἁπάσης εἶδος
ἐσιδὼν ἔχοις εὔφραστον ὀπ
ρίαν· ἐκ δὲ τοῦδε, γεραρ
στερος εἴης, τοῖς ἀγνοοῦ
περιηγούμενος. ὡς εἶναι
τέλος, τὴν τοῦ μαθητοῦ
τὴν πρὸς ἄλλους ἀγνοοῦ
διδασκαλίαν· τούτων δ
τὴν ἐκ τῶν διδασκομένω

2. Ορα δὲ τὸ αἰδοιέστε
ρον ὄν, καὶ τοῦ μέτρου χ
δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πιν
δὲ καὶ ἀφθονέστερον λέγει,

3. Οτι τὸ τῆς Λιβύης
εἰς ὀρθογώνιόν τι καταγρο
ὁ δὲ Διονύσιός φησιν
ἐοικέναι σχήματι γεωμ
πλεύρῳ, ἔχοντι τὴν ἄνω
τινα τῆς ὑποτεινούσης, ὡς
γὰρ τῆς Λιβύης στενοῦται μ
πρὸς τοῖς Γαδείροις, του
εὐρύνεται δὲ τὰ πρὸς ἕω
καὶ οὕτω μὲν οἱ τῶν παλ
ροι, οἳ καὶ συντρέχουσι
σκοπῷ, λέγοντες, ὅτι ἡ
μὲν ὀξύνεται ὠκεανοῦ τοῦ
δείροις, τὸ οὖρον δὲ αὐτῆς

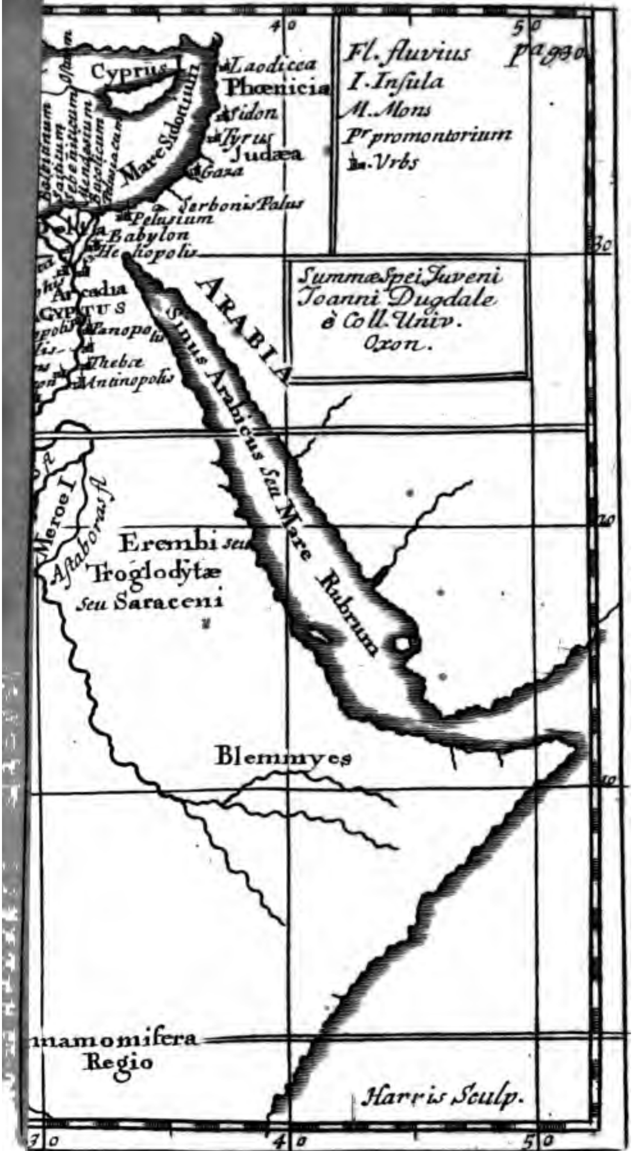
Fl. fluvius
I. Insula
M. Mons
Pr promontorium
Vrbs
pa 930
Summæ Spei Juveni
Joanni Dugdale
è Coll. Univ.
Oxon.
Cyprus
Mare Sidonium
Ostium
Pelusiacum
Laodicea
Phœnicia
Sidon
Tyrus
Judæa
Gaza
Serbonis Palus
Pelusium
Babylon
Heliopolis
Arcadia
ÆGYPTUS
Panopolis
Thebæ
Antinopolis
ARABIA
Sinus Arabicus seu Mare Rubrum
Meroe I
Astaboras fl
Erembi seu
Troglodytæ
seu Saraceni
Blemmyes
namomifera
Regio
Harris Sculp.
40
50
30
20
10
30

ſunt : hanc quidem circum Scythæ utrinque habitant,
numeri ; vocant autem matrem Ponti.
: enim Ponti immenſa trahitur aqua,
Cimmerium per Boſporum : apud quem multi
erii habitant, ſubter frigido pede Tauri.
uidem forma [*eſt*] cærulei maris.
utem tibi continentis eloquar faciem univerſæ, [lectu;
et non conſpicatus, habeas ejus ſpeciem facilem intel-
: autem honorabilis & magis reverendus eſſe poſſis,
ne coram imperito ediſſerens ſingula.
e Libya quidem extenta ad auſtrum ſerpit,
ſtrum & ortum, menſulæ forma ſimilis;

χέρεται ἄγχι θαλάσσης.
δοκεῖ, πλατεῖαν μὲν εἶναι
γραμμὴν τὴν βορείαν πα-
πεναντίας δὲ αὐτῆς, στενο-
ουσαν, τὴν περὶ τῇ Αἰ-
ὠκεανῖτιν πλευρὰν, ὡς
ε τοιοῦτον. οἷς οὐ πάνυ ἂν
τῷ Διονυσίῳ προσέχειν θέ-
σει τοῦ πράγματος. φασὶ
ι ὅτι τὸ τραπέζιον σχῆμα
ἀνάγκην ἐνταῦθα ἔχει
;γούσῃ τὸ δίχρονον. ἄλλως
γγου, φασὶν, ἐκφέρεται. οὐ
εται ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἀλλ'
δὺς γίνεται, ὡς τάχα τῶν
ιζέων τοιουτοσχήμασι χρω-
ἄγης, διὰ τὸ στερρὸν τῆς βά-
δὲ ἡ χώρα λέγεται, ἢ ἀπὸ
ωνύμου Λιβύης, δηλαδὴ τῆς
διὰ τὸ τοῦ τόπου αὐχμηρὸν,
γραμματισμόν τινα, οἱονεὶ
χ, ὡς ἐλλιπὴς ὑετοῦ. οἱ δὲ
μὲν τὴν λίβα, ὡς ἐκεῖθεν
δοκεῖν ἔοικε καὶ τῷ Διονυ-
ἐσὶ τεκμήρασθαι ἀπὸ τῆς πα-
τοῦ τῆς τοιαύτης, ἐς λίβα
ἐς δ' αὐγὰς, Ἀσίην. Νι-
ρησὶ τὰς τρεῖς ἠπείρους ἀπὸ

πινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου, καὶ Λίβυος· ὥσπερ καὶ ἄλλοι μυρίοι τόποι ἀπὸ τινων προσώπων ἀξίων λόγου ἐκλήθησαν· οἷον ἀπὸ Περσέως, ἡ Περσίς· καὶ Κρήτη, ἀπὸ Κρητός· καὶ Ἀφρικὴ, ἀπὸ Ἄφρα τινὸς συνεκδημήσαντος τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς. καὶ ἄλλοι ἀπ' ἄλλων. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ μέρος τι τῆς Λιβύης τῆς χώρας ἐστὶν ἰδίως οὕτω καλούμενον Λιβύη. παρὰ γοῦν τοῖς παλαιοῖς εὑρίσκομεν τὸ, ἀμφοτέρας Λιβύας. τοῦτο δὲ τάχα ἐμφαίνει καὶ τεχνῶς τὴν Λιβύην λέγεσθαι, τήν τε ὅλην χώραν, καὶ μέρος τι αὐτῆς, εἰς δύο Λιβύας ὑποδιαιρούμενον· ὥσπερ καὶ τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν εἰς πολλὰς Καππαδοκίας καὶ Ἀρμενίας οἱ παλαιοὶ κατατέμνουσι. ταῦτα δέ τι καὶ περὶ τῆς Ἀσίας ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἐπὶ μέντοι τῆς Εὐρώπης ἔμπαλιν γέγονεν. ἐκείνης γὰρ μέρος τι ἐξῃρέθη, ὃ λέγεται Εὐρώπη, ὡς ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης λεχθήσεται. θηριοτρόφον δὲ τὴν Λιβύην ἱστοροῦσι, καὶ ἔρημον τὴν πολλήν. ἔλαφος δὲ καὶ ὗς ἄγριος ἐν αὐτῇ οὐκ ἔστιν, ὡς οἱ παλαιοὶ λέγουσι. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ τοῦ τετρώρου χρῆσις ἐκεῖθεν εὑρεθῆναι. φησὶν οὖν Ἡρόδοτος, ὅτι “τέσσαρας ἵππους ζευγνύναι, παρὰ Λιβύων Ἕλληνες ἔμαθον,”

Ἀρξαμένη πρώτιστα Γαδειρόθεν, ἧχί περ ἄκρη
Εἰς μυχὸν ὀξυνθεῖσα πιταίνεται Ὠκεανοῖο.
Οὖρον δ᾽ Ἀῤῥαβίης τεκμαίρεται ἄγχι θαλάσσης
Εὐρύτερον· τόθι γαῖα [1] κελαινῶν Αἰθιοπήων
Τῶν ἑτέρων, τῆς ἄγχι πιταίνεται οὖδας [2] Ἐρεμβῶν
Παρδαλέῃ δέ μιν ἄνδρες ἐπικλείουσιν ὁμοίην·
Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται,
Τῇ καὶ τῇ κυανῇσι κατάστικτος φολίδεσσιν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα νέμονται
Ἀγχοῦ στηλάων, [3] Μαυρούσιος ἔθνεα γαίης.
Τοῖς δ᾽ ἔπι δὴ, Νομάδων παραπέπταται ἄστεα
Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ [4] ἀγρόνομοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν᾽ ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,

"ἔμαθον. τοσοῦτον δὲ καὶ (φασὶν) ἡ Λιβύη ἀπολείπεται τοῦ τρίτον ἀκριβῶς εἶναι μέρος τῆς οἰκουμένης, κατὰ τὴν εἰς τρία ἴσα τομὴν, ὥστε καὶ συντεθεῖσα μετὰ τῆς Εὐρώπης, οὐκ ἂν ἐξισάζειν δόξῃ τῇ Ἀσίᾳ. πῶς ἂν οὖν εἴη τρίτον τῆς ὅλης οἰκουμένης, ἥτις οὐδὲ εἰς τεταρτημόριον προσλογίζεται; ὃ καὶ ὁ Διονύσιος ἐμφαίνει ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀσίας λόγῳ. Ὅτι πρώτῃ ἐνταῦθα ἐπαναλήψει χρᾶται, ἐν τῷ, Λιβύη ἐς νότον ἕρπει, ἐς νότον, ἀντολίην τε. ἐπαναλαβὼν, διὰ κάλλος καὶ διὰ σαφήνειαν, καὶ δὶς εἰπὼν τὸ, ἐς νότον.

1. Ὅτι περὶ τὴν Ἀραβίαν ἡ γῆ τῶν ἑτέρων κελαινῶν Αἰθιόπων, ἤγουν τῶν ἀνατολικωτέρων, ἀντιδιαστελλομένων τοῖς ἑσπερίοις Αἰθίοψι. καὶ γὰρ καὶ καθ᾽ Ὅμηρον, " οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονός εἰσιν, οἱ δὲ ἀνιόντος"· ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ὀδυσσείας γέγραπται.

2. Ὅτι ἄγχι τῶν ἑῴων Αἰθιόπων οἱ Ἐρεμβοὶ, οἱ κατὰ σαφεστέραν μετάληψιν, ἤγουν μεθερμηνεύουσιν, λέγονται καὶ Τρωγλοδύται· οὕτω καλούμενοι διὰ τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαίνειν, καὶ τρώγλαις ὑποδεδυκέναι, διὰ τὴν ἄγαν ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότητα. λέγονται δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ Σαρακηνοί. τούτων τῶν Ἐρεμβῶν ἡ γ
λέῃ ὁμοία ἐστὶ, τουτέστι δορᾷ πα
ὡς διψηρὰ, φησὶν, οὖσα, καὶ α
καὶ ὧδε καὶ ὧδε κυανέαις κηλῖσι
λίδεσσιν, καὶ οὕτω ποικίλη, κατὰ
δαλῆν. διάφορος γὰρ ἀληθ
αὕτη γῆ τοῖς χρώμασι, διὰ
λίου ἔκκαυσιν. εἰσὶ δὲ Τρωγ
ἐν Εὐρώπῃ, περί που τὴν Τρ
καὶ περὶ Καύκασον, καὶ τῶν βορει
καὶ αὐτοὶ δὲ διὰ τὴν ἄγαν
δύονται ὑπὸ γῆν. καὶ οἱ Παρ
τόχθονες, τοιοῦτοί τινές εἰσι. πε
γλοδυτῶν καὶ Ἐρεμβῶν γέγ
ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν
παρὰ τῷ Διονυσίῳ Ἐρεμβοὶ, κ
δύται λέγονται, δηλοῖ καὶ ὁ
τωρ, " Τρωγλοδύται, μοῖρ
" κὴ, Νομαδικὴ, καὶ Ἀραβ
" λέγεται δὲ κατὰ ὀξύτητα δρομ
" καὶ ἀπὸ σφενδόνης ἀκροβολίζ
ὁ δ᾽ αὐτὸς, καὶ ἐτυμολογῶν τὴ
κλῆσιν, φησὶν, ὅτι " ὅτε τοὺς ἀ
" διαδιδράσκουσιν, ἐκπεπραμένοι
" καία, ὡς ὀπὰς ἔχειν βραχυσ
" ρεμοὺς κρυφίους πετρῶν κατ
Ἡρόδοτος δὲ καὶ τοὺς Τρωγλοδύ

Orſa primum à Gadibus, ubi quidem extrema
In ſeceſſum acuminata porrigitur Oceani.
Limitem vero Arabicum terminat prope mare
Latiorem: ubi terra nigrorum Æthiopum
180 Alterorum, quos juxta porrigitur ſolum Eremborum.
Pelli pantherinæ autem ipſam homines perhibent ſimilem:
Arida enim atque ſqualida eſt,
Hinc & inde nigris diſtincta ſquamis.
Verum extremum quidem ad angulum habitant
185 Prope columnas [*Herculis*] Mauritanæ gentes terræ.
Poſt has autem, Nomadum diſperſæ ſunt infinitæ nationes,
Ubi Maſæſyliique & in agris degentes Maſylenſes
Paſcuntur cum liberis per continentem & ſylvam,

τῆς αὐτῆς ἱστορῶν φησιν, ὅτι "οἱ Τρωγλοδύται Αἰθίοπες τάχιστοι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶ πάντων· σιτοῦνται δὲ καὶ ὄφεις καὶ σαύρας· τῇ δὲ διαλέκτῳ τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες".

3. Ὅτι περὶ τὴν ἄκραν γλωχῖνα, ἤτοι γωνίαν, τοῦ ῥηθέντος Λιβυκοῦ τραπεζίου σχήματος, ἐγγὺς τῶν στηλῶν οἰκοῦσιν οἱ Μαυρούσιοι, οὓς καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον. εὐδαίμονα δὲ γῆν ἔχουσιν οὗτοι, καὶ μεγαλόδενδρον καὶ πολύδενδρον· ἐξ ὧν καὶ μέγισται μονόξυλοι τράπεζαι. καίτοι δὲ Νομαδικῶς ζῶντες οἱ Μαυρούσιοι καλλωπίζεσθαι ἱστόρηνται κόμης τε ἐμπλοκῇ, καὶ χρυσοφορίᾳ, καὶ σμήξει ὀδόντων, καὶ ὀνυχισμῷ. ἐπὶ δὲ τοῖς Μαυρουσίοις, φησὶ, τὰ τῶν Νομάδων παρεκτέταται ἄσπετα φῦλα, οὓς φησιν Ἡρόδοτος Ἡλίῳ καὶ Σελήνῃ θύειν μόνοις ἀντὶ τῶν ἄλλων θεῶν. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐνταῦθα Νομαδικά εἰσιν ἔθνη νότια, καθὰ καὶ ἀρκτῷα ἐν Σκύθαις· οὓς καὶ διὰ τὸ Νομαδικὸν, καὶ λίαν βοσκηματῶδες, βόσκεσθαί φησι σὺν παισὶν, ἀνὰ ἤπειρόν τε καὶ ὕλας πλαζομένους, καὶ θήραν βιοζητοῦντας κακήν. οὐ γὰρ ἔμαθον, φησὶ, γῆς τομὴν δι' ἀρότρου, οὐδὲ βοῶν αὐτοῖς ἀκούεται αὐλιζομένων μυκηθμὸς, οὐδὲ τερπνὸς ὁλκὸς ἁμάξης· ἀλλ' οἷα θῆρες ἀνὰ τὰς ὕλας βουκολοῦνται, νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο. καὶ ὅρα τὸ βουκολοῦνται, ληφθὲν εἰς ἐτυμολογικὴν ἀνάπτυξιν τῆς κλήσεως τῶν Νομάδων, καθὰ καὶ τὸ βόσκεσθαι. Νομάδες γὰρ πάντως ἀπὸ τοῦ νέμεσθαι· τὸ δὲ νέμεσθαι, καὶ τὸ βουκολεῖσθαι, καὶ βόσκεσθαι, ταὐτόν τι σημαίνουσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν, νήϊδες, ἀνεπιστήμονες· παρὰ τὸ νη στερητικὸν, καὶ τὸ εἰδέναι. τὸ δὲ ἀπευθέες, ἀντὶ τοῦ ἀμαθεῖς, καὶ μὴ ἀκούσαντες. Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ἀκουσθέντος τὴν λέξιν τίθησιν, ἐν οἷς ἀπευθέα λέγει τὸν ἀνήκουστον καὶ ἄγνωστον ὄλεθρον. τερπνὸν δὲ τὸν τῆς ἁμάξης λέγει ὁλκὸν, ὡς τὴν γεωργίαν καὶ τὸν ἥμερον βίον ἀποδεχόμενος. ἄλλως γὰρ δύσηχος καὶ οὐχ ἡδὺς ὁ τῆς ἁμάξης ὁλκός.

4. Ὅτι τὸ ἀγρονόμοι Μασυλῆες προπαροξύνονται, ὁμοίως τῷ, πρωτότοκοι παῖδες· ἐπεὶ οὐκ ἐνέργειαν, ἀλλὰ πάθος σημαίνει. τοὺς γὰρ ἐν ἀγροῖς νεμομένους, ἢ τοὺς κατὰ τὰ ἄγρια νεμομένους ἡ λέξις δηλοῖ. Πολύβιος δὲ Μασυλεῖς γράφει αὐτούς.

Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
190 Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν εὐδάησαν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρυμὰ βουκολέονται,
Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.
195 Τοῖς δ' ἔπι [1] Καρχηδὼν πολυήρατον ἀμπέχει ὅρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ πρότερον Φοινίκων·
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοῒ μετρηθῆναι.
Ἑξείης [2] δ' ἐπὶ Σύρτις ἀμάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει

1. Ὅτι Καρχηδὼν, μητρόπολίς ἐστι Λιβύης, Φοινίκων ἀποικία οὖσά ποτε, μετὰ τοὺς Νομάδας οὖσα. λέγει δὲ αὐτὴν εὔορμον· λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χερρονήσου. πολλὴ δέ ἐστι παρὰ ταῖς ἱστορίαις ἡ πόλις, καὶ πλοῦτον ἔσχε βαθὺν καὶ δύναμιν πολλήν. διὸ καὶ ὁ Διονύσιος ἐπὶ θαύματι ἐπαναλαμβάνει καὶ αὐτὴν, λέγων, Καρχηδὼν Λιβύων, ἀτὰρ πρότερον Φοινίκων· Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπὸ βοῒ, τουτέστι βύρσῃ, μετρηθῆναι. καὶ ἔστιν αὕτη δευτέρα παρὰ τούτῳ ἐπανάληψις· τρὶς γὰρ εἶπεν, ἐνταῦθα τὸ Καρχηδών. Φασὶ δὲ ὅτι ἐρημωθεῖσα ἡ Καρχηδὼν, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν, τουτέστιν ἀνωρθώθη, ὑπὸ Καίσαρος, τοῦ ἐπιλεγομένου θεοῦ, (οὗ υἱὸς ὁ Σεβαστὸς) πέμψαντος ἐκεῖ ἐποίκους Ῥωμαίους. ἱστόρηται δὲ καὶ ὅτι Ταρσεῖς ἡ θεία γραφὴ, οὐ τὴν Ταρσὸν, κατά τινας, ἀλλὰ τὴν Καρχηδόνα ταύτην καλεῖ, παρωνομασμένην τῆς Ἀφρικῆς. ἡ δὲ περὶ τῆς ῥηθείσης βοὸς ἱστορία τοιαύτη ἐστίν· Διδὼ ἡ τοῦ Πυγμαλίωνος ἀδελφὴ, Ἀγήνορος θυγάτηρ, ἢ Βήλου βασιλέως Τυρίων, ἡ καὶ Ἐλισσα καλουμένη, καὶ Ἄννα, Συγχαίῳ γαμουμένη γυνὴ, ἀνδρὶ Φοίνικι, Τύρον ᾤκει· τοῦτον δὴ τὸν ἄνδρα ὁ Πυγμαλίων σὺν αὐτῷ ἀποδημοῦντά ποι δολοφονεῖ, ἔρωτι χρημάτων. ὁ δὲ δι' ὀνείρων σημήνας τὸ πάθος τῇ γυναικὶ, κελεύει φεύγειν· οὐκέτι γὰρ εἶναι πιστὰ τῷ Πυγμαλίωνι, ἐν δευτέρῳ χρημάτων τὰ φυσικὰ τεθειμένῳ θεσμά. ἡ δὲ, προσλαβομένη τινὰς τῶν Τυρίων, συναραμένη δὲ καὶ τὰ χρήματα, ἔρχεται ἐπὶ Λιβύην. τοῦ δὲ Νομάδων καὶ Μαξίκων βασιλέως Ἰάρβαντος ἐκβάλλοντος αὐτὴν, ἠξίου ἡ γυνὴ χώραν αὐτῇ τιμῆς ἀποδόσθαι ὅσον ἂν ῥινὸς, ἤγουν βύρσα, ἐπιλάβοι βοός. τυχοῦσα δὲ τοῦ ἀξιώματος, διὰ τὸ δόξαι μικρὰ αἰτῆσαι, λαμβάνει βύρσαν, καὶ κατατεμοῦσα εἰς λεπτὰ, καὶ τοὺς λεπτοτομηθέντας ἱμάντας ἐπεκτείνασα, ἔσχε τὴν κύκλῳ ἐμπεριληφθεῖσαν γῆν τῷ ἱμάντι εἰς μῆκός τε καὶ εἰς πλάτος· πολὺν ὅρον τῇ πόλει τῷ τοιούτῳ σοφίσματι περιγράψασα. καὶ οὕτως ἡ Καρχηδὼν, Φοινίκων ἀνέκαθεν οὖσα τῶν μετὰ τῆς Διδοῦς, νῦν Λιβύων ἐστί. Διδὼ δὲ ἐκάλεσαν οἱ πλεονεκτηθέντες τὴν τοιαύτην γυναῖκα ἐπιχωρίᾳ φωνῇ, ὡς ἂν εἴποι τις ἀνδροφόνον· διαβάλλοντες ἐκείνην ὡς δῆθεν αἰτίαν ἔχουσαν τοῦ ἀνδροφονῆσαι, διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον. ἡ δὲ τῆς πόλεως ἀκρόπολις διὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν τῆς βοὸς, Βύρσα ἐκλήθη τὸ παλαιόν. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἰάρβας, τὴν πόλιν μετὰ τὴν κτίσιν καθαίρας, ἐκάλεσε τῇ Λιβύων φωνῇ Καινὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ἐκλήθη Καρχηδών. Ἄλλοι δὲ οὕτως ἱστοροῦσι· Καρχηδὼν ἡ πόλις, ἀπὸ Καρχη-

Quærentes victus miſeram & fœdam venationem.
190 Non enim terram findentis-ſulcationem noverunt aratri,
Illis item nunquam jucundus auditur tractus plauſtri,
Neque boum mugitus ad ſtabulum redeuntium:
Sed paſſim, more ferarum, per ſylvas paſcuntur,
Inſcii ſpicarum, atque ignari meſſis.
195 Poſt hos autem Carthago perjucundum continet portum,
Carthago, Afrorum quidem, prius vero Phœnicum:
Carthago, quam fama eſt ſub bove dimenſam fuiſſe.
Deinceps autem Syrtis rapide-fluentem tractum volvit

Καρχηδόνος τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καινὴ πόλις, καὶ Καδμεία, καὶ Κακκάβη, ὅπερ τῇ ἐγχωρίῳ διαλέκτῳ ἵππου δηλοῖ κεφαλήν. ἐξ αὐτῆς, φασὶ, Κλειτόμαχον εἶναι τὸν Ἀκαδημαϊκὸν φιλόσοφον, τὸν καὶ Ἀσδρούβαν καλούμενον, ὃς ἠκροάσατο τοῦ σοφοῦ Καρνεάδου κη΄. ἐτῶν, ἄνθρωπος ἐλθὼν Ἀθήναζε ἄμοιρος (φασὶ) καὶ τῶν πρώτων στοιχείων, καὶ ὅμως ὀξύτητι φύσεως καὶ ἄκρᾳ μελέτῃ εἰς πολὺ σοφίας ἐληλακώς. Οἱ δὲ καὶ τοῦτο περὶ Καρχηδόνος φασὶν, ὡς ἄρα οἱ περὶ τὴν Ἐλίσσαν, ἤγουν οἱ μετὰ τῆς Διδοῦς ὀρύσσοντες εἰς πόλεως κτίσιν, καὶ βοὸς εὑρόντες κεφαλὴν, ἀπέσχοντο τοῦ ὀρύσσειν, οἷα ὑποπτευόμενοι μόχθους, καὶ δουλείαν συνεχῆ, ὃ καὶ οἱ βόες πάσχουσιν. ὀρύξαντες δὲ περί που φοίνικα πεφυτευμένον, εὗρον κεφαλὴν ἵππου, καὶ συμβαλόντες σημαίνεσθαι χολὴν αὐτοῖς, καὶ παρ' ἄλλων δόσιν τροφῆς, καθὰ καὶ τοῖς ἵπποις, ἔκτισαν ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ τὴν Καρχηδόνα, καὶ ταύτῃ πότιμον ὕδωρ μὴ ἔχοντι· καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ Κακκάβη ἐκλήθη, ὡς ἀνωτέρω ἔκκειται.

2. Ὅτι μετὰ τὴν Καρχηδόνα Σύρτις ἡ μικροτέρα, ἡ καὶ Λωτοφαγῖτις, μεθ' ἣν πρὸς αὐγὰς ἡλίου ἡ ἑτέρα ἔρχεται ἀπώτερος, εὐρυτέραις βαρυνομένη προχοαῖς. πολλὴ δὲ ἡ τῶν Σύρτεων χαλεπότης, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ τεναγῶδες τοῦ βυθοῦ· καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἐκεῖ ἀμπώτιάς τε καὶ πλημμυρίδας συμβαίνει, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐμπίπτειν τοὺς παρατυχόντας εἰς τὰ βράχεα, καὶ καθίζειν, καὶ εἶναι σπάνιον τὸ σωζόμενον σκάφος. τοῦτο δὲ καὶ Διονύσιος ἐμφαίνων φησὶν, ἔνθα ἄλλοτε μὲν κορυσσομένης Τυρσηνίδος θαλάσσης πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δὲ ἄμπωτις ξηραῖς ἐπιτρέχει ψαμάθοις· εἰρηνοῦντος δηλονότι τοῦ πόντου, καὶ μὴ κορυσσομένου τοῖς κύμασι. καὶ ἀνωτέρω δὲ ὁ αὐτὸς ἔφη περὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου. τεναγώδης δὲ ὁ τόπος, ὡς ἐῤῥέθη, καὶ οὐκ ἀεὶ βαθεῖα θάλασσα, ἀλλὰ κατὰ καιρούς τινας πολὺ τοῦ ὕδατος ἐπισυρομένη· ὅθεν καὶ Σύρτις καλεῖται. ἔστι δὲ ἡ μὲν ἐλάττων Σύρτις, χιλίων ἑξακοσίων σταδίων, ὡς οἱ παλαιοί φασι, τὴν περίμετρον· τῆς δὲ μεγάλης ὁ κύκλος, πεντακισχιλίων σταδίων. τὸ δὲ περὶ αὐτῶν πέλαγος, Λιβυκὸν καλεῖται, ἀποπλεόντων εἰς τὴν Αἴγυπτον. ἄμπωτις δέ ἐστι ξηρασία καὶ ἀνάπαυσις ὕδατος περιοδική, ἀνάπωτις οὖσά τις, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις. πάθος δέ ἐστι γινόμενον πολλαχοῦ, οἷα τοῦ ἐπιπολάζοντος ὕδατος ἀπονοστοῦντος, καὶ ἐν τῷ οἷον ἀναπίεσθαι, ὑπὸ γῆν δυομένου κατὰ χρονικὰς περιόδους τινάς. αἴτιον δέ φασι τοῦ πάθους τούτου πνεῦμα ὑπόγειον, ποτὲ

Βαιοτέρη. μετὰ τὴν δὲ πρὸς αὐγὰς ἔρχεται ἄλλη
Ασπετος, εὐρυτέρῃσι βαρυνομένη προχοῇσιν·
Ενθα, κορυσσομένης Τυρσηνίδος ἀμφιτρίτης,
Αλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Αμπωτις ξηρῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
Τάων δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστήρικται,
Ην ῥά τε κικλήσκουσι [1] Νέην πόλιν· ἧς ὑπὲρ αἶαν
Λωτοφάγοι ναίουσι, φιλόξεινοι γεγαῶτες·
Ενθά ποτ' αἰολόμητις ἀλώμενος ἦλθεν Οδυσσεύς.
Κείνων δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
Ανδρῶν ἀθρήσειας ἀποφθιμένων [2] Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.
Ασβύσται [3] δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ, ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ,
Κυρήνη τ' [4] εὔιππος, Αμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

μὲν ἐπιὸν, ποτὲ δὲ ἀπιὸν ἐστὶ ὑπονοστοῦν· ὅτε τὸ ὕδωρ ἀνωθούμενον, εἶτα συνιζάνον ξηρὸν ποιεῖ τὴν ἄμπωτιν, ἥτις, ὡς ἐρρέθη, ἐκ τῆς ἀναπώσεως κέκληται. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ πλημμύρα ὠνόμασται, ὡς ἀπὸ τοῦ πλῶ πλήσω, τὸ ἀναπληρῶ, ἐξ οὗ ἐστὶ ἡ πλήμη παρὰ τῷ Γεωγράφῳ· ἀφ' ἧς ἡ πλημμύρα παρῆχθαι δοκεῖ, κατὰ παρωνυμίαν ἰκνά. τάχα δὲ ἀπὸ τῆς τοιαύτης πλήμης καὶ τὸ πλημμελεῖν ἐπί τε πλαδῶντος στομάχου λέγεται, καὶ ἑτέρων σημασιῶν μεταφορικῶς.

1. Ὅτι μέση τῶν Σύρτεων ἡ Νέα πόλις, ἡ καὶ μικρὰ Λέπτις, ἧς ὑπὲρ αἶαν Λωτοφάγοι ναίουσι, φιλόξενοι ὄντες· περὶ ὧν ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται· ἔνθα ποτὲ, φησὶ, καὶ Ὀδυσσεὺς ἦλθε πλανώμενος. ἔστι δὲ καὶ περὶ Καμπανίαν Νέα πόλις διάσημος, ὡς ῥηθήσεται.

2. Ὅτι οἱ Νασαμῶνες, τὸ Λιβυκὸν ἔθνος, ἔκ τινος βασιλεύσαντος τὴν ὁμωνυμίαν ἔχον, ὃς Νασάμων βαρυτόνως ἐλέγετο· εἰ καὶ τὸ ἐθνικὸν τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὀξύνεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἴσως τοῦ κυρίου ὀνόματος. τούτους, φησὶ, Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμὴ, ὡς ἀδίκων χειρῶν κατάρξαντας· ἀπώλεσαν γὰρ δόλῳ στρατηγόν τινα Ῥωμαίων ἐκεῖ ἀφιγμένον, διὸ καὶ ἠνδραποδίσθησαν ὑπὸ Ῥωμαίων. οἱ δέ φασιν αὐτοὺς καταπολεμηθῆναι, ὅτε ὁ λεγόμενος ἐμφύλιος ἀνῆπτο πόλεμος, συναγωνιζομένους τῷ Κάτωνι κατὰ τοῦ Καίσαρος. τὸν δὲ Νασάμωνα, οὗ τὸ ἔθνος ἐπώνυμον, Γαράμαντός τινος γενεαλογοῦσι, τοῦ καὶ Ἀμφιθέμιδος λεγομένου· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λιβυκὸν ἔθνος οἱ Γαράμαντες ἐκλήθησαν. οἱ δὲ Νασαμῶνες, ὅτε ἀποδημοῦσι, πτερὰ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ὀρθὰ ἔχουσιν, ὡς ὁ Δίων φησίν. ἄλλοι δὲ καὶ πολυγύναικας τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιουμένους ἐπίκοινον. μαντεύονται δὲ, φασὶν, ἀπὸ ἐνυπνίων ἃ βλέπουσι φοιτῶντες εἰς τὰ τῶν προγόνων μνήματα. τιμῶσι δὲ τοὺς ἐν αὐτοῖς δικαιοτάτους εἰς τοσοῦτον, ὥστε καὶ τεθνεῶτας ὀμνύουσιν αὐτοὺς, τῶν τύμβων ἁπτόμενοι. καθημένους δὲ, φασὶ, θάπτουσι τοὺς νεκρούς. ἐσθίουσι δὲ

ἀττελέ-

. poſt hanc ad ortum venit alia
ſa, amplioribus onerata gurgitibus:
ntumeſcente Tyrrheno mari,
um quidem inundatio excitatur, interdum vero rurſus
rocatio [*receſſus æſtûs*] ſiccas currit ſuper arenas.
autem ambarum in medio urbs ſtabilita eſt,
appellant Novam urbem; cujus ultra terram
hagi habitant, hoſpitales qui ſunt natura:
lim variis inſtructus conſiliis errans venit Ulyſſes.
utem rurſus circa regionem deſerta domicilia
um videas interemptorum Naſamonum,
ovem non curantes perdidit Auſonia haſta.
æ autem poſt hos mediterranei ſunt,
delubrum Libyci dei, arena ſub multa, [num.
eque bonos habens equos, Amyclæorum genus homi-

ρὸς ἥλιον ξηράναντες. εἴ-
ται ὁ ἀπίεσλαος.
πειροι κατὰ Λιβύην οἱ Ἀ-
θος· ἔνθα καὶ τὸ ὑμνούμενον
Λιβυκοῦ θεοῦ τέμενος,
πολλῇ. καὶ τούτου τοῦ τόπου
μώνιοι, παρ' οἷς λέγεται
κρήνη, ἥτις ἐν ἑκάστῃ
λὰς δέχεται τροπάς, ὡς
ει, κατὰ τὸ ψύχεσθαι καὶ
ρεοδικῶς. ἱστορεῖ δὲ καὶ
διὰ συμβόλων ἐν Ἀμμω-
νι διὰ χρημάτων ἐκείνων,
καὶ ἀνανεώσειαν. τὸ δὲ,
πολλῇ, ἐτυμολογίας ἐστὶν
περὶ τὴν ἄμμον ἐτυμο-
μμωνος, ἣν πάνυ πολ-
λοῖς ἐκεῖ ἐπιφορεῖ. οἱ δὲ
Δία, Ἄμμωνα κληθῆναι
νόμου ποιμένος, προσηκο-
τοῦ ἱεροῦ ἱδρύσεως. εἴρηται
μωνος καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδά-
δὲ. ταυτὸν οἰόμενος εἶ-
καὶ Δία, λέγει ὅτι "κριο-
"πρόσωπον τὸ τοῦ Διὸς ἦν αὐτόθι ἄγαλ-
"μα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔθνος, Ἀμμώνιοι. Ἀ-
"μοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι τὸν Δία καλοῦσι". τῶν
τις δὲ μεγάλων φιλοσόφων, Ἀμοῦν καὶ πα-
τέρα εἰπεῖν, ταυτὸν εἶναι ἱστορεῖ. τὸ δὲ
μαντεῖον λέγουσι Θηβαίαν γυναῖκα συ-
στήσασθαι, ἱέρειαν τοῦ Θηβαίου Διός. ἱστορεῖ-
ται δὲ καὶ ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, ἀ-
κούσας Περσέα καὶ Ἡρακλέα εἰς Ἄμμωνος
ἀναβῆναι, ἐφιλοδόξησεν ἀπελθεῖν καὶ αὐτός.
καὶ ἐποίησεν οὕτω, κοράκων προηγησαμέ-
νων αὐτῷ εὐτυχῶς τῆς ὁδοῦ, καίτοι ἄλλως
ἠφανισμένης τὰ σημεῖα τῇ ἐπιχύσει τῆς
ἄμμου. ὅτι, φησί, καὶ ὁ τοῦ Ἄμμωνος ἱερεύς,
ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν παιδίον, παιδίος καλέσας
βαρβαρικῶς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔδοξεν ὡς
ἐν χρησμῷ λοξότητα, ὦ παῖ Διός, αὐτὸν
προσειπεῖν· οὕτω τῶν ἐπιτρεψάντων κολά-
κων ἐκλαβομένων τὸ βάρβαρον τῆς φωνῆς.

4. Ὅτι τὴν Κυρήνην εὔιππον λέγει,
ἢ εὔπυργον, κατὰ ἑτέραν γραφήν. καὶ, Ἀ-
μυκλαίων γένος ἀνδρῶν, ἤτοι Λακώ-
νων· ὡς ἀπὸ μέρους. μερὶς γὰρ Λακώνων
αἱ Ἀμύκλαι. ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη

νησιωτῶν

Αγχι δὲ, [1] Μαρμαρίδαι προσνενευκότες Αἰγύπτοιο,
Γαίτουλοί τ' ἐφύπερθε, [2] καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.
Εξείης δ' ἐπὶ τοῖς, Φαυρούσιοι· ὧν ὕπερ αἶαν
Ναίουσιν [3] Γαράμαντες ἀπείριτοι. ἐν δὲ μυχοῖσι
Βόσκοντ' ἠπείροιο [4] πανύστατοι Αἰθιοπῆες,
Αὐτῷ ἐπ' ὠκεανῷ, πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης.
Τῶν πάρος αἰθαλέων [5] Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι,
Ενθεν πιοτάτοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου·
Ος δή τοι, [6] Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων,

νησιωτῶν Θηραίων τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἀνέκαθεν μετοικησάντων. ὁ Θήρας γὰρ ἐκεῖνος, ὁ στείλας εἰς αὐτὴν ἀποικίαν, Λάκων ἄνωθεν ἦν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ, ὁ καὶ εὔϊππον εἶναι τὴν Κυρήνην μαρτυρῶν, καὶ πολλαχοῦ ἐγκωμιάζων αὐτήν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πεντάπολις ἡ Κυρήνη, ἐξ ἧς ἦν ὁ ῥήτωρ Συνέσιος. λέγεται δὲ ὅτι ἦν αὕτη, καθαιρεθείσης τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἀνεκτίσθη. ἐκλήθη δὲ Κυρήνη, ἢ ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, κατὰ Πίνδαρον, ἢ ἀπὸ Κυρήνης πηγῆς ἐγχωρίου. λέγονται δέ ποτε οἱ Κυρηναῖοι καὶ περὶ ἰατρικὴν εὐτυχῆσαι, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. οὕτω δὲ εὐφορωτάτη ἐστὶν ἡ Κυρήνη, ὥστε ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας ἔχει τοὺς Κυρηναίους ἡ ὀπώρα. ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις αὐτόθι λεγομένη Ἀπόλλωνος· καὶ τόπος αὐτόθι οὕτως εὐδαίμων, ὡς λόγον εἶναι ὅτι ἐνταῦθα ὁ οὐρανὸς τέτρηται.

1. Οτι τὸ ἔθνος οἱ Μαρμαρίδαι προσνενεύκασιν Αἰγύπτου ἤτοι πρὸς τῆς Αἰγύπτου, τέτανται. καλοῦνται δὲ οὕτως ἀπὸ Μαρμαρίδου τινὸς υἱοῦ Ἀραβος. καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μαρμαρική.

2. Οτι οἱ Γαράμαντες ἐπώνυμοί εἰσιν, ὡς προείρηται, Γαράμαντός τινος. οὗτοι πάντα ἄνθρωποι καὶ παντὸς ὁμιλίαν φεύγειν λέγονται· καὶ οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικὰ, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἴδασιν. οἰκοῦσι δὲ ἐν τῇ θηριώδει, μετὰ τοὺς Νασαμῶνας, πρὸς νότον ἄνεμον.

3. Οτι Γαίτουλοι, μέγιστον ἔθνος Λιβυκόν. τούτους Ἀθηνόδωρος Γαιτουλίους λέγει. Ἡρωδιανὸς δὲ προπαροξύνει, λέγων ὅτι τὰ εἰς λος παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ου προπαροξύνεται. ἱστορεῖ δὲ μεγίστους ἀσπαράγους φύεσθαι παρ' αὐτοῖς.

4. Οτι ἐν μυχοῖς τῆς Λιβυκῆς ἠπείρ πρὸς νότον βόσκονται πανύστατοι Αἰθίοπες, αὐτῷ ἐπ' ὠκεανῷ, ἔνθα τέμπεα, τουτέστι δάση καὶ ὕλη, πυμάτης Κέρνης. ταύτην δὲ τὴν Κέρνην, οἱ μὲν νῆσόν φασιν ἐν τῷ ὠκεανῷ, οἱ δὲ τοῦτο οὐ δέχονται. καὶ ἡ θέσις δὲ αὐτῆς διαφωνεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐμφαίνει· οἱ δὲ, δυτικήν· Διονύσιος δὲ καὶ ἄλλοι, νοτίαν· ὅς, τέμπεα Κέρνης εἰπὼν, καὶ λιμνώδη αὐτὴν παραδηλοῖ· ἑλώδη γὰρ τὰ τέμπεα, ὡς καὶ τὰ Θετταλικὰ τέμπεα, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ Μηδικά. ὁ δὲ Γεωγράφος, παραδόξως ψεύδεσθαι τοὺς λέγοντας τὴν Κέρ σαίζεσθαι, οὕτω φησὶ, "Κέρνην Ἐρατοσθένης ὀνομάζει, καὶ ἄλλους τόπους τῶν μηδαμοῦ γινωσκομένους". ὁ δὲ Λυκόφρων καὶ δυτικήν τινα Κέρνην παραδηλοῖ, ὑπὲρ Τυρσηνίαν, ἔνθα Κερναίαν ἱστορεῖ νῆσον, δοκοῦσαν ἀπὸ Κέρνης παρονομάζεσθαι. τῶν δὲ Αἰθιόπων Ἡρόδοτος

Juxta autem Marmaridæ vergentes ad Ægyptum,
Gætuli item deſuper, & vicini Nigretes.
Deinceps vero poſt hos Phaurusii: quorum ſupra terram
Habitant Garamantes innumeri. in receſſibus autem
Paſcuntur continentis omnium extremi Æthiopes,
Ipſum ad Oceanum, ultimæ prope tempe Cernæ.
Quos ante peruſtorum Blemyum eminent juga,
Unde pinguiſſimi deſcendunt aquæ Nili;
Qui quidem, è Libya ortum verſus ſpatioſus ſerpens,

ος τοὺς Μακροβίους ἱστορεῖ μεγίστους καὶ λλίστους εἶναι πάντων ἀνθρώπων, σιτεῖσθαι δὲ κρέα ἑφθὰ, καὶ πίνειν γάλα, ζῆν ἔτη εἴκοσι καὶ ἑκατόν. τινὲς δὲ, φησιν, ὑπερβάλλουσι καὶ ταῦτα. σπανιώτατος ἐν αὐτοῖς καὶ τιμιώτατος ὁ χαλκός. λὺς δὲ ὁ χρυσός· καὶ οἱ δεσμῶται παρ' αὐτοῖς χρυσέαις πέδαις δέδενται. φέρει δὲ, φασὶν, αὐτοῖς ἡ χώρα καὶ ἐλέφαντας φιλαφεῖς, καὶ ἔβενον. εἰσὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἄλλοι Αἰθίοπες, οὐκ εἰς τὰ ἔσχατα τῆς γῆς, ἀλλὰ πρὸς τῇ Αἰγύπτῳ, οὓς ὁ Καμβύσης κατεστρέψατο· δι' οὓς καὶ Αἰθιοπία ἐκλήθη ποτὲ ἡ Αἴγυπτος, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται.

5. Ὅτι Βλεμμύων κολώνας, ἤγουν χάς, λέγει τοὺς δύο καταρράκτας, ἤτοι καταδούπους, καὶ κρημνοὺς, δι' ὧν πάτου κατέρχεται, φησὶν, ὕδατα Νείλου, τουτέστι, τοῦ πιαίνοντος τὴν ἐκεῖ γῆν. θιόπων δὲ ὑπακούουσιν οἱ Βλέμμυες, ν καλούμενοι ἀπὸ Βλέμμυός τινος, ὑποστρατηγοῦ τῷ βασιλεῖ Δηριάδῃ Διονύσου συνεπολέμησε. καί εἰσι καὶ οἱ Βλέμμυες ἔθνος Αἰθιοπικόν· διὸ καὶ αἰθαλέους αὐτοὺς καλεῖ ὁ Διονύσιος, ἐκ τοῦ αἴθω, οὗ καὶ οἱ Αἰθίοπες. λέγει δὲ καὶ ἐγγὺς Κέρνης εἶναι αὐτοὺς, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἴρηται. καταρράκται δὲ ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς, ἐν τῷ γ' οὐδὲν βαθέων, οἱ ποταμοὶ ἀναχαιντας τὸν ῥοῦν ὑψώσαντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ ἑτέρους καταρράκτας φαμέν. καί τι ὄρνεον ἀετῶδες καταρράκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταρράσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα.

6. Ὅτι ὁ Νεῖλος, Λιβύηθεν ἐπ' ἀνατολὴν πολὺς ἕρπων ἕως καὶ εἰς τὴν καλουμένην πόλιν Συήνην, Σίρις ὑπὸ Αἰθιόπων κικλήσκεται· ἀφ' ὧν καὶ ἄρχεται ῥέειν. οἱ δὲ περὶ Συήνην στραφέντι, τουτέστιν ἐπὶ τὰ βόρεια κάμψαντι, Νεῖλον τὸ ὄνομα μετέθεντο. πολλὴ δὲ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἡ Συήνη, ἀπὸ Συήνου τινὸς οὕτω κληθεῖσα. ἐν ᾗ καὶ φρέαρ εἶναί φασι, τὰς θερινὰς τοῖς ἐκεῖ διασημαῖνον τοῦ ἡλίου τροπάς· ὅπου καὶ ἄσκιοι κατὰ μεσημβρίαν εἰσὶν οἱ ὡρολογικοὶ γνώμονες, διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι τοὺς τόπους τῷ τροπικῷ. τὸ δὲ Σίρις, οἱ μὲν βάρβαρόν φασιν εἶναι ὄνομα, ἤτοι Αἰθιοπικὸν, κατὰ τὸν Διονύσιον· (διὸ οὐδὲ χρῆναι λέγουσι ζητεῖν Ἑλληνικὴν ἐτυμολογίαν αὐτοῦ, ὡς οὐδὲ τῆς Ἰταλικῆς Σίριδος· πόλις δὲ ἡ Σίρις ἐκείνη) οἱ δὲ ἐπιχειροῦσιν ἀπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρος ἀποδοῦναι τὸ τῆς λέξεως ἔτυμον. ὑπὸ κύνα γὰρ, φασὶν, οὗ μέρος ὁ σείριος ἀστὴρ, πλημμύρει ὁ Νεῖλος, ἐν ἐπιτολῇ κυνὸς ἀναβαίνων· ὅτε ἀποτελοῦνται τὰ παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν καθωμιλημένην γλῶτταν λεγόμενα κυνοκαύματα. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρω ἐτυμολογοῦσι τὸ Σίρις, ὃ δηλοῖ

τὸ

Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται· οἱ δὲ Συήνης
Ενναέται στρεφθέντι μετ' οὔνομα Νεῖλον ἔθεντο.
225 Κεῖθεν δ' ἐς βορέην τετανυσμένος ἄλλυδις ἄλλος
Επτὰ [1] διὰ στομάτων εἰλιγμένος, εἰς ἅλα πίπτει
Υδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.
Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὔτ' ἰλὺν [2] βαλέειν, οὔτε χθονὸς ὄλβον ἀέξειν·
230 Ος ῥά τε καὶ Λιβύην ἀποτέμνεται Ασίδος αἴης,
Ες λίβα μὲν Λιβύην, ἐς δ' αὐγὰς Ασίδα γαῖα
Τῷ πέρα ναιετάουσιν [3] ἀριπρεπέων γένος ἀνδρῶν,

τὸ συμπλέκειν καὶ συναρμόττειν· ἐπειδὴ εἱρμῷ τινι καὶ τάξει φέρεται, καὶ οὐ παραπροθεσμεῖ τὴν ἀνάβασιν· διὸ καὶ τῇ αὐτοῦ ὑπερβάσει φασὶ μετρεῖσθαι παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τὸν ἐνιαυτόν. καὶ τὸν Νεῖλον δὲ, ὀφείλοντα διὰ διχρόνου μόνου τοῦ ἰῶτα γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τῆς ἰλύος, ὅμως διὰ τοῦτό φασι τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν ἀπενέγκασθαι, ὡς ἂν ἔχῃ πληροῦν καὶ τῇ ποσότητι τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων τὸν ἐνιαύσιον καιρόν. τὸ γὰρ Νεῖλος, κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων ποσούμενον, τὸν τξέ. ἀριθμὸν συντελεῖ, ὁπόσαι εἰσὶ καὶ αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραι. καὶ οὕτω δείκνυται ὅτι ὁ Νεῖλος κατὰ εἱρμόν τινα φέρεται. καίτοι καὶ ἄλλῳ τρόπῳ τὸ Νεῖλος ἐτυμολόγηται, παρὰ τὸ νέαν, ἤτοι ἐνιαυσίαν, ἄγειν ἰλὺν, Νέιλός τις ὤν. λέγει οὖν καὶ ὁ ποιητὴς οὕτως, ὅτι οὔ τις ποταμῶν ὅμοιος τῷ Νείλῳ, οὔτε ἰλὺν βαλεῖν, οὔτε χθονὸς ὄλβον αὔξειν. διὸ καὶ ἐργατικὸν ποταμὸν αὐτόν φησιν ὁ Ηρόδοτος. ὅτι δὲ πολλὴν ὁ Νεῖλος ἰλὺν βάλλει, δηλοῖ καὶ ὁ λόγος ὁ λέγων ἐπίκτητον εἶναι τὴν Αἴγυπτον, καὶ δῶρον τοῦ ποταμοῦ, διὰ τὴν ἐκ τῆς τοιαύτης ἰλύος πρόσχωσιν. ἦν γὰρ ὅτε, φασὶ, πᾶσα ἡ Αἴγυπτος ἕλος ἦν. τινὲς δὲ Νεῖλόν φασιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ατλαντος, βασιλεύσαντος τῶν ἐκεῖ. ἄλλοι δὲ, ὅτι Μέλας πρότερον καλούμενος, μετεκλή
ἀπό τινος Νείλου βασιλικοῦ παιδ
ψαντος ἑαυτόν. τινὰς μέντοι,
Νειλασίου κεκλῆσθαι οὕτως αὐτ
τας, οὐκ εὖ λέγοντας ἀπελέγχει ὁ

1. Οτι ἑπτὰ διὰ στομάτων
μένος ὁ Νεῖλος εἰς ἅλα βάλλ
πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτ
πιότατον αὐτὸν φθάσας ὀνόμ
Γεωγράφος λέγει, δίχα τῶν ἑ
των στομάτων καὶ ἄλλα εἶναι ἄση
δοστόματα. Ηρόδοτος δὲ πεντάστο
λέγει τὸν Νεῖλον, δηλαδὴ κατα
σικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ὀρ
των. φησὶ γὰρ ὅτι ὁ Νεῖλος ἀπὸ
τῶν δ' ἄνω ἀρξάμενος ῥέει, μ
γυπτον σχίζων εἰς θάλασσαν.
δὲ εἰς τρία, τὸ μὲν ἑῷον στόμα
Πηλούσιον στόμα· τὸ δὲ ἑσπέριον
βικὸν καλεῖται· τὸ δὲ μέσον, Σ
κὸν, ἐξ οὗ ἀποσχίζονται τὸ Σαϊτι
Μενδήσιον. καὶ οὕτω πέντε συναγαγ
σιν στόματα, τὰ λοιπὰ δύο, τὸ Β
καὶ τὸ Βουκολικὸν, οὐκ ἰθαγενῆ λέγ
τα εἶναι, ἀλλὰ ὀρυκτά. καὶ ταῦτ
τως. εἰς τοσοῦτον δὲ κλύζεται ἡ
Αἴγυπτος, ὥστε καὶ ποταμία
πρός τινων λέγεται. Ιστέον δὲ
δοτος μὲν λέγει τοῦ Νείλου τὰ
μὴ γινώσκεσθαι. διὸ οὐδ' αὐ
φορίσαι τούτου τὰς πηγάς. “δὴ

Siris ab Æthiopibus vocatur : at Syenes
Incolæ converſo mutarunt nomen *in* Nilum.
Illinc vero in boream extenſus alibi alius
Septem per oſtia volutus in mare delabitur,
Aquis pinguefaciens fertile ſolum Ægypti.
Non enim quiſquam fluviorum par eſt Nilo,
Neque ad limum projiciendum, neque ad ſoli felicitatem augendam :
Qui certe & Libyam dirimit Aſiatica ab ora,
In Libem quidem Libyam, in ortum vero Aſiaticam terram.
Hunc accolunt præclarorum genus hominum,

ἀλλ' ὅτι οὐδὲ οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων". ἕτεροι δέ φασι τὸν Νεῖλον ἐκ τῶν τῆς Σελήνης, ἤτοι ἐκ τῶν Σεληναίων ὀρῶν ἄρχεσθαι, ϗ ἀπὸ τῆς κινναμωμοφόρου γῆς ἐκ τῶν Αἰθιοπικῶν τερμόνων, ϗ διαξέναι πᾶσαν ἐπ' εὐθείας τὴν Αἴγυπτον, κάμψαντα, ϗ ἀπὸ τοῦ μικροῦ καταῤῥάκτου ὑπὲρ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἀρξάμενον τῆς ὁρμῆς, ἐμβάλλειν τε εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἰνδῶν ποταμοὺς ἀπολαμβάνοντας νῆσον μεγέθει ϗ ὀνομαστὴν τὴν Μερόην. ὧν ὁ μὲν Ἀσταβόρας, ὁ δὲ Ἀστάπους καλοῦνται. καίτοιγε ὁ Ἡρόδοτος φύσει μέγαν καὶ αὐτάρκη ἑαυτῷ τὸν Νεῖλον εἶναι βουλόμενος λέγει ὅτι "οὔτε κρήνη οὔτε ποταμὸς "οὐδεὶς εἰς αὐτὸν ἐκδίδωσιν". ὁ δὲ ῥηθεὶς μικρὸς καταῤῥάκτης, ὀφρύς ἐστι, φησὶ, πετρώδης, ἐπίπεδος ἄνω, τουτέστι πλατύς. δέχεται δὲ τὸν ποταμὸν τελευτῶντα εἰς τὸν κρημνὸν, καθ' ὃ τὸ ὕδωρ καταῤῥήγνυται. πληροῦσθαι δὲ ὑπὸ θερινῶν ὄμβρων τὸν Νεῖλόν φασι, ϗ ὑποκαταβαίνειν μετὰ μ΄. ἡμέρας, δι' ὅσων ϗ ηὔξηται. πελαγίζειν δὲ τὴν Αἴγυπτον ἐν τῇ ἀναβάσει αὐτοῦ, ὥστε τὰς ἐπὶ λόφων ἢ χωμάτων οἰκήσεις νησίζειν οἷον τοῖς πόῤῥωθεν βλέπουσιν. ἱστορεῖται δὲ ϗ ὅτι ἀπὸ θερινῆς τροπῆς ὁ Νεῖλος ἀρξάμενος πληθύνει, τουτέστι πλημμυρεῖ ἐπὶ ἡμέρας ἑκατὸν εἶτα ἐκλιπὼν τὸ ῥεῖθρον, ϗ ἐπίσω ἀπελθὼν, διατελεῖ βραχὺς τὸν ὅλον χειμῶνα· ϗ ὅτι λίθος ἐν τῷ Νείλῳ γεννᾶται κυάμῳ παρόμοιος, ὃν ἐὰν ἴδωσι κύνες οὐχ ὑλακτοῦσιν. τροφιμώτατον δέ φασι τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ εἶναι, διὰ τὴν ἐκεῖ τοῦ ἡλίου μετρίαν ἕψησιν, ϗ μεγαλοφυεῖν, καὶ γόνιμον δὲ ϗ πολύγονον εἶναι· διὸ ϗ τὰς γυναῖκας ἔσθ' ὅτε τετράδυμα τίκτειν, ἤδη δὲ ϗ, κατὰ τὴν Ἀριστοτέλους ἱστορίαν, ἑπτάδυμα.

2. Ὅτι τὸν Νεῖλον ϗ πάνυ πολλὴν ἰλὺν λέγει βάλλειν, ὡς ϗ ἀνωτέρω γέγραπται, ϗ ὅλης χθονὸς εἶναι αὐξητικόν. λέγει δὲ αὐτὸν ϗ τῆς Ἀσίας τὴν Λιβύην ἀποτέμνοντα, ἀφιέντα κεῖσθαι, ἐς Λίβα μὲν τὴν Λιβύην, ἐς δ' αὐγὰς τὴν Ἀσίαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ϗ ἐνταῦθα ϗ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ που τὴν Ἀσίαν, Ἀσίδα φησὶ, κατὰ παρωνυμίαν, οὐ μὴν κατὰ ὑποκορισμόν· οὐ γὰρ εἰκὸς ὑποκορίσασθαι αὐτὸν τὴν τοσαύτην ἤπειρον. οὕτω δὲ ϗ αἱ Ἀμαζόνες παρωνύμως λέγονται Ἀμαζονίδες· ϗ παρὰ Εὐριπίδῃ Μαιάς, ἡ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ Μαῖα· καὶ τὴν Τυῤῥηνὴν δὲ θάλασσαν οὕτω Τυῤῥηνίδα εἶπεν ὁ Διονύσιος.

3. Ὅτι τοὺς Αἰγυπτίους ἐγκωμιάζων, γένος αὐτοὺς ἀριπρεπῶν λέγει ἀνδρῶν, οἳ πρῶτοι, φησὶ, βίου κελεύθους, ὅ ἐστι τέχνας, ἐξευρόντες διεστήσαντο, ἤτοι διεῖλον, εἰς γεωργίαν τυχὸν ϗ στρατείαν, καὶ ἱερωσύνην, καὶ εἰς τοιαῦτά τινα· πρῶτοι

Οἱ πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτένης ὑπὲρ αὔλακος ἁπλώσαντο·
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.
Τῶν δέ κεν αὐδήσαιμι καὶ αὐτῆς πείρατα γαίης,
Καὶ μορφήν· [1] οὐ μὲν γὰρ ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὀλίγη μέγεθος πέλει· ἀλλά τις ἄ
Εὔβοτος, εὐλείμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φέρουσα.
Σχῆμα [2] μὲν οὖν τετραστῆσιν ἐπὶ πλευρῇσι βέβηκεν,
Εὐρὺ μὲν [3] ἀμφ' ἀκτὰς Βορεήτιδας, ὀξὺ δ' ἐπ' ἠῶ
Ελκόμενον καὶ μέχρι βαθυκρήμνοιο Συήνης,
Οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν,
Τῶν μέσα καλλιρόοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν·

δὲ ἱμερόεντος, φησὶν, ἐπειράθησαν ἀρότρου, καὶ σπόρον ἰθυτενῆ ὑπὲρ αὔλακος ἡπλώσαντο· πρῶτοι δὲ γραμμαῖς πόλον διεμετρήσαντο, τὰς τοῦ ἡλίου δηλαδὴ ἐξευρόντες τροπάς· καὶ θυμῷ, τουτέστιν οἴκοθεν ἐκ ψυχῆς καὶ ἀδιδάκτως, φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἡλίου, ὡς αὐτόχρημα θυμόσοφοι. καὶ ὁ μὲν περιηγητὴς οὕτω σεμνολογεῖ αὐτούς. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος πρώτους ἀνθρώπων Αἰγυπτίους ἐξευρεῖν τὸν ἐνιαυτόν, καὶ ὅτι τῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἡλιουπολῖται λογιμώτατοι. ἄλλη δὲ ἱστορία καὶ πανούργους οἶδεν αὐτούς, ὡς καὶ Θεόκριτος ὑπεμφαίνει· ὅθεν καὶ αἰγυπτιάζειν λέγεται, τὸ ὕπουλα πράττειν. καὶ παροιμία κεῖται λέγουσα, "Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι". ἱστοροῦνται δὲ καὶ δουλωθῆναι ὑπὸ Περσῶν. ἐπώνυμος δὲ ἡ Αἴγυπτος Αἰγύπτῳ τῷ Βήλου, τῷ Δαναοῦ ἀδελφῷ. λέγονται δὲ καὶ ξυρᾶσθαι τὰς κεφαλὰς οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ πρὸς ἥλιον παχύνεσθαι τὸ ὀστοῦν. διὸ καὶ ἐλάχιστοι, φασὶν, εἰσὶν ἐν Αἰγύπτῳ φαλακροί.

1. Ὅτι καὶ ταύτης Αἰγύπτου ἐξ
κατὰ τὸν Διονύσιον, οὐκ ὀλίγης, φησὶ
χε τιμῆς. οὐ μὴν οὐδ' ὀλίγη μέ
πέλει, ἀλλ' ὑπὲρ τὰς ἄλλας εὔβοτο
λείμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φ
ἄλλοι δὲ καὶ φυσικῶς ὀχυρωτάτην ἐσ
αὐτήν, φασὶ κατὰ γῆν τε δυσεμβολά
καὶ τὰ πρὸς θάλασσαν ἀλίμενον.
δολιχὴν δὲ ὁδὸν καὶ ἀργαλέην, τ
Ὁμήρου, διὰ τὸ ἄξενον τοῦ τόπ
ἀλίμενον εἰρῆσθαι λέγουσιν. ἐκλήθη
τε, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἡ τοιαύτη
καὶ Ἀερία, καὶ Ποταμία, καὶ Αἰθιοπ
τοὺς ἐκεῖ Αἰθίοπας, περὶ ὧν πα
παλαιῶν ἱστοροῦσι· καὶ μὴν καὶ
ἔκ τινος Ινδοῦ Αετοῦ καλουμένου· καὶ
για δὲ, καὶ Μελάμβωλος, καὶ Ηφα

2. Ὅτι τὸ τῆς ὅλης Αἰγύπτου
τετραστοῖς ἐπὶ πλευραῖς βέβηκε. τ
νὸς γάρ ἐστι, παραστοιχοῦσα τῷ δέλ
χείῳ. καὶ δὴ καὶ οὕτω καλεῖται Δέ
κατ' Αἴγυπτον. φασὶ γὰρ ἐν τῷ
Αἰγύπτου μέρει δύο εἶναι ὄρη· ὧν
δεξιῷ ἀνατολικὴν κεῖσθαι τὴν π

Qui primi vitæ diſtinxerunt vias,
Primi item optabile experti ſunt aratrum,
Atque ſemen ſuper rectiſſimum ſulcum poſuerunt:
Primi etiam lineis cœlum dimenſi ſunt,
Animo contemplati obliquum curſum ſolis.
Horum autem eloquar & ipſius fines terræ,
Et formam: ſi quidem non parvum adepta eſt honorem.
Neque etiam modica eſt magnitudine; quin & præ aliis
Bene paſcuis inſtructa & pratis, & eximia omnia producens.
Figura igitur tria ſuper latera fixa eſt,
Lata quidem ad littora borealia, acuta vero ad auroram,
Quæ trahitur uſque ad habentem alta præcipitia Syenem,
Montibus duobus undique tegentibus munita,
Quos inter pulchriflui deſcendunt aquæ Nili.
Atque hanc quidem multi & opulenti homines tenent:

μίω Συήνην. οὕτω δὲ ἐγγὺς εἶναι ἀλ-
λων ταῦτα τὰ ὄρη, ὡς μηδὲ ἐκπεπτασμέ-
ν εἶναι τὸ μέσον αὐτῶν· καὶ τοῦτο
ποῦ ἀρχομένην τὴν ἐκεῖσε γῆν πλα-
ύνεσθαι πρὸς τὰ κατὰ θάλασσαν βό-
α, ὡς δέλτα, ἤτοι τριγωνοειδῶς. ἔστι
τὸ μὲν ἐκπεπτασμένον, τὸ ὀξὺ τοῦ δέλτα,
; οὗ ὁ Νεῖλος καταῤῥήγνυται, ὥς φησι
Ἡρόδοτος. φασὶ δὲ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ήοντος ἕτερον τρίγωνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ
ίλου ἀποτελεῖσθαι σχῆμα, Δέλτα λε-
όμενον καὶ αὐτό· οὗ ἡ μὲν βάσις μεταξὺ
Πηλουσίου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος τοῦ
ίλου· πλευραὶ δὲ, ἡ δεξιὰ μὲν, κατὰ
λούσιον· ἡ ἀριστερὰ δὲ, κατὰ Κάνω-
ν καὶ Ἡράκλειον. καλεῖται δὲ (φασὶ)
λτα καί τι χωρίον, καὶ κώμη τις ἐπὶ
τοῦ Δέλτα κορυφῇ. Σημείωσαι δὲ ὅτι
ων ἐκ τῶν ῥηθέντων τὸ δέλτα γράμ-
ς τριγωνοειδῶς σχηματίζεσθαι παρὰ
ῖς παλαιοῖς. ὅθεν καὶ δέλτοι κυρίως
οἱ τόμοι ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχημα-
οντο ἐν τῷ πτύσσεσθαι, καθὰ καὶ νῦν
ιδοί τινες· ὕστερον δὲ ἁπλῶς αἱ βί-
βλοι λέγονται, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως καθὰ καὶ πυξία, διὰ τὸ τοὺς παλαιοὺς ταῖς ἐν πύξῳ πινακίσι τὰ γράμματα ἐντυποῦν. Ἱστέον δὲ ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἱστορεῖ καὶ τῆς Θρᾴκης τόπον εἶναί τινα Δέλτα καλούμενον.

3. Ὅτι τοῦ κατ' Αἴγυπτον τριγώνου τὸ μὲν πλατὺ τὸ τῆς βάσεως πρὸς ἀκταῖς κεῖται βορεήτισιν, ὡς καὶ ἀνωτέρω γέγραπται· τὸ δὲ ὀξὺ ἐπὶ ἠῶ ἕλκεται, μέχρι πολυκρημνου Συήνης, ἐρυμνὸν ὄρεσιν ἀμφοτέροις, τοῖς καταῤῥάκταις λεγομένοις ὧν μέσον (ὡς προεγράφη) καλλιῤῥόου κατέρχεται ὕδατα Νείλου. τὸ δὲ ἐπ' ἠῶ, φασὶν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ μὴ δηλοῦν τὴν ἀνατολήν. καλῶς λέγοντες· νότιον γὰρ πάντως καὶ μεσημβρινὸν, οὐ μὴν ἀνατολικὸν, τὸ τοῦ Δέλτα ὀξύ. διὰ τοῦτο τοίνυν ἠῶ συμβατικώτερον τὴν τοῦ Μέμνονος νοοῦσι μητέρα, τὴν ἡμέραν τὴν θεὸν, τὴν πρὸς τοῖς Αἰθίοψιν, εἰς οὓς καὶ ἡ τοῦ Δέλτα ὀξύτης ἀφορᾷ· ἧς ἡμέρας ἐν ταῖς νοτίαις Θήβαις ἀνέστηκεν ἄγαλμα, ὡς ῥηθήσεται.

Η μὲν ὅσοι [1] Θήβην ἐρικυδέα ναιετάουσι,
Θήβην ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον, ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ηῶ·
Οσσοι θ' [2] Ἑπτάπολιν μεσάτην ἤπειρον ἔχουσιν,
Ηδ' ὅσσοι νοτερῇσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Παῤῥαλίην ναίουσιν, ἔσω Σερβωνίδος ἅλμης.
Τῆς πρὸς μὲν [3] ζεφύροιο Μακηδόνιον πτολίεθρον,

1. Ὅτι τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἑνικῶς ἐκφέρει. καὶ ἐρικυδέα λέγει πόλιν, τὴν τοιαύτην Θήβην, καὶ ὠγυγίην, καὶ ἑκατόμπυλον· ἔνθα γεγωνὼς, φησὶν, ὁ Μέμνων ἀνατέλλουσαν τὴν ἑαυτοῦ Ηῶ, τουτέστι τὴν μητέρα ἡμέραν, ἀσπάζεται. ἀνδριὰς μὲν ὤν, διά τινος δὲ μηχανῆς ἅμα ἡμέρᾳ λαμπούσῃ φωνῶν, καὶ οὕτω πως ἐξ αὐτομάτου προσλαλῶν, οἷον καὶ ἀσπαζόμενος τὴν ἡμέραν· ἧς ἐλέγετο υἱὸς εἶναι, διὰ τὸ ἐν Αἰθίοψι τάχα κάλλιστος εἶναι, καὶ μόνος ὑπερλελευκάνθαι τὴν χροιάν, πατρὸς ὢν Τιθωνοῦ ἀδελφοῦ Λαομέδοντος, ὃν πρὸς τῇ Κέρνῃ ἀφορίζει ὁ Λυκόφρων, περὶ ἧς ἀνωτέρω γέγραπται. φασὶ δὲ τὰς Θήβας ταύτας καὶ Διὸς πόλιν ποτὲ κληθῆναι. ἐξαίρει δὲ αὐτὰς τοῦ λόγου καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Ἰλιάδι. ἐννέα δὲ ἱστοροῦνται Θῆβαι, ὧν μία καὶ αὕτη ἡ περὶ Αἴγυπτον, μεγίστη μὲν ποτὲ οὖσα, ὡς καὶ εἰς ἑκατὸν πύλας ἀνοίγεσθαι, καὶ εἰς σταδίους κ΄. καὶ τετρακοσίους ἐκτείνεσθαι· νῦν δὲ ἐν ὀνόματι μόνον κειμένη, διὰ τὸ κατεσκάφθαι καὶ ἀνεστατῶσθαι τέλεον. φασὶ γὰρ ὅτι Καμβύσης αὐτὰς ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰς ἔδαφος κατέστρεψεν. ὅτι δὲ περὶ τοὺς τοιούτους τόπους ὑετὸς οὐ καταῤῥήγνυται, δηλοῖ ὁ θαυμάζων ὅτι ἐπὶ Ψαμμηνίτου τοῦ υἱοῦ Ἀμάσιος ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκάδι. Ὅτι πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες τὴν τῆς Αἰγύπτου ἔχουσι γῆν, οἷον οἱ ῥηθέντες Θηβαῖοι, καὶ οἱ Ἀλεξανδρεῖς, καὶ οἱ μεσήπειροι ἑπταπολῖται, καὶ οἱ περί που τὴν παραλίαν τὴν πρὸς τῇ Σερβωνίδι. λίμνη δὲ αὕτη καὶ χώρα, περὶ ἥν φασι τὸν Τυφῶνα κεκρύφθαι, πλησίον οὖσα τοῦ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ Κασίου ὄρους. οἱ μέντοι Πηλουσιῶται ἐκτὸς τούτων εἰσὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον. τὸ γὰρ Πηλούσιον ἤδη τῆς Ἀσίας ἐστίν.

2. Ὅτι ἡ κατ' Αἴγυπτον Ἑπταπολικὴ Ἀρκαδία, ὡς ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου, ὕστερον ἐκλήθη· πρὸ δὲ τούτου καὶ Ἑπτάνομος ἢ καὶ Ἑπτανομία ὠνομάσθη. καὶ τοῦτο μὲν ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἑπτὰ ἔχειν νόμους, ὁποίους τοὺς Λιβυκοὺς ἡ συνήθης φράσις εἶναι βούλεται, ὡς ἄν τις εἴπῃ ἐπαρχίας. Ἑπτάπολις δὲ ἐλέγετο, ἀπὸ πόλεων παρακειμένων τῷ Νείλῳ, ἓξ μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἤγουν Μέμφεως, Διὸς πόλεως, Μαρωνίας, μικροῦ Καταῤῥάκτου καὶ μεγάλου, τῆς Συήνης· μιᾶς δὲ ἐκ δεξιῶν, τοῦ Βαβυλῶνος. οἱ δὲ ἄλλως καταριθμοῦσι τὰς τοιαύτας ἑπτὰ πόλεις· τέσσαρες μὲν τῆς Θηβαΐδος, αἵ εἰσιν, ἡ τοῦ Πανός, ἡ τοῦ Ἀνταίου, ἡ τῶν Λύκων καὶ ἡ Ἑρμοῦ πόλις· τρεῖς δὲ τῆς Ἀρκαδίας, τὴν Ἡρακλέους, τὴν Ὀξύρυγχον καὶ τὴν Μέμφιν.

3. Ὅτι Αἰγύπτου πρὸς ζέφυρον, οὐ πάνυ πόῤῥω τοῦ Κανωβικοῦ Νειλῴου στόματος, τὸ Μακηδόνιον πτολίεθρον, ὅ ἐστιν ἡ τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου ὁμώνυμος πόλις, ἐν ᾗ καὶ ἐτάφη, Πτολεμαίου κομίσαντος, τεθεὶς ἐν πυέλῳ χρυσῇ. ἣν συλήσας ὕστερον Κόκκης ὁ ἐπικληθεὶς Παρείσακτος Πτολεμαῖος ἐν ὑαλίνῃ πυέλῳ τὸν νεκρὸν ἔθετο. ἀριθμοῦνται δὲ ἐν ταῖς ἱστορίαις Ἀλεξάνδρειαι ὑπὲρ τὰς ιη΄. τούτων μία καὶ αὕτη, πόλις Αἰγυπτία,

ἥτις

Et qui Thebas percelebres inhabitant,
Thebas priſcas, centum portas habentes; ubi reſonans
○ Memnon exorientem ſuam ſalutat Auroram:
Et qui ſeptem urbes habentem mediam continentem tenent,
Et qui uda ad littora maris
Maritimam incolunt, uſque ad Serbonium ſalum [*lacum.*]
Porro hujus à zephyro Macedonicum oppidum eſt,

τοι Αἰγυπτία. ταύτην καὶ ἄλλοις μὲν όμασι διαφόροις κληθῆναί ποτέ φα- ὀνομασθῆναι δὲ καὶ Λεοντόπολιν, διὰ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦτον Ἀλέξανδρον, ἡ γαστὴρ ἐσφραγίσατο λέοντος εἰκόνι λέ- ται. λέγεται δὲ καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν ἡ ιλις ἐμελετᾶτο κτισθῆναι, καὶ διε- ράφετο, γῆν μὲν μὴ εἶναι παρέχειν λευκὴν, ἧς χρεία ἦν τῇ διαγραφῇ, τὸ σύνηθες· ἀλφίτοις δὲ δια- αφῆναι αὐτὴν, καὶ ὄρνιθας καταπτάν- ἀφαρπάζειν τὰ ἄλφιτα. ὃ σύμβολον ναι τηνικαῦτα αἴσιον τοῖς περὶ τὸν Α- ξανδρον, ὅτι δηλαδὴ πολλῶν ἡ πόλις φὸς γενήσεται. λέγεται δὲ καὶ πόλις κληθῆναι κατ' ἐξοχὴν, ὡς νῦν ἡ ταντίνου πόλις· καὶ ὡς αἱ Ἀθῆναι πο- ἄστυ. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ Μακεδὼν ἐκ- ίνας οὗτος τὴν παραλήγουσαν, Μα- δὼν εἶπεν, ἐν τῷ, Μακηδόνιον πτολίε- θρον. οὐκ ἔξω ἀναλογίας λέγων· οὕτω γὰρ ἄλλα πολλὰ τῶν κυρίων εἰς ὼν ὀξυτό- ν ὀνομάτων, τῷ η παραλήγεται, ὡς ὁ Σαρπηδὼν. ἣν δὴ καὶ ὁ Μακεδὼν, μίαν ποτε τῆς ὁμωνύμου χώρας, ἥτις Ἠμαθία πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὅρα δὲ ι περιέφρασε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, οὐκ τὸ τοῦτο εἰπὼν ὅπερ καλεῖται, ἀλλὰ κηδόνιον ὀνομάσας πτολίεθρον, ὡς ας μνήμην ἱστορίας ἀγάγῃ τὸν ἀ- ωστήν. οὕτω καὶ τὸ Πηλούσιον κατωτέρω, λέως ὁμώνυμον πόλιν ἐρεῖ. ἐκεῖνο δὲ ρόπον ἔχει ποιητικὸν ἄλλον, τὴν ἐτυ- λογίαν, συνήθη καὶ αὐτὴν οὖσαν τῷ νυσίῳ, οἷα ποιητῇ. λέγει δὲ καὶ ὅτι περὶ Ἀλεξάνδρειαν Σινωπίτου Διὸς μέλαθρον, χρυσῷ τιμήεντι κεκασμένον. ὃ καὶ ἐξαίρων τοῦ λόγου, φησὶν, οὐκ ἂν ἐκείνου ναὸν ἐν ἀνθρώποις θεώτερον ἄλλον ἴδοις, ὅ ἐστι θειότερον· οὐδὲ ἀφνειὸν πόλιν ἑτέραν. τῷ ὄντι γὰρ πλουσιωτάτη πόλις ἡ Ἀλεξάνδρεια ἱστόρηται. περὶ ἧς καὶ τοιάδε τινὰ λέγεται· Ἀλεξάνδρου πόλις πολυάνθρωπος, ἧς ὁ λιμὴν ναυσὶ δυσπρόσιτος. στενός τε γὰρ ἐπ' αὐτὸν εἴσπλους, καὶ πέτραις ὑφάλοις τὸν ἐπ' εὐθὺ διακόπτεται δρόμον· καὶ τὸ μὲν ἀριστερὸν αὐτοῦ πέφρακται χειροκμήτοις σκόλεσιν· ἐν δεξιᾷ δὲ νῆσος ἡ Φάρος προβέβληται, πυρσεύουσα τοῖς πλέουσι, πρὸς τὴν δυσχέρειαν τοῦ κατάπλου. περὶ δὲ τὴν νῆσον μέγιστα καταβέβληται χειροποίητα τείχη, οἷς καὶ προσαρασσόμενα τὰ κύματα, καὶ ἀμφαγνύμενα, ἐκτραχύνουσι τὸν πόρον, καὶ σφαλερὰν διὰ στενοῦ τὴν εἴσοδον ἀπεργάζονται. ὁ μέντοι λιμὴν ἐντὸς ἀσφαλὴς, καὶ τριάκοντα σταδίους ἔνδον ἔχει τὸ μέγεθος. ὁ δὲ Γεωγράφος περὶ Φάρου φησὶν οὕτως, « ἡ Φάρος, νησίον περί- « μηκες πρὸς ἔχουσα τῇ ἠπείρῳ. ἀπὸ δὲ « τοῦ Κανωβικοῦ εἰς αὐτὴν στάδια ρν'". Σινωπίτης δὲ Ζεὺς, ἢ ὁ Μεμφίτης, Σινώπιον γὰρ ὄρος Μέμφιδος· ἢ ἀπὸ Σινώπης τῆς Ποντικῆς. φέρεται καὶ τοιοῦτος λόγος, ὅτι βασιλεῖ τῆς Ἀλεξανδρείας Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου δαίμων τις ἐπιφανεὶς ἐκέλευσε, πέμψαντα ναῦν, κομίσαι αὐτόν· μὴ προσδηλώσας καὶ τόπον ὅθεν αὐτὸν ἀνακομίσεται. ὁ δὲ πέμπει φέρεσθαι τηνάλλως τὴν ναῦν ὅπη τύχῃ· καὶ ὡς

προσί-

255 Ἔνθα Σινωπίταο Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον,
Χρυσῷ τιμήεντι κεκασμένον· οὐκ ἂν ἐκείνου
Νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο,
Οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν· ἧχι περ ἄκραι
Φαίνονται [1] σκοπιαὶ Παλληνίδος Εἰδοθεέης.
260 Τὴν δὲ μετ' [2] ἀντολίηνδε παραὶ Κασιῶτιδα πέτρην
Πηλῆος πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι
Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι. [3] οὐ μὲν ἐκεῖνοι
Ἀνέρες ἐν Λιβύεσσιν ἀρίθμιοι· ἢ γὰρ ἐς αὐγὰς
Ἑπταπόρου Νείλοιο νενασμένον ἔλλαχον ἄστυ.
265 Ἄλλοι δὲ [4] πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσιν·
Οἱ μὲν ἐπ' ὠκεανῷ, οἱ δ' ἠπείρους ἀνὰ μέσσας·
Οἱ δ' ἀμφ' [5] εὐρείης Τριτωνίδος ὕδατα λίμνης,
Ἥ τε μέση Λιβύης ἀμφέλκεται εὐρέα πόντον.
Τοίη μὲν Λιβύης μορφὴ καὶ σχῆμα τέτυκται.

προσέβαλεν ἡ ναῦς τῇ Φωκίδι, λαβόντες χρησμὸν οἱ ἐμπλέοντες ἀπελθεῖν εἰς Σινώπην, καὶ ἐνέγκαι τὸ προσταχθὲν, ἤνεγκαν ἐκεῖθεν τὸ τοῦ Σαράπιδος Διὸς ἄγαλμα. κἀντεῦθεν Σινωπίτης Ζεὺς, ἤτοι Σάραπις, οὗ φασι τὸ ἄγαλμα τοῖς ὁρῶσιν ἄδηλον εἶναι οἵας φύσεως ἦν. οἱ δὲ ἀπὸ Σίνωπος ποταμοῦ τὸν Σινωπίτην τοῦτον Δία παράγουσι.

1. Ὅτι σκοπιὰς τῆς Εἰδοθέας λέγει τὴν κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρον, περὶ ἧς εἴρηται, ἢ τὸ Ἀντίφαρον ὑψηλὸν ὄντα καὶ αὐτὸν, ὃς λέγεται τάφος Ὀσίριδος, καὶ Εἰδοθέας τῆς τοῦ Πρωτέως, ὅστις Πρωτεὺς τῶν ξενοκτόνων παίδων ἐν τῇ Θρακικῇ Παλλήνῃ ἀπαλλαγεὶς, ὡς ἱστορεῖ Λυκόφρων, ἀποκατέστη εἰς Φάρον μετὰ τῆς θυγατρὸς Εἰδοθέας, καὶ δαίμων ἐνομίσθη θαλάσσιος. περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται.

2. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς Αἰγύπτου περὶ τὴν Κασιῶτιδα πέτραν, ἤτοι περὶ τὸ Κάσιον ὄρος, ἡ πόλις τὸ Πηλούσιον κεῖται, πρὸς τῷ ἐξ αὐτοῦ παρωνύμῳ Πηλουσιακῷ τοῦ Νείλου στόματι ἀνατολικῷ ὄντι. οὗτος μὲν τὸ Πηλούσιον πτολίεθρον ἐπώνυμον τοῦ Πηλέως φησὶν, ὡς στρατιωτῶν Φθιωτῶν ὑπὸ τοῦ Πηλέως τεταγμένων οἰκησάντων αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, καὶ τοῦ ἐκεῖ ἰλύος καὶ τελμάτων, καλοῦσιν αὐτό. ναυτικωτάτους δὲ τοὺς Πηλουσιώτας καλεῖ, ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς ἔξοχα ναυτιλίας δεδαημένους. τοιούτους δὲ καὶ Ὅμηρος οἶδε τοὺς Φοίνικας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Κάσιον Ἡρόδοτος ὁρίζειν φησὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν· καὶ ὅτι τὰ νῦν ἰδιωτικῶς Κασιωτικὰ ὑφάσματα λεγόμενα, ἐκ τῶν περὶ τὸ ῥηθὲν Κάσιον ὄρος τὴν ἀρχὴν τῆς κλήσεως ἐοίκασι λαβεῖν, ὡς ὑπεμφαίνει ὁ γράψας τὰ ἐθνικὰ, ἐν λόγῳ τιθεὶς τὰ Κασιωτικὰ ἱμάτια.

3. Ὅτι οἱ Πηλουσιῶται οὐκ εἰσὶν ἀνδράσι Λιβύεσσιν ἐναρίθμιοι. καὶ γὰρ ἄστυ ἔλαχον, φησὶν, ἐς αὐγὰς Νείλου νενασμένον, ἤτοι κατῳκισμένον. οἱ δὲ ἀρχαιότερον λελασμένον γράφουσιν, ὅ ἐστιν ἐπιλελησμένον τοῦ Νείλου, ὡς ἔξω τοῦ Δέλτα καὶ

πόῤῥω

Ubi Sinopitæ Jovis magni templum,
Auro pretioſo ornatum. haud facile illo
Templum inter homines divinius aliud videre queas,
Neque ſane æque opulentam aliam urbem : ubi ſummæ
Cernuntur ſpeculæ Pallenidis Idotheiæ.
Hanc vero poſt, orientem verſus, ad Caſium montem
Pelei oppidum cognomine omnes tenent
Egregie navigationis periti. non tamen illi
Homines inter Afros numerandi : ſiquidem ad orientem
Septem oſtia habentis Nili ſitam ſortiti ſunt urbem.
Alii item plurimi hanc terram incolunt :
Alii quidem ad Oceanum ; alii vero continentes per medias ?
At alii circum latæ Tritonidis aquas paludis,
Quæ quidem mediam Libyæ circumvolvit latum ſinum.
Talis certe Libyæ forma & figura eſt.

ῤῥον αὐτοῦ χείμαῤῥον. καὶ ἡ Σερβωνὶς τοί-
υ λίμνη τούτῳ τῷ λόγῳ κεχώρισται τῆς
ίας, ὡς ἀνατολικωτέρα τοῦ Πηλουσια-
όματος, ὅπερ, ὡς λέλεκται, τῆς Α-
ς ἐστί. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐστὶν ἐνταῦθα
σαι τοιοῦτόν τι· ἐὰν τὸ μὲν Κανωβι-
ν στόμα τοῦ Νείλου, πέρας τῆς Λιβύης εἴη,
προείρηται· τὸ δὲ ἐπώνυμον τοῦ Πη-
ίου Πηλουσιακὸν στόμα τῆς ἑώας ἐστὶ, καὶ
Ἀσιανόν· τὴν ἐν μέσῳ τῶν ἄκρων δύο
ντων Αἰγυπτίων γῆν, ὁποτέρᾳ προσ-
ειν χρή· ἆρά γε τῇ Λιβύῃ, ἢ τῇ Ἀσίᾳ;
ὸς δὲ τὴν τοιαύτην ζήτησιν ἐστὶν ἐπι-
ύσασθαι, ὅτι ὡς μεθόριον οὐδετέρᾳ τῶν
ἠπείρων ἀκριβῶς, ἡ διὰ μέσου γῆ,
ροσνενέμηται. Ἡρόδοτος δὲ φανερῶς
φορίζει τῶν Λιβύων τοὺς Αἰγυπτίους, ἐν
ἄλλοις τόποις, καὶ ἔνθα λέγει ὅτι Αἰ-
πτιοι μετὰ Λίβυας ὑγιέστεροι πάντων
ρώπων, διὰ τὸ τὰς ὥρας οὐ μεταλλάσ-
ειν. ἡ δὲ λέγουσα ἱστορία ὅτι αἱ ἴβεις ἐν
Πηλουσίῳ οὐ γίνονται, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ Αἰ-
ύπτῳ εἰσὶν, Αἰγυπτίαν εἶναι πόλιν ἐμ-
αίνει τὸ Πηλούσιον.

4. Ὅτι παχυμερῶς ὁ Διονύσιος περιηγεῖσθαι ὁμολογεῖ, ἐν οἷς περὶ Λιβύης φησίν· ἄλλοι δὲ πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσιν, οἱ μὲν ἐπ᾽ ὠκεανῷ, οἱ δὲ ἀνὰ μέσσας ἠπείρους· καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο δὲ ποιήσει καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα πολλαχοῦ. τὰ δὲ τοιαῦτα νοήματα καὶ σαφήνειαν ἐργάζονται, διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐννοιῶν. εἴρηται γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὅτι πάνυ στοχαζόμενος σαφηνείας ὁ Διονύσιος πολλαῖς χρῆται καὶ συμπληρώσεσι, καὶ τοῖς ἄλλοις δι᾽ ὧν σαφὴς ὁ λόγος γίνεται.

5. Ὅτι ἡ Τριτωνὶς εὐρεῖα λίμνη, μέσῃ Λιβύης ἕλκεται· περὶ ἣν καὶ τὸ νησίδιον ἱστοροῦσιν εἶναι. ἀπὸ ταύτης ὁ μῦθος τὴν Τριτογένειαν Ἀθηνᾶν παρωνομάσθαι βούλεται, ὡς γεννηθεῖσαν περὶ αὐτήν. διὸ καὶ οἱ περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῇ Ἀθηνᾷ μάλιστα θύουσιν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὃς καὶ ποταμὸν μέγαν Τρίτωνα καλούμενόν φησιν ἐκδιδόναι εἰς τὴν λίμνην ταύτην μεγάλην οὖσαν. λέγει δὲ καὶ ὅτι ταύτης τῆς Τριτωνίδος

λίμνης

Εἰ δὲ ϗ [1] Εὐρώπης ἐθέλεις τύπον, ὄ τι σε κει
Ωὐτὸς μὲν [2] Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, ἀλλὰ μετ
Ἔστραπται, ϗ τοῖος ἐπ᾽ ἀντολίην πάλιν ἕρπε
Οἷος ϗ νοτίης Λιβύης ἐπὶ τέρμα βέβηκεν.
Ἄμφω δ᾽ ἶσον [3] ἔχουσιν ἐπ᾽ Ἀσίδα νείατον ἴχν
Ἡ μὲν πρὸς βορέην, ἡ δ᾽ ἐς νότον· εἰ δέ κε θ
Ταύτας ἀμφοτέρας γαῖαν μίαν, ἣ κεν ἐπιπ
Σχῆμα πέλοι κώνου πλευρῆς ἶσον ἀμφοτέρησ
Ὀξὺ μὲν ἑσπέριον, πλατὺ δ᾽ ἀντολίην ὑπὸ μέ
Τοὔνεκά μοι τοιοῦτον ἰδὼν πόρον ἀμφοτεράων
Ἠπείρων, ῥέα τέρμα κιχήσεαι Εὐρωπείης.
Τῆς ἤτοι [4] πυμάτην μὲν ὑπὸ γλωχῖνα νέμο

λίμνης ϗ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα φασὶν οἱ ἐκεῖ τὴν Ἀθηνᾶν· ϗ ὅτι μεμφθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι, ἐποιήθη εἰς θυγατέρα, τουτέστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο τῷ Διΐ.

1. Ὅτι Εὐρώπη ἡ χώρα ἐξ Εὐρώπης λέγεται, καθὰ ϗ ὁ Λυκόφρων φησίν· ἀφ᾽ ἧς ὁ Σαρπηδὼν, ὡς ἱστορεῖ Εὐριπίδης ἐν Ῥήσῳ. Ἀγήνορος δὲ αὕτη θυγάτηρ, ἣν ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς Ταῦρος ἐληΐσατο, ναυμαχίᾳ τὴν Τύρον ἑλών. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἄλλος ἐστὶν οὗτος παρὰ τὸν Λύκιον Σαρπηδόνα. Σαρπηδὼν μὲν γὰρ οὗτος ὁ τῆς ῥηθείσης Εὐρώπης, ἀδελφός ἐστι Μίνωος ϗ Αἰακοῦ, κατὰ τὸν Ἀρριανόν. ὁ δὲ ἐκ Λυκίας Σαρπηδὼν ὁ Ὁμηρικὸς οὐκ ἂν εἴη τούτῳ σύγχρονος. Ἱππίας δὲ ϗ ἀπὸ Ἀσίας ϗ Εὐρώπης τῶν ὠκεανίδων τὰς ἠπείρους καλεῖ. Τισὶ δὲ οὐκ ἀρέσκει ἐκ γυναικῶν ταῖς ἠπείροις τὰ ὀνόματα κεῖσθαι. Ἡρόδοτος δέ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπωνυμίας ἔχειν γυναικῶν, λέγων ὅτι Λιβύη μὲν ἀπὸ Λιβύης λέγεται γυναικὸς αὐτόχθονος, ἡ δὲ Ἀσία ἀπὸ τῆς Προμηθέως μητρὸς ἐπονομάζεται. Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ Ἀσιέως τοῦ Ἄτυος καλεῖσθαί φησιν αὐτήν· ἀφ᾽ οὗ ϗ ἐν Σάρδεσι φυλή τις καλεῖται Ἀσία. ἡ
κεῖ ἀπὸ τῆς Τυρίας Εὐρώ
ὄνομα. ὅτι δὲ βούλονταί τι
πην ϗ ἀπό τινος Εὐρώπ
μάκους, προείρηται. διὸ
βαρεῖαν γὰρ ἔχει πᾶσιν ϗ
τὸ κύριον, πρὸς ἀντιδιασ
τοῦ, ὅπερ δηλοῖ τὸν πλατ
ἐξ οὗ ϗ στήλαιον παρὰ τη
ρωπεῖν. δεῖ δὲ εἰδέναι ϗ ὅτ
οἱ παλαιοὶ διαφέρειν φα
μόνον ἀνδρῶν ἀρετῇ, ϗ π
ποῖς, ἀλλὰ ϗ σπάνει θηρ
μεγεστάτη δὲ ἠπείρων ἡ Εὐ
στάτη δὲ τοὐναντίον ἡ Λιβ
μέσην ἀμφοῖν ἔχει διάθε
γνωστέον, ὅτι Εὐρώπη μὲν
δύσιν, ἀρξαμένοις ἀπὸ Ε
δὲ παλαιοί φασιν ὅτι Οὐρα
ρων τὴν Θρᾴκην ἀπ᾽ αὐ

2. Ὅτι τὸν αὐτὸν εἶναι
τῇ Εὐρώπῃ, οἷός ἐστι ϗ ὁ τ
μὸν δὲ τὴν ἔκθεσιν λέγει,
διάστασιν. ἢ, ὡς αὐτὸς εἶπ
τὸν γὰρ εἰπεῖν, Εὐρώπης τύ
ῥυσμόν. ϗ προεῖπεν δὲ τὸν τοι
ρεῖ ἔν τε ἄλλοις, ϗ ἐν τῷ χ
ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτέρων

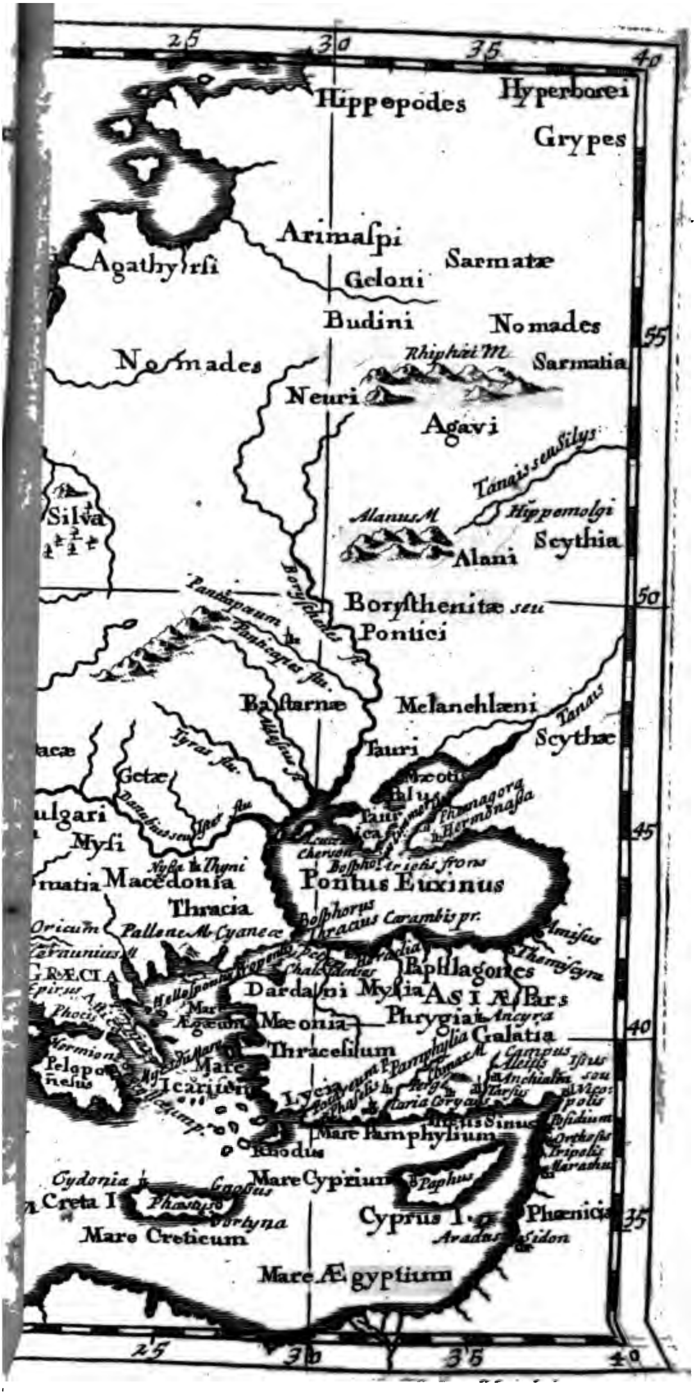
25
30
35
40
Hippopodes
Hyperborei
Grypes
Arimaspi
Agathyrsi
Sarmatæ
Geloni
Budini
Nomades
55
Nomades
Rhiphæi M
Sarmatia
Neuri
Agavi
Tanais seu Silys
Alanus M
Hippemolgi
Scythia
Silva
Alani
Borysthenes
Borysthenitæ seu
Pontici
50
Panticapeum
Panticapes flu.
Bastarnæ
Melanchlæni
Tyras flu.
Axiaces fl.
Tanais
Scythæ
Tauri
Getæ
Mæotis
Palus
Phanagora
Hermonassa
Danubius seu Ister flu
Taurica
Bulgari
Mysi
45
Chersonesus
Bosphorus
Triensis frons
Nyssa
Thyni
Macedonia
Pontus Euxinus
Thracia
Bosphorus Thracius
Carambis pr.
Oricum
Pallene M
Cyaneæ
Amisus
Ceraunius M
Propontis
Heraclia
Themiscyra
Chalcedon
Paphlagones
GRÆCIA
Epirus
Hellespontus
Dardani
Mysia
ASIÆ Pars
Phocis
Attica
Mare Ægeum
Mæonia
Phrygia
Ancyra
40
Galatia
Hermione
Thracesium
Pamphylia
Climax M
Campus
Aleius
Issus seu
Peloponnesus
Mare Icarium
Lycia
Patara
Phaselis
Perga
Anchialia
Tarsus
Nicopolis
Coracesium
Corycus
Issicus Sinus
Posidium
Mare Pamphylium
Orthosia
Tripolis
Rhodus
Marathus
Cydonia
Mare Cyprium
Paphus
Creta I
Phæstus
Gnossus
Gortyna
Cyprus I
Phœnicia
35
Mare Creticum
Aradus
Sidon
Mare Ægyptium
25
30
35
40

ſi etiam Europæ deſideres formam, non te celabo.
ſane Libyæ ſitus eſt, verum ad ſeptentriones
eſt: & talis ad orientem rurſus ſerpit,
s etiam auſtralis Libyæ ad limitem tendit.
æ autem æquale habent ad Aſiam ultimum veſtigium:
quidem ad boream, illa vero ad auſtrum: quod ſi feceris
s ambabus terram unam, certe in univerſum
a fuerit coni, lateribus æqualis ambobus;
ι quidem occidua, lata vero ortum ſub medium.
:o mihi talem conſpicatus tractum ambarum
inentium, facile fines invenies Europæ.
videlicet extremo ſub angulo habitant,

ἰμα, ὁ τύπος, ἡ θέσις. γλ-
-μὸς ἐκ τοῦ ῥύω, τὸ ἑλκύω·
-υτὴρ, ὁ τοξότης. καὶ ῥυτὴρ δὲ,
ὃ καὶ ὁ Διονύσιος ἐν τοῖς
-μὸν, εἶπε, οἷον ἐτυμολογῶν
-ῆ, ἑλκόμενον κατὰ βαιόν· ὡς
-εῖν, ῥυσμὸν καὶ ἑλκυσμόν.
-ρώπη καὶ Λιβύη τὸ νείατον
τὴν βάσιν καὶ τὸ ἑῷον πλα-
τῶν, ἴσως ἐπὶ τὴν Ἀσίαν
κειται γὰρ ἡ Ἀσία, ὥσπερ
-ις. κἂν θείης, φησὶν, ἀμ-
-ας, γαῖαν μίαν, μὴ μεσο-
-πὸ τῆς ἑσπερίας θαλάσσης,
-ειτο σχῆμα, πλευραῖς ἴσον
ὀξὺ μὲν τὸ ἑσπέριον, πλα-
-πολικὸν τὸ πρὸς τῇ Ἀσίᾳ.
ἐπὶ κώνου πλευραὶ λέγον-
-ε ὅτι ὥσπερ ἡ Λιβύη καὶ ἡ
συντεθεῖσαι κῶνον εἰ-
γεωμετρικὸν, οὕτω καὶ
γῆς γεωμετρικοῖς εἰκά-
-ασι παρὰ τῷ Διονυσίῳ·
-ιη μὲν τραπεζίῳ, τριγώνῳ
-ος καὶ ἡ Σικελία, καὶ ῥομ-
-π τῆς Ἀσίας, ὡς μετὰ ταῦ-

-ὸ τὴν ἐσχάτην γλωχῖνα,

ὃ ἐστι γωνίαν, τῆς Εὐρώπης, ἀγχοῦ τῶν στηλῶν τῶν περὶ τὰ Γάδειρα, οἱ Ἴβηρές εἰσι τεταμένοι, ἄχρι καὶ τοῦ βορείου ψυχροῦ ὠκεανοῦ. τούτους μεγαθύμους φησὶ δι' ἣν εἶχον ἀνδρείαν. ἄποικοι δὲ τούτων οἱ ἑῷοι Ἴβηρες, ὡς καὶ τῶν Εὐρωπαίων Γαλατῶν οἱ Ἀσιανοί, οἱ περὶ τὴν Ἄγκυραν. καλοῦνται δὲ Ἴβηρες ἀπὸ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, οὗ ἴδιον λέγεται τὸ πλημμύρειν καὶ δίχα χιόνων, ὅτε τὰ βόρεια πνεύματα πλεονάζει. αἰτία δὲ τοῦ τοιούτου πάθους, φασὶν, ἡ λίμνη, δι' ἧς ὁ τοιοῦτος ποταμὸς ῥέει. συνεκβάλλουσι γὰρ τὸ λιμναῖον οἱ ἄνεμοι, καὶ οὕτω ποιοῦσι πλεονασμὸν τοῦ ὕδατος. κατὰ δέ τινας, ἀπό τινος βασιλέως ὁμωνύμου οἱ Ἴβηρες ἔλαχον τὸ οὕτω καλεῖσθαι. Κελτὸς γὰρ καὶ ὁ Ἴβηρ, παῖδες Ἡρακλέους ἀπὸ βαρβάρου γυναικός· ἐξ ὧν τὰ ἔθνη οἱ Κελτοὶ καὶ οἱ Ἴβηρες. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Ἰβηρία, οὐ πᾶσα μέντοι, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος Ἴβηρος ποταμοῦ, καὶ Ἰσπανία συνωνύμως ἢ πολυωνύμως ἐλέγετο. Ῥωμαῖοι δὲ καὶ τὴν πᾶσαν οὕτως ἐκάλεσαν ὕστερον ὡς εἶναι διώνυμον, Ἰβηρίαν τε καὶ Ἰσπανίαν. λέγονται δὲ πλείους ἢ χίλιαι πόλεις Ἰβήρων εἶναι. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες, καὶ τὰς μεγάλας κώμας πόλεις ὠνόμαζον. φασὶ δὲ ἐν Ἰβη-

Αγχοῦ στηλάων, μεγαθύμων ἔθνος Ιβήρων,
Μῆκος ἐπ' ἠπείροιο τετραμμένον, ἧχι Βορείου
Ωκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος· ἔνθα [1] Βρεττανοὶ,
Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων [2] Γερμανῶν,
Ερκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους.
Ηπειρον κείνην ἰκέλην ἐνέπουσι βοείῃ.
Τοῖς δ' ἔπι [3] Πυῤῥηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν
Αγχόθι πηγάων καλλιῤῥόου Ηριδανοῖο·
Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ηλιάδες κώκυσαν, ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
Δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.
Τόνδε μεθ' ἑξείης [4] Τυρσηνίδος ἤθεα γαίης.

ρίᾳ καὶ πόλιν εἶναι Οδύσσειαν, καὶ ἄλλα πολλὰ ἴχνη τῆς Οδυσσέως πλάνης. ὑδροποτεῖν δὲ λέγονται οἱ Ιβηρες, καὶ μονοσιτεῖν, καὶ πολυτελεῖ ἐσθῆτι χρῆσθαι.

1. Οτι Βρεττανοὶ διὰ δύο ττ ὡς ἐπιπολύ· ἐνταῦθα δὲ, ἐν τῷ, ἔνθα Βρεττανοὶ, τοῦ μέτρου ἐπιτάξαντος, ἀπεχώρισε τὸ ἓν τ. οὕτω καὶ Σαρματῶν τινων λεγομένων μετὰ τοῦ ρ, ὅμως ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐν τῷ, Γερμανοί, Σαμάταί τε, ἡ τοῦ μέτρου βία ἐξώθησε τὸ ρ. Σαρμάται γὰρ εἰπεῖν ἔδει, καὶ οὐ Σαμάται. τῶν δὲ Βρεττανῶν τούτων παρώνυμοι αἱ ἀντιπέραν Βρεττανίδες νῆσοι, περὶ ὧν ῥηθήσεται.

2. Οτι τοὺς Γερμανοὺς, οἷς οἱ Αλαμανοὶ πρόσχωροι, λευκὰ λέγει φῦλα. τοιοῦτοι γὰρ τὴν χρόαν εἰσὶν, ἀπεναντίας τοῖς νοτιωτάτοις Αἰθίοψιν. ἐκεῖνοι γὰρ μελάντατοι. καλεῖ δὲ αὐτοὺς καὶ ἀρειμανίους, ἢ ἐρισθενέας. λέγει δὲ καὶ ὅτι παραθρώσκουσι τοὺς τοῦ Ερκυνίου δρυμοῦ ὀρόγκους, ἤγουν παράκεινται τοῖς Ερκυνίοις δρυμοῖς, πρὸς τῷ αὐτῷ Κρονίῳ ὠκεανῷ. ἱστορεῖ δὲ καὶ τὴν ἐκεῖ που Ιβηρικὴν ἤπειρον ὁμοίαν εἶναι βύρσῃ, οὐ τῷ χρώματι, οὐδὲ τῇ λειότητι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. βύρσῃ γὰρ τεταμένῃ ἔοικεν ἡ ρία· ἧς, φασὶ, τὰ οἷον τραχηλι μέρη εἰς τὴν συνεχῆ Κελτικὴν πρὸ ἕω ὑπερεκπίπτουσι. γνήσιοι δὲ κατὰ μαίων γλῶσσαν οἱ Γερμανοὶ ἑρμην ται· ὡς ἂν γνήσιοι Γαλάταις, οἷς κασιν ἐν μορφαῖς, καὶ βίοις, καὶ ἤ πλεονάζοντες μόνον ἀγριότητι, μ θει τε καὶ ξανθότητι· πέραν τοῦ Ρήνου μενοι πρὸς ἕω, μετὰ τοὺς Κελτούς. δὲ τὸ Γερμανοὶ, εἰς τὸ ἀδελφοὶ μεταλ βάνουσιν, ὅπερ τρόπον τινὰ ταυτὸν ἐ γνήσιοι. Πλούταρχος δὲ λέγει ὅ Γερμανοὶ εὐμεγέθεις τοῖς σώμασι, χαροποὶ τοῖς ὄμμασιν. ὁ δὲ ῥηθεὶ κύνιος δρυμὸς μέγας τέ ἐστι καὶ π δενδρος. τὸ δὲ ὄρογκος, ἰδιάζουσα ξις ἐστὶν, ὁποῖαι πολλαὶ τοῖς ποιη ἐπιτηδεύονται, διὰ τὸ καινότροπον λοῖ δὲ τὴν τοῦ ὄρους ἐξόγκωσιν κα νάτασιν.

3. Οτι περὶ τὴν Πυρήνην, ἤτ Πυρηναῖον ὄρος, οἱ Κελτοὶ κατοικ ἀγχοῦ πηγῆς καλλιῤῥόου Ηριδανοῦ. νες εἶναί φασι τὸν νῦν λεγόμενον Πά δὲ Γεωγράφος περὶ αὐτοῦ οὕτω φ

“ Ηρ

columnas, magnanimorum gens Iberorum,
gitudinem continentis verſa; ubi borealis
i diffuſum eſt frigidum fluentum: ubi Britanni,
que gentes habitant martiorum Germanorum,
niæ ſylvæ præterſalientes montes [*montium juga.*]
inentem illam ſimilem eſſe ferunt corio bubulo.
os autem Pyrenæus mons & domicilia Celtarum,
fontes pulchriflui Eridani:
olim juxta fluenta tacitam per noctem
les fleverunt, lugentes Phaëthontem.
em Celtarum filii ſedentes ſub alnis
mam colligunt aureo colore fulgentis electri.
ſt hunc deinceps Etruſcæ ſedes terræ.

μηδαμοῦ γῆς ὄντα, πλη-
ίδου λεγόμενον". ὃν Πάδον
ῖνός φησι τῶν Εὐρωπαίων
ὲ τῶν Ἴστρον· καὶ εἰς τὴν Ἀδρια-
λέγει, ἐκπίπτειν θά-
άδου πέραν καὶ τὸ Μεδιο-
λέγει, "πόλιν ἀξιόλογον,
πως ταῖς Ἄλπεσιν". Ι-
ρατος, ἐν οἷς λέγει λει-
νοῦ, τὸ κατ' οὐρανὸν φαινό-
ςροθέτημα ἐμφαίνει ἐκλε-
φότω ποταμὸν Ἠριδανόν. ὁ
ος, ὡς ἔτι ὄντος τοῦ Ἠριδα-
ἢ τὰ περὶ αὐτοῦ μυθευόμε-
κατὰ τὸν Φαέθοντα, ὃν ἐκπε-
σὼν ἡλιακοῦ ἅρματος, καὶ
ἐμπεσόντα, ἐκεῖ αἱ ἀδελ-
νυκτὸς ἐκώκυσαν, καὶ τοῦ ἐφ-
ταξαν δάκρυον ἠλέκτρου. ἐ-
υόμεναι ἀποστάζουσι, φησὶ,
ς δάκρυον. Κελτῶν δὲ παῖ-
ταῖς αἰγείροις, ἀμέλγου-
χρυσαυγέος ἠλέκτρου, ὅ ἐστι,
τοιοῦτον ἤλεκτρον. οἱ δὲ ἀ-
κφουσι διὰ τοῦ ρ. ἤλεκτρος
ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κρᾶ-

μα· λίθος δέ τις χρυσοειδής, ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται, ἀχύρων ἐφελκυστικαὶ, ὡς ἡ μαγνῆτις σιδήρου. ὅτι δὲ οὐχ ἄλικρυς λίθος ἐστὶν ὁ τοιοῦτος ἤλεκτρος, ἀλλὰ δένδρου δάκρυον, παγὲν εἰς σῶμα λιθοειδὲς, δεικνύουσί τινες τῶν παλαιῶν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρυσαυγὴς ὁ ῥηθεὶς ἤλεκτρος λέγεται τῶν Ἡλιάδων εἶναι δάκρυον· τὸ γὰρ μέταλλον τοῦ χρυσοῦ τῷ ἡλίῳ ἀνάκειται. Σημειῶσαι δὲ ὅτι περιϊὼν ὁ Διονύσιος λίθον παραποτάμιον λέγει τὸν ἤλεκτρον. Πυρήνη δὲ ὄρος μέγιστον, διαχωρίζον τὴν Ἰβηρίαν καὶ τὴν Κελτικήν. τὸ δὲ Κελτοὶ ὁ Γεωγράφος Κέλται φησὶν, ὡς οἱ Χρῦσαι. διήκειν δὲ λέγονται ἄχρι καὶ τοῦ Ῥήνου οἱ Κελτοί. ἀπὸ δὲ αὐτῶν οἱ σύμπαντες Εὐρωπαῖοι Γαλάται, Κελτοὶ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐκλήθησαν.

4. Ὅτι μετὰ τὸν Ἠριδανὸν οἱ Τυῤῥηνοὶ, περὶ ὧν κατωτέρω ῥηθήσεται· ὧν πρὸς ἀνατολὴν ἡ τῆς Ἄλπιος ἀρχὴ, δι' ἧς μέσης κατασύρεται ὁ Κελτικὸς Ῥῆνος, δίστομος εἰς τὸν βόρειον ἐκβάλλων ὠκεανὸν, ὀξὺς, καὶ δυσγεφύρωτος, καὶ σκολιός. οὗτός ἐστιν ὁ λεγόμενος τὰ νόθα τῶν γνη-

σίων

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ἀναφαίνεται Αλπιος ἀρχὴ,
Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου,
Ὑστάτιον ποτὶ χεῦμα Βορειάδος ἀμφιτρίτης.
Ῥήνῳ [1] δ' ἐξείης ἐπιτέλλεται ἱερὸς Ιστρος,
Ιστρος ἐς ἀντολίην τετραμμένος, ἄγχι θαλάσσης
Εὐξείνου, τόθι πᾶσιν ἐρεύγεται ὕδατος ἄχνην,
Πενταπόροις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.
Τοῦ μὲν [2] πρὸς βορέην τετανυσμένα φῦλα νέμονται
Πολλὰ μάλ' ἐξείης, Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης,
Γερμανοὶ [3], Σαμάται τε, [4] Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε·

σίων διορίζειν χρονήματα, οἷα τὰ μὲν ὑπανέχων τὰ γνήσια, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα διδοὺς βυθῷ λήθης καὶ ὕδατος. ἡ δὲ Αλπις μέγιστον ὄρος, διὸ καὶ πληθυντικῶς λέγονται αἱ Αλπεις. φασὶ δὲ τὴν λέξιν ταύτην, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταυτὸν δύνασθαι τῇ κλειτούρᾳ. οὕτω δὲ ὑψηλὸν ἱστορεῖται τὸ ὄρος, "ὥστε οὐδ' ἂν πεμπταῖός τις ἀναβαίη αὐτό". ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧν καὶ τὰ ῥηθησόμενα ἐν τοῖς ἑξῆς Απέννια ὄρη, τὰ κατὰ τὴν Γένουαν, ἥτις ἐστὶ Λιγύων ἐμπόριον· ἐκαλεῖτο δὲ κατὰ γένος οὐδέτερον, τὰ Αλπια· καὶ Αλβια δὲ, μετὰ τοῦ β.

1. Ὅτι τοῦ Ῥήνου ἑξῆς ὁ Ιστρος ἐπιτέλλεται, ἤγουν ἀνατέλλει κἀνταῦθέν ποθεν. ὃν καὶ ἱερόν φησιν, καὶ σεμνύνει διὰ συνήθους ἐπαναλήψεως· λέγων καὶ ὅτι εἰς τὸν Εὔξεινον πᾶσιν ἐρεύγεται ὕδατος ἄχνην, πενταπόροις προχοαῖς, ὅ ἐστι πέντε στόμασιν, ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην. νῆσος δὲ ἡ Πεύκη τρίγωνος, μεταξὺ κειμένη τῶν τοῦ Ιστρου στομάτων. ὁ μέντοι Πτολεμαῖος ἑπτάστομον καὶ τὸν Ιστρον λέγει, καθὰ καὶ τὸν Νεῖλον. ὡσαύτως καὶ ὁ Γεωγράφος, ὃς λέγει καὶ ὅτι μέγιστός ἐστι τῶν Εὐρωπαίων ποταμῶν, διέχων τοῦ Αδριατικοῦ μυχοῦ χιλίους σταδίους· καὶ ὅτι ἀρχόμενος ἀπὸ Γερμανῶν ῥέει πρὸς νότον, εἶτα ἐπιστρέφει πρὸς ἀνατολὰς, ἕως εἰς τὸν Πόντον. ἔχει δὲ μέγιστον στόμα τὸ λεγόμενον ἱερὸν, ὅπερ ἔζευξέ ποτε Δαρεῖος, ὡς ὁ Ξέρξης τὰ τοῦ Ἑλλησπόντου στενά. περιέχει δὲ καὶ ἄλλα νησίδια ὁ Ιστρος τοῖς στόμασι, δίχα τῆς Πεύκης. Ἡρόδοτος δὲ Κελτικὸν ποταμὸν οἶδε τὸν Ιστρον, ἐν οἷς λέγει πληθύνεσθαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν, ἄρχεσθαι δὲ ἐκ Κελτῶν, ῥέειν δὲ διὰ πάσης Εὐρώπης. καὶ αὐτὸς δὲ παρεσόμενον τοῦτον ἱστορεῖ, καὶ ἴσον ἀεὶ χ[illegible] αὐτὸν ἑαυτῷ ῥέειν φησί· προστιθεὶς καὶ αἰτίαν τὴν δοκοῦσαν αὐτῷ. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶ, καὶ ἄλλον Ιστρον, ἐκ τούτου τὰς ἀρχὰς ἔχοντα, ἐμβάλλειν εἰς τὸν Αδρίαν κόλπον, κατά τινας· δι' οὗ καὶ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς ἡ Αργὼ ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου διαπεσεῖν εἰς τὸ Αδριατικὸν πέλαγος, ὅτε τὸ χρυσοῦν κῶας οἱ Αργοναῦται κλέψαντες ἐκ Κολχίδος ἔφυγον. τοῦτο δὲ καὶ Αριστοτέλης οἶδεν, ἐν οἷς λέγει ὅτι "αἱ τριχίαι μόνοι ἀναπλέουσιν ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Ιστρον· εἶτα, ὅπου σχίζεται, καταπλέουσιν ἐς τὸν Αδρίαν". καὶ αὐτὸς γὰρ ἐν τούτοις ὑπεμφαίνει τὸν παρὰ τῷ Γεωγράφῳ ἕτερον Ιστρον. φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς Γεωγράφος καὶ ὅτι ὁ Ιστρος ποτὲ Ματόας ἐλέγετο, ὅ ἐστι κατὰ Ἕλληνας Ασιος. καὶ ὅτι πολλάκις μὲν οἱ Σκύθαι δι' αὐτοῦ περαιούμενοι οὐδὲν ἔπαθον· συμφορᾶς δέ ποτε αὐτοῖς ἐπισυστάσης, ἡρμηνεύθη Δανούβιος, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἐκείνους

αἰτίαν

e hujus ad orientem apparet Alpis principium,
ı per medium devolvuntur flumina Rheni,
mum ad fluentum borealis maris.
Rhenum autem exoritur immenſus Iſter,
n orientem converſus, prope mare
ıum, ubi omnem eructat undæ ſpumam,
quefluis oſtiis labens circum Peucen.
quidem ad boream porrectæ gentes habitant
e valde, ordine, Mæotidis uſque ad oſtium paludis,
ıani, Samatæque, Getæque ſimul, Baſtarnæque:

τουτέστιν, αἰπόμενος διὰ
ματος ὑπ' ἐκείνων, κατὰ
λάσσαν, ὡς ἄλλος αὐτοῖς
μένος. λέγει δὲ ἐκεῖνος
παράλληλά εἰσιν ὄρη ἀπὸ
ι Εὐξείνου πόντου, πρῶτον
εἶναι τὰ Παιονικὰ, μεθ'
ὧν καὶ ὁ Αἷμός ἐστι, πρὸς
Εὐξείνῳ δηλαδὴ κείμενος.
ν ἡ Παιονία, ὑψηλὴ πά-
ρᾳκην καὶ ἡ Ροδόπη κεῖται,
μαζομένη Κλοκοτνίτζα.
συντομώτατα περὶ τοῦ
Ἴστρος, ὁ τοὺς Παίονας πα-
α τῶν Ἑρκυνίων ὀρῶν ναυσί-
πηγῆς αἴρεται· καὶ σχιζόμε-
ν εἰς τὸν Πόντον ῥέει, τῇ δὲ
ων.
ὸς βορέαν τοῦ Ἴστρου ἔθνη
, Γερμανοί, Σαρμάται,
ται, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ρ ἀμε-
παραγέγραπται) καὶ Γέται,
Δακῶν τε ἄσπετος γῆ,
καὶ Ταῦροι, οἱ ναίουσι
ιλλέως δρόμον· καὶ Με-
καὶ Ἱππημολγοί, περὶ
τὴν Ἰλιάδα γέγραπται·
ἱππόποδες, οἱ κατά τινας
Γελωνοί, καὶ Ἀγάθυρσοι. καὶ
οι· πρὸς νότον δὲ τοῦ Ἴστρου,
ίκια ἐρυμνὰ ἄστεα, καὶ Παι-

νόνιοι, οἱ κατά τινας Βούλγαροι, καὶ Μυσοί, Θρᾳκῶν βορειότεροι, καὶ Θρᾷκες αὐτοὶ ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. τούτων δὲ τῶν ἐθνῶν, περὶ μὲν Γερμανῶν ἐρρέθη τὰ ἀρκοῦν· περὶ δὲ τῶν ἐφεξῆς εἰρήσεται, εἴ του λόγου ἄξιον τῷ ἐπιτέμνοντι.

3. Ὅτι τὰ διὰ τοῦ ανος ἐθνικὰ ὀνόματα ἐκτείνει παρὰ τῷ Διονυσίῳ τὴν παραλήγουσαν, οἷον Βρεττανός, Γερμανός, Ἀλανός, Καρμανός, Δαρδανός. τὸ Ἠριδανὸς οὐκ ἔθνους ὄνομα· ποταμὸς γάρ. διὸ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ ὠκεανός.

4. Ὅτι τοὺς Γέτας Διονύσιος μὲν πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἴστρου οἶδεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· καθὰ καὶ τοὺς Σαρμάτας, οἳ ἔθνος εἰσὶ Σκυθικόν. Ἡρόδοτος δὲ μέρος οἴεται εἶναι τῶν Θρᾳκῶν τοὺς Γέτας· ὁ δὲ Γεωγράφος ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ποταμοῦ αὐτοὺς οἰκεῖν ἱστορεῖ, ὡς καὶ τοὺς Μυσοὺς καὶ τοὺς Θρᾷκας. φιλογυμνάσιοι δὲ, φησὶν, εἰσὶ καὶ περὶ τὸ θεῖον σπουδάζοντες. παρ' οἷς ἦν καὶ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρᾳ φοιτήσας, καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις πολλὰ προθεσπίων, καὶ θεὸς αὐτοῖς νομισθεὶς, καὶ κληθεὶς διὰ τοῦτο, καὶ κοινωνῶν τῷ βασιλεῖ τῶν πραγμάτων. ἐγένοντο δέ ποτε οἱ Γέται, φησὶ, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις φοβεροὶ, καὶ διαβαίνοντες τὸν Ἴστρον, καὶ λεηλατοῦντες τούς τε Ἰλλυριοὺς καὶ τοὺς Θρᾷκας, καὶ τοὺς Μακεδόνας. νόμος δὲ Γετικὸς, ἐπισφάζεσθαι τὴν γυναῖκα

τῷ

305 Δακῶν [1] τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες [2] Αλανοὶ,
Ταῦροί θ' οἳ ναίουσιν [3] Αχιλλῆος δρόμον αἰπὺν,
Στεινὸν ὁμοῦ δολιχόν τε, καὶ αὐτῆς ἐς στόμα λίμνης.
Τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυΐππων φῦλον Αλανῶν.
Ενθα [4] Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοὶ,
310 Νευροί θ' [5], Ιππόποδές τε, [6] Γελωναί τ', ἠδ' Αγάθυρσοι·

τῷ ἀνδρεὶ θανόντι, καὶ κιθαρίζειν ὅλην ἐπικηρυκεύωνται. Ηρόδοτος δὲ καὶ τοξεύειν φησὶν αὐτοὺς ἄνω πρὸς τὴν βροντὴν καὶ τὴν ἀστραπὴν, ἀπειλοῦντας τῷ θεῷ. ἔτι φησὶν ὁ Γεωγράφος διαβῆναι μέν ποτε τὸν Αλέξανδρον εἰς τοὺς πέραν Ιστρου Γέτας, διὰ ταχέων δὲ ἀναστρέψαι λαβόντα δῶρα. λέγεται δὲ καὶ ὡς τοσοῦτον αὐτοί τε καὶ οἱ Δάκαι ηὐξήθησάν ποτε, ὥστε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐκπέμπειν στρατοῦ· ὕστερον δὲ συσταλέντες ἐγγὺς ἦλθον τοῦ ὑπακούειν Ρωμαίοις. ὁ δὲ Ιουλιανὸς ἔν τινι τῶν αὐτοῦ λόγων γράφει, ὅτι τὸ τῶν Γετῶν ἔθνος, τὸ πώποτε μαχιμώτατον, διά τε τὴν ἀνδρείαν, καὶ διὰ τὸν Ζάμολξιν ὃν τιμῶσιν. οὐ γὰρ ἀποθνήσκειν ἀλλὰ μετοικίζεσθαι νομίζοντες, ἑτοιμότερον θνήσκουσιν, ἢ τὰς ἀποδημίας ὑπομένουσι. καὶ Ηρόδοτος δὲ ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, διὰ τὸν ῥηθέντα γόητα Ζάμολξιν, ὃν καὶ μαθητεῦσαι αὐτὸς τῷ Πυθαγόρᾳ φησίν. ἱστορεῖ δὲ καὶ ἀνδρειοτάτους Θρᾳκῶν τοὺς Γέτας, καὶ δικαιοτάτους. λέγει δὲ καὶ ὅτι εἷλεν αὐτοὺς ὁ Δαρεῖος, ὅτε, σχεδίᾳ διαβὰς ἐκ τῆς Ασίας, ἐπορεύετο διὰ τῆς Θρᾴκης.

1. Οτι τοὺς Δάκας, Δάους ἐκάλουν τινές. φησὶ δὲ καὶ ὁ Γεωγράφος, ὅτι οἱ Δάκαι, Δάοι ποτὲ ὠνομάζοντο. ὁ δὲ Ηρόδοτος Νομαδικὸν Περσικὸν γένος τοὺς Δάους λέγει, καθὰ καὶ τοὺς Μάρδους, καὶ ἄλλους τινάς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, καὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Βορυσθένους φησὶ τὴν Δακίαν διήκειν. περὶ οὗ Βορυσθένους κατωτέρω ῥηθήσεται. λέγει δὲ καὶ ὅτι παρὰ τοῖς Αττικοῖς ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ τῶν Αττικῶν ὀνόματα δούλων, Δάοι καὶ Γέται. φέρεται δὲ ἱστορία, καὶ νοτιωτέρους τοῦ Ιστρου τοὺς Δάκας εἶναι. φασὶ γὰρ ὅτι Αὐρηλιανὸς τοὺς περὶ τὴν Δακίαν ἀπῳκισμένους Ρωμαίους ἐκεῖθεν ἐξαγαγὼν, διὰ τοὺς ἐν περαίᾳ τοῦ Ιστρου κινδύνους, ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν.

2. Οτι Αλανὸς ὄρος Σαρματίας, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος οἱ Αλανοὶ ἔοικεν ὀνομάζεσθαι· οὓς καὶ ἀλκήεντας ὁ Διονύσιος καὶ πολυΐππους καλεῖ.

3. Οτι ὁ Αχιλλέως δρόμος, ὃν οἱ Ταῦροι τὸ ἔθνος ναίουσιν, αὐλών τίς ἐστι στενὸς ὁμοῦ καὶ δολιχὸς, καὶ κατὰ τὸν Γεωγράφον Χερρόνησος ἀλιτενὴς, οἷά τις ταινία, ἤτοι φασκία, μῆκος ὅσον χιλίων σταδίων ἐπὶ τὴν ἕω, ἀμμώδης, πλάτος δὲ δύο σταδίων τὸ μέγιστον. τοῦτον τὸν δρόμον ὁ Ελλάνικος Αχιλλέα περιῆλθε, μεταδιώκοντα τὴν τοῦ Αγαμέμνονος Ιφιγένειαν, ἐξ Αὐλίδος ἀναρπασθεῖσαν εἰς Σκυθίαν, ὁπηνίκα ἔλαφον ἡ Αρτεμις εἰς θυσίαν ἀντέδωκεν· ἔνθα καὶ μείνας πολὺν χρόνον ὁ Αχιλλεὺς, καθὰ δοκεῖ καὶ τῷ Λυκόφρονι, ἀφῆκε τῷ τόπῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ κλῆσιν. ὅτι δὲ προηγγυημένη ἦν τῷ Αχιλλεῖ ἡ Ιφιγένεια, καθωμίληται. ἄλλοι δέ φασιν ἕτερον εἶναι τοῦτον τὸν Αχιλλέα παρὰ Σκύθαις, βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ιφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ, καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων· ἐξ οὗ ὁ τόπος, Αχίλλειον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Αλκαῖον, λέγοντα, “Αχιλλεῦ ὃς τᾶς

Σκυθι-

corum immenſa tellus; & ſtrenui Alani,
que qui habitant Achillis curſum aditu difficilem,
ſtum ſimul longumq;,atq;ipſius uſque ad oſtium paludis.
hos autem porrecta eſt equis abundantium gens Alano-
Melanchlæniq; & homines qui equos mulgent, [rum,
que,Hippopodeſque, Gelonique, atque Agathyrſi:

δέσεις". ἀπὸ δὲ Ἀχιλλέως,
ος ἡ μετὰ ταῦτα ῥηθησο-
νος ἐλέγετο νῆσος, περὶ τῆς
φασὶν οἱ Σκύθαι τὴν Ἀ-
λὼ διαφαίνουσαν τὰ ἑαυ-
ἱ δὲ Ταῦροι τὸ ἔθνος ἀπὸ
φασί, καλοῦνται, διὰ τὸ
ριν ζεύξαντα βοῦν ἀρόσαι
οις νῆσος ἡ Ταυρικὴ, ἡ καὶ
γάλη καὶ ἐπίσημος· ἧς πα-
Φαναγόρεια, καὶ ἡ Ἑρμώ-
οῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται.
δὲ, Ταυροπόλος, ἀπὸ τοῦ-
ταύρων λέγεσθαι, οἷς ἔχαι-
νουσιν ἐπ᾽ αὐτῇ. οἱ μέντοι
γράφῳ Νώρικοι Ταυρί-
ιν ἔθνος παρὰ τούτους τοὺς

λάγχλαινοι λέγονται, διὰ
λαιν καὶ ζοφερὸν τῶν ἐνδυμά-
οδέτῳ δοκεῖ, ὃς καὶ ἀνθρω-
ους εἰπών, λέγει καὶ ὅτι Με-
ὸ καθύπερθεν, λίμναι, καὶ
θρώπων.
Νευροὶ ἐκλιπεῖν λέγον-
αὐτῶν χώραν ὑπὸ ὄφεων,
ἐλέγοντο εἶναι. ἔτους τρί-
ησὶν, ἅπαξ ἕκαστος τῶν Νευ-
ται ὀλίγας ἡμέρας, καὶ αὖ-
πον ἀποκαθίσταται. Ση-
ὅτι νευρὸς μετὰ τὸ γλύννημα
ι τῶν β γράφεται. Νευροὶ
οἱ καὶ Νευρῖται, διὰ τοῦ

ακλέους υἱοὶ Γελωνὸς καὶ Α-
ῶν ἔθνη βορειότερα τοῦ Ι-

στρου, οἱ Γελωνοὶ καὶ οἱ Ἀγάθυρσοι. ὑπὸ μὲν οὖν ψυχροῖς Ἀγαθύρσοις, ὡς ὁ Διονύσιός φησιν, ἀδάμας ἐστὶ παμφανόων. οἱ Γελωνοὶ δὲ, ὡς ἄλλοι φασὶ, γῆν τε ἐργάζονται, καὶ σιτοφαγοῦσι, καὶ κήπους ἔχουσιν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας οὕτω φησί· Γελωνοί, πόλις Σαρματίας, ἀπὸ Γελωνοῦ, ὃς Ἀγαθύρσου μὲν ἦν ἀδελφὸς, Ἡρακλέους δὲ υἱός. ἔστι δὲ περὶ αὐτὴν πόλις ξυλίνη μεγάλη κατὰ Ἡρόδοτον, κειμένη ἐν Βουδίνοις, ἔθνει μεγάλῳ. παρὰ τούτοις ζῶον λέγεται θαυμάσιον γίνεσθαι, τὸ μέγεθος ὅσον βοὸς, ἐοικὸς δὲ τοῦ προσώπου τύπον ἐλάφῳ, καλούμενον Τάρανδος, δυσθήρατον, διὰ τὴν μεταβολήν· μεταβάλλει γὰρ τὰς χρόας τῶν τριχῶν καθ᾽ ὃν ἂν τόπον εἴη, καὶ ἀλλοιοῦται, καθὰ καὶ ὁ χαμαιλέων καὶ ὁ πολύπους. περὶ δὲ τῶν Ἀγαθύρσων ὁ αὐτὸς λέγει· ὅτι ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου υἱοῦ Ἡρακλέους οὕτω λέγονται, ἢ ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. κλάδοι δὲ εἰσὶν οἱ θύρσοι, οὓς ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς φέρουσιν. Ἡρόδοτος δὲ οὐ μόνον Γελωνὸν καὶ Ἀγάθυρσον υἱοὺς Ἡρακλέους λέγει, ἀλλὰ καὶ Σκύθην νεώτατον καὶ γενναιότατον· οὓς ἐγέννησεν Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Σκυθῶν γῆν, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤλαυνε, μιγεὶς, φησὶν, ἐχίδνῃ μιξοπαρθένῳ, γυναικὸς μὲν τὰ ἄνω ἀπὸ γλουτῶν ἐχούσῃ, τὰ δὲ κάτω ὄφεως. λέγει δὲ τοὺς Ἀγαθύρσους ὁ αὐτὸς ἀνδρῶν ἁβροτάτους, καὶ χρυσοφόρους, καὶ ἐπίκοινον τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιουμένους· τοὺς δὲ Γελωνοὺς Ἕλληνας τὸ ἀρχαῖον εἶναί φησι γῆς ἐργάτας.

Ηχι [1] Βορυσθένεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, Κριοῦ προπάροιθε μετώπου,
Ορθὸν ἐπὶ γραμμῇ, κατεναντία Κυανεάων.
Κεῖθι καὶ Αλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ριπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὰ προχοῇσι, πεπηγότος ἐγγύθι πόντου,
Ηδυφαὴς ἤλεκτρος ἀέξεται, οἷά τις αὐγὴ
Μήνης ἀρχομένης· ἀδάμαντά τε παμφανόωντα
Εγγύθεν ἀθρήσειας ὑπὸ ψυχροῖς Αγαθύρσοις.
Ιστρου μὲν τοσσοίδε βορειότεροι γεγάασι.
Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι, καὶ [2] Νωρίκοι ἄστε' ἐρυμνά·
Παννόνιοι, [3] Μυσοί τε βορειότεροι [4] Θρηΐκων,

1. Οτι Βορυσθένης, ὁ ἐν τοῖς ποταμοῖς ᾀδόμενος, Εὐξείνῳ τὸ ὕδωρ μίσγεται κατὰ τὸ ἐκεῖ μέτωπον τοῦ κριοῦ· περὶ οὗ εἴρηται, ὀρθὸν οἷον ἐπὶ γραμμῇ, κατεναντία, ἤγουν καταντικρὺ, τῶν Κυανέων πετρῶν. ἐκεῖ δὲ ἐν τοῖς Ριπαίοις ὄρεσι Σκυθικοῖς καὶ ὁ Αλδησκος, φησὶ, καὶ ὁ Παντικάπης οἱ ποταμοὶ μορμύρουσιν· ὧν παρὰ προχοαῖς ἡδυφαὴς ἤλεκτρος μήνης ἀρχομένης αὔξεται, οἷά τις αὐγή. καὶ ὅρα ὅπως συμπαθῶς ἔχει πρὸς τὴν σελήνην ὁ τοιοῦτος ἤλεκτρος· καὶ ὅτι τὸν ἤλεκτρον ἐνταῦθα λίθον τινὰ νοητέον, καὶ οὐ κατὰ τὸ λεγόμενον τῶν αἰγείρων δάκρυον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. ὅτι δὲ ἐν τοῖς Ριπαίοις ὄρεσιν οὐδέποτε χιὼν ἐπιλείπει, προγέγραπται. ὑπὲρ δὲ ταῦτα τὰ ὄρη οἱ λεγόμενοι Υπερβόρειοι καθήκειν εἰς τὴν ἐκεῖ θάλασσαν λέγονται. ἀπὸ δὲ Παντικάπου τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἐκεῖ ὀνομάζεται Παντικάπαιον, πόλις μεγάλη, κτίσμα παιδὸς Αἰήτου, λόφος κύκλῳ περιοικούμενος, σταδίων εἴκοσι, μητρόπολις τῶν ἐκεῖ Βοσπορανῶν. Ηρόδοτος δὲ περὶ τούτων τῶν ποταμῶν φησιν, ὅτι ὁ μὲν Βορυσθένης, μέγιστος καὶ πολυαρκέστατος τῶν Σκυθικῶν ποταμῶν καὶ πίνεσθαι ἥδιστος, ῥέει καθαρὸς παρὰ θολεροῖς. πήγνυνται δὲ καὶ ἅλες παρὰ τῷ στόματι αὐτοῦ αὐτόματοι· καὶ κήτη ἀνάκανθα μεγάλα ἐς ταριχεύειν παρέχει, ἃ καλοῦσιν Αντακαίους· ὁ δὲ Παντικάπης ἀπὸ βοῤῥᾶ ῥέων, ἐν τῷ τέλει συμμίσγεται τῷ Βορυσθένει. τὸ δὲ μεταξὺ τούτων τῶν ποταμῶν νέμονται οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. δέκα δὲ, φασὶν, ἡμερῶν ὁδὸς ἀπὸ Ιστρου ἐπὶ Βορυσθένην· ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Βορυσθένους ἐπὶ τὴν Μαιῶτιν.

2. Οτι τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα Νωρίκια ἄστεα ἐρυμνὰ τινὲς δίχα τοῦ κατ' ἀρχὰς ν γράφουσι. τάχα δὲ ἀπὸ τούτων ὁ Ωρικὸς λιμήν. φησὶ γοῦν Εκαταῖος, “Μετὰ δὲ Βουθρωτὸς πόλις, μετὰ δὲ Ωρικὸς λιμήν· καὶ Απολλώνιος, Ωρικον εἰσαφικέσθαι· καὶ Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Οἱ δὲ τὸν Ωρικὸν κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται περὶ τὴν εἰσβολὴν τὴν πρὸς τὸν Αδρίαν, ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι”. τινὲς δὲ καὶ Νωρίκια γράφουσι μετὰ τοῦ ν. τὸ δὲ ἐρυμνὰ τινὲς ἐρεμνὰ γράφουσιν, ὅ ἐστι σύμφυτα καὶ δασέα, καὶ κάταλσα· ὅθεν καὶ φαίνονται μέλαινα, διὰ τὸ πολὺ τῆς σκιᾶς. διὸ καὶ παρ' Ομήρῳ ἐν τῷ, μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας, μέλαν δρυὸς τινὲς τὴν τῶν φύλλων εἶπον δασύτητα, διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν ἀποτελουμένην μελανίαν τῆς σκιᾶς.

Ubi Boryſthenis fluvii extenſa aqua
Miſcetur Euxino, Arietis ante frontem,
Recta ad lineam, è regione Cyanearum [*petrarum.*]
Illic quoque Aldeſci & Panticapæ aquæ
Riphæis in montibus ſeparatim murmurant.
Horum item juxta gurgites, glaciale prope mare,
Jucundo nitore lucens electrum naſcitur, velut quidam ſplendor
Lunæ ineuntis: adamantemque pellucentem
In propinquo videas ſub frigidis Agathyrſis.
Iſtri ſane tot [*populi*] magis boreales ſunt.
Ad auſtrum autem Gerræ, & Noriciæ urbes munitæ:
Pannonii, Myſique, magis boreales Thracibus,

ταῦτα μὲν περὶ τῶν Ὠρικίων ἐστίν.
δὲ Γεωγράφος, ἔθνος τι συνάπτων
ῖς περὶ Ἀκυληΐαν χωρίοις, Νωρί-
ους γράφει μετὰ τοῦ υ, ἄλλα τε λέγων,
ὅτι "ἐγγὺς τοῦ Ἀδριατικοῦ μυχοῦ, καὶ τῶν
κατὰ Ἀκυληΐαν τόπων, οἰκοῦσι Νωρίκων
νές"· καὶ ὅτι "κατὰ Ἀκυληΐαν ἐν Ταυρί-
κοις τοῖς Νωρικίοις χρυσεῖον εὐφυές·
ὥστε ἐπὶ δύο πόδας ἀποσύραντας τὴν ἐ-
ιπολῆς γῆν, εὐθὺς ὀρυκτὸν χρυσίον εὑ-
ίσκειν". ἔχεις οὖν τείχεα Νωρίκων τε
Ὠρίκων διαφοράν· ὡς Ὠρικοὶ μὲν ὄν-
ες, κατὰ Πολύβιον, τῶν περί που τὴν τοῦ Α-
ίου εἰσβολήν, ὅπου καὶ ὁ Ὠρικὸς λι-
ὼ καὶ ὁ Βουθρωτός· Νωρικίων δὲ τῶν
ὲς τῷ μυχῷ τοῦ αὐτοῦ κόλπου, κατὰ
τὸν Γεωγράφον, καὶ κατὰ πολλὰ τῶν ἀντι-
άφων τοῦ Διονυσίου. ἔοικε δὲ ὅτι καὶ ὁ
νύσιος Ὠρίκους οἶδεν οὓς καὶ ὁ Πολύ-
. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ περὶ τὴν Ὠ-
ίαν γῆν εἶναι τὴν τῆς Ἑλλάδος ἀρχήν,
ομένην τῇ τε Σικελικῇ θαλάσσῃ
τῇ Αἰγαίῃ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τινὲς δὲ
ῶσι καὶ ὅτι Νώρικον οἱ Φρύγες τὸν
κὸν καλοῦσι τῇ σφετέρᾳ διαλέκτῳ·
τι ὁπηνίκα Μαρσύας ἐκεῖνος ὁ μου-
ὸς ἀπεδάρη τὸ σῶμα ὑπ' Ἀπόλλω-
, ὁ ἀσκὸς κρεμασθεὶς καὶ τῷ χρόνῳ

κατενεχθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν Μίδου λεγομένην κρήνην· καὶ αὐτὴ μὲν μετεκλήθη Μαρσύας. ὁ δὲ ἀσκός, καταφερόμενος ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἁλιεῖ προσεπήχθη· καὶ Πεισίστρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, κατὰ χρησμὸν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος πόλιν κτίσας, Νώρικον προσηγόρευσεν, ὡς ἂν εἴποι τις ἀσκόν. ἐὰν δὲ Φρυγίας οὖσα ἡ τοῦ Πεισιστράτου πόλις αὕτη οὐδὲν ἔχῃ κοινὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ῥηθέντας Νωρίκους, ἀλλ' οὖν ἡ ἱστορία πρὸς πολυπειρίαν οὐκ ἄχαρις.

3. Ὅτι οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι Μυσοί, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοί. ὁ δὲ Ἀρριανὸς τῶν Εὐρωπαίων Μυσῶν ἀποίκους λέγει τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ὀλυμπηνοὺς Μυσούς· οἵτινες Μυσοὶ ὀνομάζονται ἢ ἀπὸ Μυσοῦ τοῦ Διός, ἢ ἀπὸ ἑτέρου Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γονικίας τοῦ Ὀρεσιβίου· ἢ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς μυσῆς, ἢ τοῦ μυσοῦ· ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται· ὅπερ τὴν ὀξύην δηλοῖ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, ὡς καὶ ὁ Γεωγράφος φησίν. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Μυσούς, Λυδῶν ἀποίκους λέγει, Ὀλυμπηνοὺς καλουμένους, ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου τοῦ Ἀσιανοῦ.

4. Ὅτι Θρᾷκες οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοί, κατὰ τὴν τοῦ Ἀρριανοῦ ἱστο-

Αὐτοί τε [1] Θρήικες, ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ πλευρῇσι Προποντίδος ἀμφιτρίτης,
Οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάρροον, οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῆς
Αἰγαίης βαθὺ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Ἔνθα μελισσοβότοιο κατὰ σκοπιὰς [2] Παλλήνης
Φύεται ἀστέριος καλὸς λίθος, οἷά τις ἀστὴρ
Μαρμαίρων, λυχνίς τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοίη.
Ἴστρον μὲν ποταμὸν τόσοι περιναιετάουσι.
Φράζεο δ' Εὐρώπης λοιπὸν πόρον, [3] ὅς τ' ἐπὶ τρισσὴν
Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ· τὴν μὲν Ἰβήρων,
Τὴν δὲ Πανελλήνων, τὴν δ' ἐσθλῶν Αὐσονιήων.

ρίαν, λέγοντες, ὥσπερ Φρύγας καὶ Μυσούς, οὕτω δὴ καὶ Θρᾷκας ἐξ Εὐρώπης διαβῆναι εἰς Ἀσίαν, μετὰ Πατάρου τινὸς ἡγεμόνος, ὅτε οἱ Κιμμέριοι τὴν Ἀσίαν κατέτρεχον· οὓς ἐκβαλόντες ἐκ Βιθυνίας οἱ Θρᾷκες ᾤκησαν αὐτοί· καὶ τάχα ἐκ τῶν τοιούτων Θρᾳκῶν πλατυνθέντων καὶ τὸ νῦν λεγόμενον Θρᾳκήσιον τὴν κλῆσιν εὕρηκεν. ὁ δ' αὐτὸς Ἀρριανὸς καὶ Θρᾴκην τινὰ ἱστορεῖ νύμφην σοφὴν ἀμφὶ ἐπῳδάς τε καὶ φάρμακα, οἵαν τὰ μὲν ἑλκύσαι τῶν παθημάτων φαρμάκοις, τὰ δὲ ἐργάσασθαι. ὁποία τις καὶ ἡ Μήδεια ἱστόρηται, καὶ ἡ Ἀγαμήδη, καὶ ἡ θρυλλουμένη Κίρκη. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς Θρᾴκης δοκεῖ ὀνομάσθαι ἡ χώρα, Πέρκη ποτὲ καλουμένη. ὁ αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι ἔθος ἦν Θρᾳξὶ πολλὰς ἔχειν γυναῖκας, ὡς ἂν ἐκ πολλῶν πολλοὺς ἔχοιεν παῖδας· καὶ τὸ ἔθος αὐτοῖς γενέσθαι φησὶν ἀπὸ βασιλέως αὐτῶν Δολόγκου, ᾧ παῖδες πολλοὶ ἐκ πολλῶν γυναικῶν ἐγένοντο. Ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ καὶ ὑπὸ τῷ Κροίσῳ Θρᾷκας εἶναί τινας, λέγων ὅτι ὁ Κροῖσος κατεστρέψατο Χάλυβας, Παφλαγόνας, Θρᾷκας, Θυνούς, Βιθυνούς, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ Ξενοφῶν δὲ οἶδεν Ἀσιανήν τινα Θρᾴκην, ἀρξαμένην ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου, μέχρις Ἡρακλείας, ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσπλέοντι. ἱστορεῖ δέ τις ἱερὰ καὶ περὶ τὰ τῆς Λιβύης που νέα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρειαν Θρᾴκην τινὰ ὀρεινὴν φησίν, ἐν ᾗ καὶ ὑσκηνὴν ἱστορεῖ γίνεσθαι περιέχουσαν. λέγεται δὲ ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι Θρᾷκες στίζονται, κρίνοντες εὐγενὲς μὲν τὸ ἐστίχθαι, ἀγενὲς δὲ τὸ ἄστικτον· καὶ κάλλιον μὲν τὸ ἀργεῖν, ἀτιμότατον δὲ τὸ ἐργάζεσθαι τὴν γῆν· κάλλιστον δὲ τὸ λῃστεύειν, καὶ ἀπὸ πολέμου ζῆν. ὅτι δὲ τὸ Θρᾷξ περισπᾶται, καὶ ὅτι ὡς συναιρεθὲν ἔχει τὴν τοῦ τόνου περίκλασιν, πρόδηλόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὴν τῆς λέξεως συναίρεσιν τό, τε Θρήϊκες, καὶ τὸ Θρηΐκιον στόμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ὥστε συναιρεῖσθαι τὸ Θρᾷξ, ἀπὸ τοῦ Θρᾴϊξ βαρυτόνως ὀνόματος.

1. Ὅτι τοὺς Θρᾷκας γαῖαν εἰπὼν ἔχειν ἀπείρονα, ἑρμηνεύει σαφῶς τὸ ἀπείρονα. καί φησιν, οἱ μὲν ἐπὶ πλευραῖς Προποντίδος εἰσὶ θαλάσσης, οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάρροον, οἱ δὲ περὶ τὸ βαθὺ κῦμα τῆς Αἰγαίας θαλάσσης. διὸ καὶ Ἡρόδοτος λέγει τοὺς Θρᾷκας ἔθνος μέγιστον, μετὰ τοὺς Ἰνδούς. ἦν δ' ἄν, φησί, καὶ ἄμαχον καὶ κράτιστον, εἰ ὑπὸ ἑνὸς ἐπείθετο ἄρχοντι, ἢ ἐφρόνει κατὰ τὸ αὐτό. καὶ τάχα διὰ τὸ οὕτω πολυτενὲς τῆς χώρας καὶ περιφανὲς ἰδίασεν αὐτὴν τῆς Εὐρώπης Οὐιστουστιανήν, ὡς προείρηται

*

καλουμένη

Ipſique Thraces, immenſam terram habentes.
Hi quidem ad latera Propontici maris, [ipſius
Illi vero ſuper Helleſpontum citifluum, reliqui autem ſuper
Ægæi profundam undam multiſoni maris:
Ubi apes educantis in montibus [*ſcopulis*] Pallenæ
Naſcitur aſterius pulcher lapis, ceu quædam ſtella
Splendens, & lychnis flammæ ignis omnino ſimilis.
Iſtrum quidem fluvium tot [*populi*] circumaccolunt.
Conſidera autem Europæ reliquum tractum, qui in triplicem
Extentus eſt crepidinem ad orientem: unam quidẽ, Iberorum;
Alteram vero, Græcorum; aliam autem, fortium Auſoniorum.

λούμενοι δέ ποτε Βρίγες, οὗτοι μετοικήσαντες εἰς Ἀσίαν, μετέπεσον εἰς τὸ τῶν ρυγῶν ὄνομα. ἀγάρροον δὲ τὸν Ἑλλήσποντον λέγει, διὰ τὸ κατάρρουν εἶναι φόδρα· διὸ καὶ ποταμὸν αὐτὸν ἁλμυρὸν Ξέρξης ἐξυβρίζων ὠνόμασεν.

2. Ὅτι Παλλήνη καὶ ὄρος ἐστὶ, καὶ πόλις Θρᾳκική. ταύτην μελισσόβοτον ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ, ἤτοι πολλὰς μελίσσας τρέφουσαν· περὶ ἣν φύεται, φησὶν, τέριος καλὸς λίθος, μαρμαίρων οἷά ἀστὴρ, καὶ λυχνὶς πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοία· διὸ καὶ λυχνίτης ὁ λίθος γεται. οἱ δὲ καὶ σεληνίτην καλοῦσι τὸν τοῦτον λίθον, ἐπειδὴ συμπαθῶς, φασὶν, πρὸς τὴν σελήνην· ὡς καὶ ὁ Βορυσθενίτης ἤλεκτρος, καθὰ καὶ προϊστόρηται, συμφθίνει τε αὐτῇ καὶ συναύξει. τὸ υχνίς, τινὲς καὶ βαρύνουσι, καὶ ἀρσενικὸν ῇ λέγουσιν ὄνομα, γράφοντες, λύχνις ρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοῖος. ἄλλοι δὲ ὶ Παλλήνης οὕτω φασί· Παλλήνη ις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Τιθῶνος. ἔστι δὲ Παλλήνη καὶ χέρσος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ άντων, οὓς Ἡρακλῆς μισανθρώπους ρηκὰς καταπολέμησεν· ὅτι καὶ βρονταί τινες καὶ πρηστῆρες συνέπεσον. διὸ καὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συναίρεσθαι, καὶ καταφλέξαι τοὺς κακούς· καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. ἀπὸ τούτων τῶν τόπων Παλλήνιδα τὴν Πρωτέως θυγατέρα ἐκάλεσεν ὁ Διονύσιος, ἔνθα περὶ Ἀλεξανδρείας ἔλεγεν. οἴονται δέ τινες Παλλήνην λέγεσθαι τὴν τῆς Κασσανδρείας χερρόνησον, τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴν παρακειμένην. ἔνθα πού καὶ τόπος τις κατὰ παραφθορὰν Τοράνη λεγόμενος, ὁμωνύμως, ὡς ἔοικε, Τοράνῃ τῇ τοῦ Θρᾳκικοῦ Πρωτέως θυγατρὶ, κατὰ Λυκόφρονα.

3. Ὅτι τὰ κυριώτερα τῆς Εὐρώπης περιηγησάμενος, ἤγουν τοὺς ἕως καὶ εἰς τὸν βόρειον ὠκεανὸν διήκοντας Ἴβηρας, καὶ τοὺς Πυρρηναίους, καὶ τοὺς Βρεττανούς, καὶ τοὺς Γερμανούς, καὶ τοὺς ἑκατέρωθεν τοῦ Ἴστρου, καὶ αὐτοὺς δὴ τοὺς Θρᾷκας, ἀφῆκεν ἡμᾶς νοεῖν τὴν ἐπίλοιπον Εὐρώπην καταγεγραμμένην τριγωνοειδῶς, πλευραῖς τρισί· μιᾷ μὲν δυτικῇ, τῇ τῶν Ἰβήρων· ἑτέρᾳ δὲ ἀπ' ἐναντίας, τῇ τῶν Ἑλλήνων· τρίτῃ δὲ, τῇ τῶν Αὐσόνων· ἀπὸ τριῶν ἐθνῶν ἐνδοξοτάτων χαρακτηρίσας καὶ ὀνομάσας τὰς τοιαύτας πλευράς. καὶ ὅρα ὅπως εὐμεθόδως καὶ εὐπεριορίστως περιηγεῖται καὶ σαφῶς, καὶ οὐκ ἀφίησι συγχεῖσθαι τὸν ἀκροατὴν πλανώμενον περὶ τὴν ἀπειρίαν.

Ἀλλ' ἤτοι [1] πυμάτη μὲν ἀγαυῶν ἐστιν Ἰβήρων,
Γείτων ὠκεανοῖο πρὸς ἑσπέρου. ἐν δέ οἱ ἄκρη
Στηλάων Ἀλύβη κεῖται μία. τῆς δ' ὑπένερθε
Ταρτησσὸς [2] χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρό
Κέμψοί θ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα [3] Πυῤῥηναῖον.
Μέσση δ' ἀμφοτέρων παραπέπταται Αὐσονὶς α
Πουλυτενής· [4] τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τέμ
Ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμμένον, (οὐκ ἂν ἐκεῖν
Ἴδρις μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης)
Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον· ἐκ δὲ Βορείης
Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λή
Πολλὰ δέ οἱ φῦλ' ἀμφί· τά τοι ῥέα πάντ' ἀγορε
Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρηΐτιδος ἐκ Βορέαο.
Τυῤῥηνοὶ μὲν [5] πρῶτ', [6] ἐπὶ δέ σφισι φῦλα Πελ

---

1. Ὅτι ἡ Ἑσπερία, κρηπὶς τῆς γῆς τῶν Ἰβήρων, γείτων ἐστὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἔνθα καὶ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἡ Ἀλύβη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. περὶ δὲ τῶν Ἰβήρων προγέγραπται ὅσα ἔδει. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ κρηπῖδας ἔφη τὰς προῤῥηθείσας τελευταίας πλευράς, ὡς εἴ τις εἴποι βάσεις, διὰ τὸ ἐκεῖστην τῶν τελῶν εἰς βάσιν δύνασθαι λογισθῆναι. κρηπὶς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπί τε θεμελίου καὶ ἑτέρων τινῶν. προϊὼν δὲ καὶ ῥίζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τελευταίου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

2. Ὅτι κάτωθεν τῆς ῥηθείσης Ἀλύβης, πόλις ὀλβία Ἰβηρικὴ ἡ Ταρτησσὸς, ἣν καὶ χαρίεσσαν λέγει, καὶ ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν, ἤγουν πλουσίων. φασὶ δὲ Βαῖτιν εἶναι ποταμὸν Ἰβηρίας, δύο ἐκβολὰς ἔχοντα, ὧν μέσην ἱδρύσθαι ὡς ἐπὶ νήσου τὴν τοιαύτην Ταρτησσὸν, οὕτω κληθεῖσαν διὰ τὸ καὶ τὸν Βαῖτιν Ταρτησσὸν καλεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ταύτης καὶ ὁ Κωμικὸς μέμνηται ἐν Βατράχοις, ὅτε λέγει Ταρτησίαν μύραιναν, παίζων καὶ ἐκφοβῶν τὸν ἀκροατὴν τῷ ἐ τὸν δὲ Ταρτησσὸν ποταμὸν κασ ἐκεῖ καταφέρειν ἱστόρηται.

3. Ὅτι Πυρήνη μέγιστον ὄρ πόδα οἱ Κέμψοι τὸ ἔθνος Πυρήνη τὰς ἀρχὰς ἀπὸ τοῦ βο νοῦ, καὶ διήκει ἕως εἰς τὴν ἑα λασσαν, καὶ διορίζει Κελτοὺς ρας. ἡ δ' αὐτὴ οὐ μόνον Πυῤῥ περιείρηται, ὄρος, ἀλλὰ καὶ π ὄρη Πυῤῥηναῖα λέγεται. οὕτω Ἄλπεις, καὶ τὸ Ἐρκύνιον διαφ ἀριθμῷ.

4. Ὅτι τὴν Αὐσονίδα πο μέσην τέμνει τὸ Ἀπέννινον ἢ Ἀπ ἐξ Ἄλπεως ἐρχόμενον, καὶ τε τὴν Σικελικὴν πορθμίδα, ὅ Σικελικὸν πορθμὸν, ὡς καὶ ἀλ ται, περὶ τὴν Λευκοπέτραν Ῥηγίνη χώρᾳ. ὄρθιον δὲ, φησ τοιοῦτον ὄρος, οἷά που ἐκ στάθ μένον, ἤγουν τεταμένον εἰς ὥσπερ διὰ στάθμης· ἥτις ἐστὶ χ τονικὴ ἀπορθοῦσα τὰ ξύλα. τείνει ποιητικῶς εἰς ὑπερβολὴν

Verum ultima quidem illuſtrium eſt Iberorum,
335 Vicina Oceano ab occaſu. in ea autem promontorium
Columnarum [*Herculis*] Alyba ſita eſt una. hanc vero ſubter
Tarteſſus amœna, divitiis affluentium ſolum hominum;
Cempſique, qui degunt ſub pede Pyrenæo.
Media autem ambarum panditur Auſonia tellus,
340 Longe extenta; quam quidem mediam mons bifariam ſecat
Rectus, velut ab amuſſi directus, (non illum
Peritus reprehendere poſſet doctæ miniſter Palladis)
Quem Apenninum vocant: è ſeptentrionali vero
Alpi incipiens, Siculo in freto deſinit. [recenſebo,
345 Multæ autem illi gentes utrinque ſunt: quas tibi facile omnes
Orſus à latere occidentali à borea.
Tyrrheni quidem primum, poſt hos autem gentes Pelaſgorum,

καί φησιν οὕτως ἰθυτενὲς εἶναι τὸ ὄρος, ὡς οὐκ ἂν οὐδὲ τέκτων μωμήσηται σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης. δῆλον δὲ πάντως ἐκ Ἀθηνᾶς, ἤγουν φρονήσεως, ὑπουργοὺς ἡ ποίησις οἶδε τοὺς τέκτονας. ἡ δὲ ῥηθεῖσα Ῥηγίνη χώρα, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ῥηγίου τῆς πόλεως λέγεται, κτίσματος Χαλκιδικοῦ. αὐτὸ δὲ τὸ Ῥήγιον οὕτω καλεῖται, ἢ παρὰ τὴν ῥῆξιν, ὡς ἀποῤῥαγείσης τῆς Σικελίας ἐκ τῆς ἐκεῖσε ἠπείρου ὑπὸ σεισμοῦ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· καθὰ καὶ ἡ Προχύτη νῆσος, καὶ αἱ Πιθηκοῦσαι, καὶ αἱ λεγόμεναι Σειρῆνες νῆσοι τρεῖς, ἠπείρου ἀποσπάσματα λέγονται. ἢ Ῥήγιον εἴρηται, ὡς ἂν εἴποι τις βασίλειον (Ῥῆγες γὰρ καὶ Ῥέγες, οἱ βασιλεῖς) τῶν Σαυνιτῶν οὕτω καλεσάντων αὐτὸ, δι' ἐπιφάνειαν τῆς πόλεως. τούτου πρὸς ἕω ἄκρα τις Λευκοπέτρα, ὡς εἴρηται, λεγομένη ἀπὸ τῆς χρόας, ἐν πεντήκοντα σταδίοις· ὅπου λήγει τὸ Ἀπέννιον ὄρος, ὡς ἐῤῥέθη. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ Ἄλπις πληθύνεται, οὕτω καὶ τὸ Ἀπέννιον. Ἀπέννια ὄρη πληθυντικῶς λέγεται.

5. Ὅτι Τυῤῥηνοὶ, οἱ καὶ Τροῦσκοι λεγόμενοι καὶ Τοῦσκοι παρὰ Ῥωμαίοις, ἔθνος λῃστρικὸν, καὶ ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον, βόρειοι κεῖνται ἐκ τῆς ζεφυρίτιδος τοῦ Ἀπεννίου ὄρους πλευρᾶς. καλοῦνται δὲ Τυῤῥηνοὶ, ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ Λυδοῦ, υἱοῦ Ἄτυος, ᾧ πολὺν λαὸν ὁ πατὴρ συστήσας ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐξέστειλεν· ἀφ' οὗ ἡ χώρα Τυῤῥηνία ἐκλήθη, ιβ'. πόλεις κτίσαντος, αἷς οἰκιστὴν ἐπέστησε Τάρκωνα, οὗ καὶ Λυκόφρων μέμνηται· ὃν διὰ τὴν ἐκ παίδων σύνεσιν, πολιὸν γεγενῆσθαί φασιν, ἀφ' οὗ καὶ πόλις Ταρκωνία. καὶ τὸν Τρωϊκὸν δὲ Κύκνον, διὰ τοιοῦτον λόγον τινὰ, ἐκ γενετῆς οἱ παλαιοὶ πολιὸν γενέσθαι φασὶ, καὶ οὐ μόνον διὰ λευκότητα σαρκῶν καὶ τριχῶν.

6. Ὅτι ἐπὶ Τυῤῥηνοῖς εἰσι Πελασγοὶ, οἳ διὰ πενίαν σποράδες μετοικοῦντες ἦλθόν ποτε καὶ ἐκεῖ, μακρὰν ἀπὸ τῆς κατὰ Ἀρκαδίαν Κυλλήνης, καὶ ᾤκησαν, Εὐάνδρου τινὸς ἡγησαμένου τῆς ἀποικίας αὐτοῖς· ὃς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρκαδίας Ἀγαμήδους τοῦ Στυμφαλίου, θεοφορήτῳ μητρὶ, φασὶ, πεισθεὶς, καὶ λαὸν ἀγείρας καὶ ἐλθὼν ἐκεῖ, κατέπαυσε, τῷ Πανὶ ναὸν ἱδρύσας, καὶ λόφον ὀχυρωσάμενος, ὃν Παλλάντιον ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Πάλλαντος,

Οἵ ποτε Κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
Αὐτόθι νήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι.
Τοῖς δ' ἔπι [1] μέρμερον ἔθνος ἀγαυῶν ἐστι Λα[illegible]
Γαῖαν ναιετάοντες ἐπήρατον· ἧς διὰ μέ[illegible]
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόο[illegible]
Θύμβρις ἐϋρρείτης ποταμῶν βασιλεύ[illegible]
Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδ[illegible]
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον [illegible]
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθ[illegible]
Τῇ δ' ἔπι [2] Καμπανῶν λιπαρὸν πέδο[illegible]
Ἀγνῆς [3] Παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸ[illegible]

λαντος, τοῦ καὶ ἐπ' ἄκρου τοῦ λόφου θάψαντος αὐτὸν θανόντα, καὶ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντος ἀπὸ τῶν τοῦ Γηρυόνου ἐπανιόντα βοῶν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς βασιλεῖ πρέποντας τόπους οὕτω καλοῦσι παλάτια, καθ' ὑφαίρεσιν ἀμεταβόλων τοῦ τε λ καὶ τοῦ ν. ὅτι δὲ, ὡς εἴρηται, σποράδες εἰσὶν οἱ Πελασγοὶ τεθρύλληται, ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν Τρωάδι Κίλικες, κατὰ τὸν Ποιητὴν, ὁμόρους ἔχουσι Πελασγούς. ἐρρέθη δὲ καὶ ἡ Λέσβος ποτὲ Πελασγία. καὶ Δωδωναῖος δέ ἐστι Ζεὺς Πελασγικὸς, παρὰ τῷ Ποιητῇ. γεγόνασι δὲ καὶ Κρήτης ἔποικοι Πελασγοὶ, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς πρὸς Πηνελόπην λόγοις ἐμφαίνει. καὶ ἡ Λῆμνος δέ ποτε ᾠκεῖτο ὑπὸ Πελασγῶν, ἐξ ὧν Λήμνια παροιμιάζονται κακὰ διὰ τοὺς φόνους οὓς ἐποίησαν, γυναῖκάς τε κτείναντες αἰχμαλώτους ἀδίκως, καὶ παῖδας οὓς ἐξ αὐτῶν ἐπεκνοποιήσαντο. καὶ περὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ δὲ Ἀχαΐαν ἦσαν Πελασγοὶ, καὶ Αἰολικοὶ περὶ τὴν Ἀσίαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. Εὐριπίδης δὲ καὶ τοὺς Ἀργείους Πελασγοὺς οἶδεν, εἰπὼν,

Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δ' ὕστερον.

Ἡρόδοτος δὲ οὐ μόνον περὶ τὴν Λῆμνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν Ἴμβρον οἰκῆσαι λέγει Πελασγούς. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις τεῖχος Πελασγικὸν, ἤτοι Πελαργικὸν, ὡς ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν ταῖς Ὄρνισιν, οἷα τῶν Πελασγῶν, φησὶ, μ[illegible] κοῖς καὶ Πελαργῶν, πλάνητες γὰρ ἦσαν ὀρνέων ὅποι τύχοι [illegible] Πηνειὸν δὲ καὶ Θερμ[illegible] Πελασγικὸν Ἄργος ἐ[illegible] ὡς ἐκεῖ ἐπαρξάντων [illegible] Ἀρκαδίας γενέσθαι τ[illegible] καὶ ἀνωτέρω ἐρρέθη, στρα[illegible] βίον, κἀντεῦθεν ἐπα[illegible] λέγονται δέ τινες τῶν λαοσοκρατῆσαι γενναῖ[illegible]

1. Ὅτι μετὰ Τυρρηνοὺ[illegible] τὸ τῶν ἀγαυῶν Λατίνων ὅ ἐστι φροντιστικὸν, συνετικόν· ἢ τὸ πολλὰ μερμηρίζειν, τοῖς ὑπεναντίοις ἀντ[illegible] ἀνδρείαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ Λατῖνοι· διὸ καὶ ἐπάγει κατὰ σχῆμα πρὸς πληθυντικὴν σύνταξιν, ναιετάοντες ἐπήρατον, δι' ἧς [illegible]βρις ὁ ποταμὸς (ὁ καὶ Τίβερις) ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥέον ὡς ἀ[illegible] ἐφ' οἷς ἐπαναλαβὼν συνήθως, Θύμβρις ποταμῶν βασιλεύ[illegible] λων, ὡς διὰ τὸ βασιλίδος ῥεῖν. Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμ[illegible] δίχα Ῥώμην· (διὰ μέσης γὰρ τῆς ῥέει ὁ Θύμβρις, ὡς καὶ ὁ Κύδνο[illegible]

Οἵ ποτε Κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
Αὐτόθι νήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι.
Τοῖς δ' ἔπι [1] μέρμερον ἔθνος ἀγαυῶν ἐστι Λα
Γαῖαν ναιετάοντες ἐπήρατον· ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα
Θύμβρις ἐϋρρείτης ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλ
Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμ
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.
Τῇ δ' ἔπι [2] Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον· ἧχι μ
Ἁγνῆς [3] Παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλ

λαντος, τοῦ καὶ ἐπ' ἄκρου τοῦ λόφου θάψαντος αὐτὸν θανόντα, καὶ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντος ἀπὸ τῶν τοῦ Γηρυόνου ἐπανιόντα βοῶν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς βασιλεῖ πρέποντας τόπους οὕτω καλοῦσι παλάτια, καθ' ὑφαίρεσιν ἀμεταβόλων τοῦ τε λ καὶ τοῦ ν. ὅτι δέ, ὡς εἴρηται, σποράδες εἰσὶν οἱ Πελασγοὶ τεθρύλληται, ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν Τρωάδι Κίλικες, κατὰ τὸν Ποιητήν, ὁμόρους ἔχουσι Πελασγούς. ἐρρέθη δὲ καὶ ἡ Λέσβος ποτὲ Πελασγία. καὶ Δωδωναῖος δέ ἐστι Ζεὺς Πελασγικός, παρὰ τῷ Ποιητῇ. γεγόνασι δὲ καὶ Κρήτης ἔποικοι Πελασγοί, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς πρὸς Πηνελόπην λόγοις ἐμφαίνει. καὶ ἡ Λῆμνος δέ ποτε ᾠκεῖτο ὑπὸ Πελασγῶν, ἐξ ὧν Λήμνια παροιμιάζονται κακά· διὰ τοὺς φόνους οὓς ἐποίησαν, γυναῖκάς τε κτείναντες αἰχμαλώτους ἀδίκως, καὶ παῖδας οὓς ἐξ αὐτῶν ἐπεκνοποιήσαντο. καὶ περὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ δὲ Ἀχαΐαν ἦσαν Πελασγοί, καὶ Αἰολικοὶ περὶ τὴν Ἀσίαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. Εὐριπίδης δὲ καὶ τοὺς Ἀργείους Πελασγοὺς οἶδεν, εἰπών,

Πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δεύτερον.

Ἡρόδοτος δὲ οὐ μόνον περὶ τὴν Λῆμνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν Ἴμβρον οἰκῆσαι λέγει Πελασγούς. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις τεῖχος Πελασγικόν, ἤτοι Πελαργικόν, ὡς ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν τοῖς Ὄρνισιν, οἷα τῶν Πελασγῶν, φησί, καλουμένω
ἠθοῖς καὶ Πελαργῶν, διὰ τὸ
πλάνητες γὰρ ἦσαν δίκη τινῶ
ὀρνέων ὅποι τύχοι ἐπιφοιτῶ
Πηνειὸν δὲ καὶ Θερμοπύλα
Πελασγικὸν Ἄργος ἐλέχθη
ὡς ἐκεῖ ἐπαρξάντων. φασ
Ἀρχιδάμας γενέσθαι τοὺς Πε
καὶ ἀνωτέρω ἐρρέθη, στρατιωτι
βιον, κἀντεῦθεν ἐπιφανεῖς
λέγονται δέ τινες τῶν Πελ
λασσοκρατῆσαι γενναίως ἐπ

1. Ὅτι μετὰ Τυρρηνοὺς κ
τὸ τῶν ἀγαυῶν Λατίνων μέρ
ὅ ἐστι φροντιστικόν, συνετόν,
κόν· ἢ τὸ πολλὰ μερμερίζει
τίζειν, τοῖς ὑπεναντίοις αἴτιο
ἀνδρείαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Λ
περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντ
τῖνοι· διὸ καὶ ἐπάγει κατὰ σχῆμ
πρὸς πληθυντικὴν σύνταξιν,
ναιετάοντες ἐπήρατον, δι' ἧς
βρις ὁ ποταμὸς (ὁ καὶ Τι
σόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς
ἐφ' οἷς ἐπαναλαβὼν συνήθ
Θύμβρις ποταμῶν βασιλε
λων, ὡς διὰ τὸ βασιλίδος
Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀπο
δίχα Ῥώμην· (διὰ μέσης γ
ῥέει ὁ Θύμβρις, ὡς καὶ ὁ Κύ

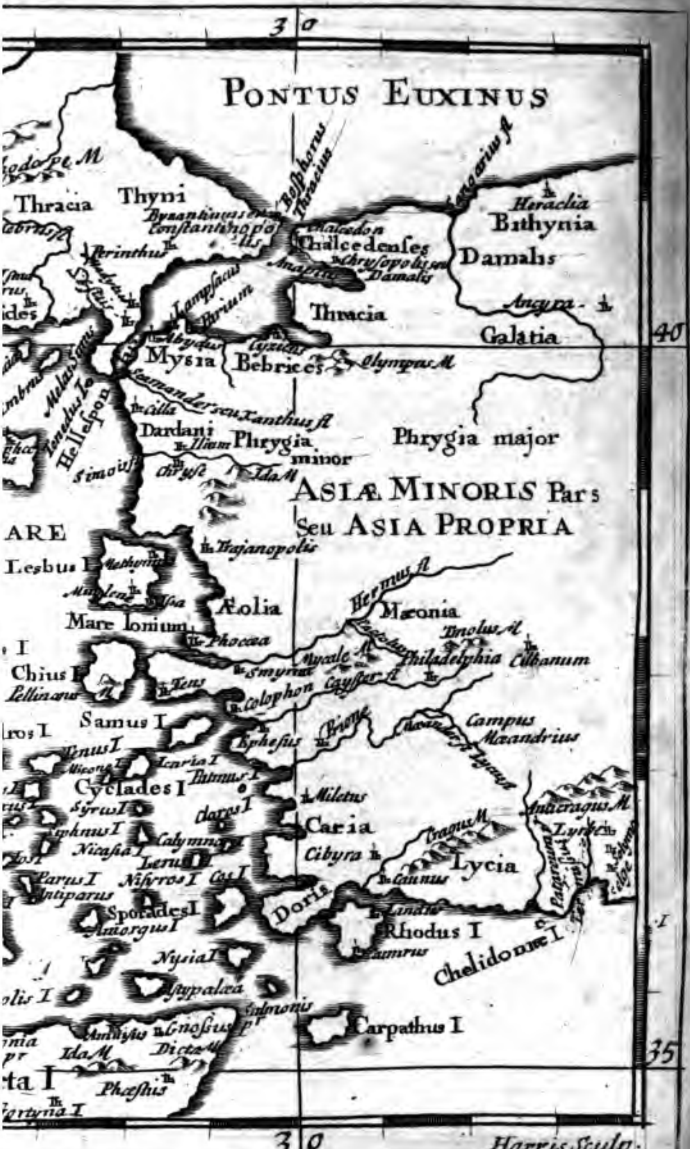
30
Pontus Euxinus
Bosphorus Thracius
Sangarius fl
Heraclia
Bithynia
Rhodope M
Thracia
Thyni
Byzantium seu Constantinopolis
Chalcedon
Chalcedenses
Chrysopolis seu Damalis
Damalis
Perinthus
Lampsacus
Parium
Thracia
Angyra
Galatia
Abydus
Cyzicus
Mysia
Bebrices
Olympus M
Melas Sinus
Imbrus
Tenedus I
Hellespon
Scamander seu Xanthus fl
Cilla
Dardani
Ilium
Phrygia minor
Phrygia major
Simois fl
Chrysa
Ida M
Asiæ Minoris Pars Seu Asia Propria
Mare
Lesbus I
Methymna
Mitylene
Trajanopolis
Hermus fl
Æolia
Mæonia
Mare Ionium
Tmolus M
Phocæa
Pactolus
Philadelphia
Cibanum
Chius I
Pellinæus M
Mycale M
Smyrna
Teus
Colophon
Cayster fl
Samus I
Priene
Ephesus
Mæander fl
Campus Mæandrius
Lycus fl
Tenus I
Micone I
Icaria I
Patmus I
Cyclades I
Syrus I
Claros I
Miletus
Caria
Siphnus I
Calymna I
Nicasia I
Lerus I
Cibyra
Cragus M
Anticragus M
Lycia
Paros I
Antiparus
Nisyros I
Cos I
Caunus
Sporades I
Amorgus I
Doris
Lindus
Rhodus I
Camirus
Chelidoniæ I
Patara
Nysia I
Astypalæa
Salmonis pr
Carpathus I
Gnossus
Ida M
Dicta M
Creta I
Phæstus
Gortyna I
40
35
30
Harris Sculp.

Qui quondam è Cyllene in occiduum mare profecti,
Illic habitarunt cum viris Tyrrhenis.
0 Poſt hos autem ſagax gens illuſtrium eſt Latinorum,
Terram incolentes amabilem : quam per mediam
Thymbris tractus limpidum fluentum in mare mittit ;
Thymbris pulchrifluus fluviorum maxime regalis aliorum,
Thymbris qui amabilem ſecat duas in partes Romam,
5 Romam honorabilem, meorum magnam domum principum,
Matrem omnium urbium, opulentam ſedem.
Poſt hanc autem Campanorum pingue ſolum : ubi domicilium
Caſtæ Parthenopes, ſpicarum onuſtum manipulis :

ρου, καὶ διὰ τῆς Βαβυλῶνος ὁ Εὐφράτης) ἐπισημαίνεται καὶ ἑτέραν ἐπανάληψιν τὴν τῆς Ῥώμης, ἐπιμένων, καὶ ἐναγλαϊζόμενος διὰ τοὺς Ῥωμαίους τῷ ἐπαναληπτικῷ σχήματι· καὶ μετὰ τὸ, ἱμερτὴν Ῥώμην, φησὶ, Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων, μητέρα πασῶν πολίων, ἀγλαὸν, ἢ ἀφνειὸν ἔδεθλον, ἤτοι ἔδαφος. ἀνάκτων δὲ εἰπὼν, ἔδειξε, φασὶν, ἐναργῶς ὅτι οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων αὐτὸς ἦν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἤκμαζε, Νέρωνος, ἢ καὶ Αὐγούστου, κατά τινας· οὗ μεμνῆσθαι λέγεται καὶ ἐν τῷ, Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπραΰνεν ἀκωκή. τοὺς γὰρ ὑπάτους οὐκ ἐκάλουν ἄνακτας. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸν Διονύσιον, ἰδίως Λατῖνοι οἱ μετὰ τοὺς Τυῤῥηνοὺς καὶ τοὺς Πελασγοὺς ἐλέγοντο, ἐν οἷς καὶ οἱ περὶ τὴν Ῥώμην. ὅτι δὲ ἡ Ῥώμη τῆς Λατίνης χώρας ἐστὶ, καὶ ὅτι Λατίνου ὁμώνυμοί εἰσιν οἱ Λατῖνοι, ὃς Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης λέγεται· καὶ ὅτι ὁ Τίβερις, Ἀλβουλός ποτε καλούμενος, οὕτω μετεκλήθη, ὡς βασιλέως Τιβερίου ἐν αὐτῷ θανόντος, ἄλλαι τε ἱστορίαι βοῶσι, καὶ ἡ τοῦ Δίωνος. Τιβέριον δὲ ἐνταῦθα ἡ ἱστορία φησὶν οὐ τὸν μετὰ τὸν Αὔγουστον, ἀλλ' ἕτερον ἀρχαιότερον· ὃς, φασὶν, ἐν μάχῃ τελευτήσας, καὶ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος παρενεχθεὶς, ἐπώνυμον ἑαυτῷ τὸν ποταμὸν ἀφῆκε. Σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ, καὶ Σικελικός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός.

2. Ὅτι οἱ Καμπανοὶ, ὧν τὸ πέδον λιπαρὸν διὰ τὴν εὐκαρπίαν λέγει, ἀπὸ τῶν ὑποκαθημένων ἐκεῖ καμπῶν ὠνομάσθησαν, ἢ ἀπὸ Κάπυος πόλεως. ζηλωτὴ δὲ ἡ τοιαύτη γῆ δι' ἀρετὴν, καὶ διὰ τοῦτο περιμάχητος· ὥστε καὶ Φλεγραῖον ἱστορεῖται πεδίον εἶναι καὶ ἐκεῖ, καθὰ καὶ ἐν Θρᾴκῃ εἴρηται. καὶ τὰ περὶ τὴν γιγαντομαχίαν δὲ οὐ μόνον περὶ τὴν Θρᾴκην, ἀλλὰ καὶ αὐτόθι, διὰ τὸ ἐπίμαχον τῆς χώρας, μυθεύεται συμπεσεῖν. λέγεται δὲ καὶ ἡ Σικελικὴ Φλεγραία, οὐ διὰ ὁμοίαν αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τὰ ἐκεῖ πλήρη πυρὸς καὶ θερμῶν ὑδάτων εἶναι. αὐθέντης δὲ τοῖς Καμπανοῖς οὐσῶν πόλεων, ἐν μεσογείῳ ἐστὶν ἡ Καπύη, κεφαλὴ τῷ ὄντι, ὥς φησιν ὁ Γεώγραφος, κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος, γλώττῃ Λατίνων. καίτοι τινὲς ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωὸς αὐτὴν καλεῖσθαι ἠθέλησαν. ἱστορεῦνται δὲ τρυφῆσαι πολλὰ καὶ οἱ Καμπανοί.

3. Ὅτι κατὰ μὲν Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες δύο, καὶ ἀνώνυμοι· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς, καὶ ὀνόματα αὐταῖς, Παρθενόπη, Λίγεια, καὶ Λευκωσία, αἳ, παραπλεύσαντος αὐτὰς τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ

μὴ

Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.
Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρ
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.
Ἀγχι δὲ [1] Λευκανοὶ καὶ Βρέντιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.
Κεῖθεν δ᾽ ἐς βορέην [2] Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρι
Τῇ δ᾽ ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐτέεσσιν
Ἦλθον ἐπ᾽ Αὐσονίην, σφετέρης μιχθέντες ἀνάσσαις
Τῶν καὶ νῦν γένος ἐστὶν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀλήκος.
Τοὺς δὲ μέθ᾽ ἑξείης [3] Μεταπόντιοι. ἐγγύθι δὲ σφῶι

μὴ θελχθέντος οἷς ἐμελῴδουν, νικηθεῖσαι τῇ ἀθυμίᾳ κατέρριψαν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποπνιγεῖσαι ἄλλη ἀλλαχῇ ἐξεβράσθησαν. ὧν ἡ Παρθενόπη πρὸς τῇ Νεαπόλει τέθαπται, πόλει Καμπανῶν εὐδαίμονι, καὶ ἐκεῖ τετίμηται. ταύτην γὰρ πέτραν Σειρηνίδα καλεῖ, καὶ Παρθενόπης ἁγνῆς μέλαθρον, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις· ἣν καὶ ἐπαναλαβὼν φησι, Παρθενόπης, ἣν πόντος ὑπεδέξατο κόλποις, ἀποπνιγεῖσαν δηλαδή. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα πρὸς νότον ὁ Σίλαρος ῥέει ποταμός. τοῦτον ὁ Γεωγράφος Σίλαριν γράφων, λέγει ἴδιον τοῦ Σιλάριδος, ὅτι τοῦ ὕδατος ὄντος ποτίμου, τὸ καθιέμενον φυτὸν ἀπολιθοῦται, φυλάττον τὴν μορφήν. μετὰ δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου στόμα, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶν, ἐν ν΄. σταδίοις ἡ Ποσειδωνιὰς ἄκρα, ὅθεν ἐκπλέοντι νῆσος Λευκωσία ἐστὶν, ἠπείρου καὶ αὐτὴ ἀπόσπασμα, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων. ἄλλοι δὲ περὶ Παρθενόπης οὕτω λέγουσι· Παρθενόπη πολλοῖς ἀνδράσιν ἐπιβουλευθεῖσα, καὶ τὴν παρθενίαν φυλάξασα, εἶτα Μητιόχου Φρυγὸς ἐρασθεῖσα, τάς τε τρίχας ἔτεμεν, ἀκοσμίαν ἑαυτῆς καταψηφιζομένη, καὶ εἰς Καμπανοὺς ἐλθοῦσα ᾤκησε· καὶ τάχα διὰ τὴν τοιαύτην σωφροσύνην ἁγνὴν ὁ Διονύσιος τὴν Παρθενόπην ὠνόμασεν. Ἰστέον δὲ ὅτι εὐτελῶς εἰπεῖν δοκεῖ τὴν Νεάπολιν, μέλαθρον Παρθενόπης. τοι

καὶ τὸ τὴν Κύπρον, ἄστυ Ἀφροδίτη
ναι. τὸ δὲ, σταχύων βεβριθὸς ἀμα
ἀντὶ τοῦ, εὔσταχυ καὶ πολύφορον. τίν
ἀμάλλαις, ἀλλαχοῦ εἴρηται, ὅπου
ἀμαλλοδετῆρες. τὸν δὲ Σίλαρι
νύσιος Πευκεντῖνον ποταμὸν λέγ
τέσι περὶ τοὺς λεγομένους Πευ
ῥέοντα. ὅθεν καὶ σημείωσαι ὅτι ἔπικι
κεντῖνον δεῖν αὐτὸν λεχθῆναι· πλ
δὲ τὸ υ ἐν τῇ παραληγούσῃ, δι
τὴν ἀνάγκην.

1. Οἱ Λευκανοὶ καὶ Βρέντιοι,
ν, ἢ Βρέττιοι, διὰ τῶν δύο ττ, ἕως
Λευκὴν πέτραν διήκουσι, περὶ ἧς
γραπται. φασὶ δὲ ὅτι ἡ περὶ τοὺ
κανοὺς τούτους χώρα, καὶ ἡ Σικελί
γάλη ποτὲ Ἑλλὰς ὠνομάσθη, δ
τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ συχνὰς μετοικ
δὲ τῶν Λευκανῶν πόλις, Λευκανίη
τέως ἐλέγετο, ἀπὸ Λευκίου τινός.
τιοι δὲ καλοῦνται ἀπὸ Βρέττου υ
κλέους. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν οἱ
κανοὶ Βρεττίους τοὺς ἀποστάτας
σιν· ὁποῖοι, φησὶ, καὶ οὗτοι οἱ τὰ
ποιμαίνοντες, ὕστερον ὑπὸ ἀνέ
λευθεριάσαντες ἀπέστησαν.

2. Ὅτι ὄρος Ζεφύριον τετρα
βως, τμῆμά τι ἐστὶ βορειότερον τ
κρημνοπέτρας, πρὸς αὐγὰς τοῦ Ἀπεννί
δὲ, Ζεφύρου ἄκραν φησὶ παραφ

Parthenopes, quam pontus ſuis ſuſcepit ſinibus.
Cæterum ad auſtrum, valde multum ultra Sireniam petram,
Apparent fluenta Peucentini Silari.
Prope vero Lucani & Brentii [*Brutii*] viri ſunt,
Tantum incolentes quantum ad Leucopetram.
Illinc vero ad boream Zephyrium apparet promontorium.
Sub hoc vero Locri ſunt, qui prioribus annis
Venerunt in Auſoniam, quum rem habuiſſent cum ſuis dominabus:
Quorum etiam hodie genus eſt ad fluenta Alecis.
Poſt hos autem deinceps Metapontii. prope autem ipſos

Διονύσιος, ὡς τοῦ αὐτοῦ ὄρους καὶ Ζεφύ-
ου τρισυλλάβως καλουμένου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ
ιζεφύριοι Λοκροὶ δοκοῦσι κληθῆναι,
ς περὶ αὐτὸ κείμενοι. ἄλλοι δὲ οὕτω φασὶ
κληθῆναι αὐτούς, πρὸς διαστολὴν ἄλλων
λοκρῶν· διὰ τὸ ἐκείνους μὲν ἀλλαχοῦ
ῆσθαι, τούτους δὲ πρὸς ζέφυρον ἄνεμον,
θαί που προσγέγραπται. ὁ δὲ Γεω-
γράφος οὕτω φησίν, "Ἄκρα Λοκρίδος
τὸ Ζεφύριον, ἔχουσα ἑσπερίοις ἀνέμοις
λιμένα, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα τῇ ἄκρᾳ.
πρῶτοι δὲ οἱ ἐκεῖ νόμοις γραπτοῖς
πιστεύονται χρήσασθαι, καὶ πολὺν
χρόνον εὐνομηθῆναι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ δια-
ολὴ τοῦ γένους τῶν τοιούτων ἐνταῦθα κει-
ν Λοκρῶν ἔθνους ὅλου ὡς ἐκ δούλων
γμένου. δοῦλοι γάρ, φησίν, ὄντες προ-
ρους ἔτεσι, παρὰ τοῖς Ὀζόλαις δηλα-
Λοκροῖς, τοῖς πρὸς τῷ Κρισαίῳ
λπῳ τῷ κατὰ τὴν Εὔβοιαν, εἶτα τῶν
σποτῶν ἀπιόντων εἰς πόλεμον, ἐμίγη-
ταῖς σφετέραις ἀνάσσαις· ἐπανελ-
όντων δὲ τοὺς δεσπότας ὑποπτεύσαν-
ς ἐπὶ κολάσει, ταῖς δεσποίναις συνέ-
γον, καὶ ᾤκησαν ἐν Τυρρηνίᾳ, ὧν γένος
ν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί, δοῦλοι ὄν-
ς τὸ ἀνέκαθεν. ἄλλοι δὲ γράφουσι,
ντέρῃ ἀνάσσῃ μιχθέντες, ἢ πεισθέντες·
κοσιν τὴν Ῥώμην νοοῦντες, ὑφ' ἣν οἱ
αὐτοὶ Λοκροί, περὶ οὓς ποταμὸς ὁ Ἄληξ,
ρίζων τὴν Ῥηγίνην ἀπὸ τῆς Λοκρίδος.

ἴδιον δὲ τοῦ τόπου τούτου, ὅτι οἱ μὲν ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν τούτων περαίᾳ τέττιγες φθέγγονται, οἱ δὲ ἄλλοι ἄφωνοί εἰσιν. αἴτιον δὲ τοῦ συμπτώματος τούτου λέγεται, ὅτι ἐπὶ θάτερα μὲν ὁλέσκιον, φασί, τὸ χωρίον ἐστίν, ὥστε ψυχροὺς καὶ ἐνδρόσους ὄντας τοὺς τέττιγας μὴ ἔχειν διαστέλλειν τοὺς ὑμένας, καὶ ἦχον ποιεῖν· τοῖς δὲ ἐν τῇ περαίᾳ τέττιξι, διὰ τὸ ἡλιάζεσθαι, ξηροὺς καὶ κερατώδεις εἶναι τοὺς ὑμένας, ὥστε εὐφυῶς ἐκπέμπεσθαι τὸν φθόγγον. ἐν τούτοις τοῖς Λοκροῖς ἀνδριὰς ἐστάθη ποτὲ τοῦ ὑμνουμένου κιθαρῳδοῦ Εὐνόμου, τέττιγα ἐπὶ τῇ κιθάρᾳ καθήμενον ἔχων· διότι τέττιξ, ἐν Πυθίοις ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐνόμου, καὶ μιᾶς τῶν χορδῶν ῥαγείσης, ἐπιστὰς ἀνεπλήρωσε τὸν φθόγγον, ταῖς ᾠδαῖς τὸν μῖτον ὑποκρινάμενος· καὶ οὕτω τῆς νίκης τῷ Εὐνόμῳ συνεπελάβετο. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον οἱ Λοκροὶ οὗτοι δοῦλοι πράγματα τοῖς δεσπόταις παρέσχον, ἀλλὰ καὶ οἱ Σκύθαι ποτέ, ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, δούλων πονηρῶν ἐπειράθησαν, ὅτε ὅπλοις μὴ πειθομένους αὐτοὺς μάστιξιν ὑπηγάγοντο. καὶ τὸ Ἄργος δέ ποτε χηρωθὲν ἀνδρῶν, τοὺς δούλους ἔσχε δεσπότας τῶν πραγμάτων, καὶ μόλις οἱ παῖδες τῶν τεθνεώτων περιγενέσθαι τούτων ἴσχυσαν.

3. Ὅτι μετὰ τοὺς Λοκροὺς ἔθνος οἱ Μεταπόντιοι, ὧν πόλις τὸ Μεταπόντιον,

Ιμερτὸν [1] πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος,
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν·
Ενθά κεν αἰπὺ ἴδοιο [2] Λακινιάδος δόμον Ηρης.
Εστι δέ τοι κἀκεῖθι Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη, [3] Σύβαρις ναέτας στενάχουσα πεσόντας.
Μηναμένους [4] ὑπὲρ αἶσαν ἐπ' Αλφειοῦ γεράεσσι.

ἡ ποτὲ λεγομένη Σίρις. κληθῆναι δὲ οὕτω λέγεται ἀπὸ Μεταπόντου τοῦ Σισύφου, ὃν οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. κτίσμα δὲ Πυλίων τὸ Μεταπόντιον. λέγονται δὲ πάνυ εὐτυχῆσαί ποτε ἀπὸ γεωργίας, διὸ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθεῖναι τὸ θρυλλούμενον χρυσοῦν θέρος.

1. Οτι μετὰ τοὺς Μεταποντίους οἱ Κροτωνιᾶται· καὶ ὅτι τὸν περὶ Κρότωνα ποταμὸν τὸν Αἴσαρον χαρίεντα λέγει, καὶ αὐτὴν τὴν Κρότωνα, ἱμερτὸν πτολίεθρον· ἀλλὰ καὶ εὐστέφανον, διὰ τὸ πολλοὺς Κροτωνιάτας ἐν τοῖς καθ' Ελλάδα ἱεροῖς ἀγῶσι νικῶντας στεφανοῦσθαι, καὶ οὕτω τὴν πατρίδα τιμᾷν, καὶ ποιεῖν εὐστέφανον. ἱστορεῖται γοῦν ὅτι ἔν τινι Ολυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτερήσαντες σταδίῳ ἑπτὰ ἄνδρες Κροτωνιᾶται ἦσαν. ὅθεν καὶ εἰκότως, φασὶν, εἴρηται ὅτι Κροτωνιατῶν ὁ ἔσχατος τῶν ἄλλων Ελλήνων πρῶτος ἦν· δηλαδὴ κατὰ τὴν ῥωμαλεότητα. ἐκεῖθεν καὶ Μίλων, ὁ ἐπιφανέστατος καὶ ῥωμαλεώτατος ἀθλητής· ὃς καὶ ταῦρον ἄρας ἐν μέσῳ θεάτρῳ ποτὲ, ὕστερον τὸν αὐτὸν ἐθοινήσατο, κατὰ τὸν βουθοίναν Ηρακλέα τοῦτό γε ἀνδρισάμενος. οὗ Μίλωνος τὰ μὲν τῆς ζωῆς εὐκλεῆ, τὰ δὲ περὶ θάνατον οἴκτιστα. ἀποσφηνωθεὶς γὰρ δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. Μύσκελλον δέ φασί τινα οἰκιστὴν γενέσθαι τῆς Κρότωνος, ὃς ἐν Δελφοῖς συγχρηστηριαζόμενος τῷ Αρχίᾳ τῷ τὰς Συρακούσας κτίσαντι, καὶ συνερωτηθεὶς πότερον αἱρεῖται, πλοῦτον, ἢ ὑγίειαν, εἵλετο ὑγίειαν, Αρχίου ἑλομένου πλοῦτον. ὅθεν, φασὶ, Κροτωνιᾶται μὲν ὑγιεινότατοι, Συρακούσιοι δὲ παμπλούσιοι. ἀφ' ὧν καὶ ἡ τῶν Συρακουσίων δεκάτη παροιμιάζεται, ὡς πάνυ πολλὴ περιγινομένη τῷ ταμείῳ τῆς πόλεως. καὶ τὸ Κρότωνος δὲ ὑγιέστερος, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει Γεωγράφος, ἐντεῦθεν εἴληπται, ὡς τῶν Κροτωνιατῶν εὐρώστων ὄντων. ἀφ' οὗ οἱ ἀπὸ τοῦ κρότωνος τοῦ ζωϋφίου, ὃν κυνοραιστὴν λέγει ὁ Ομηρος, εἰπόντες ἐκεῖθεν εἰλῆφθαι τὴν παροιμίαν, οὐκ εὖ λέγουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν, ὡς κἂν εἴποι τις κώνωπος ἀδικώτερον. ὁ δὲ περὶ Κρότωνα ποταμὸς Αἴσαρος ἀπὸ κυνηγοῦ Αἰσάρου καλεῖται, ὃς ἐλάφῳ διωκομένῃ αὐτόθι συνεισπεσὼν ἀφῆκεν οὕτω καλεῖσθαι τὸν ποταμόν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι Κροτωνιᾶται ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐβοήθησαν τῇ Ελλάδι κινδυνευούσῃ, στείλαντες ναῦν μίαν, ἧς ἦρχεν ἀνὴρ τρὶς νικήσας τὰ Πύθια, καλούμενος Φάϋλλος. λέγονται δὲ Αχαιοὶ εἶναι ἀνέκαθεν. ἔδοξαν δέ ποτε καὶ περὶ ἰατρικὴν εὐδοκιμῆσαι, διά τινα Δημοκήδην Κροτωνιάτην ἔνδοξον ἰατρόν.

2. Οτι Λακίνιον, ἱερὸν ἦν Ηρας, πλούσιον ὑπάρξαν ποτέ. ὄρος δὲ Κρότωνος ἦν Λακίνιον· ἐξ οὗ καὶ ἱερὸν Λακίνιον, καὶ Ηρα Λακινιάς.

3. Οτι Σύβαρις ἀρχαῖον κτίσμα, μεταξὺ δύο ποταμῶν, τοῦ τε Κράθιδος καὶ τοῦ Συβάριδος, πέντε καὶ εἴκοσι πόλεις ποτὲ ὑπηκόους ἔχουσα, κατὰ τὸν Γεωγράφον, καὶ τριάκοντα μυριάσιν ἀνδρῶν ἐπὶ Κροτωνιάτας στρατεύσασα. ἀφῃρέθη δὲ, φασὶ, τὴν εὐδαιμονίαν ὑπὸ

τρυ-

ptabile oppidum bene coronatæ Crotonis,
uod incolitur amœni apud Æſari fluenta:
Jbi excelſam videas Laciniæ ædem Junonis.
ſt autem etiam ibi Jove valde irato
nfelix Sybaris incolas gemens interemptos,
ui inſanierunt ſupra modum ob Alphei præmia.

ἐν ἡμέραις ἑβδομήκοντα. ἑλόντες
πόλιν οἱ Κροτωνιᾶται ἐπήγαγον
μὸν, καὶ κατέκλυσαν αὐτήν. ὕστε-
πόλεως μετατεθείσης καὶ συνοικι-
πὸ Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων,
Θούριοι μετωνομάσθησαν ἀπὸ κρήνης τι-
ύμου. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι τῶν μνημο-
ν ποταμῶν ὁ Σύβαρις μὲν τῶν
τοὺς πίνοντας ἀπ' αὐτοῦ πταρ-
μούς· ὁ Κρᾶθις δὲ τοὺς ἐν αὐτῷ
ς ξανθοτριχεῖν ποιεῖ καὶ λευκο-
ὃ καὶ περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ Ξάνθου
τέλης ἱστόρησεν.

τι Συβαρῖται τὰ τοῦ Ἀλφειοῦ
ζω συλήσαντες, αἰσχρῶς ἀπε-
, διὰ θεομηνίαν ἐπισπάσαν-
πρὸς ἔσχατον τρυφῆς ἐλάσαν-
ησαν καὶ τοὺς ἵππους εἰς εὐρυθ-
ἐδίδαξαν καταυλουμένους ὀρ-
τι καὶ ὀρθοῦσθαι, γέγονεν αὐτοῖς
πωλεθρείας αἴτιον. ἐγγὺς δὲ
βαρίτας μὴ οὕτω ποιεῖν, ἀλλὰ
ὶς τοὺς ἵππους γυμνάζειν, κα-
ρτίου Πέρσης ἀνὴρ στρατηγὸς
δίδαξεν ὀρθὸν ἀνίστασθαι πρὸς ὁ-
ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, καὶ τὸ προσ-
ἀπεργάζεσθαι, ποσί τι πλήτ-
μετρά τι δείκνυντα. ἐκεῖνοι δὲ,
γίας τοὺς ἵππους ἀσκήσαντες, ἀ-
ώθησαν εἰς πτῶμα θανάσιμον
γὰρ κροτηθέντος αὐτοῖς τι καὶ
τανάταις, ῥίπτουσι μὲν τὰ ὅ-
Κρότωνος, τύμπανα δὲ ἀράσ-
κύμβαλα καὶ αὐλοὺς μεταχειρι-
καὶ κρόταλα, καὶ ὅσα ἐμφαίνειν
ς ὄρχησιν. καὶ οἱ ἵπποι τοῦ φίλου

βόμβου ἀκούσαντες, βακχεύονται πρὸς ὄρχησιν, καὶ ἀκρατεῖς ἑαυτῶν γενόμενοι ἀποσείονται τοὺς ἐπιβάτας, καὶ ὑποχειρίους ἐκτίθενται τοῖς πολεμίοις εἰς ὄλεθρον· καὶ οὕτως ἠρημώθη Σύβαρις, τρυφῆς γενομένη παράδειγμα, διὰ ταύτην, φασὶν, ἱεροσυλίας, ἣν ἐν τῷ κατὰ Πελοπόννησον βωμῷ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐπλημμέλησαν. ὅθεν καὶ ὁ Διονύσιος, οἰκτιζόμενος αὐτὴν, φησὶ, δειλαίη Σύβαρις τοὺς ναίοντας στενάχουσα πεσόντας, ἐπεὶ οὐ κατὰ αἶσαν τοῖς Ἀλφειοῦ γεράεσσιν ἐπεμήνατο, τουτέστιν ἐπεμάνησαν μανίαν ὑπομανέντες τὸν τῆς φιλοχρηματίας ἔρωτα. ἧς μανίας καλῶς ἐπιλέγεται ταυτὰ πράγματα παρὰ τὸ δέον πλεονάζοντα. οὕτω γὰρ καὶ ἐρωτομανία καλεῖται, καὶ ὀψομανία, καὶ οἰνομανὴς ἄνθρωπος, καὶ τοιαῦτα πολλά. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἀναθήματα, καὶ θεῶν γέρας λέγεται. ἰδοὺ γὰρ ὁ Διονύσιος Ἀλφειοῦ γέρα εἶπε τὰ ἐν ναῷ κειμήλια. ἄλλοι δέ φασι τοὺς Συβαρίτας ἀπολωλέναι κατὰ χρησμὸν παλαιὸν, διότι πρὸ θεοῦ ἐτίμησαν ἄνθρωπον, ὅτι τῶν τις Συβαριτῶν οἰκέτην μαστίζων, φυγόντα μὲν εἰς θεοῦ ἐπέμεινε τύπτων, εἰς μνῆμα δὲ πατρικὸν καταφυγόντα ἠδέσθη· ὅτε καὶ ἀποστραφῆναί φασι τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα, βαρυνθὲν ἐπὶ τῷ γενομένῳ. διὸ καὶ ἐξετρίβη, φασὶ, κατὰ τὸν χρησμὸν, ἡ πόλις γενομένη ἀνάστατος. ἔλεγε δὲ ὁ μυθώδης χρησμὸς, τότε τοὺς Συβαρίτας ἐξολέσθαι, ὅτε πρὸ θεοῦ ἄνδρα σεβάσωσιν. ὕστερον μέντοι χρόνῳ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποικίαν στείλαντες τὴν πόλιν συνῴκισαν, καὶ Θούριον, ὡς εἴρηται,

375 Σαυνῖται [1] δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι,
Καὶ [2] Μαρσῶν θοὰ φῦλα. [3] Τάρας δ' ἁλὸς ἐγγύθι κεῖται,
Ἣν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι [4] Καλαβρείδος ἤθεα γαίης,

ται, μετωνόμασται. καὶ ἔστιν ἡ εἰς τὸ Θούριον ἀποικία πολλὴ ἐν ταῖς ἱστορίαις· καί τινας Θουριομάντεις ὁ Κωμικὸς λέγει, ὡς εἰς αὐτὴν ὁδηγήσαντας. ἱστορεῖται δὲ καὶ χλιδανὸς ἀνὴρ καὶ πάνυ τρυφῶν Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης.

1. Ὅτι μετὰ τοὺς Συβαρίτας μέσην χθόνα οἰκοῦσιν οἱ Σαυνῖται, οὓς διὰ τοῦ μ Σαμνίτας οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν, ὡς καὶ ἡ γραφὴ τοῦ Διοδώρου δηλοῖ.

2. Ὅτι Μαρσῶν θοὰ φῦλα εἰπὼν, ὠκύποδας εἶναι παρεμφαίνει τοὺς Μαρσούς. ἀπὸ τούτων ὁ ᾀδόμενος Μαρσικὸς Ῥωμαϊκὸς ὀνομάζεται πόλεμος, ἀρξάντων τῆς ἀποστάσεως. ἐκ τούτων οἱ Ῥωμαῖοι πιστεύουσιν ἐχιδνολογεῖν τινας, εἰς κατασκευὴν θηριακῆς, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἐν Ῥώμῃ τὰς ἐχίδνας θηρεύουσιν, οὓς ὀνομάζουσι Μαρσούς.

3. Ὅτι ἡ Τάρας, ἡ καὶ Ταραντὸς, ἐγγὺς κεῖται ἁλός· ὅθεν Ἴκκος ἦν ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς, ὃς ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκου δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. ἐκεῖθεν δὲ καὶ Ῥίνθων ἦν ὁ ἐπικεκλημένος Φλύαξ, ἤγουν Φλύαρος, ὑποκοριστικῶς. ὃς τὰ τραγικὰ εἰς γελοῖα μεταρρυθμίζων, καὶ παίζων ἐν οὐ παικτοῖς, ἀλλὰ φλυαρῶν ἄντικρυς. ἐλέγετο δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Τάρας, ἐξ ἀναλογίας. οὐδὲν γὰρ ἐστιν εἰς ρας βαρύτονον θηλυκόν. ἐπεχωρίασε δέ ποτε αὐτόθι ἡ ἔνοπλος ἱππηλασία· ὅθεν ταραντινίζειν ἐλέγετο, τὸ τὴν ἔνοπλον καὶ εἰς μάχας χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι. ὠνόμασται δὲ ἡ πόλις ἀπό τινος ἥρωος Τάραντος. ἔχει δὲ καὶ Λακεδαιμονίων ἀποικίαν· διὸ καὶ λέγει ὁ Διονύσιος, ὅτι Ἀμυκλαίων αὐτὴν ἐπολίσσατο κρατερὸς Ἄρης, τουτέστι Λακώνων, ὧν μέρος αἱ Ἀμύκλαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ συνεχῶς ἀφισταμένοις τοῖς ὑπ' αὐτοὺς Μεσσηνίοις ἐπιστρατεύσαντες, ὡρκωμότησαν μὴ πρὶν ὑποστρέψειν, πρὶν ἂν ἐκείνους κατὰ κράτος δουλώσωνται. ὅτε καὶ οἱ μὴ μετασχόντες τῆς στρατείας δοῦλοι ἐκρίθησαν, καὶ ἐκλήθησαν καὶ αὐτοὶ Εἵλωτες. ἐπεκτεινομένου δὲ καιροῦ πολλοῦ τοῦ πολέμου, πέμπουσιν αἱ πρεσβύτιδες διδάσκουσαι ὡς ἀτεκνοῦσι τελευτῶσιν αἱ γυναῖκες, καὶ κινδυνεύει λιπανδρῆσαι τὴν πατρίδα, εἰ μὴ ποιήσωνται πρόνοιαν τῆς τῶν γυναικῶν ἐπιγονῆς. οἱ δὲ ἐπιλεξάμενοι πεντήκοντα εὐρώστους καὶ νεωτάτους, καὶ οἵους παιδοποιεῖν (ὅσοι δηλαδὴ παῖδες συνεξελθόντες τοῖς ἐν ἡλικίᾳ ἤγουν τοῖς τελείοις ἀνδράσιν, οὐ μετέσχον ἐκείνων τῶν ὅρκων) ἐπέταξαν συγγίνεσθαι ταῖς παρθένοις ἁπάσαις ἀπαύστως, ὡς ἂν οὕτω πολυτεκνήσωσι. καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκεῖναι συλλαβοῦσαι ἀπέτεκον. οἱ δὲ τεχθέντες, οἷα μὴ τραφέντες γνησίως καὶ εὐγενῶς, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου, ἄλλως καὶ οὐχ ὡς ἔδει ἐπολιτεύοντο· ἕως οὗ μετὰ ἐννεακαίδεκα ἔτη Μεσσήνης ἁλούσης ἐπανελθόντες οἱ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ μοχθηρὰν εὑρόντες τὴν πολιτείαν, ἐξήλασαν αὐτούς. οὓς καὶ Φίλανθός τις ἀνὴρ ἔξαρχος λαβὼν, καὶ εἰς ἀποικίαν σταλεὶς, ᾤκισε τὸν Τάραντα. ἐκαλοῦντο δὲ Παρθενίαι οἱ ἐκ τῶν παρθένων ἐκείνων γενόμενοι. ἕτεροι δέ φασι τοὺς τοιούτους παῖδας, ὡς νόθους ὑπὸ τῶν Λακώνων ὀνειδιζομένους, μελετῆσαι ἐπαναστῆναι αὐτοῖς, τὴν ὕβριν μὴ φέροντας· διὸ καὶ ἐκπεμφθῆναι εἰς ἀποικίαν. ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσιν ὅτι ἄτιμοι κριθέντες οἱ Παρθενίαι, ὡς ἀπὸ πορνείας φύντες, καὶ μὴ ἀνασχόμενοι τῆς ἀτιμίας, ἐπεβούλευσαν ὁμόφρονες ὄντες πάντες,

ὡς

Saunitæ vero poſt hos mediterraneam terram occupant,
Et Marſorum veloces gentes. Tarentum vero prope mare jacet,
Quod olim Amyclæorum condidit fortis Mars.
At deinceps poſt hos Calabricæ ſedes terræ,

ἦλαν ἀδελφοὶ νομιζόμενοι· ὕστε-
συμπεισθέντες ἐξῆλθον εἰς τὴν
ἀποικίαν. ἴσχυσαν δέ ποτε
πολλὴν οἱ Ταραντῖνοι. ἐπέτριψε
τοὺς ἡ τρυφὴ, παρ' οἷς πανδήμους
κατ' ἔτος πλείους ἢ τὰς ἄλλας
συνέβαινεν ἄγεσθαι, ὡς ἡ ἱστορία
φισαμένους διὰ τρυφὴν καὶ ἀρ-
ὶς συνεχεῖς ἑορτάς· ὡς καὶ ἡ πα-
φησὶν, ἀργοῖς αἰὲν ἑορτή. τεῖχος δὲ
τὸν γυναικεῖον περίπλημμα τὸ τεῖ-
λιον παρ' αὐτοῖς διὰ τρυφὴν
ς εὕρηται. κεῖται δὲ, φασὶν, ὁ Τά-
κατὰ Διονύσιον θηλυκῶς ἡ Τάρας,
ννήσου, ὡς καὶ τὰ πλοῖα ὑπερνεολ-
ῥᾳδίως ἑκατέρωθεν, ταπεινοῦ ὄν-
αὐχένος τῆς χερρονήσου.
ι Καλαβροὶ καὶ Ἰάπυγες ἄρχον-
ἀπὸ Τάραντος, καὶ ὑπὲρ τῶν Μαρ-
τους, τέτανται δὲ μέχρι τοῦ πα-
ρείου, ὅπου σύρεται, φησὶν, ἡ Α-
λμη εἰς τὸν Ἀκυλήϊον κόλπον, ἥ-
περὶ Ἐνετίαν τὸν τοῦ Ἀδριάδος μυ-
λέγονται καὶ Ἀκυλεήσιος, κατὰ σχη-
ιὸν τύπου Ἰταλικοῦ, ἀπὸ Ἀκυληΐας.
δὲ ἡ Ἀκυληΐα μεγίστη, ἡ λεγομένη
λία τετρασυλλάβως· παρονομα-
ἀπὸ ἀετοῦ, ὃς ἀκύλας παρὰ τῶν
έγετο· πλησιάζουσα μὲν μάλιστα
ντάτῳ μυχῷ τοῦ Ἀδρίου κόλπου,
δὲ οὖσα τῶν Ἐνετικῶν ὅρων· καὶ, ὥς
κοσιν, ἀπὸ θαλάσσης ρν΄. μίλια κεῖ-
Ῥωμαίων κτίσμα. ἀναπλέεται δὲ
κατά τινα ποταμὸν, καὶ ἀνεῖται
ὅριον τοῖς περὶ τὸν Ἴστρον Ἰλλυ-
Ἱστέον δὲ ὅτι οὗτος μὲν τὴν Ὕριον εἰ-
κῶς, ἣν καὶ ἐπανέλαβε συνήθως,
ου ἀξίαν. οἱ δὲ ἄλλοι οὐδετέρως
ν λέγουσι. Κρητῶν δὲ κτίσμα

ἡ πόλις Ὑρία, κατὰ Ἡρόδοτον, κτισθεῖσα ὅτι οἱ Κρῆτες εἰς Σικελίαν ἀφικόμενοι ἐπὶ πολιορκίᾳ, καὶ μηδὲν ἰσχύσαντες, ἐξεβλήθησαν εἰς τὴν γῆν χειμῶνι μεγάλῳ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὸν Γεωγράφον οἱ Ἰάπυγες καὶ Μεσσάπυγοι λέγονται· καὶ ὅτι ἀπό τινος Ἰάπυγος οὕτως ὀνομάζονται, ὃς ἐκ γυναικὸς Κρήσσης τῷ Δαιδάλῳ ἐγένετο. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἐνετίαν (εἰ χρὴ τὸ παρεκβατικώτερον εἰπεῖν) νῦν μὲν Βενετίαν φασίν· καθὰ καὶ Ἀρριανός φησιν, ὅτι “Ἐνετοὶ πονήσαντες ἐν μάχῃ τῇ κατὰ Ἀσσυρίους, καὶ ἀποπεράσαντες εἰς Εὐρώπην, ᾠκίσθησαν πρὸς Πάδῳ τῷ ποταμῷ· καὶ τῇ ἐπιχωρίᾳ γλώττῃ Βενετοὶ ἐς τοῦτο ἔτι ἀντὶ Ἐνετῶν κληΐζονται. καὶ Βενετία ἡ γῆ ἥν τινα νέμονται”. οἱ δὲ παλαιοὶ Οὐενετίαν τὴν χώραν πεντασυλλάβως ἐκάλουν, κατὰ γλῶσσαν οἰκείαν· ὡς καὶ τὸν Ὀκτάβιον, Ὀκταούϊον, καὶ τὸν Φλαβιανὸν, Φλαουϊανὸν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἐξ Ἐνετῶν τινων ἀνδρῶν Ἀσιανῶν κατάγεσθαι, οἳ πονήσαντες, ὡς ἐρρέθη, ἔν τινι πολέμῳ, εἰς τὴν Εὐρώπην ἔφυγον. ἄλλοι δὲ ἐκ τῶν κατὰ Παφλαγονίαν Ἐνετῶν αὐτοὺς τὴν τοῦ γένους ῥίζαν ἕλκειν φασὶ, φύλου ἀξιολόγου πλανηθέντος μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὅτε τὸν ἡγεμόνα Πυλαιμένην ἀποβαλόντες ἦλθον εἰς Θρᾴκην, καὶ πλανώμενοι ἀφίκοντο εἰς τὴν νῦν Ἐνετικὴν περὶ τὸν τοῦ Ἀδρίου μυχόν. τῆς τοιαύτης δὲ τῶν Ἐνετῶν ῥίζης τῆς Παφλαγονικῆς μέμνηται καὶ ὁ Ποιητὴς, λέγων,

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

καὶ γέγραπται εἰς τοῦτο ἐκεῖ τὰ καίρια. πολλοὶ δέ τινες τοὺς Ἐνετοὺς τούτους τοὺς περὶ Ἀκυληΐαν, ἀποίκους

φασὶν

Φῦλά τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο
380 Παῤῥαλίας· Ὑρίου, τόθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη
Πόντον ἐς ἀγχίπορον Ἀκυλήϊον· ἔνθα νένασται
Ἄστυ [1] Τεργεσταίων, μυχάτοις ἐπὶ πείρασι πόντου.
Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν.
Κεῖθεν [2] δ' εἰς αὐγὰς στρεπτὴ παρασύρεται ἅλμη,
385 Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὑλλείων χθόνα πᾶσαν ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ,
Βουλιμέων τ' ἀκτάς. ἐπὶ δ' ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης
Οὐρέων τ' ἠλιβάτων, [3] τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
390 Κεῖνον δ' ἂν περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον ὃν [4] Ἁρμονίης Καδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.

φασὶν ὁμωνύμων καὶ παρωκεανιτῶν, οὐ μόνον Ἐνετῶν καλουμένων, ἀλλὰ καὶ Βελγῶν. ἔθνος δὲ Κελτικὸν οἱ Βέλγαι. καί φησιν ὁ Γεωγράφος τοὺς τοιούτους Οὐενετοὺς, δηλαδὴ τοὺς παρωκεανίτας, οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν Οὐενετῶν, καὶ ἐκείνους ναυμαχῆσαι πρὸς Καίσαρα, κωλύοντας αὐτὸν τοῦ εἰς τὴν Βρεττανίαν πλοῦ. ἄλλοι δὲ, εἰπόντες καὶ αὐτοὶ Ἐνετοὺς Παφλαγονικοὺς ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου διασωθῆναι αὐτόθι μετὰ τοῦ Ἀντήνορος τοῦ Τρωϊκοῦ, φασὶν ὅτι μαρτύριον τούτου ἡ περὶ τὴν ἱπποτροφίαν σπουδὴ, ἣν εἶχον καὶ οἱ Παφλαγονικοὶ Ἐνετοὶ, καθ' Ὅμηρον· ὄνομα γὰρ ἡ Ἐνετικὴ πωλεία εἶχεν ἐν Ἕλλησιν. ἐθύετο δὲ παρ' αὐτῶν λευκὸς ἵππος τῷ Διομήδει. ὁμοιοπαθεῖ δὲ, φασὶ, τῷ ὠκεανῷ ἡ κατ' αὐτοὺς θάλασσα, ἀμπώτεις ὁμοίας ἐκείνῳ ποιοῦσα καὶ πλημμυρίδας, ὑφ' ὧν τὸ πεδίον λιμνοθαλάσσης μεστὸν γινόμενον, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, διώρυξι καὶ παραχώμασιν, ὡς τὰ τῆς Αἰγύπτου, διοχετεύεται. κἀκεῖνο δὲ ἱστέον, ὅτι τινὲς πᾶσαν τὴν μετὰ τοὺς Καλαβροὺς, Ἀπουλίαν ἐκάλουν, καὶ τὸ ἔθνος Ἀπούλους· καὶ ὅτι Καλαβρία οὐ διὰ τῆς αυ διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ β γράφουσιν οἱ ἀκριβεῖς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ Θρηΐκιος ἄνεμος λέγεται ὁ διὰ τῆς Θρᾴκης πνέων, καὶ Λοκρὶς ὁ διὰ τῆς Λοκρίδος, οὕτω καὶ Ἰάπυξ ὁ διὰ τῆς γῆς τῶν Ἰαπύγων.

1. Ὅτι τὸ Τεργεσταῖον Ἰλλυρικόν ἐστι, τουτέστι τὸ Τέργεστρον, παρὰ τοῖς μυχάτοις πέρασι τῆς Ἀδριάδος ἅλμης ἐστί. τὸ δὲ Τέργεστρον λέγεται ἀπὸ Τεργέστρου τινὸς, ὡς ἐν τῇ καταγραφῇ δηλοῦται τῶν ἐθνικῶν.

2. Ὅτι περὶ τὰ ἔσω τῆς Ἀδριάδος ὦσι Λιβούρνοι, ἢ Λιβυρνίδες· [illegible] ἐρεῖ, μετὰ τὰς Ἀψύρτου νήσους ἐῤῥίζωνται· ἔνθεν ἐς αὐγὰς στρεπτὴ παρασύρεται ἅλμη, τουτέστιν, ὅπου ἀνακυρτοῦται ὁ κόλπος. τοῦτο δὲ ἰδίως ὅτι εἶπεν ὡς ἡ Ἀδριὰς εἰς εὖρον ἀποτεκμαίρεται τὸν ὁλκόν. ἐκεῖ δὲ, φασὶ, καὶ ἡ τῶν Ὑλλήων, ἤτοι Ὑλλέων, ἐρυμνὴ γῆ ὅση παράκειται τῷ Ἰσθμῷ. χεῤῥόνησον γάρ φασιν οἰκεῖν τοὺς Ὑλλεῖς, ἀφ' ὧν καὶ ταῦτα ἱστορεῖται. Ὑλλεῖς ἔθνος Ἰλλυρικὸν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Ὑλλ Ἀπολλόδωρος δὲ Ὑλλεῖς τούτους χερ[illegible] λέγων, " Μετὰ τοὺς Ὑλλεῖς Λιβυρνοὶ καὶ

ſque Japygum extentæ uſque ad Hyrium
imam : Hyrium, ubi trahitur Adrium ſalum
in finitimum Aquileenſe : ubi condita eſt
Tegeſtræorum, intimis in finibus maris.
uidem Auſoniam circum-depaſcuntur gentes terram.
utem ad auroram converſum circumvolvitur ſalum,
a ſubradens Liburnica, circumque firmam
orum terram omnem quæcunque adjacet iſthmo,
eorumq; littora. Poſt vero immenſum tractum ducens
am circum terram volvitur, uſque ad jugum,
ſque excelſos, quos Ceraunios vocant.
autem circa ſinum videas inſignem tumulum,
lum quem Harmoniæ Cadmique fama dicit.

ιγόμενοι Θρᾷκες”. τούτων
χερρόνησος Ὑλλὶς, ἡλίκη
πόννησος, ιε'. πόλεις οἰ-
ς παμμεγέθεις. καὶ ταύτης
δὲ Ὑλλήων, τὸ παρὰ τοῖς
λὰ τῶν ἀντιγράφων διὰ δι-
σι, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα.
ὲ εἰς οὓς πενταχῶς τὴν
παρὰ τοῖς παλαιοῖς· διὰ
διὰ τοῦ ἑως, Ἀττικῶς· διὰ
ν νέαν Ἰάδα· κατὰ δὲ τὴν
διὰ τοῦ εἶος, κατὰ παράλυ-
σιν· καὶ διὰ τοῦ ῖος, ἐκτετα-
ὡς καὶ Σωφρόνιος λέγει.
καὶ οἱ Βουλιμεῖς, οὓς τινες
ρουσι βουλινεῖς, ἢ Βουλινεῖς.
ίδας νήσους ἱστόρηται περὶ
ιθμόν. παρονομάζονται
ν. ἔθνος δὲ οἱ Λιβυρνοὶ
ου τοῦ Ἀδρίου, ἀπό τινος
ῦς εὑρόντος τὰ Λιβυρνι-
κάφη. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν Λα-
εὕρηται ὅτι Λιβυρνίδας
ί.

λλυρικῆς χώρας πέρας αἱ
ναι, τὰ Κεραύνια ὄρη,
α διὰ τὸ συχνὰς ἐκεῖ πίπτειν κεραυνούς. περὶ ἃ κεῖται καὶ ἡ τῆς νέας Ἠπείρου μητρόπολις, ἡ ποτὲ καλουμένη Ἐπίδαμνος, ἤτοι τὸ Δυῤῥάχιον, δηλοῦν ἐκ τῆς τοιαύτης κλήσεως τὴν τοῦ τόπου τραχύτητα. δυσράχιον γάρ ἐστιν, ὅ ἐστι δυσέξοχον. τρέψαν δὲ τὸ σ εἰς ρ, εὐφωνότερον καλεῖται Δυῤῥάχιον· καθὰ καὶ τὸ Τυρσηνὸς, Τυῤῥηνός· ταρσὸς, ταῤῥὸς, ὁ καλαθίσκος· πυρσὸς, πυῤῥός· καὶ ἄλλα. ἀρχὴ δὲ τὰ Κεραύνια ὄρη τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους· ὧν εἰ καὶ τὸ στόμα κοινὸν, ἀλλ' αὐτὰ διαφέρει τῇ θέσει. Ἰόνιος μὲν γὰρ κόλπος ὁ μετὰ τὸ στόμα εὐθὺς, ἀπὸ Ἰονίου τινὸς ἡγησαμένου τῶν τόπων ἔχων τὴν κλῆσιν, ἢ καὶ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς· Ἀδρίας δὲ, ὁ ἐντὸς μέχρι τοῦ μυχοῦ, ἀπὸ Ἀδρίας, ὡς προεῤῥέθη, πόλεως ἐπιφανοῦς, ἢ ἐξ ὁμωνύμου ποταμοῦ. ἐκεῖ δὲ ὥσπερ τελευτᾷ τι τμῆμα, ὁ Ἀκυλήϊος κόλπος, ὡς ἀνωτέρω ἔφη ὁ Διονύσιος. εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς ἄρκτον τοῦ βορείου Καυκάσου ὄρη Κεραύνια. Ἰλλυριοὺς δέ φασι τὸ ἔθνος κληθῆναι ἀπὸ Ἰλλυριοῦ, παιδὸς Κάδμου καὶ Ἁρμονίας.

4. Ὅτι περὶ τὸν κόλπον τὸν κατὰ τὰ Κεραύνια ὄρη ἴδοις ἂν τὸν τοῦ Κάδμου καὶ τῆς γυναικὸς Ἁρμονίας τύμβον· ὃν καὶ ανα-

διπλοῖ

Κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
Οππότ' ἀπ' Ισμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.
Ενθά σφιν τέρας ἄλλο θεοὶ θέσαν· ἀμφὶ γὰρ αἶαν
Κείνην ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται δύο πέτραι,
Αἵ τ' ἄμφω συνίασι δονεύμεναι, εὖτέ τις ἀρχὴ
Γίγνεται ἐνναέτησι κυλινδομένοιο κακοῖο.
Πρὸς δὲ [1] νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Θρήκην ἐριβώλον,
Ωρικίην θ' ὑπὲρ αἶαν, ἐρείδεται Ελλάδος ἀρχὴ,
Πολλὸν ἀνερχομένη, [2] δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Αἰγαίῃ, Σικελῇ τ'. ἄνεμον δέ τοι [3] ἔλλαχ' ἑκάστη·
Εσπέριον Σικελὴ, τόν τε ζέφυρον καλέουσιν,
Αἰγαίη δ' εὖρον. [4] Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπηδεῖ,
Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ.

διπλοῖ δὲ ἐπαναλήψεως, καὶ ἐρικυδέα καλεῖ. περὶ ὧν μῦθός ἐστι, φησὶν, ὡς ἄρα μετὰ λιπαρὸν γῆρας Θήβηθεν ἐκεῖ ἐλθόντες εἰς ὄφεων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο· ἐπεὶ καὶ Κάδμος τὸν Αρεος ἀνεῖλέ ποτε ἐν Θήβαις δράκοντα, τὸν τῆς Δίρκης φύλακα. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος ὡς ἐξ Ελλάδος αὐτόθι ἐλθόντες ἐκεῖνοι μετέθεντο τὴν Ελληνικὴν χρηστοήθειαν, καὶ μετέπεσον ἐξ ἐπιεικείας πρεπούσης Ελλησιν εἰς σκολιὰ ἤθη, καὶ οἷον ὀφιώδη καὶ βάρβαρα, παρὰ τὸ γῆρας δυσπραγήσαντες εἰς ἤθους μεταβολήν. καὶ ἔστιν ἐναλλαγῆναι αὐτοὺς εἰς ὄφεις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ εἰς θηριώδειαν μεταμειφθῆναι. τὸν μέντοι Κέκροπά φασιν οἱ μῦθοι τοὐναντίον ἀπὸ ὄφεως εἰς ἄνθρωπον ἐλθεῖν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐλθὼν εἰς Ελλάδα, καὶ τὸν βάρβαρον Αἰγυπτιασμὸν ἀφεὶς, χρηστοὺς ἀνελάβετο τρόπους πολιτικούς. λέγει δὲ ὁ Διονύσιος καὶ ὅτι περὶ τὴν τοιαύτην γῆν δύο πέτραι ἀντικείμεναι ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται, καὶ αὗται, ὁπηνίκα τις ἀρχὴ γίνηται τοῖς ἐκεῖ κυλινδουμένου κακοῦ, συνίασι, καὶ πρὸς ἑαυτὰς δονούμεναι προσαράσσονται, κατὰ τὰς μυθευομένας Πλαγκτάς. καὶ τοῦτό ἐστι τοῖς ἐγχωρίοις σημεῖον ἐσομένου πολέμου. τὸ δὲ ἐρηρέδαται δηλοῖ μὲν τὸ ἐρηρεισμέναι εἰσὶ, καὶ ἑδραίως ἐρρίζωνται· ἔστι δὲ Ιωνικὸν, καὶ γίνεται ἀπὸ τρίτου ἑνικοῦ τοῦ ἐρήρεισται, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ προσθέσει τῆς δα συλλαβῆς· ὡς καὶ τὸ ὠνόμασται, ὠνομάδαται, πέφρασται, πεφράδαται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ιστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν μῦθος τὴν τοῦ Κάδμου συνοικήσασαν Αρμονίαν, Αρεως καὶ Αφροδίτης γενεαλογεῖ· Αρριανὸς δὲ Ασιανὴν ταύτην οἶδε, καὶ Δαρδάνου ἀδελφήν. φησὶ γὰρ ὅτι "Κάδμος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ "ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς Εὐρώπης σταλεὶς "καὶ πλανώμενος, προσπεσὼν γαμεῖ "Αρμονίᾳ τῇ τοῦ Δαρδάνου ἀδελφῇ, ἣν "ἁρπάσας, καὶ εἰς τὰς ναῦς ἐνθέμενος "προσέσχε τῇ Βοιωτῶν γῇ, ἔνθα Θη"βαίων ἐγένετο κρατερὸς, πλεῖστά τε εὐ"δοκιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ".

[1] Οτι πρὸς νότον, μάλα πολλὸν ὑπέρ τε Θρᾴκην καὶ περὶ Ωρικίαν, ἐρείδεται ἡ τῆς Ελλάδος ἀρχή. καὶ σημείωσαι ὅτι Ωρικίαν λέγει τὴν κατὰ Μολοττοὺς καὶ Θεσπρωτοὺς ἤπειρον· περὶ ἣν καὶ πόλις Ωρικος, ὡς προγέγραπται, καὶ λιμὴν Ωρικος κατὰ Ηρόδοτον, Θεσπρωτικὸς ὢν καὶ Ηπειρωτικός. ὡς πέρατα δὲ τῆς Ελλά-

nim in ſerpentum flexuoſum genus mutati ſunt,
do ab Iſmeno opulentam poſt ſenectam migrarunt.
ipſis prodigium aliud dii fecerunt: circa namque terram
utrinque ſita ſunt duo ſaxa;
ambo concurrunt agitata, quum aliquod principium
icolis mali quod advolvitur [*appropinquat ipſis.*]
rum ad auſtrum, longe ſupra Thraciam feracem,
amque ſuper terram, ſitum eſt Græciæ initium,
um aſcendens, duplici cinctum mari,
o, Siculoque. ventum autem ſortitum eſt utrumque:
m, occiduum, quem zephyrum appellant;
um vero, eurum. Pelopis autem inſula conſequitur,
is platani muris caudam imitanti folio.

ω Θρᾴκην, καὶ τὴν Ὠρικίαν· τὴν Θρᾴκην· τὸ δὲ ἑσπέριον, ν δηλαδή.

Ἑλλὰς διοσσῇ θαλάσσῃ ἔζω- ναίῃ τε καὶ τῇ Σικελικῇ· ὧν ν ἔλαχεν, εἰς ὃν ἀφορᾷ· τῆς ἡ Σικελική, Αἰγαίη δὲ τὸν ἑσπέριον ἄνεμον καὶ ζέφυρον ησιν, ἐρεθίζων οἷον ἡμᾶς εἰς ἀνασύρισιν. ζέφυρος γὰρ τρό- υτόν ἐστι τοῦ ἑσπέριος ἄνεμος, ς, ὅ ἐστι τῆς ἑσπέρας οὖρος, ἤ-

ὅτι ὤφειλεν ἑκατέρας εἰπεῖν, Αἰγαίαν καὶ τὴν Σικελικήν, συλληπτικῶς λέγεται τὸ ἑ- δὲ εἶπεν ἑκάστῃ· ὥσπερ ἐπὶ θε λέγεται. ποιήσει δὲ τοῦτο στὰ ζῶντα καὶ ἔστι ζωϊτόν τι Ἑρμογένει.

Ἡ Πέλοπος νῆσός ἐστι μὲν ρόννησος, ὅμως δὲ νῆσος μὲν παρὰ βραχὺ τοιαύτη οὖσα ὸν δηλαδή, τουτέστι τῆς ὀλιγο- ια, καὶ ὡς θαλασσίοις κατὰ τὸ μμένη κόλποις ἔνθα καὶ ἔνθα· ἐστι τοῦ ἀμφίαλος. καὶ ἄρα τὸ ἐστεμμένη, ἀντὶ τοῦ κυκλουμένη. καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν κάλλιον οὕτως εἰπεῖν, παρόσον ἀντιπέρα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἔφη, ἐζῶσθαι αὐτὴν διοσσαῖς θαλάσσαις εἰπών· καὶ διὰ τοῦτο μὲν ὀνομάζεται νῆσος. Πέλοπος δὲ λέγεται, διὰ τὸ τὸν Φρύγα ἢ Λυδὸν Πέλοπα κυριεῦσαί ποτε αὐτόθι, ἐπιγαμβρεύσαντα Οἰνομάῳ. λέγεται δὲ οὐ μόνον συνθέτως Πελοπόννησος, διὰ τῶν δύο ν, ὡς Ἐχινόννησοι, αἱ τοῦ Ἐχίνου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, ἤτοι ἀσυνθέτως, ποτὲ μὲν Πελοπία γῆ, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ εὕρηται· ποτὲ δὲ νῆσος, ὡς αὐτὸς ὁ Διονύσιος ποιεῖ ἐν τῷ περὶ Ἀρκάδων λόγῳ. ὥσπερ καὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου ὕδωρ, στόμα τε ἁπλῶς λέγει, καὶ στόμα Πόντου, συνθέτως· οὕτω δὲ καὶ τὰς Θερμοπύλας, πύλας ἁπλῶς λεγομένας εὑρίσκομεν, ἔστι δὲ κατὰ τὸν ἰσθμόν. ἡ Πελοπόννησος συνεχὴς τῇ τῆς Ἑλλάδος πέζῃ. συνάπτει γὰρ ὁ τόπος ἐκεῖνος τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἔοικε πλατάνου πετάλῳ μυουρίζοντι· τουτέστι, κατὰ μυὸς οὐρὰν στενουμένῳ καὶ λεπτυνομένῳ, κατὰ τὸ ἄκρον μόσχον, ἤτοι κατὰ τὸν καυλὸν, οὗ τὸ φύλλον ἐξήρτηται. καὶ ὁ μὲν ἰσθμὸς, φησὶ, τῆς Πελοποννήσου ὁ τεσσαρακονταστάδιος, εἰργόμενος στενὸς ἔοικε τῷ ἄ-

405 Ἄκρῃ μὲν γὰρ ἔοικεν ἐεργόμενος στενὸς ἰσθμὸς
Πρὸς βορέην, καὶ κοινὸν ἐφ' Ἑλλάδος [1] ἴχνος ἐρ
Φύλλῳ δ' ἤπειρος περιδινήτῳ περίμετρος,
Κόλποις εἰναλίοις ἐστεμμένη ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆς πρὸς μὲν [2] ζεφύροιο Τριφυλλίδος ἤθεα γ
410 Ἔνθ' ἐρατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸς ὁδεύει,
Σχιζόμενος προχοῇσι Μεσηνίου Εὐρώταο·
Οἵτ' ἄμφω Ἀσίηθεν ἀναβλύζουσι ῥέεθρα,
Καὶ ὁ μὲν Ἠλείων, ὁ δ' Ἀμυκλαίων χθόνα τέμ
Καδδὲ [3] μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν

χρῷ μόσχῳ τοῦ φύλλου, βόρειος ὤν, καὶ κοινὸν ἐφ' Ἑλλάδος ἴχνος ἐρείδων· (ὡς τῆς Ἑλλάδος κατὰ συνέχειαν εὐθὺς παρακειμένης, ὡς εἴρηται, μετὰ τὸν ἰσθμόν) ἡ δὲ τῆς ἴσω ἠπείρου περίμετρος τῷ πολυδινήτῳ φύλλῳ παρέοικεν, ὡς πολλὰς ἐπικλάσεις ἔχουσα καὶ καμπάς, καὶ ἐγκολπούμενα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ τῆς πλατάνου φύλλου. ἀλλὰ καὶ ὁ Πίνδαρος πολύγναμπτον μυχὸν λέγει τὴν Πελοπόννησον. ἀκρόπολιν δὲ τῆς Ἑλλάδος οἱ παλαιοί φασι τὴν Πελοπόννησον.

1. Ὅρα δὲ τό, ἴχνος ἐρείδων, ῥηθὲν ὡς ἐπὶ βάσεως ποδός. εἴρηται δὲ ὡς πρὸς τό, Πέλοπος νῆσος ἐπιπεδεῖ. ἀκόλουθα γὰρ ἀλλήλοις τὸ ἐπιπεδεῖν, καὶ τὸ ἴχνος ἐρεῖσαι. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἴση σχεδόν ἐστι κατά τε μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὅσον χιλίων τετρακοσίων σταδίων. καὶ ὅτι κύκλῳ περίμετρος αὐτῆς μὴ κατακολπίζοντι μέν, τετρακισχιλίων σταδίων, ἢ καὶ πλειόνων· κατακολπίζοντι δέ, ὑπὲρ τὰ πεντακισχίλια ἑξακόσια.

2. Ὅτι πρὸς ζέφυρον τῆς Πελοποννήσου ἡ Τριφυλὶς γῆ, μέρος τῆς Ἤλιδος, ἔνθα ἐρατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸς ὁδεύει, σχιζόμενος ἐκ τοῦ Μεσσηνίου Εὐρώτου· ἄμφω δὲ ἐκ μιᾶς πηγῆς ἀναβλύζοντες σχίζονται, τῆς καλουμένης Ἀσέας. ἀλλὰ καὶ γράφουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ὀρθότερα, Οἵτ' ἄμφω Ἀσίηθεν ἀναβλύζουσι

ῥέεθρα, καὶ ὁ μὲν Ἠλείων, ὁ Ἀ
Ἀμυκλαίων χθόνα τέμνει, ὁ Ε
ὁ Γεωγράφος δέ φησιν ὅτι Α
τῆς Μεγάλης πόλεως, ἔχουσα δ
ἐξ ὧν ῥέουσιν Εὐρώτας καὶ Ἀλφει
τις ὑπὸ γῆν, ἀνατέλλουσι μι
στάδια, καὶ τὸ ῥεῖθρον ἀναδείξα
γίνεται Λακωνικός, ὁ δὲ εἰς τ
τὴν καταφέρεται γῆν, ἥτις εἰς
μένην Πίσαν, ἥτις δι' ἑνὸς
σίγμα, καὶ ἀπὸ κρήνης ἔχει Πί
ρος. αὐτὴ δὲ ἡ κρήνη οὕτω λέγ
νεὶ πίσμα τις οὖσα, ὅ ἐστι ποτίσ
τὸ πίσω μέλλοντα, οὗ ἡ χρῆ
Πινδάρῳ. μεταξὺ δὲ ἡ τῶν
Ὄσσης καὶ Ὀλύμπου, ὀρέων Π
σιακῶν ὁμωνύμων τοῖς παρ' Ο
κεδονικοῖς ἢ Θετταλικοῖς· ὕδ
σι περί που τὸν Ἀλφειὸν εἶναι,
φὺς ἰᾶται· ὅθεν τάχα καὶ ὁ π
κλήθη, πλεονασμῷ τῆς ει διφ
ἐπὶ τοῦ ἀλφειὸς, καὶ τῶν ὁμοία
δέ ἐστι τὸ τοιοῦτον ὕδωρ καὶ εἰς
λειχῆνας, Μελάμποδος χρησα
σι, τούτοις τοῖς ὕδασιν εἰς κα
τῶν Προίτου θυγατέρων, ὅτι ἐρω
ρατεινὸν δὲ ὁ Διονύσιος τὸν Ἀ
λεῖ, διὰ τὸν μυθευόμενον τῆς
Ἀρεθούσης ἔρωτα, ἧς, φασίν,
ὡς ἐκείνην ἐκ Πελοποννήσου ἀ
γλυκὺς ἐρωτὴς ἀμιγὴς ἅλμη

405 Summitati enim ſimilis eſt conſtrictus anguſtus iſthmus
Ad boream, atque commune in Græciam veſtigium figens:
Folio vero continens circumflexuoſo in ambitu,
Sinibus marinis circumdata hinc inde.
Cujus quidem ad zephyrum Triphyllidis ſedes terræ,
410 Ubi amœniſſimus fluviorum Alpheus iter facit,
Diviſus fluentis à Meſenio Eurota:
Qui ambo ab Aſea emittunt fluenta; [ſecat.
Atque hic quidem Eleorum, ille vero Amyclæorum terram
In media autem inſula, cavam terram inhabitant

φυλάσσων τὸ μέτρον. ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ τὴν Ἄλτιν ἱκανῶς αὐτόθι ἀποτετιμῆσθαί φησι. ἱστορεῖται δὲ κατὰ ζῆλόν τινα καὶ παρὰ Νικαεῦσι ποταμόν τινα Ἀλφειὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ ὄρη τινὰ Ὀλύμπια· καὶ ἀγῶνα δὲ Ὀλυμπιακὸν ἄγεσθαι, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἤλιδι. Τριφυλία δὲ καὶ Τριφυλὶς γῆ λέγεται ἡ κατὰ Ἦλιν, διὰ τὸ ὑπὸ τριῶν ἔθνων οἰκισθῆναι φύλων· (ὧν εἰσι καὶ Πύλιοι ἰθαγενεῖς, καὶ ἐπήλυδες Ἠλεῖοι) ἢ ἀπὸ Τριφύλου τινὸς ἀνδρός. Μεσσήνη δὲ αὕτη χώρα ἐστὶ Λακωνική, ἧς ἄποικος ἡ Σικελικὴ Μεσσήνη, Ζάγκλη μέν ποτε λεγομένη ἐκείνη, μεταβαλοῦσα δὲ τοὔνομα εἰς Μεσσήνην, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. γράφεται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διὰ δύο σσ, καὶ διὰ ταύτην λέγεται ὁ Εὐρώτας Μεσσήνιος. ἡ δὲ Ἦλις, ἀφ' ἧς οἱ Ἠλεῖοι, διαφορεῖται κατὰ τὸ πνεῦμα· καὶ δασύνεται γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ ἀθροίζω, διὰ τὸ πολλοὺς ἐκεῖ ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων ἀθροίζεσθαι· καὶ ψιλοῦται μάλιστα διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦσθαι. φασὶ δὲ περὶ τὴν τοιαύτην Ἦλιν ἡμιόνους μὴ γίνεσθαι, δι' οὐδὲν φανερὸν αἴτιον, ἀλλ' ἔκ τινος κατάρας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος.

3. Ὅτι Ἀρκάδες περὶ μέσην τὴν Πελοπόννησον κοίλην χθόνα ναίουσιν ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Ἐρύμανθον, ἐν ᾧ κάπροι πολλοί. ὅθεν καὶ ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, ὃν ἐκόμισεν ὁ Ἡρακλῆς· ἔνθα Μέλας, καὶ Κρᾶθις, καὶ Λάδων ῥέουσιν. ἔστι δὲ καὶ Σικελικὸς ποταμὸς Κρᾶθις· καὶ περὶ Σύβαριν δὲ, ὡς προγέγραπται, ἥτις περὶ τὸ Θούριον, ὃς ξανθίζει τοὺς λουομένους. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Μέλας ποταμὸς οὐ μόνος οὗτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ Θρᾳκικὸς, ἐξ οὗ Μέλας κόλπος ὀνομάζεται ὁ περὶ τὴν Αἶνον· καὶ Ἀσιανὸς δὲ ποταμὸς Μέλας ἐστὶ καὶ περὶ τὴν Τραχῖνα δὲ, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. τοὺς δὲ Ἀρκάδας ὁ Διονύσιος μὲν Ἀπιδανῆας καλεῖ· οἱ νεώτεροι δὲ Ἀπιδόνας, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἀπό τινος Ἄπιδος, οὗ ἡ γενικὴ καὶ Ἄπιος, ὡς ὄφις ὄφιος, Ἄμασις Ἀμάσιος, Ζάμολξις Ζαμόλξιος. οἱ δέ φασιν ὅτι Ἄπις ὁ Φορωνέως ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθὼν ἀπήλλαξε τὴν Πελοπόννησον ὄφεων ὀχλούντων, καὶ ᾤκησε περὶ τὴν Ἀρκαδίαν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Πελοπόννησος ὅλη Ἀπία ἐκλήθη ποτέ· καὶ δι' αὐτὸν Ἀπιδανῆες ἐξαιρέτως οἱ Ἀρκάδες, παρ' οἷς ὁ Ἄπις ᾤκησεν· οὗ καὶ Αἰσχύλος μέμνηται, εἰπὼν,

Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας.

καὶ Ἀῤῥιανὸς δέ φησι,

——κλυτὸς Ἄπις,
Ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε, καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας.

οἱ δέ φασιν Ἀπίαν καὶ Ἀπιδανεῖς κληθῆναι κατὰ στέρησιν τοῦ πιεῖν καὶ τῶν πιδάκων, ἐπεὶ μὴ εἶχεν ἡ χώρα πίδακας τὴν ἀρ-

Αρκάδες Απιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ερυμάνθου·
Ενθα [1] Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ιάων,
Ηχι τε ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
Αγχοῦ δ' Αργείων ἄροσις, καὶ γαῖα Λακώνων·
Η μὲν [2] ἐς ἀντολίην, ἡ δ' ἐς νότον εἰσορόωσα.
Δοιαὶ [3] δ' ἴσθμια νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι·
Η τ' Εφύρης ἀντικρὺ ποτὶ ζόφον, ἥ τε πρὸς αὐγὰς
Ελκομένη, τὴν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.
Νέρθε γεμὴν ἰσθμοῖο [4] πρὸς αὐγὰς Αττικὸν οὖδας,

χὴν, ἀλλ' ὡς λέγει Καλλίμαχος, ἔμελλεν εὔυδρος καλέεσθαι· ὡς δύνασθαι διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴν πολυδίψιον λέγεσθαι. ὅθεν καὶ Αζηνὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὴν ἄζην, ὅ ἐστι διὰ τὴν ξηρασίαν. καὶ ἔθνος οἱ Αζᾶνες αὐτόθι μέχρι καὶ νῦν οὕτω λεγόμενοι. Ιστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Αρκάδος ὠνόμασται ἡ Αρκαδία, υἱοῦ Διὸς καὶ Θεμιστοῦς. καὶ ὅτι καὶ Πελασγία ποτὲ ἐκλήθη, καὶ Παῤῥασία, καὶ Λυκαονία, καὶ Γιγαντὶς, καὶ Αζανία. ὅτι δὲ καὶ προσέληνοι λέγονται οἱ Αρκάδες, διὰ τὴν πάνυ τοῦ ἔθνους ἀρχαιότητα, ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

1. Οτι ἐν δυσὶ στίχοις μετέλαβε γοργῶς καὶ ποικίλως τέσσαρα τοπικὰ ἐπιῤῥήματα, εἰπὼν, Ενθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ιάων, ἧχι καὶ ὠγύγιος μηκύνεται Λάδων. Ωγύγιον δὲ τὸν Λάδωνα λέγει, διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρχαιολογίαν. μῦθος γὰρ βούλεται πρώτην ἄνθρωπον ἐξ αὐτοῦ καὶ γῆς γενέσθαι τὴν Δάφνην. Ωγύγιος γὰρ, ἤτοι παλαιὸς, ὁ τὴν πρώτην γεννήσας ἄνθρωπον.

2. Οτι τὸ Αργος μὲν εἰς ἀνατολὴν ὁρᾷ τῆς Πελοποννήσου, πρὸς δύσιν δὲ ἡ Λακεδαίμων. Εκατόμπολις δὲ ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν, καθὰ καὶ ἡ Κρήτη, λέγεται· διὸ καὶ τὰ Εκατόμβαια ἐκεῖ ἐθύετο ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν τοσούτων πόλεων. μία δὲ τῶν ἑκατὸν αἱ Αμύκλαι, ἃς ἔκτισεν υἱὸς Λακεδαίμονος ὁ Αμύκλας. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ Αργος τοῦτο περιεῖχέ ποτε τῶν ἐν τῇ Ελλάδι χώρᾳ πόλεων, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐν αὐτῇ. κατὰ δὲ τὸν Ηρόδοτον, ἤκουσάν ποτε καὶ μουσικώτατοι εἶναι πρῶτοι τῶν Ελλήνων. κἀκεῖνο δὲ χρὴ εἰδέναι, ὅτι οὐχ ἓν Αργος ἐστὶν, ἀλλὰ διάφορα. τό, τε κοινῶς τὴν Πελοπόννησον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς καὶ Αργος Δωρικὸν λέγει, καὶ Απίαν γῆν. ἐκλήθη δὲ τὸ αὐτὸ καὶ Φορωνικὸν Αργος ποτὲ, ἀπὸ Φορωνέως. ὠνομάσθη δὲ καὶ Αἰγιάλεια, ἐκ τοῦ [illegible] Αἰγιαλέως· καὶ Ιππόβοτον· καὶ μὴν καὶ Ιασον, ἀπὸ Ιάσου τινός· καὶ Δίψιον, διὰ τὸ μὴ πολύυδρον εἶναι. ἐλέγετο δὲ, φασὶ, καὶ Θετταλικὸν Αργος ἡ νῦν Δώριος· καὶ Αμφιλοχικὸν δὲ ἄλλο. καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν, εἰς ἔνδεκα τόπους οἱ παλαιοὶ τὸ Αργος μετρῶσι· λέγοντες καὶ ὅτι πᾶν σχεδὸν πεδίον παραθαλάσσιον Αργος ἐλέγετο. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν ὅτι οἱ νεώτεροι, καὶ μάλιστα Μακεδόνες καὶ Θετταλοὶ, Αργος τὸ πεδίον φασί. καὶ ἡ ὅλη δὲ Πελοπόννησος Αργος, ἀπὸ τοῦ πολυοφθάλμου Αργου, ἐκλήθη ποτέ. ὁ δὲ Γεωγράφος οὕτω καὶ περὶ τούτου φησὶν, Αχαϊκὸν Αργος ἐκλήθη ἥ τε ὅλη Πελοπόννησος, καὶ ἰδίως ἡ Λακωνική. τὸ γοῦν παρὰ τῷ Ποιητῇ περὶ τοῦ Μενελάου λεχθὲν, ἢ οὐκ Αργεος ἦεν Αχαιϊκοῦ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ Ελένη Αργεία λέγεται. προϊὼν δὲ λέγει κληθῆναί ποτε τὴν Πελοπόννησον, Αργος, Ιασον, καὶ Αχαϊκὸν,

Arcades Apidanenſes ſub celſo jugo Erymanthi :
Ubi Melas, ubi Crathis, ubi fluit liquidus Iaon,
Ubi etiam priſcus porrigitur aquis Ladon.
Prope vero Argivorum aratio [*arva*] & terra Laconum :
Hæc quidem in orientem, illa vero in auſtrum ſpectans.
Duo autem iſthmium dorſum circumfremunt maria :
Quodque contra Ephyrem verſus occaſum, quodq; ad ortum
Extenditur ; quod quidem & Saronicum vocant.
Infra autem iſthmum ad orientem Attica tellus eſt,

ὴ, ϗ Ἵππιον, ϗ Ἱππόβοτον. τὸ δὲ τοῦ ργους ἐθνικὸν, οὐ μόνον Ἀργεῖος, ὡς φαν οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ ϗ Ἀργόλας, ϗ ἡ μὴν Ἀργολίς. ἐλέγετο δὲ καὶ ἡ Ἄργους ως οὕτως Ἀργολικόν.

3. Ὅτι τὰς πλευρὰς τοῦ ῥηθέντος ἰσθὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ περιφερόμεναι λάζουσι, πρὸς ζόφον μὲν, ἡ τῆς Ἐφύρης άλασσα, ὅ ἐστιν, ὁ Κορινθιακὸς κόλπος, ὸς αὐγὰς δὲ, ἡ Σαρωνὶς θάλασσα. ὅτι Ἐφύρα ἡ Κόρινθος λέγεται, ϗ ὅτι ϗ αι εἰσὶ πόλεις ταύτης ὁμώνυμοι, ἐν ς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται. Σαικὸς δὲ κόλπος, ἢ ἀπὸ Σάρωνος αμοῦ Τροιζηνίου ἐκβάλλοντος εἰς ὸν, ἢ ἐπειδὴ Σάρων τις κυνηγὸς, ἐπιύκων σῦν, ἐκεῖθεν κατενεχθεὶς εἰς τὴν κειμένην κατέπεσε θάλασσαν, ϗ ἀπνίγη· οὕτω καὶ Ἴκαρος τῷ Ἰκαρίῳ ποπνιγεὶς πελάγει, ἐξ ἑαυτοῦ ὀνοζεσθαι δέδωκε. ϗ Αἴσαρος δὲ, ὡς ιστόρηται, ἔλαφον ἐπιδιώκων, ϗ συνελθὼν αὐτῇ εἰς ποταμὸν περὶ Κρόνα, ϗ ἀποπνιγεὶς, τῷ ποταμῷ ἐνακε τὸ ὄνομα, Αἰσάρῳ κληθέντι ἀπ' ἐκείνου. οἱ δὲ, ἄλλως τὴν τοῦ Σαρωνικοῦ λόγους κλῆσιν αἰτιολογοῦντες, φασὶν Μίνως λαβὼν τὰ Μέγαρα διὰ Σκύλης τῆς Νίσου θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐτοῦ, ἀποτεμούσης τὴν τοῦ πατρὸς κεφαλὴν, ενοήσατο ὅτι ἡ τὸν πατέρα προδοῦσα ενὸς ἂν ῥᾳδίως φείσαιτο, ϗ διὰ τοῦτο προσδήσας τῷ πηδαλίῳ νηὸς τὴν πατροδότιν ϗ πατροφόντιν, ἀφῆκε σύρεσθαι διὰ θαλάσσης· ϗ αὐτὴ μὲν εἰς ὄρνεον μετεβλήθη, ὥς φησι Παρθένιος ὁ τὰς μεταμορφώσεις γράψαι λεγόμενος. ὁ δὲ κόλπος παραγραμματισθεὶς ἔσχε τὴν κλῆσιν ἀπὸ τοῦ σύρεσθαι. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης Σκύλλης ϗ Σκύλλαιον ἔτι νῦν καλεῖται τόπος ἐν Ἑρμιόνῃ τῇ κατὰ Πελοπόννησον, ἔνθα ἡ γυνὴ ἐξεκυμάνθη μετὰ τὸ καταποντισθῆναι.

4. Ὅτι πρὸς αὐγὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ ἰσθμοῦ τὸ Ἀττικόν ἐστιν ἔδαφος, ἔνθα ποταμὸς φέρεται Ἰλισσὸς, οὐ πολλοῦ ἄξιος λόγου, διὰ δὲ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας περιλαλούμενος, ϗ θεσπέσιος καλούμενος. ὅθεν, φησὶν, ἥρπασε ποτὲ Βορέας Ὠρείθυιαν τὴν τοῦ Ἐρεχθέως. Βορέας δὲ οὗτος βασιλεὺς ἦν Θρᾴκης ἁρπάξας Ἀττικοῦ τούτου γυναῖκα βασιλικοῦ· εἰ ϗ ὁ μῦθος διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἀπαναστήσας τῆς γῆς τὸν ἄνθρωπον ἐξηνέμωσε. καθὸ ϗ Ἀϊδωνεὺς βασιλεὺς μὲν ἦν, ὡς οἱ ἀκριβέστεροί φασιν, Ἠπείρου τῆς ἐν Μολοττοῖς· (πρὸς ὃν ϗ Πειρίθους ἦλθε, ϗ Θησεὺς, διὰ τὴν Περσεφόνην· ἀλλὰ δὴ ϗ ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸν Κέρβερον κύνα πολλοῦ ἄξιον) ὅμως δὲ ϗ ἐκεῖνος ὁ Ἀϊδωνεὺς δι' ὁμοιότητα κλήσεως εἰς τὸν Ἅδην μεταλαμβάνεται, ϗ εἰς τὸν ὑπὸ γῆν τοῖς μυθογράφοις μετατίθεται Πλούτωνα. Ἑρμείας δὲ ὁ Πλατωνικὸς βασιλικὴν παῖδα τὴν Ὠ-

ρείθυιαν

Τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
425 Ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.
Τῷ [1] δ' ἔπι [2] Βοιωτῶν τε πέδον, καὶ [3] Λοκρὶς ἄ
Θεσσαλίη [4] δ' ἐπὶ τοῖσι, [5] Μακηδονίης τε πόλη
Ταῖς δ' ἐπιφαίνονται [6] κορυφαὶ χιονώδεος Αἵμ
Θρηϊκίου· τοῦ δ' ἄντα, ποτὶ ῥιπὴν ζεφύροιο,
430 Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.

ρείθυιαν κατὰ τοῦ κρημνοῦ ὑπονοεῖ ὠσθῆναι ἀνέμου βορρᾶ, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ λεχθῆναι ἁρπασθῆναι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ βορρᾶ. Ἀττικὴ δὲ ἡ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται, καὶ Ἀτθίς· τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναὴ λέγεται· ἐκεῖνο δὲ, ἀπὸ Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι Ἀκταῖοι οἱ Ἀττικοί. ἢ παρὰ τὴν ἀκτήν. τετραγώνου γὰρ, φασὶν, οὔσης αὐτῆς, πολὺ μέρος καθικνεῖται εἰς τὴν θάλασσαν. διὸ καὶ μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος τεσσάρων φυλῶν Παραλία ἐκλήθη, καὶ ἄλλη Ἀκταία. ἐκλήθη δὲ πάλαι ποτὲ καὶ Ἀκτὴ, καὶ Ἀκτική· ναὶ μὴν καὶ Ποσειδωνία, καὶ Ἀθῆναι, ἀπὸ ὁμωνύμων προσώπων· καὶ Ἰωνία δὲ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, καὶ Μοψοπία ἀπὸ Μόψου, ἄλλου παρὰ τὸν μάντιν τὸν τοῦ Τειρεσίου. Κραναὴ μέντοι ἡ Ἀττικὴ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ, ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ διότι τραχεῖα, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῆς ὄρεσιν ὑποπέπτωκε. τὴν δὴ ἀνωτέρω γραφεῖσαν Ἀτθίδα πρεσβυτάτην τοῦ Κραναοῦ θυγατέρα φασίν· ἣν, παρθένον οὖσαν καὶ ὡραίαν γάμου, θανοῦσαν θάψας λαμπρῶς ὁ πατὴρ, ἀπ' αὐτῆς τὴν χώραν ὠνόμασε. τὴν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν, Κεκροπίαν ποτὲ κληθῆναί φασι, πόλιν οὖσαν μίαν τῶν ἐπὶ Κέκροπος ἐκτισμένων. Ὅτι δὲ καὶ Ἴωνες ἦν ὅτε οἱ Ἀττικοὶ ἐκαλοῦντο, ἱστορεῖ καὶ ὁ Γεωγράφος· λέγων ὅτι καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ, Βοιωτοὶ καὶ Ἴωνες, Ἴωνας τοὺς Ἀθηναίους φησί. καὶ ὅτι οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἴωνες, τούτων εἰσὶ καὶ ἄποικοι καὶ ὁμώνυμοι. καὶ ὅτι πρὶν ἡ Ἰὰς (ἤτοι Ἰωνικὴ) διάλεκτος ἡ αὐτή ἐστι τῇ παλαιᾷ Ἀτθ
ἄποικοι Ἀθηναίων οἱ ἐν τῇ
νες, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἡ
μιστοκλῆς, πατέρας τῶν Ἰώνων
Ἀθηναίους. ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸ
Ἀθηναῖοι, Κραναοὶ καλούμεν
ποὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν Ε
λασγοὶ ὠνομάζοντο· ἐπὶ δὲ
ἐκλήθησαν Κεκροπίδαι· τὰ
Ἐρεχθέως ἐκδεξαμένου, Ἀθ
τωνομάσθησαν Ἴωνος δὲ
στρατάρχου γενομένου, ἐκλήθησα
τοῦ Ἴωνος,

1. Ὅτι οὕτω πάνυ ἐπιδραμ
ἐπιλυσικώτατα (ἤγουν συντ
περιηγητὴς, ὥστε τεσσάρων
μνησθεὶς ἐθνῶν, Βοιωτῶν, Λοκ
σαλῶν, Μακεδόνων, ἠρκέσθη
ριθμῆσαι αὐτὰ πρὸς ὄνομα
πλέον εἰπὼν περὶ αὐτῶν. φη
τῶν πέδον, καὶ Λοκρὶς ἄρουρα,
τε, Μακεδονίης τε πόληες. ἡ
βολὴ ἐρεῖ περὶ ἑκάστου τούτ
δέχεται.

2. Ὅτι Βοιωτοὶ ὠνομάσθησ
νος Βοιωτοῦ καλουμένου, ὃν ἡ
γη λάθρα τεκοῦσα, περὶ βοῶν
πρόθυς· ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔχειν,
ἀμφὶ τοὺς βόας. ἢ ἀπὸ τῆς βο
Βοιωτίας τῆς καθηγησαμένης
Κάδμῳ. οἱ δὲ παρὰ τὸν βοῦν
εἶπον τοὺς Βοιωτοὺς, ὡς μὴ
διανοίαις ἄγαν εὐκινήτους.
τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἡ Βοιωτί
ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοὶ, ὡς

Per quam divini fertur fluxus Iliſſi:
Unde etiam Boreas quondam rapuit Orithyiam.
Poſt hunc Bœotorumque ſolum, & Locris tellus:
Theſſalia vero poſt hos, Macedoniæque urbes.
Poſt has autem apparent vertices nivoſi Æmi
Thracii: hujus è regione, ad flatum zephyri,
Dodonæ regio immenſa extenta eſt.

ίνδαρος. γυμναστικοὶ δὲ οἱ Βοιωτοί. καὶ λέγεται λόγος τοιοῦτος, ὡς Ἀθηναῖοι μὲν περὶ ναυτικὴν ἠσχόλληνται ἐργασίαν, Θετταλοὶ δὲ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν, Βοιωτοὶ δὲ περὶ τὴν τῆς γυμνασίας ἐπιμέλειαν, Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφρηλατικὴν ἐπιστήμην.

3. Ὅτι ἐγγὺς τῶν Βοιωτῶν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί, ἀπὸ Κνημῖδος ὄρους τὴν κλῆσιν ἔχοντες· ὡς ἀπὸ Ζεφυρίου ὄρους, ἕτεροι Λοκροὶ οἱ Ζεφύριοι. ἱστορεῖ γὰρ ὁ γεωγράφος ὅτι ὁ Παρνασσὸς πρὸς δύσιν [illegible] διαιρεῖ τούς τε ἑσπερίους Λοκρούς, οὓς καὶ Ὀζόλας καλουμένους, οἳ χαράσσουσιν ἐν σφραγῖδι τὸν ἕσπερον ἀστέρα· ἔτι δὲ τοὺς Ἐπικνημιδίους, οὕτω καλουμένους ἀπὸ ὄρους Κνημῖδος, κειμένους περὶ τὸ ὄρος τὴν Οἴτην. τῶν δὲ Ἐπικνημιδίων [illegible] τοὺς Ὀπουντίους φησίν, οὕτω λεγομένους ἀπὸ πόλεως Ὀποῦντος, τῆς Πατρόκλου πατρίδος, ἣν σεμνολογεῖ ὁ Πίνδαρος. ὥστε συνακτέον τέσσαρα τῶν Λοκρῶν εἶναι γένη, τρία μὲν τούτους, τοὺς Ὀπουντίους, καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους, καὶ τοὺς Ὀζόλας· τέταρτον δέ, τοὺς Ἰταλικούς, ἤτοι τοὺς Ἐπιζεφυρίους. οἱ δὲ Ὀζόλαι ἀπὸ τῆς σηπεδόνος, φασίν, ἐκλήθησαν ἐκεῖ ἀναιρεθέντων Κενταύρων· εὕρηται δὲ παρ' αὐτοῖς Νέσσου τε μνῆμα καὶ ἄλλων Κενταύρων.

4. Ὅτι ἀπὸ Θεσσαλοῦ τινος ἡ πρώην καλουμένη Πελασγία, Θεσσαλία ἐκλήθη. ἐν ταύτῃ, ὡς λόγος, οὐκ ἐξῆν πελαργοὺς κτείνειν, ἐπεὶ τὴν χώραν ὄφεων ἐκάθαιρον. ἀπὸ ταύτης ὑπόδημά τι ποιὸν ἐλέγετο Θετταλίς. καὶ τὸ πήδημα δὲ ἀπὸ ταύτης Θεσσαλὸν τὸ παροιμιαζόμενον. ᾄδονται δὲ βασιλεῖς Θεσσαλίας οἱ Ἀλευάδαι, εὐγενὲς δὲ γένος ἐκεῖνοι καὶ οἱ Σκοπάδαι, ἀπὸ ἀνδρῶν παλαιῶν γενεαλογούμενοι· ὧν ὁ μέν, Ἀλεύας, ὁ δέ, Σκόπας ἐκαλεῖτο.

5. Ὅτι Μακεδόνες λέγονται ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διός. οἱ δὲ πολλοὶ Αἰόλου [illegible] παραδιδόασιν, ὧν εἷς Μακεδών, φασίν, ἐξ οὗ ἡ Μακεδονία. ἦν δέ τις μοῖρα Μακεδονίας Μακέτα λεγομένη, ἐξ ἧς καὶ ἡ Μακεδονία Μακετία ἐλέγετο. ὅτι δὲ ὁ Μακεδὼν καὶ Μακηδὼν λέγεται, ἤδη ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξανδρείας προείρηται· ὅθεν καὶ Μακηδονίαν ἔφη τὴν χώραν ὁ Διονύσιος.

6. Ὅτι ὁ Αἷμος, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ Αἷμον λέγεται ἀπό τινος Αἵμου βασιλέως Σκυθῶν, Θρᾳκιόν ἐστιν ὄρος. φησὶ γάρ, κορυφαὶ χιονώδεες Αἵμου Θρηϊκίου. τούτου πρὸς ζέφυρον Δωδώνη κεῖται, ἤπειρος ἀπείριτος. καὶ ὅρα σχῆμα ἐτυμολογίας ἢ παρηχήσεως, ἐν τῷ, ἤπειρος ἀπείριτος. τοιοῦτον καὶ τό, ἐν ἐκείναις ἠπείροις εἷς πόντος ἀπείριτος. Ἰστέον δὲ ὅτι Δωδώνη οὐ μόνον ἡ χώρα, ἀλλὰ καὶ πόλις ἦν Δωδώνη, ἀπὸ Δωδώνης τῆς Διὸς καὶ Εὐρώπης, ἢ ἐκ ποταμοῦ Δώδωνος. ἐλέγετο δὲ καὶ Δωδὼν δισυλλάβως. ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον, ἐπὶ τῶν πολυλόγων. ἐγένετο δέ ποτε Θεσπρωτὶς ἡ Δωδώνη, τουτέστιν ὑπὸ τοὺς Θεσπρωτούς. περὶ ἣν καὶ τὸ τοῦ Δωδωναίου Διὸς μαντεῖον διὰ τῆς δρυός, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται.

Τῆς δ᾽ ὕπερ [1] ἐς νότον εἰσὶν, ὑπὸ σκοπιὴν Ἀρακύνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα· τοῦ διὰ μέσσου
Σύρεται ὁλκὸν ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης,
Τρινακίης ἐπὶ πόντον ἑλισσόμενος, διὰ μέσσων
Νήσων, ἃς καλέουσιν Ἐχινάδας· ἧσιν ὁμούρων
Ἔσσεται ἄλλυδις ἄλλα Κεφαλλήνων πολίεθρα.
Τῷ δ᾽ ἔπι Φωκὶς ἄρουρα [2] πρὸς ἀντολίην τε καὶ ἠῶ,

1. Ὅτι ἐς νότον Δωδώνης, ὑπὸ σκοπιὰν Ἀρακύνθου (Αἰτωλικὸν ὄρος ὁ Ἀράκυνθος) τὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐστι πέδον μέγα, δι᾽ οὗ μέσου ὁλκὸν ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης σύρεται ἐπὶ τὸν τῆς Θρινακίας πόντον, ἑλισσόμενος διὰ μέσων τῶν Ἐχινάδων· ὧν μία καὶ Ὁμηρικὴ Τάφος. ταύτας δὲ, φασὶν, οὐκ ἔστιν ἄρτι εὑρεῖν. ὁ γὰρ Ἀχελῷος πολλὴν ἰλὺν ἐρευγόμενος προσέχωσεν αὐτάς. Ἡρόδοτος δὲ οὐ πάσας ἀφανισθῆναί φησιν, ἀλλά τινας. λέγει γὰρ ὅτι Ἀχελῷος ῥέων δι᾽ Ἀκαρνανίας, καὶ ἐξιὼν εἰς θάλασσαν, τῶν Ἐχινάδων νήσων τὰς ἡμισείας ἤπειρον πεποίηκε. ταύταις δὲ ὅμοροι καὶ αἱ τῶν Κεφαλλήνων πόλεις. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος, ἀπὸ Αἰτωλοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος· νῆσοι δὲ Ἐχινάδες ἢ ἀπό τινος Ἐχίονος, ἢ διότι πολλοὶ ἐκεῖ ἐχῖνοι. ὁποῖοι δὲ λέγουσιν ἐχῖνοι, ζητητέον ἐν ἄλλοις, εἰ ἐν τῇ χέρσῳ φιληδοῦντες, εἴτε καὶ θαλάσσιοι. καὶ ἄλλως δὲ Ἐχινάδες, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ τόπου καὶ οἷον ἀκανθῶδες, κατὰ τοὺς ἐχίνους. τοὺς δὲ Κεφαλλῆνας καὶ τὴν Κεφαλληνίαν ἐν δυσὶ λλ ἡ παλαιὰ χρῆσις ἅπασα ἔχει· ἡ δὲ κλῆσις, ἀπό τινος Κεφάλου, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἀχελῷος προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι, τῷ τύπῳ τῶν διὰ τοῦ ῳος προπερισπωμένων κτητικῶν, τοῦ πατρῷος, Μινῷος, καὶ τῶν λοιπῶν· καὶ ἔστιν οἷον κτητικόν. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Διονύσιος ἐκφωνήσας τὸ ι, πεντασυλλάβως λέγει αὐτὸν Ἀχελώϊον. Θρινακίας δὲ πόντον, τὸν Σικελικὸν λέγει. διὰ τί δὲ Θρινακία ἡ Σικελία λέγεται, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Γεωγράφος τὸν Ἀχελῷον οὐκ εἰς τὸν τῆς Σικελίας κόλπον, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἐκβάλλειν φησίν· ὡς εἶναι τὸν αὐτὸν κόλπον, Κορινθιακὸν μὲν κατὰ τὸν Γεωγράφον, Σικελικὸν δὲ κατὰ τὸν Διονύσιον. Ἀχελῷος δὲ οὗτός ἐστιν ὃς κλασθεὶς τὸ ἀριστερὸν κέρας ὑφ᾽ Ἡρακλέους, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἀντέδωκεν, δι᾽ οὗ πᾶν ἀγαθὸν ἐχορηγεῖτο τῷ χρῄζοντι. τοῦτο δὲ οἱ τῶν μύθων ἑρμηνευταὶ πρὸς ἀλήθειαν συμβιβάζοντες, τοιοῦτόν τι φασὶν αἰνίττεσθαι· Ἡρακλῆς εὐεργετεῖν εἰωθὼς τοὺς ὁπουποτοῦν γῆς, εἶτα καὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον μαθὼν πλημμελῶς ῥέοντα, καὶ τοὺς κωμήτας πολλοὺς τῆς Αἰτωλικῆς παρατεμνόμενον, καὶ οὕτω ἀδικοῦντα, παραχώμασί τισι καὶ διώρυξι καὶ διοχετείαις αὐτὸν ἐβιάσατο καὶ παρατρέψας, καὶ ῥέειν συμφερόντως ποιήσας, ἀνέψυξε τὴν γῆν, καὶ εἰς ἀγαθοποιὸν εὐεργεσίαν μετήγαγε, καὶ τὸ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπαριστερὸν κέρας τοῦ ποταμοῦ, τὴν [illegible] κωμητὴν δηλαδὴ, τὴν ὡς εἰπεῖν ἀνερόμενον καὶ σκληρὸν τοῖς οἰκεῖ, εἰς μαλθακὴν οἷον ἀντιπαρέστησε δεξιότητα. καὶ ταῦτά εἰσι τὰ κέρατα τοῦ Ἀχελῴου, τὸ τε βίαιον, τὸ καταπονηθὲν, καὶ τὸ πλουτοποιὸν, τὸ ἀντιδοθὲν, δι᾽ οὗ καὶ Ἡρακλῆς εὐεργέτης ἔγνωσται· τὰς γάρ τοι τῶν ποταμίων ῥεέθρων καμπὰς, κέρατα ἐκάλουν οἱ παλαιοί· καὶ διὰ τοῦτο ταυροκεράτους καὶ κερασφόρους ἐτύπουν αὐτούς. καὶ οὕτω μέν τινες περὶ τοῦ κατὰ τὸν Ἀχελῷον. ἕτεροι

δὲ

: autem ſuper in auſtrum vergit, ſub ſpeculam Aracynthi,
inum Ætolorum planities magna: quam per mediam
ur tractum agens Achelôus argenteos vortices habens,
aciæ [*Siciliæ*] in mare ſe evolvens, per medias
is, quas vocant Echinadas: quas vicinorum
antur alibi alia Cephallenum oppida.
hunc autem Phocæa tellus ad ortum & auroram,

ἀφῆκαί ὅποι βούλοιτο ῥέειν, μαλθείας μόνον κέρας τὸ λόγῳ ἔθεντο. καὶ τὸ αὐτόθι ἐν ἐνθεραπεύοντες, ἱστοροῦσι μάλθειαν γενέσθαι κερδαλέαν, τὸ πολὺ τῆς ἐμπολῆς ἔρατι, ὃ διὰ τοῦτο Ἀμαλφημίζετο, πλουτοποιὸν καὶ εἰ δὲ ὁ Ηρακλῆς ἀφιλόμειρες τοῦ ἐγκειμένου κέρματος, ὃς ἔζησε πρὸς τρυφὴν, λόιεν διεδόθη ἀστεῖος, ὡς ἄρα τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἐκἀγαθόν· οὐ τὸ τῆς μυθικῆς ναμένης τὸν αἰγίοχον Δία, ιθείσης γραός. ἄλλοι δὲ τὸ ς κέρας, δι' οὗπερ εὖ ἔχει Ἡρακλέα, τὸ σκληρόν φασι ἐκείνου, καὶ τόν ποτε κατ' αἰνίττεσθαι, ὁπηνίκα ἡμίων, καὶ ἐκκαθαίρων κακίας μαλθακῶς εἶχεν, ἀλλὰ σκληραύλοις προσεφέρετο. καὶ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, ἡ ἀπρὸς πόνους ἀντιτυπία τοῦ μέντοι ἐμελέτησεν οἰκουρεῖν, ὑπὸ γυναικὸς, καὶ σκιατραἱμάτια περιεβάλλετο θάλιέτι πρὸς ψύχος ἐγυμνάζεφθη, καὶ ὑπεμαλάχθη, πρὸς κλίνας, κατακαίει ὁ λόγος ἣν ἐκ τῆς περιβολῆς θάλψιν ὑτοῦ ὑπανάψας. ἄλλος δέ βυκόν τι χωρίον πάμφορον, ιέρατι κατὰ τὸ σχῆμα, ἐκτίθεται, καὶ εἰς κτῆμα γυναικί τινι Ἀμαλθείᾳ δίδωσιν ὥσπερ, διὰ τὸ καρποῦ παντὸς εἰς πολλαπλάσιον δοτικὸν εἶναι, ὁ μῦθος, εἰς βόειον κέρας μεταλαβὼν, τὰ θρυλλούμενα περὶ αὐτοῦ δίδωσιν. εἰ δέ τε παραπήλαυσεν ἀγαθὸν τοῦ τοιούτου κέρατος καὶ ὁ Ηρακλῆς, ὅτι εἰς Λιβύην ἀπεδήμησε, λέγοιτο ἂν οὕτω μετεῖναι τῷ Ηρακλεῖ τοῦ τοιούτου τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. καὶ ταῦτα μὲν ἐς τοσοῦτον ἱκανῶς, ἡμᾶς τοῦ κατὰ τὸν Ἀχελῷον ἐπὶ τὰ τοιαῦτα οἷον παρασύραντος ῥεύματος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ Ἀσωποὶ πολλοί, εἰσὶ δὲ καὶ Κηφισσοί, οὕτω καὶ Ἀχελῷοι· ὧν εἷς καὶ ὁ ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ τὴν Ἀχαϊκὴν Δύμην.

2. Ὅτι ἀνατολικωτέρα τοῦ Ἀχελῴου ἡ ἀπὸ Φώκου καλουμένη χώρα Φωκὶς, ἐλκομένη πρὸς βορρᾶν κατὰ τὸ στόμα τῶν Θερμοπυλῶν, Παρνασσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχὶ, ἤγουν ὑποκειμένη τῷ Παρνασσῷ. ταύτης οἱ οἰκήτορες Φωκεῖς λέγονται δισυλλάβως· Φωκαεῖς μέντοι τρισυλλάβως, οἱ τῆς Φώκης Ἰωνικῆς πόλεως, ἥτις καὶ Φώκαια λέγεται, ὡς Νίκη Νίκαια. τούτων τῶν Θερμοπυλῶν πλησίον ὁ Σπερχειὸς ποταμὸς ἐκδίδωσιν. ὁ δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι διὰ μέσης τῆς Φωκίδος ταύτης Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει, ὡς τοῦ Κηφισσοῦ Φωκικοῦ ὄντος ποταμοῦ. σκόπησον δὲ εἰ τὸ κελαρύζει κυρίως κεῖται ἐπὶ μεγάλου ποταμοῦ χεύματος. ἐπεὶ δὲ ὁ Γεωγράφος καταριθμεῖται Κηφισσούς. Θερμοπύλαι δὲ λέγονται συνθέτως, ἀπό τε θερμῶν

Ἑλκομένη βορέηνδε, κατὰ στόμα Θερμοπυλάων,
Παρνησσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχί· τῆς διὰ μέσσης
Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει.
Τῷ πέρα [1] Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος
Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκὸς,
Ὁλκὸς ἀπειρεσίῃσιν [2] ἐπιφρίσσων φολίδεσσι,
Νηῷ ἐν ἱμερτῷ· ὅθι πολλάκις αὐτὸς [3] Ἀπόλλων,
Ἢ ἀπὸ Μιλήτου ἢ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκὼς,
Ἱστάμενος χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἱλήκοι· σὺ δέ μοι Διὸς ἔννεπε Μοῦσα
Νήσων πασάων ἱερὸν πόρον, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ
Ἀνδράσι ναίονται, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλαι.
Ἤτοι μὲν κατὰ μέσσον ὑφεσπερίων στηλάων
Ἐσχατόωντα [4] Γάδειρα φαείνεται ἀνθρώποισι,
Νήσου ἐπ' ἀμφιρύτης, ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο.

ὀδόντων ἐκεῖ ἀντιβαλλομένων, καὶ διὰ τὸ ὡς στενότητα πυλῶν ὥσπερ συγκεκλεῖσθαι τὸν τόπον. ὁποῖόν τι καὶ περὶ τῶν Κασπίων πυλῶν λέγεται· ὡς καὶ κλεῖδας τῆς Ἀσιάδος γῆς καλέσει ὁ Διονύσιος, ὡς ταυτὸν ὂν ἐπὶ τοιαύτης στενοχωρίας κλεῖδας ἢ πύλας εἰπεῖν. φησὶ δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν Θερμοπυλῶν θερμὰ λουτρά, ἃ καὶ χύτρας καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι· καὶ τοῖχος κατὰ τὰς εἰσβολάς, ὃ Φωκεῖς ποτε ἔδειμαν· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ πύλαι ἐπῆσαν. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων Ἑλλήνων Θερμοπύλαι ὁ τόπος ἐλέγετο· ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων, Πύλαι.

1. Ὅτι τὸν δράκοντα, ὃν Ἀπόλλων ἀνεῖλεν ἐν τῇ Πυθῶνι τῇ περὶ τὸν Παρνασσόν, Δελφύνην ὁ Διονύσιος καλεῖ· οὗ τὴν ὁλκὴν ἀναδιπλώσας ἐν ἐπαναλήψεως σχήματι, φησὶν, ὅτι δράκοντος Δελφύνης παρακέκλιται ὁλκὸς τῷ Πυθίῳ τρίποδι, ὁλκὸς ἀπειρεσίαις ἐπιφρίσσων φολίδεσσιν· ὡς τῆς δορᾶς τοῦ δράκοντος ἐκεῖ ἀνακειμένης· ἐξ οὗ καὶ ἡ Πυθὼ περωνομάσθαι δοκεῖ, ὡς ῥηθήσεται. δὲ ἔφη τὴν δορὰν τοῦ δράκοντος, τῷ ματι τοῦ ὅλου ὀνομάσας τὸ μέρος καὶ ἡ βύρσα βοῦς λέγεται, καὶ ἐλέφ ὀστοῦν τοῦ ἐλέφαντος. φασὶ δὲ ὅτι ὁ Δ σιος ἀντὶ ἀρσενικοῦ τοῦ ὁ Δελφύνης, κῶς εἶπεν ἡ Δελφύνη, τρόπῳ ποι κατὰ γένους κοινότητα.

2. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ φολὶς ἐπὶ ὄφε πω, ὡς τῶν λεπίδων ἰχθύσιν ἀπονε μένων. καὶ ὅτι τὸ φρίσσειν καὶ ἐπὶ τῶν ἑστηκυιῶν φολίδων ἔφη, ἀπὸ θαλ καὶ ἐνταῦθα τὴν λέξιν μεταγαγών περ γὰρ τὸ κυμαίνεσθαι, θαλασσία οὕτω καὶ τὸ φρίσσειν κυρίως, καὶ ἐ μετήνεκται εἰς ἄλλα διάφορα.

3. Ὅτι θυόεν πέδον τὸ τῆς Πυθ διὰ τὰς ἐκεῖ πολλὰς θυσίας. καὶ τὸν δὲ ἢ καὶ μέγαν λέγει τὸν αὐτόθ τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔνθα φησὶ τὸν Φοῖβ Μιλήτου ἢ Κλάρου ἐλθόντα, χρυσ ναλύεσθαι ἅμμα φαρέτρης, ἤτοι τὸν τῆς φαρέτρας δεσμὸν, καὶ ἀποθέ

orrigitur boream verſus, ad fauces Thermopylarum,
ſi nivoſi ſub clivo [*declivitate*:] quam per mediam
ſſi vaſtum fluentum deſcendens reſonat.
quem Pythonis nidoroſum ſolum, ubi draconis
ynes tripodibus dei adjacet ſpira,
infinitis inhorreſcens ſquamis,
lo in amabili: ubi ſæpe ipſe Apollo,
Mileto aut è Claro quum recens advenit,
tens aureæ ſolvit vinculum pharetræ. [dic
a hic quidem propitius eſto: tu autem mihi Jovis Muſa
rum omnium ſacram viam, quæ in mari
minibus habitantur, converſæ alio aliæ.
e in medio occiduarum columnarum
næ Gades apparent hominibus,
in circumflua, in finibus Oceani.

σθαι. ἱερὰ δὲ ἦν Ἀπόλλω-
νος καὶ ἡ Κλάρος, καθὰ
ὶ ἡ Πυθών· καθ' Ὅμηρον
καὶ ἡ Χρύση, καὶ ἡ Τένεδος,
ὅτι δὲ ἡ Πυθὼν παρὰ
ήπω, λέγεται, ὡς ἐν αὐ-
τοῦ ῥηθέντος δράκοντος· ἢ
έσθαι, τὸ μαθεῖν, ὡς τῶν
ώπων ἐκεῖθεν μαντευόντων
ἱκανῶς τεθρύλληται. ἡ δὲ
ις ἐστὶν Αἰολική, περὶ ἧς
ὲ δέονται ἐν τοῖς ἑξῆς. ἡ δὲ
ται νεώτερον εἶναι τοῦ Κο-
ληθῆναι δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ
λάχους. πολλῶν γὰρ, φα-
ωσομένων περὶ αὐτῆς, ἔ-
λωνι. λέγεται δὲ καὶ Διὸς
τεῖον εἶναι αὐτόθι. ὅθεν καὶ
λυκόφρονι ἡ Κασσάνδρα
λὼν λέγεται, τουτέστι Βάκ-
Κλαρία.
ος ἑσπεριωτάτη τὰ ἔσχα-
ιρα, κατὰ μέσον τῶν πρὸς τῇ

Ἰβηρίας πυλῶν· διὸ καὶ Ἰβηρικοί φησιν ὁ Ἀρριανὸς αὐτάς. ἔστι καὶ ἡ νῆσος αὐτή, κατὰ τὸν Γεωγράφον, οὐ πολὺ μείζων ἑκατὸν σταδίων, κατὰ τὸ μῆκος· πλάτος δ' ἔσθ' ὅπου καὶ σταδιαῖον. τὸ δὲ ἐθνικὸν αὐτῆς τετραχῶς λέγεται, Γαδειρίτης, καὶ Γαδειρεὺς, καὶ Γαδειραῖος· καὶ Γαδειρινὸς, ὡς Βοσπορανός. ἔστι δὲ οὐ μόνον οὐδετέρως γένους τὰ Γάδειρα, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ἡ Γάδειρα. κεῖται δὲ ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῦ τοῖς πρὸς τῇ ἑσπερίᾳ δηλονότι θαλάσσῃ, Κοτινοῦσσα ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων κληϊζομένη (ἤγουν κοτινόεσσα, ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους, οἳ ἄγριοι ἐλαίας εἴδους εἰσί) μετονομασθεῖσα δὲ Γάδειρα. ἐνταῦθα Διὸς γόνον Ἡρακλέα τιμᾶσθαί φησιν. ἢ ὁ Θηβαῖος δὲ οὗτος ἦν Ἡρακλῆς, ἢ ὁ Φοῖνιξ, κατά τινας, ἤτοι ὁ Τύριος. ἔχει δὲ Φοινίκων ἀνδρῶν ἀποικίαν ἡ νῆσος. ἐμπορικοὶ γὰρ ὄντες οἱ Φοίνικες, καὶ περιηκτῆρες, καὶ τρῶκται, κατὰ τὸν Ποιητὴν, καὶ πανταχοῦ πλωϊζόμενοι, ᾤκησαν καὶ αὐτόθι, καὶ Γάδειρα με-

Ενθάδε [1] Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν,
Αζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ηρακλῆα.
455 Καὶ τὴν μὲν ναετῆρες, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων
Κληϊζομένην Κοτινοῦσαν, ἐφημίξαντο Γάδειρα.
Νῆσοι δ' ἑξείης [2] Γυμνήσιαι. [3] ἄγχι δὲ Βοῦσος,
Σαρδώ τ' [4] εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος,
Ην ῥά τε Κορσίδα φῶτες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν.
460 Υλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον ἐκείνη.
Τὴν δὲ μέτ', [5] Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,

τωνόμασαν αὐτὴν, διὰ τὸ τοῦ τόπου στενὸν, οἱονεὶ γῆς δειρὰν, ὡς προγέγραπται.

1. Οτι δὲ καὶ αὐτόθι Φοίνικες ἀπῴκησαν, δηλοῖ καὶ ὁ Γεωγράφος, λέγων, ἀποικίαν γενέσθαι Φοίνιξιν ἕως Ιβηρίας, τῆς τε ἄλλης, καὶ ἔξω στηλῶν. Αῤῥιανὸς δὲ καὶ τὴν Ταρτησσὸν, Φοινίκων κτίσμα φησίν. Αἰλιανὸς δὲ ἐν τοῖς περὶ προνοίας φησὶν ὅτι ἐν Γαδείροις βωμὸς Ενιαυτοῦ ἱδρυται, καὶ Μηνὶ ἄλλος, εἰς τιμὴν χρόνου βραχυτέρου τε καὶ μικροτέρου. ἔστι δὲ καὶ Γήρως, φησὶν, ἱερὸν τοῖς ἐκεῖ, τιμῶσι τὴν ἡλικίαν τὴν μαθοῦσαν πολλά· καὶ Θανάτου ἄλλο, εἰς γέρας τῇ κοινῇ ἀναπαύλῃ, εἴτουν τοῦ τελευταίου ὅρμου. καὶ βωμὸς δὲ, φησὶ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ, Πενίας καὶ Τέχνης· τῆς μὲν, ἐξιλεουμένοις, τῆς δὲ, παραλαμβάνουσιν εἰς ἄκος ἐκείνης. ἀνδρεῖοι δὲ περὶ ναυτιλίας οἱ Γαδειρῖται· διὸ καὶ ἐσχάτη οὖσα ἡ νῆσος ὅμως ὀνομαστοτάτη ἐγένετο. ὅτι δὲ πολλοὶ τόποι ἀπὸ φυτῶν ἔσχον τὰς κλήσεις, ὡς καὶ ἡ ῥηθεῖσα αὕτη Κοτινοῦσα, δῆλον. οὕτω γὰρ καὶ ἡ Ερεικοῦσα λέγεται, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας· καὶ ἡ Μίλητος Πιτυοῦσά ποτε, διὰ τὰς πίτυς, ἐκλήθη. καὶ ἐν Αθήναις δὲ πολλοὶ τόποι ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν, ὡς ἡ Ραμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ῥάμνων· καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται· καὶ ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν, οἱ Μυῤῥινούσιοι.

2. Οτι μετὰ τὰ Γάδειρα αἱ Γυμνήσιαι νῆσοι, οὕτω κληθεῖσαι ἢ διὰ τὸ γυμνοὺς καὶ ἀχλαίνους, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, ἐκεῖ ἐξενεχθῆναι διὰ ναυαγίαν τινὰς τῶν Βοιωτῶν· ἢ ὅτι γυμνοὶ διάγουσιν οἱ ἐκεῖ. ἐκλήθησαν δέ ποτε καὶ Βαλιαρίδες αἱ τοιαῦται νῆσοι. ἄριστοι δὲ σφενδονῆται οἱ ἐν αὐταῖς, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, σφενδόνας ἀνὰ τρεῖς ἔχοντες ἐν τῇ κεφαλῇ. διὸ καὶ Βαλιαρεῖς λέγονται, ὅ ἐστι σφενδονῆται, κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν. ἐπεὶ δὲ εἰπόντων τινῶν εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς ἱστορεῖ· ὧν ἡ μὲν, φησὶ, μείζων, ἡ δὲ ἐλάττων. εὐδαίμονες ἄμφω· καὶ εὐλίμενοι μὲν, χοιραδώδεις δὲ, ἤτοι πετρώδεις, καὶ τραχεῖαι κατὰ τὰ στόματα τῶν λιμένων. οἱ δὲ ἐν αὐταῖς ἄνθρωποι πρῶτοι πλατυσήμους χιτῶνας ἐφεῦρον. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἐκ τούτων κομισθέντες πέραθέν ποθεν δύο λαγιδεῖς, ἄῤῥην καὶ θήλεια, οὕτως εἰς ἐπιγονὴν πολλὴν ηὐξήθησαν, ὥστε καὶ οἴκους ἀνατρέπειν ἐξ ὑπονομῆς, καὶ δένδρα. ὅθεν καὶ ἠναγκάσθησαν οἱ ἐκεῖ πρεσβεῦσαι πρὸς Ρωμαίους διὰ χώρας αἴτησιν. εἰσὶ δὲ γεωρύχοι καὶ ῥιζοφάγοι οἱ λαγιδεῖς, οὓς καὶ λεβηρίδας ἐκάλουν τινές.

3. Οτι ἐπὶ ταῖς Γυμνησίαις νήσοις ἡ Βοῦσός ἐστιν, ἣν Ηρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ ὀξύνει, Βουσὸς ἀναγινώσκων. ταύτης ὁ κύκλος τετρακοσίων σταδίων, ὡς ὁ Γεωγράφος φησίν.

4 Οτι τῶν ἐν τῷ Λιγυστικῷ πελάγει μέγισται νῆσοι μετὰ Σικελίαν, ἡ Σαρδὼ

καὶ

œnicum hominum genus inhabitant,
antes magni Jovis filium Herculem.
hanc quidem incolæ, ætate priorum hominum
m Cotinuſam, vocarunt Gades.
autem deinceps Gymneſiæ: prope vero Buſus,
iaque latiſſima, & immenſa in mari Cyrnus,
quidem Corſicam viri indigenæ appellant.
ribus autem abundans nulla adeo ut illa. [ſulæ,
autem poſt, Æoli ſunt quæ circuiri poſſunt in mari in-

. διὸ καὶ ὁ Διονύσιος εὐρυ-
τὴν Σαρδώ. ἱστοροῦνται δὲ
τοι εἶναι οἱ Κύρνιοι. τὴν
ρσίδα, φησὶ, καλοῦσιν, ἢ,
τιγεγράφασι, Κορσίκαν. καὶ,
σὶ, Κορσὶς καλεῖται, ἀπὸ
ιός. λέγεται γὰρ ὅτι νῆσος
ικῷ πελάγει Κορσὶς ἀπὸ
βουκόλου· ὡς δὲ καὶ ὁ Διονύ-
Κορσὶς λέγεται, διὰ τὰς
ς, ὅ ἐστι κορυφὰς τῶν ὀρέων.
φησὶν, ἀμφιλαφὴς, ὅ ἐστι
τόσην ὅσην ἐκείνη. ἀμφι-
ς ἐστὶ τὸ δασὺ, οὗ ἐστιν ἀμ-
ιαζ· τραπέντος τοῦ β εἰς
ἔθει, ἐν καὶ τὸν Φίλιππον,
. ζητοῦν δέ τι καὶ τὸ σο-
ω· καὶ τὸ σπίλος, ἀπὸ τοῦ
ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ δασύτη-
ἀμφιλαφὲς, ἀλλὰ καὶ ἀ-
ήθους, ἢ πυκνότητος· ὡς
βροντὰς ἀμφιλαφεῖς, καὶ
τινα τόπον ἀμφιλαφεῖς.
οῦτον. ἡ δὲ Σαρδὼ, καθὼς
γράφη, ἐκφέρεται καὶ διὰ
φησὶ γοῦν ὁ Γεωγράφος,
όνος ἡ Κύρνος, ἡ καὶ Κορσί-
καίαν λεγομένη, σταδίους
δέ ἐστι, φησὶ, καὶ οἰκεῖται
οἱ κατέχοντες αὐτὴν θη-
ριώτεροι, καὶ οὕτω βοσκη-
ιστοὶ καὶ ἀνδραποδισθέντες,

« ἢ οὐκ ἀνέχονται ζῆν, ἢ ζῶντες ἀπει-
« θίᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ τοὺς ἔχοντας ἐπι-
« τελοῦσι· καὶ οἱ αὐτοὺς κτώμενοι δυ-
« σαπόται, εἰ καὶ τὸ τυχὸν τίμημα κατα-
« βάλλουσιν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅμως μετα-
« μέλει αὐτοῖς ὕστερον. ἐκλήθη δὲ Σαρδὼν, ἀπὸ Σαρδόνος υἱοῦ Ηρακλέος· ὠνομάσθη δέ ποτε καὶ Ιχνοῦσα, ἐπεὶ ἴχνει ἀνθρώπου ἐστὶν ὁμοία τὸ σχῆμα. ᾠκίσθη δέ ποτε καὶ ὑπὸ Ιβήρων, εἶτα ὑπὸ Ηρακλειδῶν, μετοικίσαντος Ηρακλέους ἐκεῖ τούς τε Θεσπιάδας καί τινας τῶν Καδμείων καὶ τῶν Λοκρῶν. εἶτα ᾠκίσθη καὶ ὑπὸ Καρχηδονίων. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς Σαρδόνος, καὶ ὁ παροιμιώδης λέγεται κατά τινας Σαρδόνιος ἢ Σαρδάνιος γέλως, περὶ οὗ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ γέγραπται.

ϛ. Οτι τὸν Αἴολον (περὶ οὗ ζητητέον καὶ εἰς τὴν Οδύσσειαν) φιλόξενον βασιλέα λέγει, καὶ Ιπποτάδην, ἀκολούθως Ομήρῳ· καὶ χρησάμενος καὶ εἰς αὐτὸν ἐπαναλήψει, διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ θρύλλον. λέγει δὲ θαυμαστὰ δῶρα λαχεῖν αὐτόν. τὰ δ' ἔστιν, ἀνέμων κοιρανία, ἤγουν κυριότης, κλονεόντων τε ἱσταμένων τε· καὶ ὅτι αἱ τοῦ Αἰόλου περίδρομοι ἐν ἁλὶ νῆσοι ἑπτά εἰσιν, ἐπώνυμοι, φησὶν, ἀνδράσι Πλωταὶ, τουτέστι φερωνύμως καλούμεναι Πλωταί· οὐχ ὅτι μετακινοῦνται, ὡς ἡ Δῆλός ποτε μυθεύεται, ἀλλ' ὅτι, ὡς περίδρομοι, μέσον, φησὶν, ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον, τουτέστι περιπλέονται.

Αἰόλου Ἱπποτάδαο, φιλοξείνου βασιλῆος,
Αἰόλου, ὃς θνητοῖς μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
Κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσταμένων τε.
465 Επτὰ δέ οἱ ταί γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταὶ,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.
Τρινακίη [1] δ' ἐπὶ τῇσιν, [2] ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήων
Εκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἑστηκυῖα·
Ακραι δέ οἱ, Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.
470 Αλλ' ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ ῥιπὴν Ζεφύροιο
Εἰσανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγὰς, αὐτὰρ ἐπ' ἄ
Ηνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.
Τῆς μὲν [3] πρὸς Βορέην ὀλοὴ ναύτῃσι κέλευθος,

ται· καί εἰσι γνώριμοι, καὶ οὐκ ἀνώνυμοι, οὐδὲ ἄπλοοι, ἀλλὰ μοχθηρείαν ἔχουσι. τοῦτο δὲ ἀρετὴ νήσων ἐστίν. εἶπε δὲ καὶ Ομηρος τὴν Αἰόλου νῆσον, Πλωτήν· καὶ τούτου ζήτει τὴν αἰτίαν ἐκεῖ. αἱ δ' αὗται νῆσοι, αἱ τοῦ Αἰόλου, λέγονται καὶ Λιπαρέων νῆσοι, διέχουσαι τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ στάδια σʹ. ἐν ἀπόψει κείμεναι τοῖς ἐκ Σικελίας καὶ Ηπείρου πλέουσιν· ὧν ἐν μιᾷ τῇ καλουμένῃ Στρογγύλῃ τὸν Αἴολον οἰκῆσαί φασιν, ἥτις βίᾳ μὲν φλογὸς λείπεται τῶν ἄλλων ἓξ νήσων, φέγγει δὲ πλεονάζει. μεγίστη δ' αὐτῶν ἡ Λιπάρα, ἀπὸ Λιπάρου τινὸς κληθεῖσα υἱοῦ Αὔσονος, Κνιδίων ἄποικος· ἐξ ἧς, ὡς ἀπὸ μέρους περιέχοντος, αἱ πᾶσαι Λιπαρέων λέγονται νῆσοι. ὠνομάσθη δέ ποτε αὕτη καὶ Μελιγουνίς. ἐγγυτάτω δὲ αὐτῆς ἐστιν ἡ Σικελία. Σημείωσαι δὲ ὅτι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι Αἰόλιαι λέγονται, οὐ μὴν καὶ Αἰολίδες (τοῦτο γὰρ αἱ τῶν Αἰολέων νῆσοι εἰς κλῆσιν εἰλήχασι) καὶ ὅτι περὶ τὸ Τυρσηνικὸν κεῖσθαι αὗται λέγονται πέλαγος. ὅθεν σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ Σικελία τῷ Τυρσηνικῷ πελάγει παράκειται.

1. Οτι τὴν παρ' Ομήρῳ Θρινακίαν Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν. ἥτις ἐκτέταται, φησὶν, ἐπὶ τρισσαῖς πλευραῖς ἑστηκυῖα, οἷα
τρίγωνος οὖσα. καὶ ἔστιν οἷον ἐτυ
τοῦτο τῆς Τρινακίας, οἱονεὶ τρια
ἐστὶ τρία ἐχούσης ἄκρα. διὸ καὶ
φρων τρίδειρον νῆσον λέγει αὐ
ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. καὶ ὅρα
κυῖα ἐπὶ τρισσαῖς πλευραῖς. διὰ
ἐν τοῖς φθάσασι κρηπῖδάς τινας ει
βάσεις, τὰς τοῦ τριγώνου πλευρα
ἱσταμένου, ἐπὶ κρηπῖδος ἱσταμ
βάσεώς τινος. ἄκραι δέ οἱ, φησὶν
κρωτήρια, καὶ γωνίαι τοῦ νησιωτικ
τριγώνου, Πάχυνός τε, Πελω
Λιλύβη τε. καὶ ὅρα ὅτι κἀνταῦθα
ἐνὶ στίχῳ τὰ τρία τῆς Σικελίας ἀ
περιέλαβεν. ὧν Λιλύβη μὲν πρὸ
ρόν ἐστιν εἰσανέχουσα, (ἥτις καὶ ἐ
Λιλύβαιον λέγεται, ὡς κεφαλ
λαιον) Πάχυνος δὲ πρὸς αὐ
ἄρκτον δὲ πρὸς Αὐσονίαν ὁρᾷ ἡ
ρὶς, ἧς ἐν τῷ κόλπῳ ἡ Μεσσήνη
τὸ εἰσανέχουσα ὡς οὐ μέτριον ἐ
ταῖς προθέσεσιν, ἀλλ' ἡ μὲν εἰς
σις τὸ ἐπὶ πολὺ τὴν ἄκραν ἐκ
εἴσω θαλάσσης ἐμφαίνει, ἡ δ
ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου παραδη
καὶ ἠνεμόεσσαν ἔφη Πελωρίδα.
ὅτι Πελωρὶς ἐνταῦθα μὲν Σικ

Hippotadæ, hoſpitalis regis,
, qui miranda inter homines ſortitus eſt munera,
rium ventorum turbantium quieſcentiumque.
m autem ei illæ ſunt, cognominatæ ab hominibus Plotæ,
od mediam circumnavigationem habent circumflexam.
acia [*Sicilia*] autem poſt has, ſuper ſolum Auſoniorum
ita eſt, latera ſuper tria ſtans:
ontoria vero ei, Pachynuſque, Peloriſque, Lilybeque.
nim Lilybe quidem ad flatum zephyri [*nem*]
inet, Pachynus vero ad orientem, ad urſas [*ſeptentrio-*
oſa Peloris, in Auſoniam ſpectans.
s quidem ad boream pernicioſa nautis via,

ται δὲ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ
, κατὰ τοὺς πελαγοὺς, Πε-
ι εἶδος, χήμης μεγαλώ-
ὴ Πελωρὶς διὰ τὸ μέγε-
η. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.
ἔφορος λέγει ὅτι ἀπὸ Τελ-
ακίου προσηγορεύθη, μι-
ς εὐφανότερον. λέγει δὲ
ι εἶναι ἀπὸ Παχύνου τοῦ
, πρὸς τὸ στόμα τοῦ ἐν Πε-
Ἀλφειοῦ, στάδια ᾳ'. ἀπὸ δὲ
Λιλυβαίου ἐπὶ τὴν Λιβύην
ἶναι τοὐλάχιστον αφ'. καὶ τοῖς
ώντων λέγεται ἀπὸ σκο-
γγέλλειν τοῖς ἐν Λιλυβαίῳ
ι τῶν ἐκ Καρχηδόνος ἀναγο-
ρῶν". Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Διόδω-
νον ἀκρωτήριον Σικελίας
βαιον, ἀλλὰ καὶ φρέαρ ἐν τῷ αὐ-
ι οὕτω καλούμενον, καὶ πόλιν
τούτῳ ὁμώνυμον.
δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ,
' ὑπὲρ πέδον Αὐσονίων, τῇ
σει συνήθως αὐτῷ ἐπὶ τοῦ
ποτο. νοτιωτέρα γὰρ ἡ Σικε-
Αὐσονίων ἠπείρου· ἧς καὶ ἐκκέ-
: ῥηθήσεται. ἄλλοι δέ φασιν
ι λέγεται, διὰ τὸ ἐοικέναι θρίδακι· ὅπερ ἀπᾴδει τῇ τῶν παλαιῶν δόξῃ. οὐ γὰρ δοκεῖ τοιούτου σχήματος εἶναι ἡ Σικελία. Σκύλλα δέ φασιν ἀπὸ Τελνιακὸς βουκόλου κληθῆναι, εἰπόντα,

—— ἣν ἔκτισε Τελνιακος ἥρως,
Υἱὸς ποντομέδοντος Ποσειδάωνος.

3. Ὅτι περὶ Βορέαν τῆς Σικελίας ὀλεθρία τοῖς ναύταις κέλευθος, στενή τε, σκολιά τε καὶ ἄγριος· ὅπου ἡ θάλασσα, φησί, στενουμένη κατὰ πλάτος Εὐρίπου, μακραῖς περιβρέμεται σπιλάδεσσιν, ἤτοι παραθαλασσίαις πέτραις. ἐμφανίζει δὲ τὸν Σικελικὸν ἐν τοῖς ἔπεσι τούτοις πορθμόν· ἔνθα καὶ τὸ τῆς Χαρύβδεως ὁ Ὁμηρικὸς μῦθος γίνεσθαι λέγει πάθος, καὶ τὸ τῆς Σκύλλης κακόν. ἔστι δὲ ῥοώδης καὶ οὗτος ὁ πορθμός· καὶ αὐτὸς μὲν δὶς ἑκάστης ἡμέρας μεταβάλλει, ἑπτάκις δὲ τὸ ὅλον νυχθήμερον ὁ περὶ Εὔβοιαν Εὔριπος. περὶ ὃν φασι διατρίψαντα τὸν Ἀριστοτέλην καταλῦσαι τὸν βίον· ὅπου καὶ ἡ Εὐβοϊκὴ Ἀρέθουσα, ἔτι δὲ καὶ ἡ Χαλκίς, ἀφ' ἧς καὶ ὁ Εὐβοϊκὸς Εὔριπος, Χαλκιδικὸς λέγεται. ταύτης δὲ τῆς Χαλκίδος οἱ πολῖται ἀνδρεῖοι ἱστόρηνται· περὶ ὧν χρησμὸς τοιοῦτος ἐξέπεσεν,

Ἵππον Θεσσαλικόν, Λακεδαιμονίαν
τε γυναῖκα,

Ανδρας

Αἰόλου Ἱπποτάδαο, φιλοξείνου βασιλῆος,
Αἰόλου, ὃς θνητοῖς μετ᾽ ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
Κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ᾽ ἱσταμένων τε.
465 Επτὰ δέ οἱ ταί γ᾽ εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωτα
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.
Τρινακίη [1] δ᾽ ἐπὶ τῇσιν, [2] ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήω
Εκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἑστηκυῖα·
Ακρα δέ οἱ, Πάχυνός τε, Πελωρὶς τε, Λιλύβη τ
470 Αλλ᾽ ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ ῥιπὴν ζεφύροιο
Εἰσανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγὰς, αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄ
Ηνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.
Τῆς μὲν [3] πρὸς Βορέην ὀλοὴ ναύτῃσι κέλευθος,

ται· καί εἰσι γνώριμοι, καὶ οὐκ ἀνώνυμοι, οὐδὲ ἄπλοοι, διὰ μοχθηρίαν τινά. τοῦτο δὲ ἀρετὴ νήσων ἐστίν. εἶπε δὲ καὶ Ὅμηρος τὴν Αἰόλου νῆσον, Πλωτήν· καὶ τούτου ζήτει τὴν αἰτίαν ἐκεῖ. αἱ δ᾽ αὐταὶ νῆσοι, αἱ τοῦ Αἰόλου, λέγονται καὶ Λιπαρέων νῆσοι, διέχουσαι τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ στάδια σ΄. ἐν ἀπόψει κείμεναι τοῖς ἐκ Σικελίας καὶ Ηπείρου πλέουσιν. ὧν ἐν μιᾷ τῇ καλουμένῃ Στρογγύλῃ τὸν Αἴολον οἰκῆσαί φασιν, ἥτις βίᾳ μὲν φλογὸς λείπεται τῶν ἄλλων ἓξ νήσων, φέγγει δὲ πλεονάζει. μεγίστη δ᾽ αὐτῶν ἡ Λιπάρα, ἀπὸ Λιπάρου τινὸς κληθεῖσα υἱοῦ Αὔσονος, Κνιδίων ἄποικος· ἐξ ἧς, ὡς ἀπὸ μέρους περιέχοντος, αἱ πᾶσαι Λιπαρέων λέγονται νῆσοι. ὠνομάσθη δέ ποτε αὕτη καὶ Μελιγουνίς. ἐγγυτάτω δὲ αὐτῆς ἐστιν ἡ Σικελία. Σημείωσαι δὲ ὅτι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι Αἰόλιαι λέγονται, οὐ μὴν καὶ Αἰολίδες (τοῦτο γὰρ αἱ τῶν Αἰολέων νῆσοι εἰς κλῆσιν εἰλήχασι) καὶ ὅτι περὶ τὸ Τυρσηνικὸν κεῖσθαι αὗται λέγονται πέλαγος. ὅθεν σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ Σικελία τῷ Τυρσηνικῷ πελάγει παράκειται.

1. Οτι τὴν παρ᾽ Ομήρῳ Θρινακίαν Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν. ἥτις ἐκτέταται, φησὶν, ἐπὶ τρια-
σαῖς πλευραῖς ἑστηκυῖα, οἷα
τρίγωνος οὖσα. καὶ ἔστιν οἷον ἐπι
τοῦτο τῆς Τρινακίας, οἱονεὶ τρι
ἐστι τρία ἐχούσης ἄκρα. διὸ καὶ
φρων τρίδειρον νῆσον λέγει αὐ
ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. καὶ ὅρ
κυῖα ἐπὶ τρισσαῖς πλευραῖς. δια
ἐν τοῖς φθάσασι κρηπῖδάς τινας ἐ
βάσεις, τὰς τοῦ τριγώνου πλευρ
ἱσταμένου, ἐπὶ κρηπῖδος ἱσταμ
βάσεως τινος. ἄκρα δέ οἱ, φησὶ
κρωτήρια, καὶ γωνίαι τοῦ νησιωτι
τριγώνου, Πάχυνός τε, Πελ
Λιλύβη τε. καὶ ὅρα ὅτι περιζῶθ
ἑνὶ στίχῳ τὰ τρία τῆς Σικελίας
περιέλαβεν. ὧν Λιλύβη μὲν πρ
ρόν ἐστιν εἰσανέχουσα, (ἥτις καὶ
Λιλύβαιον λέγεται, ὡς κεφαλ
λαιον) Πάχυνος δὲ πρὸς αὐ
ἄρκτον δὲ πρὸς Αὐσονίαν ὁρᾷ
ρὶς, ἧς ἐν τῷ κόλπῳ ἡ Μεσσήν
τὸ εἰσανέχουσα ὡς οὐ μάτην ἐ
ταῖς προθέσεσιν, ἀλλ᾽ ἡ μὲν εἰ
σις τὸ ἐπὶ πολὺ τῶν ἄκρων ἐκ
εἴσω θαλάσσης ἐμφαίνει, ἡ δ
ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου παραδη
καὶ ἠνεμόεσσαν [illegible] Πελωρίδα
ὅτι Πελω [illegible]

Anguſtaque, & obliqua & intractabilis: ubi mare
475 Tractum longos fremit circa ſcopulos,
Aonio ſciſſum multas cuſpides habente ferro.
Ad auſtrum autem & Libycus meatus, & Syrtidis initium eſt
Alterius: alteram vero videas, ulterius ubi trajeceris,
Occidentalem: quam ante duæ parvæ inſulæ ſunt,
480 Meninx & Cercinna, Libyſticum portum habentes.
Verum quum Adriatici ſiniſtrum alveum maris
Intraveris in navi, Iapygiam in terram,
Invenies fortis Diomedis confeſtim inſulam,

δι᾽ ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν, πολὺς ὠκεανὸς, ἢ τρεῖς οἱ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι. εἴ τι γὰρ τρία, φασὶ, τοῦτο καὶ πολλά· οὐ μὴν καὶ ἀνάπαλιν, εἰ πολλὰ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τρία. οὐ γὰρ ἀντιστρέφει ὁ λόγος. αἰνίττεται δὲ, φασὶν, ἡ τρικυμία τὰς τρεῖς τῶν ὑδάτων ποιότητας· τὴν ἁλμυρὰν, οἵα ἐστὶν ἡ τῆς θαλάσσης· τὴν γλυκεῖαν, ὁποία ἡ τῶν ποταμῶν· καὶ τὴν μέσην, τὴν τῶν λιμνῶν. τὸ γὰρ πικρὸν καὶ ὀξώδη, καὶ εἴ τι που ἄλλο τοιοῦτον, οὐ συλλογιστέον, διὰ τὸ σπάνιον. Αόνιον δὲ σίδηρον λέγει, ὡς ἐάν τις εἴποι Βοιώτιον. Ἄονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον, οἰκοῦντές ποτε ἐν Βοιωτίᾳ· ἔνθα Ποσειδῶν ἐτιμᾶτο, καὶ οὐ δήπου κάλλιστός ἐστιν ὁ Αόνιος σίδηρος. ἄριστος γὰρ μάλιστα ὁ Χαλυβικὸς μεμαρτύρηται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται.

2. Ὅτι περὶ τὴν ἑσπερίαν Σύρτιν, τὴν μικροτέραν δηλαδὴ, δύο νῆσοι, Μῆνιγξ καὶ Κέρκιννα. Λωτοφάγων δὲ γῆ καὶ αὗται λέγονται, καὶ μάλιστα ἡ Μῆνιγξ, ἐν ᾗ καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ λωτὸς πολύς· περὶ οὗ φησιν ὁ Γεωγράφος, δένδρον τὸ καλούμενον λωτὸν, ἔχον ἥδιστον καρπόν. περὶ οὗ ἱστορεῖ πολλὰ καὶ Ἀθήναιος· γέγραπται δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

3. Ὅτι ἡ Διομήδεια νῆσος (ἣν οὗτος ἰφθίμου Διομήδεος νῆσόν φησι, περιφραστικῶς αὐτὴν ἐτυμολογῶν) περὶ τὴν Ἀδριάδα ἐστὶ θάλασσαν, ἐπ᾽ ἀριστερᾷ τῷ εἰσελαύνοντι πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ· ἔνθα ᾤκησε Διομήδης, διαχθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος Ἀφροδίτης χόλῳ· οἷα τρωθείσης ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὴν Τροίαν πολέμῳ, καθά φησι καὶ Ὅμηρος. Ἱστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν Ποιητὴς σώφρονά τι οἶδε τὴν τοῦ Διομήδους γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν, καὶ οὐδὲ διαχθῆναι τὸν Διομήδην ἱστορεῖ. ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσιν ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀνέπεισε τὴν Αἰγιάλειαν (ἣν καὶ κακόφρονα οὗτος καλεῖ) μιχθῆναι Σθενέλῳ τῷ τοῦ Κομήτου· ὑφ᾽ ὧν καὶ ἐξωσθεὶς μετὰ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς τριλλίστους ἢ τηλίστους Ἴβηρας ἦλθε πλανήτης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην. ἔστι δὲ τὸ μὲν τριλλίστους, ταυτὸν τῷ παρ᾽ Ὁμήρῳ πολυλλίστους, ὅ ἐστι πολυλιτανεύτους· τοῦ τρία, ἀντὶ τοῦ πολὺ ληφθέντος· ἀντιστρόφως τῷ περὶ μικροῦ ῥηθέντι πολυγλώχινι. ἐκεῖ γὰρ πάλιν τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ τρία ἔθετο ἀριθμοῦ, ὡς προείρηται. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τριλλίστους. τὸ δὲ τηλίστους, τοὺς ὑπερορίους δηλοῖ· καὶ τῆλε, ὅ ἐστι πόρρω, πρὸς τῷ ὠκεανῷ ἀπέχοντας. ἐκεῖ γὰρ ἡ ἑσπερία Ἰβηρία κεῖται. ἄλλοι δὲ δύο ἱστοροῦσι τὰς τοῦ Διομήδους νήσους, λέγοντες καὶ ὅτι τῆς περὶ τὴν θάλασσαν ταύτην δυναστείας τοῦ Διομήδους καὶ αἱ Διομήδειαι νῆσοι μαρτύρια,

Ενθ' ἥρως ἀφίκανε, χαλεψαμένης Αφροδίτης,
485 Οππότε τελλίσων μετεκίαθεν ἔθνος Ιβήρων,
Ης ἀλόχου βουλῆσι κακόφρονος Αἰγιαλείης.
Εξείης δὲ, πόροιο πρὸς αὐγὰς Ιονίοιο,
Αψύρτου [1] νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὁλκός·
Τάς ποτε Κόλχων υἷες ἐπέδραμον, εὖτ' ἐμόγησαν
490 Ιχνια μαστεύοντες ἀλήτιδος Αἰητίνης.
Εξείης δ' ἐπὶ τῇσι Λιβυρνίδες ἐρρίζωνται.
Πρὸς δὲ νότον [2] μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηῒ θεούσῃ
Νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Αμβρακιήων,
Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Αλκινόοιο.
495 Τῇ δ' ἔπι, Νηρικίης Ιθάκης ἕδος ἐστήρικται,
Νήσων τ' ἀλλάων, ὅσσας τ' ἀπὸ [3] Χαλκίδος ἕρπων
Δίνης ἀργυρέης Αχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσει.

τόρια, καὶ ὁ παρ' Ενετοῖς αὐτοῦ λευκὸς ἵππος, ὡς ἐρρέθη, θυόμενος. τῶν δὲ δύο τούτων νήσων τὴν μὲν οἰκεῖσθαί φασιν, ἧς καὶ μεμνῆσθαι δοκεῖ ὁ Διονύσιος· τὴν δὲ ἔρημον εἶναι, ἐν ᾗ καὶ τὸν Διομήδην ἀφανισθῆναι λέγουσι, καὶ τοὺς ἑταίρους ἐκεῖ ἀπορνιθωθῆναι, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν.

1. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Αδριάδος ὁ τῶν Αψύρτου νήσων ἄσπετος ὁλκὸς ἀναφαίνεται, ὅ ἐστιν αἱ Αψυρτίδες νῆσοι, ἃς οἱ Κόλχοι, φησὶν, ἐπέδραμον, τὰ τῆς Μηδείας ἴχνη μαστεύοντες, ἤτοι ζητοῦντες, καὶ καταδιώκοντες, ὅτι τῷ Ιάσονι κατ' ἔρωτα ἠκολούθησεν· ἣν καὶ μὴ συλλαβεῖν ἐκεῖνοι ἐξισχύσαντες, ἀλλ' εἰς κενὸν μογήσαντες, ᾤκησαν ὑπ' ἀμηχανίας ἐκεῖ. οὐ γὰρ ἦν αὐτοὺς εἰς Κολχίδα νοστῆσαι, εἰ μὴ καὶ τὴν Μήδειαν ἀνακομίσονται. οὕτω γὰρ ὁ Αἰήτης ἠπειλήσατο. ὠνομάσθησαν δὲ Αψυρτίδες αἱ νῆσοι, ἀπὸ Αψύρτου ἀδελφοῦ Μηδείας· ὃν συνδιώκοντα ἐλθοῦσα διέφθειρεν ἡ Μήδεια μελεϊστὶ τεμοῦσα, καὶ τῇ θαλάσσῃ τὰ τῶν σαρκῶν ἐπισπείρασα τμήματα. Ορα δὲ ὅτι τὸ, ἴχνη Μηδείας, ἀστείως εἶπεν, ὡς ἐπὶ διωκομένου καὶ ἰχνηλατουμένου θηρός. ἔστι δὲ οὕτω καὶ σεμνὸς ὁ λόγος. λεληθότως γὰρ ὡς θηριώδη σκώπτει αὐτὴν ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ ἀδελφοῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ὁλκὸς ἐπὶ νήσων λεχθέν. ὥστε οὐ μόνον ἐπὶ ὄφεων, οὐδὲ ἐπὶ ὕδατος μόνου κεῖται ἡ λέξις.

2. Ὅτι μετὰ τὰ Κεραύνια δρυμὰ πρὸς νότον αἱ τῶν Αμβρακιέων φαίνονται νῆσοι, καὶ ἡ λιπαρὰ Κέρκυρα, φίλον πέδον Αλκινόου, τοῦ κατὰ τὰς ἱστορίας ἐκεῖ μεγαλωνύμως βασιλεύσαντος· ἐφ' ᾗ, τουτέστι μεθ' ἣν Κέρκυραν, τὸ τῆς Ιθάκης ἕδος ἐστήρικται· ἣν καὶ Νηρικίην λέγει, ἤγουν ὡς Νήρικον ἔχουσαν ὄρος κατά τινας (ἐκεῖνο γὰρ ὁ Ποιητὴς Νήριτον λέγει διὰ τοῦ τ) ἀλλ' ὡς Ηπειρωτικήν. τῆς Ηπείρου γὰρ πόλις καὶ τὸ Νήρικον, ἡ λεγομένη Λευκὰς, ὡς ἐν τῷ τῆς Οδυσσείας ω εὕρηται διὰ τοῦ κ γραφόμενον. εἰ καί τις Λέαρχος, ἀνὴρ παλαιὸς, ὡς οἱ Σχολιασταὶ λέγουσι, διὰ τοῦ τ γράφει καὶ ταύτην τὴν πόλιν, ὁμωνύμως τῷ Ιθακησίῳ ὄρει. οἱ Αμβρακιεῖς δὲ, Ηπειρωτικὸν μὲν ἦ

αὐτῷ

Quo heros venit, infenſa Venere,
Quando peroptatorum adiit gentem Iberorum,
Suæ uxoris conſiliis malevolæ Ægialéæ.
Deinceps autem, maris ad ortum Ionii,
Apſyrti inſularum apparet immenſus tractus:
Quas olim Colchorum filii incurſarunt, quando defeſſi fuerunt
Veſtigia indagantes vagabundæ Æetines.
Deinceps autem poſt has Liburnicæ ſitæ ſunt.
Verum ad auſtrum poſt ſaltus Ceraunios navi currenti
Inſulæ appareant, ex ulteriori loco, Ambraciotarum,
Atque pinguis Corcyra, charum ſolum Alcinoi.
Poſt hanc autem, Nericiæ Ithacæ ſedes fixa eſt,
Inſularumque aliarum, quotquot è Chalcide labens
Vorticibus argenteis Achelôus circumdat.

ὑτοὶ ἔθνος. οὕτω δὲ λέγονται ἢ ἀπὸ μπρακίας τῆς Αὐγέου θυγατρὸς, ἢ ἀπὸ μπρακος υἱοῦ Θεσπρωτοῦ· ἀφ' οὗ καὶ ὁ λπος Ἀμβρακιωτικὸς, καὶ πόλις Ἀμ- ακία, ὡς ἀπὸ Θεσπρωτοῦ ἡ Θεσπρω- ς χώρα. τὸ δὲ Ἀμβρακὶς εἰσὶν οἱ ἀρχαιό- τεροι διὰ τοῦ π γράφουσι, καὶ διὰ τοῦ- καὶ τὴν χώραν Ἀμπρακίαν, ὡς καὶ ς νήσους τὰς Βρεττανικὰς, Πρεττανικάς. λείαν δὲ ἡ διὰ τοῦ β γραφή. λιπα- δὲ τὴν Κέρκυραν λέγει διὰ τὸ πα- καρπόν τι καὶ εὔκαρπον· ὅπερ ἐμφαίνει ν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ποιητής. τὰ δὲ πα- ὰ σχόλια, καὶ πολλὰ δὲ ἱστοριῶν ἀντί- φα ἐμφαίνουσιν ἀμφιβόλως ἔχειν πα- τοῖς παλαιοῖς τὴν τῆς νήσου ταύτης [illegible]· λέγεσθαι γὰρ καὶ διὰ τοῦ ο ρκυραν. Κορινθίων δὲ ἐστὶ κτίσμα ἡ κυρα, καὶ ηὐξήθη ποτὲ, καὶ πολλὰς λεις καὶ νήσους ᾤκισε· καὶ ναυτικὸν ἔχει ὸν, ὥστε καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ οἱ κυραῖοι ναῦς ξ'. ἐπλήρωσαν, ὅτε τὸ ρίβολον τοῦ πολέμου εὐλαβούμενοι, οὔ- τῷ Ξέρξῃ, οὔτε τῇ Ἑλλάδι ἐβοήθησαν, ὰ τὴν βοήθειαν ἀνεβάλοντο. ἠρημώθη δὲ αὖθις, ὡς καὶ εἰς τοιαύτην παροιμίαν πεσεῖν, Ἐλευθέρα Κέρκυρα, χέζ' ὅπου θέλεις. δύο δὲ Κέρκυραι ἥ τε Φαιακὶς, πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, περὶ ἧς καὶ τῷ Διονυσίῳ νῦν ὁ λόγος, ἡ καὶ Φαιακία καλουμένη, καὶ Σχερία, καὶ Δρέπανον, καὶ Ἄργος· καὶ αὕτη μὲν μία· ἑτέρα δὲ Κέρκυρα ἐντὸς τοῦ Ἰονίου, διὰ τοῦ ο, μάλιστα λεγομένη Κόρκυρα, ἡ καὶ Μέλαινα καλουμένη. δύο δὲ λιμένας ἡ Φαιακὶς ἔχει, ὧν θάτερος Ἀλκίνου λέγεται. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Κερκυραῖοι παρά τισι καὶ Κέρκυρες λέγονται, ὡς καὶ Ἴλλυρες, οἱ Ἰλλυριοί· καὶ οἱ Ἀστύριοι, Ἄστυρες καὶ οἱ θεράποντες, θέραπες. ὡς ὅτε Αἰλιανὸς λέγει, λέγουσι δὲ καὶ οἱ προφῆται, καὶ θέραπες τῶν θεῶν. εὕρηνται δὲ καὶ οἱ πολύποδες, λεγόμενοι πώλυπες.

3. Ὅτι Χαλκὶς ὄρος ἐστὶν Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχελῷος ἕρπει δίναις ἀργυρέαις. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Χαλκίδες, ὄρη δηλοῦσαι, ἢ πόλεις· οἷον καὶ ἡ κατὰ Εὔβοιαν, ὡς καὶ περὶ βραχέων ἐῤῥέθη πλατύτερον· καὶ ἡ Θρᾳκική, ἣ καὶ μέχρι νῦν σώζει τὸ ὄνομα.

Πολλαὶ δ' Ἀμνισοῖο[1] βορειότεραι ὁρόωνται,
Αἴγυλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύριά τε τρηχεῖα·
Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι, ποτὶ ζόφον. ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη τιμήεσσα, Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος· ἧς ὕπερ Ἴδη,
Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.
Καὶ τῆς τοι μέγεθος περιώσιον.[2] ἄντα δὲ πέζης

1. Ὅτι βορειότεραι νῆσοι Κρήτης πρὸς ζόφον (οὕτω γὰρ ὁ τῆς ἱστορίας συντάσσεται νοῦς) Αἴγυλα, Κύθηρα, Καλαύριά τε τραχεῖα· Κάρπαθος δὲ ἑτέρωθεν, πρὸς ἀνατολὰς δηλαδή. ἐγγὺς δ' αὐτῆς ἡ Κρήτη. ἣν ἐγκωμιάζων φησί, Κρήτη τιμήεσσα, τιθήνη Διός· ἧς τὸ μέγεθος περιώσιον, ἤτοι μέγα· πολλή τε λιπαρά τε καὶ εὔβοτος. ὑπὲρ ἧς ἡ Ἴδη, ὄρος ἐγχώριον, ἀφ' ἧς ἡ Τρωϊκὴ Ἴδη ὠνομάσθαι, ὡς τῷ Γεωγράφῳ δοκεῖ. ἣν καὶ ἐπαναλαβὼν ὁ Διονύσιος, ὡς ἀξίαν λόγου, φησὶν, Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα. πολύδενδρον γὰρ τὸ ὄρος καὶ μεγαλόδενδρον. Κρήτη δὲ λέγεται, ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ οἰκησάντων Κουρήτων, οἱονεὶ Κουρήτη, καὶ ἐν συγκοπῇ Κρήτη. οἱ δὲ ἀπὸ Κρητός τινος αὐτὴν Κρήτην ὠνόμασαν υἱοῦ τοῦ Διός. Ἀρριανὸς δέ φησι, "Κρὴς, οὗ Κρήτη ἐπώνυμος, ὁ τὸν Δία κρύψας ἐν ὄρει Δικταίῳ, ὅτε Κρόνος ἐμάστευεν, ἐθέλων ἀφανίσαι αὐτόν. Ἀρχίας δέ τις, ὡς λέγεται, Κρεήτην αὐτὴν ὠνόμασε, πλεονασμῷ τοῦ ε. τῶν δὲ συμμνημονευθεισῶν ἐνταῦθα τῇ Κρήτῃ τεσσάρων νήσων, Αἴγυλα μὲν οὐκ ἠξίωται πολλοῦ λόγου τοῖς παλαιοῖς· τὰ Κύθηρα δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Κρήτῃ, φυλάττουσα καὶ εἰσέτι τὴν κλῆσιν· δοκοῦσα αἰτία εἶναι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην καλεῖσθαι Κυθέρειαν, κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, λέγοντος Κυθέρειαν τὴν Ἀφροδίτην λέγεσθαι, διότι προσέπλασε Κυθήροις. ἐκαλεῖτο δὲ, φασὶ, καὶ Πορφυροῦσά ποτε, διὰ τὸ κάλλιστας ἔχειν πορφύρας. ὠνόμασται δὲ, φασὶν, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. τὴν δὲ Καλαύρειαν νῆσον οἱ παλαιοὶ Σχολιασταὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τῶν Καλαυρέων χώρας, τῆς τῷ κανόνι τῶν χωρῶν παροξυνομένης, προπαροξύνουσι, Καλαύρειαν ἀναγινώσκοντες· τὴν τοῦ ἰῶτα μέντοι καὶ οὕτω φυλάσσοντες γραφήν. καὶ οὐδὲ διὰ τοῦ β γράφουσι ταύτην, ἀλλὰ διὰ τῆς αυ διφθόγγου, ἐν τῇ παραληγούσῃ. λέγουσι δὲ κύκλον ἔχειν ταύτην τὴν νῆσον σταδίων λ'. πορθμῷ τετρασταδίῳ διεστῶσαν τῆς ἠπείρου. εἶτά φασι μετ' αὐτὴν εἶναι τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα Σαρωνικὸν κόλπον, οὗ πρόκειται ἡ Αἴγινα, τοῦ Μυρτώου ἤδη αὐτὴ πελάγους οὖσα, ὡς καὶ τὰ Κύθηρα, καὶ ἡ Καλαύρεια, καὶ ἡ Σαλαμίν. ἔχειν δέ φασι καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἄσυλον τὴν Καλαύρειαν ταύτην νῆσον· διὸ καὶ τὸν Δημοσθένην ἐκεῖ φυγόντα σταλεὶς ὁ Ἀρχίας ὑπ' Ἀντιπάτρου οὐκ ἐβιάσατο, ἀλλὰ πείθειν ἐπειράθη· εἰ καὶ μὴ ἐπείσθη ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦ ζῆν ἑκὼν ἑαυτὸν παρέλυσεν. ἠλλάξατο δὲ, φασὶν, ὁ Ποσειδῶν τὴν Καλαύρειαν ταύτην πρὸς τὴν Λητὼ, ἀντιδοὺς τὴν Δῆλον· ὥσπερ καὶ τὴν Πυθὼ ἀντιδοὺς, ἔσχε τὸ Ταίναρον. ὅθεν καὶ λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἴσα ἀνθαιρουμένων καὶ ἀντικαταλλασσόντων ὡς αὐτοῖς βουλητὸν,

Ἶσόν τοι Δῆλόν τε Καλαύρειάν τε νέμεσθαι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην, καὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα.

τῇ δὲ Καρπάθῳ λυμήνασθαί ποτέ φα

Multæ vero Amniſi [*Cretæ*] magis boreales conſpiciuntur,
Ægylaque atque Cythera, Calauriaque aſpera:
Carpathus item alia in parte ad occaſum. prope autem ipſam
Creta honorata, Jovis magni nutrix,
Magnaq; pinguiſque & bona paſcua habens: quam ſuper Ida,
Ida pulchricomis ſub quercubus eminus vireſcens.
Atque hujus quidem magnitudo ingens. ex adverſo autem oræ

τοὺς λαγωοὺς, κακὸν γινομένους ἐπαυτὸν ἔξωθεν· ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ ἡ λέγουσα, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών. Κρήτῃ δὲ πόλεις μέγισται, καθὰ καὶ προγέγραπται, Γόρτυνα, Κυδωνία, καὶ Κνωσὸς, βασίλειον Μίνωος, ἥτις καὶ Κέρατος ἐκαλεῖτο, ὁμωνυμοῦσα ποταμῷ τινι παραρρέοντι. Μίνως δὲ πρῶτος τὴν νῆσον ἡμέρωσε νόμοις καὶ πολιτείαις, καὶ πόλεων συνοικισμοῖς. εἴρηκε δὲ περὶ αὐτῆς καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ γέγραπται ἐκεῖ ὅσα ἔδει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν βορειότεραι νῆσοι Κρήτης, βορειότεραι Ἀμνισοῦ εἶπεν ὁ περιηγητὴς, ἀπὸ μέρους δηλώσας τὸ ὅλον. μέρος γὰρ τῆς Κρήτης ὁ Ἀμνισὸς, ἔνθα καὶ σπήλαιον Εἰλειθυίας, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ποιητὴς ἱστορεῖ.

2. Ὅτι ἀντικρὺ τῆς Αἰγυπτίας πέζης (ἤγουν τῆς τοῦ Δέλτα βορείας κρηπῖδος, ἢ ἕδρας, ἢ βάσεως) ἡ Ῥόδος κεῖται, ἧς κύκλος σταδίων ἐστὶν ἐννεακοσίων εἴκοσι· περὶ ἣν πόλις Λίνδος, ἡ καὶ μέχρι νῦν περιαδομένη, ἀφ᾽ ἧς πλοῖα Λίνδια· ἔτι δὲ καὶ Ἰηλυσσὸς, καὶ Κάμιρος, τοῦ ι γραφομένη, πρὸς ἀντιδιαστολὴν κυρίου. ὁ γὰρ Κάμειρος τὸ κύριον διὰ διφθόγγου γράφεται. μεθ᾽ ἣν πρὸς ἀνατολὰς, ἐν ἀρχῇ τῆς τῶν Παμφυλίων παραλίας, ἔνδον τῆς τῶν Παταρῶν μεγάλης ἄκρας, αἱ Χελιδόνιαι τρεῖς νῆσοι κεῖνται, πάρισοι τὸ μέγεθος, διέχουσαι ἀλλήλων ὅσον πέντε σταδίους, τῆς δὲ ἀφεστήκασιν ὡς ἑξαστάδιον· ἀφ᾽ ὧν οἴονταί τινες ἄρχεσθαι τὸ ᾀδόμενον ὄρος τὸν Ταῦρον, ἀρχόμενον τῇ ἀληθείᾳ ἀπὸ τῆς τῶν Ῥοδίων περαίας. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ, Χελιδονίαι ἀναγινώσκει ὀξυτόνως, ὡς πυρκαϊαί. Πάταρα δὲ, κτίσμα Παταρέως, πόλις μεγάλη, περὶ ἧς περιγραφὴ πλατύτερον. ἡ δὲ Ῥόδος ἄλλα τε ἔσχε θαυμαστὰ, καὶ τὸν τοῦ ἡλίου δὲ Κολοσσὸν, Χάρητος ἔργον, ἀνδρὸς Λινδίου, πηχέων ἑβδομήκοντα· καὶ ἦν καὶ αὐτὸς εἷς τῶν ἑπτὰ θεαμάτων, ὃς ἔπεσε σεισμῷ κλασθεὶς ἀπὸ τῶν γονάτων. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα εἶχεν ἡ Ῥόδος ἀγάλματα, ὧν τὸ τεχνικὸν καὶ μικροῦ δεῖν ἔμψυχον αἰνιττόμενοι οἱ τεχνῖται ἁλύσεσιν ἐδέσμουν αὐτὰ, μὴ καὶ λάθοιεν τάχα κινηθέντα μεταστῆναί που ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ χρὴ τὴν νῆσον ταύτην οὐ μόνον τῷ μεγίστῳ Κολοσσῷ σεμνύναι, ἀλλὰ καὶ σμικροτάτῳ τινὶ ἑτέρῳ ἀναθήματι· ἐκεῖ καὶ ὁ καλὸς πέρδιξ ἦν, τὸ τοῦ Πρωτογένους ὑμνούμενον πάρεργον. διὰ δὲ τὸν ἀνώτερον ῥηθέντα μέγαν Κολοσσὸν, καὶ Κολοσσαεῖς ὡς ἐκ μεγάλου παρασήμου ἐκαλοῦντο οἱ Ῥόδιοι. λέγεται δὲ καὶ ναύσταθμα ἔχειν ἡ Ῥόδος κρυπτὰ καὶ ἀπόρρητα τοῖς πολλοῖς, καὶ τῷ κατοπτεύσαντι αὐτὰ θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. ἐκλήθη δέ ποτε, φασὶν, Ὀφιοῦσα· εἶτα Τελχινὶς, διὰ τοὺς ἐκ Κρήτης Τελχῖνας οἰκήσαντας ἐκεῖ, ἄνδρας γόητας καὶ βασκάνους. καίτοι τινὲς μάτην δυσφημηθῆναι τούτους φασί· βασκανθῆναι γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτοὺς, ἀρίστους ὑπάρξαντας ἐργάτας χαλκοῦ καὶ σιδήρου, οἳ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν. ὁ δὲ Γεωγράφος

505 Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν, Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν.
Τὴν δὲ μέτ', ἀντολίηνδε, Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.
Κύπρος [1] δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι κόλπου
Κλύζετ', ἐπήρατον ἄστυ Διωναίης Ἀφροδίτης.
510 Ἀγχι δὲ Φοινίκης [2] Ἄραδος, μεγάλῳ ἐνὶ πόντῳ.
Πρόσθε δὲ [3] Σουνιάδος κορυφῆς, ἐφύπερθεν Ἀβάν
Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πτολίεθρον.
Θηητὸς δέ τις ἐστὶ [4] βαθὺς πόρος Αἰγαίοιο,

γράφος φησὶ καὶ ὅτι πλεύσαντες οἱ Ῥόδιοι μέχρις Ἰβηρίας, ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν Ῥόδον.

1. Ὅτι ἡ Κύπρος οὐδεμιᾶς νήσου λειπομένη τῇ ἀρετῇ, τῷ Παμφυλίῳ καὶ τῷ Ἰσσικῷ κλύζεται κόλπῳ, ἧς οὐδεμία ἔτι ἀνατολικωτέρα νῆσός ἐστι. λέγει δὲ αὐτὴν Ἀφροδίτης ἄστυ ἐπήρατον, ὡς καὶ τὴν Σαμοθρᾴκην, Κορυβάντιον ἄστυ, μικροπρεπῶς μὲν (οὐ γὰρ μεγαλόφωνον, τὸ τὴν τοσαύτην νῆσον εἰπεῖν ἄστυ) ἀκολούθως δ' οὖν τῷ μύθῳ, διὰ τὴν ἐκεῖ τῆς Ἀφροδίτης μάλιστα διατριβήν. ἄθυρμα γὰρ ἦν ἡ νῆσος τῇ δαίμονι, ἀφ' ἧς καὶ Κύπρις παρωνόμασται. τοῦτο δὲ, διὰ τὴν τῶν ἐκεῖ μαχλοσύνην, καὶ τὸ ἐπαφρόδιτον. τινὲς δέ φασι Κύπρον κληθῆναι αὐτὴν, ἀπὸ Κύπρου τοῦ Κινύρου· ἢ ἀπὸ ἄνθους ἐκεῖ πολλοῦ φυομένου, κύπρου καλουμένου. οἱ δὲ Κρύπτον ποτὲ κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης· ὅπερ καὶ περὶ Δήλου μυθεύεται, καὶ περὶ Ῥόδου δὲ, κατὰ Πίνδαρον. ὅτι δὲ καὶ Σφήκεια ἐκλήθη ποτὲ, καὶ Κεραστία, ὁ Λυκόφρων δηλοῖ. ὀλβιώτατοι δὲ νησιωτῶν οἱ Κύπριοι. λέγονται δέ ποτε θαλασσοκρατῆσαι καιρόν τινα καὶ αὐτοί. κύκλος δὲ ταύτης τῆς νήσου στάδια ς' υ' κ'. τοῖς κατακολπίζουσι. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἰσθμοὺς ποιεῖ, διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἑτερόμηκες.

2. Ὅτι περὶ Φοινίκην νῆσος ἡ Ἄραδος. λέγονται δὲ γενέσθαι ποτὲ ἔνδοξοι οἱ Ἀράδιοι, ὅτε στασιαζόντων
φῶν, Σελεύκου, τοῦ τε Καλλινίκ
πόχου τοῦ Ἱέρακος, αὐτοὶ τῷ Κ
προσθέμενοι ἔλαβον ἐξουσίαν δ
τοὺς καταφεύγοντας ἐκ τοῦ β
παρ' αὐτοὺς, καὶ μὴ ἐκδιδόναι
μὴ μέντοι μηδὲ ἐκπλέειν ἐξ αὐ
προσφυγας, ἄνευ τοῦ ἐπιτρέ
βασιλέα. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα νῆσος
ὡς ῥηθήσεται κατωτέρω.

3. Ὅτι πρόσθεν Σουνιάδος
ἐφύπερθεν ἢ ὑπένερθεν τῶν Ἀβάν
νονται Σαλαμίς τε καὶ Αἴγινα.
δέναι ὅτι ταυτὸν ἐνταῦθα δη
ἐφύπερθεν Ἀβάντων καὶ τὸ ὑπένε
λέγῃ δι' ἀμφοῖν τὸ νοτιώτερον·
ὑπένερθέν ἐστιν, διὸ τὸ καθ' ἡμᾶ
ὕψος, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ π
συνήθειαν ὕπερθέν ἐστιν, ὡς
ἐπὶ τῶν νοτίων τὴν ὑπὲρ προστίθεσι
τήριον δὲ ᾀδόμενον Ἀττικῆς καὶ
τὸ Σούνιον. περὶ ἣν Εὔβοιάν εἰσιν
τις, περὶ ὧν ἐροῦμεν μετ' ὀλί
Σαλαμὶς, πρώτη ἐν τῷ Σαρω
λάγει, πρὸς ἀνατολὰς Κορίνθου
αὐτὴν ἡ Αἴγινα, ἣν ἐν πολλοῖς
δαρος ἐξυμνεῖ. περὶ ἧς καὶ
γράφονται, Νῆσος πρὸ τῆς
ρίας ἡ Αἴγινα, ἐνδοξοτάτη,
σταδίων ρ' π'. κλυζομένη τῷ
τικῷ πελάγει καὶ τῷ Μυρτώῳ
ταξὺ Κρήτης καὶ Ἀττικῆς· ἐ

Ægyptiæ Rhodus eſt, Ialyſiorum ſolum hominum.
Hanc autem poſt, orientem verſus, Chelidoniæ ſunt
Tres inſulæ, magnum Patareum intra promontorium.
Cyprus autem ortum verſus Pamphylium intra ſinum
Alluitur, amabilis urbs Dionææ Veneris.
Juxta vero Phœnicen Aradus, vaſto in mari. [tas,
At vero ante Sunium verticem [*promontorium*,] ſupra Aban-
Apparent Salamiſque & Æginæ oppidum.
Admirandus autem quidam eſt profundus gurges Ægæi,

ὲν γεώδης, ἐπιπολῆς δὲ πετρώδης·
λὶ καὶ ὑψηλή ἐστι, κελαδοφόρος δὲ ἰ-
ικῶς· Οἰνώνη ποτὲ ὀνομαζομένη. ἐξ
ὁ Αἰακός. οἱ δὲ ἐν αὐτῇ πρῶτοι
μυρμιδόνες ἐκλήθησαν, οὐχ ὅτι, κατὰ
ὸν μῦθον, λοιμοῦ τῇ νήσῳ συμπεσόντος,
τῶν ἐκεῖ ἐκτελευτώντων τῇ νόσῳ οἱ μύρ-
μηκες ἄνθρωποι ἐγένοντο, Αἰακοῦ εὐξα-
μένου· ἀλλ' ὅτι μυρμήκων δίκην, τὴν ἀ-
θίω γῆν κάτω οὖσαν ὑπορύττοντες ἐ-
φερον ταῖς πέτραις, ἵνα τὴν μὲν ἔχωσι
ωργεῖν, ἐν δὲ τοῖς ὀρύγμασι κατοικεῖν,
μενοι τοῦ πλινθοποιεῖν, ἵνα ἔχωσι γῆν.
ραιεῖς δὲ ἀνέκαθεν οἱ Αἰγινῆται, ἀπὸ Ε-
δαύρου, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον. ἐκ ταύτης τῆς νή-
ου καὶ ὁ φιλόμιμος Κριὸς, ἀνὴρ γενναῖος ἀ-
λητής· ὑφ' οὗ ἀπελαυνόμενος τῆς νήσου ὁ τῶν
ιμονίων βασιλεὺς Κλεομένης, καὶ θέλων
φοβῆσαι αὐτὸν, ἔφη ἀστείως τὸ ὄνομα-
ζων, Ἤδη νῦν καταχάλκου, ὦ Κριὲ, τὰ
ρατα· ὡς μεγάλῳ κακῷ συνοισόμενος.
γεται δὲ καὶ Σώστρατός τις Αἰγινήτης
μπορος μεγάλα ἐκ φορτίων κερδῆσαι.
ταῦτα μὲν περὶ Αἰγίνης. ἡ δὲ Σαλα-
ς ἑβδομήκοντα σταδίων ἔχει περίμε-
ον, ἢ ὀγδοήκοντα. ἐκαλεῖτο δέ ποτε
χρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, οὗ καὶ Λυ-
φρων καὶ Ἀρριανὸς μέμνηνται, ὃς Ὀ-
ς μὲν ἐπεκλήθη, διὰ τραχύτητα τρό-
, ἀπηλάθη δὲ τῆς νήσου ἀπὸ Εὐρυλόχου·
μασται δὲ ἡ νῆσος αὕτη καὶ Σκιρὰς,
τινος ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Σκιρὰς Ἀθηνᾶ

παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὁ μὴν ὁ Σκιροφοριών· καὶ Σκίρα τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. εἶχε δὲ καὶ ποταμὸν Βώκαρον λεγόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, ὡς ἂν εἴποι τις Βουκέφαλον· καθὰ καὶ πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Βούρινα Ἰταλικὴ βοὸς ῥὶς παρονομαζομένη. ὅτι δὲ περὶ Σαλαμῖνα κατεναυμαχήθη ὁ Ξέρξης, καὶ ὅτι ναυτικὸν ἀξιόλογον ἔσχεν ἡ νῆσος ποτε, οὐδεὶς τῶν περὶ λόγους ἠγνόηκε. τὸν δὲ περὶ Σαλαμῖνα πορθμὸν διστάδιον εἶναί φασιν, ὃν ἐπειρᾶτο μὲν ὁ Ξέρξης καταχῶσαι, καὶ οὕτως ἀποχερσῶσαι, (ἀπεναντίας τι ποιῶν τοῖς περὶ τὸν Ἄθω νεανιεύμασιν, οὗ τὸν αὐχένα διορύξας ἀπεθαλάττωσεν) ἐκωλύθη δὲ φυγών.

4. Ὅτι τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἀπειρεσίας ἔχειν λέγει νήσους, καὶ ὅτι θητὸν βαθὺν πόρον τὸν τοῦ Αἰγαίου καλεῖ. καὶ ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον παραφράζων, ἢ περιφράζων, ἢ ἐτυμολογῶν, στυγνὸν ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης λέγει αὐτόν· ὡς ἐκεῖ καταπεσούσης τῆς Ἕλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, καὶ λιπούσης τῷ τόπῳ τὸ ὄνομα· ἧς καὶ τάφον Ἡρόδοτος ἱστορεῖ περὶ τὴν Θρᾳκικὴν Χερρόνησον. ὁ δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι Σηστὸς ἐκεῖ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο. Σηστὸς μὲν, Λεσβίων ἄποικος, καθὰ καὶ ἡ Μάδυτος, ὡς ὁ Γεωγράφος φησί, Χερρονησία πόλις, Ἀβύδου διέχουσα σταδίους λ'. ἐκ λιμένος εἰς λιμένα. ἔνθα καὶ

ἡ

Εντὸς ἔχων ἑκάτερθεν ἀπειρεσίων στίχα νήσων,
Οσσον ἐπὶ στεινωπὸν ὕδωρ Αθαμαντίδος Ελλης,
Σηστὸς ὅπη καὶ Αβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.
Εὐρώπης [2] δ᾽ αἱ μὲν λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς
Ορμῶνθ᾽ ἑξείης· Ασίης δ᾽ ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται,
Μῆκος ἐπ᾽ ἀρκτῴοιο τιταινόμεναι Βορέαο.
Εὐρώπης δ᾽ ἤτοι μὲν [3] Αβαντιὰς ἔπλετο Μάκρι
Σκῦρός [4] τ᾽ ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

ἡ λεγομένη Αποβάθρα, ὅπου ἡ Ξερξικὴ σχεδία ἐπήγνυτο. περὶ Εὐρώπην δέ ἐστιν ἡ ῥηθεῖσα πόλις, λεγομένη Ἀττικῶς μὲν ἡ Σηστὸς, παρὰ δὲ Ἐφόρῳ ὁ Σηστός. εἶχε δέ ποτε τεῖχος ἰσχυρὸν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Αβυδος δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀντιπαρήκουσα τῇ Σηστῷ, κτίσμα Μιλησίων, ἴσον διέχουσα Λαμψάκου καὶ Ἰλίου, ὡς ὁ Γεωγράφος φησίν. ἔνθα τὸ ἑπταστάδιον τοῦ πορθμοῦ, ὅπερ ὁ Ξέρξης ἔζευξεν. ἐνεπρήσθη δὲ ἡ Αβυδος αὕτη ὑπὸ Δαρείου τοῦ πατρὸς Ξέρξου. εἶναι δὲ λέγεταί ποτε καὶ Λυβικὴ Αβυδος Αἰγυπτία, ἔχουσα Μεμνόνειον βασίλεια, δευτερεύουσα μετὰ τὰς ἑκατομπύλους Θήβας. καὶ Ἰταλικὴ δὲ ἱστορεῖται Αβυδος. ὅτι δὲ περὶ Ἑλλησπόντου ἀμφεβλήθη τοῖς παλαιοῖς ἄλλά τε, καὶ πόθεν ἂν ἄρχοιτο, ἤδη προγέγραπται. Ιστρον δέ τινά φασιν ἱστορεῖν, τέσσαρας γενέσθαι μεγάλους κατακλυσμοὺς, ὧν ἐφ᾽ ἑνὶ διαῤῥαγέντα τὸν Ἑλλήσποντον ἀφορίσαι τῆς Ασίας τὴν Εὐρώπην. Ιστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸν γράψαντα τὰ ἐθνικὰ, καὶ Ἰταλικὴ πόλις τις λέγεται οὐδετέρως τὸ Αβυδον, καὶ ὅτι ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ μαλακίᾳ διεβάλλοντο οἱ Μιλήσιοι Αβυδηνοὶ οὗτοι. ὅθεν καὶ παροιμία, Μηδ᾽ εἰκῇ τὴν Αβυδον πατεῖν, ἤγουν μὴ θαῤῥοῦντας αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ἑτέρα παροιμία ἐπὶ τῶν ἀηδῶν, τὸ, Αβυδηνὸν ἐπιφόρημα. τὸ δὲ, ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο, ἀντὶ τοῦ, κατεναντία κεῖνται ἀλλήλαις, καὶ ἀντίπορθμοί εἰσι.

2. Οτι τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ ν
ὑπὸ νεύματι χειρὸς λαιᾶς κε
εἰσιοῦσι τὸν Ἑλλήσποντον, τῆς Εὐρώ
ὧν ἐστι καὶ ἡ Μάκρις, καὶ ἡ Σκῦ
ἡ Πεπάρηθος, καὶ ἡ Λῆμνος
φαιστοῦ ἐτίμα· καὶ Ιμβρος, κ
Θρᾳκία, ἥτις Καβείρων εἶχεν
Κορύβαντες ἐλέγοντο· καὶ Θάσο
χρυσία εἶχέ ποτε, καὶ τὸ Δάτο
σε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ
νος παραλίαν. ἀφ᾽ οὗ παροιμ
λαιοί φασι, Δάτος ἀγαθῶ
Αγαθῶν ἀγαθίδες. καὶ σκόπε
τὴν παροιμίαν, τὸ, Αγαθῶν
εἰ γὰρ καὶ ἄλλως αὐτὴν οἱ παλ
βάνονται, ἀλλ᾽ ἔοικε τοπικὸν
Αγαθίς. διὸ καὶ εἰς ὁμοιότητα
τοῦ, Δάτος ἀγαθῶν. ἵνα ὥσπ
Δάτος ἀγαθῶν, οἷον τόπος
οὕτω λέγηται καὶ Αγαθίδες ἀ
γὰρ μὴ τοῦτο, ποία λοιπὸν ἀλ
της τῶν δύο τούτων παροιμιῶ
ὅτι Παρίων κτίσμα ἡ Θάσος
ριον δὲ, πόλις ἐν τῇ Προπο
Αῤῥιανὸς ἄλλως φησὶ, “Πάρι
“σιον, ᾧ ἐπώνυμον τὸ ἐν Ε.
“Πάριον, ὡς οἰκιστῇ”. καὶ οὐ
Αῤῥιανὸς πρὸς τὸν πρῶτον λό
τάχα ταυτότητά τινα παραδ
πολυωνυμίᾳ Προποντίδος τ
λησπόντου. ὃ καὶ ἑτέροις ἔδοξ
προγέγραπται. καὶ οὕτω μὲν Π
σι τὴν Θάσον λέγονται. τινὶ
πάλιν τὸ Πάριον ἀπὸ τῆς Ε

Intus habens utrinque infinitarum ſeriem inſularum,
Uſque ad arctam undam Athamantidis Helles,
Seſtus ubi & Abydus oppoſitam ſtationem poſuerunt.
Europæ autem hæ quidem lævæ ſub flexu manus,
Ingredienti deinceps: Aſiæ vero ad dextram ſitæ ſunt,
In longitudinem ſeptentrionalis porrectæ boreæ.
Porro Europæ quidem Abantias eſt Macris,
Scyruſque ventoſa, & excelſa Peparethus.

παιδευθῆναι. Ἀῤῥιανὸς δέ φησι καὶ ὅτι
άσος ἀπὸ Θάσου καλεῖται, Ποσει-
ωνος υἱοῦ· καὶ ὅτι ἐκαλεῖτό ποτε καὶ Χρυσῆ
ος, διὰ τὰ χρυσοῦ μέταλλα, ὧν
όδοτος μέμνηται· λέγων ὅτι προσό-
ους εἶχον μεγάλας οἱ Θάσιοι, καὶ μέταλ-
α χρυσοῦ Σκαπτῆς ὕλης. ἀνεῦρον δ' αὐ-
Φοίνικες οἱ κτίσαντες τὴν νῆσον μετὰ
άσου τοῦ Φοίνικος, ἐξ οὗ ἔχει καὶ τοὔνο-
μα. εἶχε δὲ ἱερὸν Ἡρακλέους ἡ Θάσος,
ὸ τῶν αὐτῶν Φοινίκων ἱδρυθὲν· οἳ, πλεύ-
αντες κατὰ ζήτησιν τῆς Εὐρώπης, τὴν Θά-
ν ἔκτισαν. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Θάσου.

3. Ορα δὲ ὅτι φιλοτιμότερον ἐνταῦθα
ποιητὴς ἀγλαϊζόμενος ἐφ' ἑκάστῃ τῶν
σων, ἐπιθέτῳ χρῆται· καὶ τὴν μὲν Μά-
ιν, ὅ ἐστι τὴν Εὔβοιαν, Ἀβαντιάδα λέ-
ει, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἔθνους τῶν Ἀβάντων·
ρακίου ἔθνους, ὥς φησιν Ἀῤῥιανὸς, κλη-
ντος οὕτως ἀπὸ τινος Ἀργείου υἱοῦ Πο-
ιδῶνος Ἄβαντες. τούτους ὁ Ὅμηρος κο-
ρῶν τε τὰ ὄπισθέν φησι τῷ Θρακίῳ νό-
μῳ, καὶ μεγαθύμους ὀνομάζει. τὴν δὲ
κῦρον ὁ Διονύσιος ἠνεμόεσσαν καλεῖ,
ὴν Πεπάρηθον αἰπεινὴν, τὴν Λῆμνον
εινὸν πέδον Ἡφαίστου, ἀκολούθως Ὁ-
ήρῳ, διὰ τοὺς ἐκεῖ ποτε τοῦ πυρὸς κρα-
ῆρας. διὸ καὶ πόλεων περὶ αὐτὴν δύο οὐ-
ῶν, ἡ μία Ἡφαιστία ἐλέγετο. λέγονται
καὶ ταύτην Πελασγοί ποτε οἰκῆσαι,
ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἐξελα-
θέντες, ὡς ἄδικοι καὶ ἅρπαγες· τὴν δὲ Θά-
ν ἀγχιάλην λέγει, καὶ Δήμητρος δὲ ἀκ-
ὴν, διὰ τὸ εὔδαιμον τῆς νήσου καὶ εὔκαρ-

πον. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε, τὸ Θάσος ἀγαθῶν, ὡς εἴ τις εἴπῃ δάσος. καίτοι τινὲς, Δάτος ἀγαθῶν, τὴν τοιαύτην παροιμίαν γράφουσι, περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου γέγραπται. Ορα δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅπως τῶν ἄλλων ποιητῶν τὸ Δήμητρος ἀκτὴ λαμβανόντων ἀντὶ τοῦ δωρεὰ, οὗτος ἀντὶ τοῦ τόπος καὶ τέμενος ἔλαβεν. ἔτι δὲ κἀκεῖνα περὶ τῶν εἰρημένων νήσων ἱστέον· ὅτι Εὔβοια νῆσος μία τῶν ὑμνουμένων ἐστὶ, ἡ καὶ Μάκρις ὀνομασθεῖσα· Μάκρις, διὰ τὸ τῆς θέσεως ἐπίμηκες· οὕτω γάρ πως παραμήκης ἐκτέταται. διὸ καὶ δέδωκε τῷ Κωμικῷ λαβὴν σκώμματος ἐν τῷ,

Ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρατέταται καὶ Περικλέους,

ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων ποτὲ τοὺς φόρους αὐτῇ. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ι· διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακριδεὺς λέγεται. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω καλούμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος, ἀφ' ἧς νομίζουσί τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

4. Ἡ δὲ Σκῦρος τὴν κλῆσιν ταύτην ἔχει, διὰ τὸ τῆς νήσου ταύτης σκληρὸν, καὶ οἷον σκυρῶδες, ἤτοι λιθῶδες· σκῦρος γὰρ ἡ λατύπη, ἤγουν τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασι. πρόσκειται δὲ τῇ τῶν Μαγνήτων γῇ ἡ Σκῦρος αὕτη, ὥσπερ καὶ ἡ Πεπάρηθος. θαυμασταὶ δὲ αἶγες αἱ Σκύριαι· καὶ μέταλλα δὲ

Ἔνθεν καὶ Λῆμνος, κραναὸν πέδον Ἡφαίστοιο,
Πέπταται, ὠγυγίη τε Θάσος, Δημήτερος ἀκτή·
Ἴμβρος, [1] Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.
Αἳ [2] δ' Ἀσίης πρώτην [3] αἶσαν λάχον, ἀμφὶς ἐοῦσαι
Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί·

εἰσι ποικίλης λίθου, Σκυρίας λεγομένης, καθὰ καὶ Καρυστίας.

1. Ἡ δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μέν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων καὶ αὐτή. ὄνομα δὲ δαιμόνων οἱ Κάβειροι· ἐτιμᾶτο δὲ αὐτόθι καὶ Ἑρμῆς, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς ἐθνικοῖς ἀναγράφεται· ὅθεν καὶ τάχα καὶ Ἴμβρος ἡ νῆσος παρονομάζεται. ἡ δὲ Θρᾳκία Σάμος λέγεται μὲν καὶ Σαμοθρᾴκη συνθέτως· καλεῖται δὲ οὕτω πρὸς διαστολὴν τῆς ἑτέρας Σάμου τῆς Ἰωνικῆς. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Ὅμηρος. ἐλέγετο δέ ποτε Δαρδανία, διὰ τὸν Δάρδανον, ὃς ἐν τῷ κατακλυσμῷ διεπορθμεύθη ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς τόπους. ῥηθήσεται δὲ περὶ τῆς Σάμου ταύτης καὶ κατωτέρω. καὶ τοιαῦτα μὲν, ὡς εἴρηται, τὰ τῶν τοιούτων νήσων ἐπίθετα. τὴν δὲ Σάμον, τὴν Θρᾳκικὴν, Κυρβάντιον ἢ Κορυβάντιον ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται. ἀφ' ὧν καὶ κορυβαντιᾶν, τὸ μετὰ ἐκστάσεως ἐνθουσιᾶν. ταῦτα ἐπιτροχάδην περὶ τῶν ἐν Αἰγαίῳ νήσων ἐξ ἀριστερῶν κειμένων τοῖς εἰσιοῦσι τὸν Ἑλλήσποντον, αἳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ προσνενέμηνται· ὧν μία σὺν πολλαῖς ἄλλαις, καὶ ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, Ἑλένη καλουμένη· ἔνθα ἡ Ἑλένη ἀπέβη μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ὅτε ἡρπάγη.

2. Ὅτι αἱ περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος δεξιαὶ νῆσοι τοῖς εἰσπλέουσι τὸν Ἑλλήσποντον, τῇ Ἀσίᾳ προσκεχωρήκασιν· ὧν πρώτην ἐπέχουσι μοῖραν τῷ ἀπὸ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν διαβαίνοντι αἱ νῆσοι αἳ τὴν Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ δι' αὐτὸ τοὔνομα Κυκλάδες εἰσί. καὶ ἔστι τοῦτο ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος τῶν Κυκλάδων. ᾄδεται δὲ πάνυ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἡ Δῆλος, ὡς Ἀπόλλωνος ἱερά· οὗ καὶ μαντεῖον ἦν ἐκεῖ περιφανές. ἐκαλεῖτο δέ ποτε καὶ Ὀρτυγία, ὡς ὁ Γεωγράφος φησί. καὶ ἡ μυθικὴ αἰτία κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. ἐν ἐξῆν δὲ, φασὶν, οὔτε θάπτειν αὐτόθι νεκρὸν, οὔτε κύνα τρέφειν. Ἀρριανὸς δὲ περὶ ταύτης φησὶν, ὅτι “Δῆλος, ἡ πάλαι πλωτὴ οὖσα, ἔστη ὅτε ἡ Λητὼ ἐπέβη αὐτῆς, διδύμους ἔχουσα παῖδας”. καὶ ἄλλοι δὲ, συντερατευόμενοι αὐτῷ, φασὶ Δῆλον αὐτὴν κληθῆναι, διότι φερομένη ποτὲ ὑπὸ θάλασσαν, ἀνέσχεν ὕστερον ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἄλλαι τινὲς, καὶ ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐῤῥιζώθη στηριχθεῖσα. ταῦτα δὲ οὕτως ἐπλάσθη, διὰ τὸ συχνά ποτε, κατά τινας, τὴν νῆσον ταύτην σείεσθαι· διὸ καὶ χωρίον ἦν τι περὶ αὐτὴν ὁ Τρέμων καλούμενον. ὁ μέντοι θρυλλούμενος χρησμὸς ἐναντιοῦται τούτοις τοῖς λόγοις, ὁ λέγων ὅτι,

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

λέγεται γὰρ ὅτι ὁπηνίκα ὁ τοῦ Δαρείου στρατηγὸς Δάτης τριακόσια τάλαντα λιβανωτοῦ ἐθυμίασεν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, καὶ ἀνέπλευσεν, τότε ἡ Δῆλος ἐκινήθη πρῶτα καὶ ὕστατα, τὸ πρὶν οὖσα ἀκίνητος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς Κυκλάδας πλείους εἶναι τῶν ιβ΄. ὧν εἰσιν, ἡ Κύθνος, ἀφ' ἧς ὁ Κύθνιος λέγεται τυρὸς, ἐξ ἧς καὶ ζωγράφος ὄνομα ἔχων ὁ Κυδίας. ἡ Πάρος, ἐξ ἧς παροιμία, τὸ ἀνεπαρίασαν, ἤγουν μετεμελήθησαν· ἐψεύσαντο γάρ ποτε ἐκ μετα-

μέλου

Unde & Lemnus, aſperum ſolum Vulcani,
Pateſcit; Priſcaque Thaſus, Cereris ſedes fertilis:
Imbrus, Thraciaque Samus, Corybantica civitas.
Quæ vero Aſiæ primam partem ſortitæ ſunt, circumeuntes
Delum circumdederunt, & nomine Cyclades ſunt:

ἱ Πάριοι τὰς εἰρηνικὰς ὁμολο-
ς ἔθεντο πρὸς τὸν Μιλτιάδην, ὡς
ντές ποθὲν συμμαχίαν ἐν καινοῖς.
ρχὸς, ἐξ ἧς Σιμωνίδης ὁ ἰαμβο-
Αμοργῖνος ἐντεῦθεν λεγόμενος
κατωρμένως, τύπῳ ἐθνικῷ· τὸ δὲ
νος, προπαροξυτόνως, χιτῶνος
, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου·
μόργη γὰρ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη,
τρυγίας. Παυσανίας δὲ, οὐ τὸ
λεξικὸν, ἄλλό τι ἐμφαίνει, λέγων,
ργὸς ὕμενον βύσσῳ· καὶ ὅτι ἀμοργὶς
ος ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύμα-
οργίδια λεγόμενα, ὡς ὁ Κωμικὸς
σιστράτῃ δηλοῖ. ἡ Δῆλος. οὕτω
η ἢ διὰ τὴν θρυλλουμένην μυ-
θίαν, ὅτι ὑπὸ θάλασσαν, ὡς ἐφ-
τα πρώην, ὕστερον φανεῖσα ἐδη-
διὰ τὰς ἐν αὐτῇ μαντείας, ἐξ ὧν
τὰ δυσεύρετα. ἡ Τῆνος, ἀπό τινος
ληθεῖσα Τήνου ἀνδρός· ἦν δὲ σκο-
ρὸς γῆ αὕτη, ὡς καὶ ἡ κωμῳδία δη-
νίαν μεμνημένη σκορόδων· ὕδατι
ντος, διὸ καὶ Ὑδροῦσα ἐκλήθη,
ἔχουσα ἧς τὸ ὕδωρ οἴνῳ οὐ μίσγε-
ὶ φιάλιον δὲ λέγεταί ποτε ἐν αὐ-
κεῖσθαι, σύγκραμα ἔχον, ἐξ οὗ πάνυ
πῦρ ἀνήπτετο. ἡ Ἴος, ἡ κατὰ
ἐν Ὁμήρου μητρὶς, ἤγουν ὅθεν ἦν
μήτηρ. καὶ ὅρα τὸ μητρὶς, ἐξ ὀ-
τος τοῦ πατρίς. ἡ Σέριφος, ἥτις
πετρώδης ἐστὶν, ὥστε κωμῳδεῖται
Γοργόνος τοῦτο παθεῖν, ὡς τοῦ
ς αὐτόθι τραφέντος, καὶ τὴν τῆς
ς δῆθεν ἐκεῖ κομίσαντος κεφα-
ν ἧς τοὺς ἐκεῖ ἀπελίθωσεν. Ἴωνες
Ἀθηνῶν οἱ Σερίφιοι, καθὰ καὶ οἱ Σίφνιοι, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ἡ Μύκονος, ἐν ᾗ λέγονται κεῖσθαι οἱ τῶν γιγάντων ὑγιεινότατοι, ἀναιρεθέντες ὑφ' Ἡρακλέος. ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν τῷ πεσόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ, Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλέπειν, ἢ καταδίκην. ἐπιχωριάζει δὲ τοῖς Μυκονίοις φαλακρώσις· διὸ καὶ οἱ φαλακροί, Μυκόνιοι λέγονται. ἡ Νίσυρος, ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται· οὕτω καλουμένη ἀπὸ τοῦ νέω καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου τῆς Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ, ἐπισύρῃ τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νέοντι, ὅ ἐστιν οἰχομένῳ. αὐτὴ δὲ τῶν Σποράδων νήσων οὖσα, κατά τινας, πετρώδης ἐστὶ λίθου μυλίου. γίνεται δὲ καὶ οἶνος χρηστὸς ὁ Νισύριος. ἡ Σῦρος, ἣν ὁ Ποιητὴς Συρίην καλεῖ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἥτις μηκύνει, κατὰ τὸν Γεωγράφον, (ἤγουν ἐκτείνει) τὴν πρώτην συλλαβὴν, τουτέστι τὴν ἄρχουσαν. ἡ Σίφνος, περὶ τὸ Κρητικὸν πέλαγος, ἀφ' ἧς ὁ Σίφνιος ἀστράγαλος, δι' εὐτέλειαν. λέγονται δέ ποτε ἀκμάζειν τοῖς πράγμασιν οἱ Σίφνιοι, καὶ πλουτεῖν μάλιστα, διὰ τὸ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἐν τῇ νήσῳ εἶναι μέταλλα. Κυκλὰς δὲ καὶ ἡ Ἄνδρος, ἀπὸ Ἄνδρου τινὸς οὕτω κληθεῖσα. ἀλλὰ καὶ ἡ Νάξος, λεγομένη οὕτω ἀπὸ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος· ἢ παρὰ τὸ νάξαι, ὅ ἐστι θῦσαι, διὰ τὰς θυσίας ἐξαιρέτους τινὰς ἐκεῖ γενομένας. Ἡρόδοτος δὲ καὶ περὶ Σικελίαν Ναξίους τινὰς ἱστορεῖ, λέγων καὶ ὅτι “ἡ Κυκλὰς αὕτη Νάξος μεγάθει μὲν οὐ μεγάλη ἐστὶν, ἄλλως δὲ καλή τε καὶ ἀγαθὴ, ἀγχοῦ τῆς Ἰωνίας, χρήματα ἔχουσα πολλά”.

Ῥύσια δ᾽ Ἀπόλλωνι [3] χορὺς ἀνάγουσιν ἄπασαι,
Ἀρχομένου γλυκεροῦ νέον εἴαρος, εὖτ᾽ ἐν ὄρεσσιν
Ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφθογγος ἀηδών.
530 Νῆσοι δ᾽ ἑξείης [2] Σποράδες περιπαμφανόωσιν,
Οἷον ὅτ᾽ ἀννεφέλοιο δι᾽ ἠέρος εἴδεται ἄστρα,
Ὑγρὰ νέφη κραιπνοῖο βιησαμένου Βορέαο.
Ταῖς δ᾽ ἔπι [3] νῆσοι ἔασιν Ἰωνίδες· ἔνθα δὲ Καῦνος,

« πολλά ». ἐγένετο δέ ποτε αὐτοῖς καὶ ὀκτακισχιλία ἀσπὶς, καὶ πλοῖα μακρὰ πολλά.

1. Ὅτι αἱ Κυκλάδες, ἔαρος γλυκεροῦ νέου ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου, ὅτε ἐν ὄρεσιν ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφθογγος ἀηδὼν, χορὺς ἀνάγουσι τῷ Ἀπόλλωνι· οὓς καὶ ῥύσια λέγει, ὡς ῥύσεως χάριν καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ γενομένους. κεῖται κυρίως ῥύσια (ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι φαίνεται) τὰ ἐξ ἐπιδρομῆς ὁπλιτικῆς καὶ ἑλκυσμοῦ λαμβανόμενα εἰς ἐνέχυρα· ἀπὸ τοῦ ῥύω τὸ ἑλκύω ἐτυμολογούμενα· καταχρηστικῶς δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐνεχύρου ἡ λέξις λαμβάνεται. ὁ μέντοι Διονύσιος, κατὰ δριμύτητα ῥητορικὴν συνήθη αὐτῷ, ἐπὶ δώρων σωτηρίων τὴν λέξιν εἴληφεν, ἅπερ μᾶλλον σῶστρα λεχθήσονται, καθάπερ λύτρα τὰ ὑπὲρ αἰχμαλώτων διδόμενα.

2. Ὅτι ὥσπερ αἱ Κυκλάδες, οὕτω καὶ αἱ Σποράδες ἐν Αἰγαίῳ εἰσὶ πελάγει, ὡς ἡ τῆς περιηγήσεως πινακογραφία οὐκ ἔχει. ἔστι δὲ τῶν Σποράδων ἡ Νικασία, πλησίον τῆς Νάξου. ἡ Θήρα, ἐξ ἧς ἀποικία Λακώνων εἰς Κυρήνην ἐστάλη, καθὰ καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. ἐν ταύτῃ οὔτε τοὺς ἐτῶν ι΄. θνήσκοντας ἐθρήνουν, οὔτε τοὺς ἑπταετεῖς, εἰ θάνοιεν. ἡ Μῆλος περὶ τὸ Κρητικὸν πέλαγος, ἀπό τινος ἀνδρὸς Μήλου κληθεῖσα, κατὰ τὴν τοῦ Ἀρριανοῦ ἱστορίαν. εἰς ταύτην Ἀθηναῖοί ποτε πέμψαντες ἡβηδὸν τοὺς ἐνοικοῦντας ἀπέσφαξαν. ἄλλοι δὲ Κυκλάδα τὴν Μῆλόν φασιν, ὁμώνυμον ἔχουσαν πόλιν, ὅθεν ἦν Διαγόρας ὁ Μήλιος ὁ ἐπ᾽ ἀσεβείᾳ κωμῳδούμενος. τῶν Σποράδων ἐστὶ καὶ ἡ Πάτμος περὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος, καὶ ἡ περὶ τὸ Κάριον πέλαγος, καὶ ἡ περὶ τὸ Καρπάθιον Ἀστυπάλαια. καὶ μὴν καὶ ἡ Κίμωλος περὶ Κρήτην, ἐξ ἧς ἡ Κιμωλία γῆ, ἐπιτηδεία εἰς νίτρου κατασκευήν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς λέγει. καὶ ἡ Λέρος δὲ μία τῶν Σποράδων ἐστὶ περὶ τὴν Καρίαν, ἧς οἱ ἄποικοι κακοήθεις, ὡς δηλοῖ ὁ Φωκυλίδης, λέγων, Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ᾽ οὔ· πάντες δὲ, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Λέριος. Σποράς δὲ καὶ ἡ πρὸς τῇ Ῥόδῳ Νυσία, ἣν παραφθορὰν, φασὶν, ἔπαθεν. οἱονεὶ γὰρ Διονυσία τις ἐστίν· ἐπεὶ Διόνυσος τὴν Ἀριάδνην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Νάξου ἤγαγε, Μίνωος τοῦ πατρὸς διώκοντος αὐτήν. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Σποράδες, ἃς (ὡς ἐρρέθη) ὁ τῆς κοσμογραφίας πίναξ οὐκ ἔχει· ἐν αἷς τινὲς καὶ τὴν Τῆνόν φασιν, ἥτις ὕστερον Κυκλὰς ἐλέγετο. ἐοίκασι δὲ Κυκλάδες αἱ Σποράδες εἶναι, ἤγουν λευκόγειοι. διὸ καί φησι Διονύσιος ὅτι παμφαίνουσιν, οἷον ὅτε ἀννεφέλου ἀέρος ὄντος τὰ ἄστρα φαίνονται, ὑγρὰ νέφη βιασαμένου ἀρκτῴου Βορέου. τοῦτο δὲ μάλιστα εἶπε διὰ τὸ ἀργιλῶδες καὶ λευκὸν τῆς αὐτόθι γῆς, ὡς εἴρηται. Σποράδες δὲ λέγονται τάχα μὲν καὶ δι᾽ ἄλλας αἰτίας, μάλιστα δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Κυκλάδων. οὐ γὰρ κατ᾽ αὐτὰς ὡρισμένον ἔχουσι τόπον, ἀλλ᾽ οἷον διεσπαρμέναι εἰσὶ πολλαχοῦ· ὅπου γε Σποράδας τινὲς καὶ τὰς ἔνδον τοῦ Ἑλλησπόντου εἶπον Προικοννησίας. κατὰ δέ τινας, διὰ τὸ πολυπληθὲς καὶ

πυκνόν,

Gratulatoria vero ſacra Apollini choreas ducunt univerſæ,
Ineunte dulci recens [*primum*] vere, quando in montibus
Ab hominibus procul parit dulciſona luſcinia.
Inſulæ autem deinceps Sporades undique micant,
Ceu quando innubilem per aërem cernuntur ſidera,
Humidas nubes velox ubi diſpulit boreas.
Has autem poſt inſulæ ſunt Ionicæ: ubi Caunus,

νικὸν, Σποράδες νῆσοι καλοῦνται. εἰ- ως γὰρ ἂν, φασὶ, κατεσπάρθαι εἶεν ταῖς. εἰσὶ δὲ τῶν Σποράδων καὶ αἱ πα- ὶ τῷ Λυκόφρονι Καλύδναι, ὧν μία ως Καλύδνα καλεῖται· ἀφ' ἧς καὶ καὶ παρακείμεναι τὴν αὐτὴν κλῆσιν χον. ἔχει δὲ αὕτη μέλι τὸ Καλύδ- ν ἄριστον, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐνάμιλλον. ὁ ὰ ἐθνικὰ γράψας καὶ τὸ μέλι Κα- μνιον λέγει, καὶ τὰς νήσους ταύτας Κα- μνας, διὰ τοῦ μ. τὸ δὲ ὑγρὰ νέφη βια- μένου Βορέου, ἐξήγησις οἷόν ἐστι τοῦ παρ' μήρῳ αἰθρηγενέτου Βορέαο. ὁ γὰρ τὰ νέ- ι βιαζόμενος αἰθρίαν ποιεῖ, καὶ διὰ ῦτο αἰθρηγενέτης ἐστί. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν Ἀραβίᾳ κόλπος τις εἶναι γεται, νήσους ἔχων Σποράδας.

3. Ὅτι μετὰ τὰς Σποράδας νή- ι αἱ Ἰωνίδες εἰσὶ, τουτέστιν αἱ ὑπὸ ς Ἴωνας· οἷον ἡ Καῦνος, ἣν Ἡρωδια- ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ ἐζμύει. ἔστι δὲ ἡ Σάμος, ἣν ἱμερόεσσάν τι ὁ Διο- νύσιος λέγει, καὶ Πελασγίδα δὲ, ὡς ἀ- κισάντων Πελασγῶν, ἀφ' ὧν καὶ Ἡρα ᾶ Πελασγία ζημᾶται. Ἰστέον δὲ ὅτι πόλις ἐστὶ Καρίας λεγομένη Καῦνος, ὁ ζῆτος Καύνου ἀνδρὸς, οὗ ἐρασθεῖσα ἀδελφὴ Βυβλὶς ἀπήγξατο· ὅθεν καὶ ὁ ρὰ τῇ παροιμίᾳ Καύνιος ἔρως, ἐπὶ ἀθέσμως ἐρώντων, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν βλα- των ἐφ' οἷς ἀθέσμως ἠράσθησαν. ἔστι νοσώδης ἡ τοιαύτη, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος ἀγαθὸν, ἔν τε θέρει καὶ μετοπώρῳ, διὰ τὰ καύματα καὶ τὴν τῶν ὡραίων ρπων ἀφθονίαν. ἔνθα τοὺς οἰκοῦντας χλωροὺς ἰδὼν Στρατόνικος, ὁ ὑμνούμενος ἀστεῖος κιθαρῳδὸς, ἔφη,

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

αἰτιαθεὶς δὲ διότι σκώπτει τὴν πόλιν διὰ τὰς νόσους, ἔτι πλέον ἀστεϊζόμενος ἔφη, "καὶ πῶς ἂν ἐγὼ νοσερὸν εἴποιμι "τόπον, ἔνθα καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσιν"; ἡ δὲ Σάμος αὕτη ἡ Ἰωνικὴ πάνυ εὐτυχής ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι, Γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. τυραννηθεῖσα δὲ, ἐπειράθη δυστυχίας ἄκρας· λειπανδρήσασα διὰ Συλοσῶντα τὸν τύραννον, ἄρξαντα πικρῶς. ὅθεν καὶ παροιμία, Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία. ὁ μέντοι τοῦ Συλοσῶντος ἀδελφὸς Πολυκράτης, οὐ φαύλως ἐτυράννησε· γενόμενος δὲ εὐτυχέστατος ὕστερον ἐκρεμάσθη ὑπὸ Περσῶν. οὗτος ἦν ὁ τὸν δακτύλιον ῥίψας εἰς θάλασσαν, ὃν αὖθις διὰ τοῦ καταπιόντος ἰχθύος ἀπέλαβε. περὶ δὲ οἴνους, ὡς λέγεται, οὐ πάνυ εὐτυχὴς ἦν. ὠνομάσθη δέ ποτε καὶ Μελάμφυλλος, καὶ Ἀνθεμὶς καὶ Παρθενία δὲ, ἀπὸ ποταμοῦ Παρθενίου. ἐν ταύτῃ τῇ Σάμῳ καὶ ὄρος ὑψηλὸν λέγεται εἰς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὀργυιάς. οὗ κάτωθεν ὄρυγμα, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, πολυστάδιον, δι' οὗ ὕδωρ, ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων, παρεγένετο εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ μεγάλων πηγῶν· οὗ ἀρχιτέκτων Εὐπαλῖνος ὁ Μεγαρεύς. ἦν δὲ, φησὶν, αὐτόθι καὶ ναὸς μέγιστος, οὗ ἀρχιτέκτων Ῥοῖκος, ἀνὴρ ἐπιχώριος. ταύτης ὁ πολίτης Σάμιος· ὁ μέντοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμου πολίτης, Σαμαῖος· διότι ἐκείνη καὶ

Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ηρ
Καὶ Χίος, ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.
Κεῖθεν [1] δ' Αἰολίδων ἀναφαίνεται οὔρεα νήσων,
Λέσβου τ' εὐρυχόροιο, καὶ ἱμερτῆς Τενέδοιο.
Κεῖθι [2] Μέλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἵησιν,
Ἀφρὸν ἐρευγόμενος· βορέην δ' ἐπὶ πολλὸν ἰόντι,
Πέπταται ἔνθα καὶ ἔνθα Προποντίδος οἶδμα θαλ
Ἐστι δέ τις καὶ [3] σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο

Σάμη λέγεται, καθὰ καὶ παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἰωνικὴν τὴν ῥηθεῖσαν Σάμον φαμὲν, ὡς ἂν ἀντιδιαστέλλοιτο τῇ τε Ὁμηρικῇ Κεφαλληνικῇ Σάμῃ, καὶ τῇ προειρημένῃ δὲ Θρᾳκίᾳ Σάμῳ, τῇ οὕτω κληθείσῃ διὰ τὸ ὕψος· Σάμοι γὰρ, φασὶ, τὰ ὕψη. ὅτι δὲ εἰς πολὺ ἐξῄρετο ὕψος, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ τὸν Ποιητὴν εἰπεῖν ἐξ αὐτῆς τήν τε Ἴδην φαίνεσθαι πᾶσαν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Τροίαν. οἱ δέ φασιν ὅτι Σάμος λέγεται ἡ Θρᾳκία, οἱονεὶ Σάος τις, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, Σάμος· ἀπὸ Σαΐων, ἔθνους παλαιοῦ οἰκήσαντος αὐτήν. οὗ μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχρεωτον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. καὶ ἡ Χίος δὲ, τῶν Ἰώνων ἐστὶ νῆσος, ἔχουσα πόλιν εὐλίμενον, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, καὶ ναύσταθμον π΄. ναυσὶ, καὶ ἄλσος φοινίκων, οἷς ὁ περίπλους σταδίων ἐννακοσίων. ταύτης οἰκισταὶ Πελασγοί. ἐνταῦθα ὄρος τὸ Πελληναῖον. ἱστορεῖται δὲ ἐν Χίῳ πρῶτον μέλανα οἶνον γενέσθαι, καὶ πρώτους τοὺς ἐκεῖ θεράπουσι χρήσασθαι, οὕτω καλουμένοις κατὰ ἰδίαν τινὰ κλῆσιν δουλωτικὴν, ἢ δουλικήν· ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντό ποτε Εἵλωσι, καὶ Μακεδόνες Πενέσταις, καὶ Ἀργεῖοι Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι Κορυνηφόροις, καὶ Κρῆτες Δμωΐταις, καὶ Ἰταλιῶται Πελασγοῖς. ὥστε κατὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην δουλικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα εἶναι τοὺς Εἵλωτας, τοὺς Πενέστας, τοὺς Γυμνησίους, τοὺς Κορυνηφόρους, τοὺς Δμωΐτας, τοὺς Πελασ θεράποντας. ἄλλοι δὲ Κρητικ τῶν θεραπόντων εἶπον εἶναι, ὡς τῶν τῶν ὁπλοφόρων δούλων λεγόντων θ

1. Ὅτι ἐκεῖθεν, ἤτοι μετὰ χοὺς νήσους, ἀναφαίνονται νησι δες, Λέσβος τε εὐρύχορος, καὶ ἱμερτή. μητρόπολις δὲ τῶν πόλεων ἡ Λέσβος, περίμετρ χιλίων σταδίων, μεταπεποιημένη φέως κεφαλῆς· ἐκεῖ γάρ φασι νατον αὐτὴν λαλοῦσαν προσ τοῦτο δὲ ἐμυθεύθη διὰ τὸ ἐκ καὶ μετὰ Ὀρφέα γενέσθαι ἄνδρ ὧν ἦν καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος ζικὸς, καὶ ὁ ποιητὴς Ἀλκαῖος, κ φὼ, θαυμαστόν τι, φασὶ, γυναι μα, πρὸς ἣν οὐδεμία γυνὴ ἐ εἰς ποίησιν. ἦν δὲ πεντάπολις μίαν ἔχουσα τῶν πέντε τὴν Δ ἧς ἡ ὅλη νῆσος Λέσβος ἐλέγ μέρους λαχοῦσα τοὔνομα· ὥσπ Μιτυλήνη λέγεται ἡ αὐτὴ, ἀπ ὁμωνύμου μιᾶς ἐκείνων τῶν πέν αὐτῷ λόγῳ καὶ Λυκόφρων αὐ ἐκάλεσεν. μία γὰρ καὶ ἡ Ἴσσα τῶν πενταπόλεως. ἡ δὲ Τένεδος μὲν ἔχει σταδίων ὀγδοήκοντα, ἣ ἀπέχει οὐ πλείους τῶν μ΄. ἔχει λιν Αἰολίδα, καὶ λιμένας δύο, θέως ἱερὸν Ἀπόλλωνος. πα δὲ αὐτῇ αἱ ῥηθεῖσαι ἀντιπέρα ναι δύο νῆσοι. ἐκαλεῖτο δέ ποτ αὐτὴ Καλύδνα. ἐκλήθη δὲ πο

Et Samus amœna, Pelaſgicæ ſedes Junonis,
Et Chios, altiſſimi Pellenæi ſub pede.
Inde Æolidum [*Æolicarum*] apparent montes inſularum,
Lesbique ſpatioſæ, & amœnæ Tenedi.
Illic Melaſque ſinus ad Helleſpontum vadit,
Spumam eructans: at in boream longe tendenti,
Expanditur hinc & inde Propontidis unda maris.
Eſt vero quædam ſiniſtrum ſuper meatum Euxini

φρυς. διὰ δὲ τὸν Τένην, οὗ γέγονεν ἕδος, ς βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ, ἐπικρά- ησε Τένεδον καλεῖσθαι αὐτήν· ὅντινα νην διαβολῇ μὲν μητρυιᾶς Φυλονό- μης, ἢ Πολυβοίας, συγκατέρριψε διὰ τὸ πατὴρ Κύκνος εἰς θάλασσαν τῇ ἀδελ- φῇ Λευκοθέᾳ, ἐγκλείσας ἐν λάρνακι· ἡ δίκη περισωσαμένη, τῆς νήσου βασι- λέα κατέστησεν. ἦν δὲ ἡ τῆς μητρυιᾶς διαβολὴ πρὸς τὸν Κύκνον ἐρωτική, ὅτι δῆθεν ὁ Τένης ἐβιάζετο αὐτήν· καίτοι αὐτὴ οὕτως εἰς τὸν Τένην ἐποίησεν. ἀπὸ ης ἐπὶ τῶν αὐστηρῶς ψηφιζομένων ἀ- ρη παροιμία, Τενέδιος ἀνήρ. λέγεται γάρ ποτε τοῖς ἐπὶ μεγάλῳ κακῷ δικαζομένοις πελεκηφόρον ἐφεστάναι ἄνδρα, ὃν ἔδει τοῦ ἐλεγχθέντι τοῦ ἀδικήματος πληγὴν εὐθὺς ἐπιθεῖναι [illegible].

2. Ὅτι ἐγγύς πως περὶ τὴν Τένεδον ὁ Μέλας κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἥκει, ἀπὸ ἐμβαλλόμενος τὴν κλῆσιν ἔχων ποταμοῦ Μέλανος, τοῦ καὶ ἄνω ῥηθέντος, ἐμβάλλοντος εἰς αὐτόν· ἢ καὶ διὰ τὸ βάθος πολύ. σκιάζεται γὰρ τοῦ Αἰ- ου, ὃν βαθὺν πόρον Θρηΐσσης ἔφη ὁ Διονύσιος. κόλπος δὲ Μέλας ἐστὶν (ὡς οἱ ἀκριβέστεροι λέγουσιν, οἷς φαίνεται καὶ Διονύσιος ἐπακολουθῶν) περὶ ὃν καὶ ἡ Αἶνος κεῖται, πόλις Αἰολική. φασὶ γὰρ ἐν τῷ Μέλανι κόλπῳ ἡ Αἶνος πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου. οἱ δὲ περὶ Κύζικον Προκόννησον τὸν Μέλανα κόλπον ἰσ- μενοι, δοκοῦσιν ἀμφότερα καλῶν· οἱ μὲν ἄρα ἔκ τινος χρείας βοηθοῦντες, κειμένου ἐν τοῖς τοῦ Ὀππιανοῦ Ἁλιευτικοῖς, ὅπου περὶ τῆς τῶν πηλαμύδων ἄγρας ἐκεῖνός φησι. ὁ Ἡρόδοτος δέ φησι, Μέλας ποταμός, ἐξ οὗ ὁ κόλπος ὁ πρὸς τῇ Αἴνῳ. λέγεται δὲ οὗτος μὴ ἐξαρκέσαι τῷ Περσικῷ στρατῷ, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰς τὴν Εὐρώπην διέβη, ἀλλὰ ἐκλιπεῖν πινόμενος. οὕτω δὲ καὶ ὁ Σκάμανδρος οὐκ ἀντέσχε τὸ ὕδωρ· καὶ ὁ Λίσσος δὲ ποταμὸς Θρᾳκικὸς οὐκ ἀπέχρησεν, ἀλλὰ προδέδωκε τὸ ῥεῖθρον, ὥς φησιν ὁ γλυκὺς Ἡρόδοτος.

3. Ὅτι ἀντικρὺ τοῦ Βορείου ποταμοῦ Βορυσθένους, τοῦ περὶ τὰ στόματα τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐκβάλλοντος, πελαγία ἐστὶ νῆσος ἡρώων πολυώνυμος, Ἀχιλλέως ἱερά, ὅπου ἀντίπεραν καὶ ὁ προρρηθεὶς αὐτοῦ παρώνυμος δρόμος Ἀχίλλειος. τὴν δὲ νῆσον ταύτην φησὶ Λευκὴν καλεῖσθαι κατ' ἐπωνυμίαν, ὅ ἐστι φερωνύμως· ἐπειδὴ τὰ ἐν αὐτῇ κνώπεα, ἤγουν θηρία ὀρνίθων, τουτέστιν ὄρνεα, λευκά εἰσι· τυχὸν μὲν λάροι, κατὰ δὲ ἐνίους πελαργοί. κνώπεα δέ ἐστιν, ὧν ἡ κίνησις ἐν τῷ πίπτεσθαι. ἀσυνήθης δὲ ἡ λέξις. ἐκεῖ γάρ, φησί, φήμη ἐστὶν Ἀχιλλέως τε καὶ ἡρώων ἑλίσσεσθαι ψυχάς, ἐρημαίους ἀνὰ βήσσας. ὥστε νῆσος ἡρώων λέγεται ἡ Λευκὴ αὕτη νῆσος, ὥσπερ νῆσοι μακάρων αἱ ἐν τῷ ἑσπερίῳ ὑμνούμεναι ὠκεανῷ. καὶ τοῦτο, φησί, δῶρον τοῖς ἀριστεύουσιν ἀντ' ἀρετῆς· ἤγουν, τοῦτο ἔλαχον οἱ ἥρωες γέρας ἀντὶ ἀρετῆς, τὸ ἀθύρειν μετὰ ῥᾳστώνης ἐν

τῇ

Αυτα Βορυσθένεος πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
Ηρώων. Λευκήν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Αχιλλῆός τε καὶ ἡρώων φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἱλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.
Τοῦτο δ' ἀριστήεσσι Διὸς πάρα δῶρον ὀπηδεῖ,
Αντ' ἀρετῆς· ἀρετὴ γὰρ ἀκήρατον ἔλλαχε τιμήν.
Κιμμέριον δ' ἄρα τοι διὰ [1] Βόσπορον εὐθὺς ἰόντι
Αλλη ἀπειρεσίη νῆσος πέλει, ἥ ῥά τε λίμνης
Ενδοθι δεξιτερῇ Μαιώτιδος ἐστήρικται·
Ης ἔπι Φαναγόρη τε καὶ εὔκτιτος Ερμώνασσα,
Ενθα τε ναιετάουσιν Ιωνίδος ἔκγονοι αἴης.
Αἵδε μὲν ἀνθρώποισιν [2] ἀγακλέες εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Αλλαι δ' ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται·
Τάων δ' ἂν περίσημον ἐγὼ θέσιν ἐξενέποιμι,
Οππότερος τ' ἀνέμοιο [3] παρὰ σφυρόν ἐστιν ἑκάστη.
Ητοι [4] μὲν ναίουσι βοοτρόφον ἀμφ' Ερύθειαν,

τῇ ῥηθείσῃ νήσῳ. εἶτα ἐπιπλέκει γνωμικὸν προτρεπτικὸν εἰς ἀρετήν, καί φησιν, ἀρετὴ γὰρ ἀκήρατον ἔλλαχε τιμήν· τουτέστιν ἀθάνατόν ἐστι καλὸν ἡ ἀρετή, καὶ οὐ συναπολήγει τῷ σώματι. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι σπανιώτατόν ἐστι τὸ τῆς γνώμης καλὸν παρὰ τῷ Διονυσίῳ. τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι μὴ δίδωσιν αὐτῷ ἡ τῆς πραγματείας ὕλη συχνὰ γνωματεύεσθαι.

1. Οτι ἐντὸς τῆς Μαιώτιδος νῆσος ἀπειρεσίη ἐστήρικται, ἣν καλοῦσι Ταυρικήν· ἐν ᾗ Φαναγόρα καὶ Ερμώνασσα Παιόνων ἄποικοι πόλεις, ὧν ἡγήσατο Φαναγόρας τις καὶ Ερμων, ἀφ' ὧν οἱ τόποι καλοῦνται. Αρριανὸς δὲ οὕτω φησί, “Φαναγόρεια, ἣν ἔκτισε Φαναγόρας ὁ Τήιος, φυγὼν τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν.” ἐπὶ δὲ Ερμωνάσσῃ τῇ γυναικὶ Σημάνδρου Μιτυληναίου τινός, οὗ τινας τῶν Αἰολέων εἰς ἀποικίαν μεταστήσαντος, καὶ θανόντος ἐν τῷ τῆς πόλεως οἰκισμῷ, ἡ γυνὴ τῆς τε πόλεως ἐγκρατὴς ἐγένετο, καὶ ἑαυτῆς ὄνομα τῇ πόλει ἐπέθηκε. τ στόμα τῆς Μαιώτιδος, Κιμμερικὸς λ ται Βόσπορος, περὶ οὗ προεγράφη, τὸ τοῦ πορθμοῦ στενότατον, στάδια κ. λεμισταὶ δέ εἰσιν οἱ περὶ τὴν Μαι καὶ γεωργικοί, καὶ μετά γε τὸ Σκ ἔθνος, πάντων ἀλκιμώτατοι· καὶ ἀπ' τῶν ἡ κλῆσίς ἐστι τῇ Μαιώτιδι, τινες λέγουσι. φασὶ δὲ καὶ πάντας τ φεξῆς αὐτοῖς Σκύθας πάλαι π ποφάγους εἶναι καὶ ἀροτῆρας· μετα τας δέ, γενέσθαι νομάδας, ἀλλα τε καὶ ἀπόλιδας, διὰ τὴν ἐν τοῖς ταῦτα ῥηθησομένην αἰτίαν.

2. Οτι λέγων κατὰ σχῆμα συμ ράσεως ὁ Διονύσιος, αἵδε μὲν ἀ ποις εὐκλεεῖς νῆσοι, ὁμολογεῖ πολ παχυμερῆ περιήγησιν. καὶ καιρὸν ὅπου καὶ ὁ πλατύτατος Γεωγράφος φησι παραλείπειν πολλά. τὸ γὰρ

λε

Ex adverſo Boryſthenis magni nominis in mari inſula
Heroum: Leucen [*Albam*] ipſam cognomine vocant,
Quoniam ei quæ inſunt animalia alba ſunt.
Illic item Achillis & heroum fama eſt aliorum
Animas verſari deſertas per valles.
Hoc vero optimates à Jove donum ſequitur,
Pro virtute: virtus enim immortalem ſortita eſt honorem,
Cimmerium vero tibi per Boſporum recta eunti
Alia immenſa inſula eſt, quæ quidem paludem
Intra (ad dexteram) Mæotidem ſita eſt:
Quam ſuper Phænagoraque & bene conſtructa Hermonaſſa,
Ubi habitant qui Ionica ſunt oriundi à terra..
Hæ quidem hominibus valde nobiles in mari inſulæ.
At aliæ oceani in fluento cinctæ ſunt:
Harum autem manifeſtum ego ſitum eloquar,
Et cujuſnam venti ad plantam [*pedem*] ſit quælibet.
Nempe habitant boum nutricem circum Erytheam,

πολογεῖν, χωρογραφίας ἐστὶν ἴδιον,
καὶ ἐν προοιμίοις εἴπομεν. ἐρεῖ δὲ ὅτι
τῶν νήσων, αἳ περὶ ὠκεανὸν ἐστεφάνων-
ῃ, τὰς περισήμους περιηγήσεται. ἄρ-
ται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἀπὸ Λιβύης, ἀρ-
ὁ κἀνταῦθα ταύτην ποιούμενος, καὶ
ω πρεσβεῖον οἷον τιμῆς τῇ ἑαυτοῦ ἔθ-
περιποιούμενος.
3. Ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐμπροτέ-
ϛ, καὶ ποιητῇ πρέπουσαν, σφυρὸν (ἤτοι
) ἀνέμου λέγει τὴν βάσιν, ὅ ἐστι τὴν
ν, καὶ τὸν τόπον ὅθεν πνέει. τὸ δὲ κυ-
ς σφυρὸν διερμηνεύων Ἀριστοτέλης
ι, τῆς κνήμης δι' ὀστέου οὔσης, τὸ μὲν
θιον, ἀντικνήμιον λέγεται· τὸ δὲ ὀ-
θιον, γαστροκνημία· τὸ δὲ ἔσχατον, ἀν-
νημίου σφυρόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ σφυ-
ἑκάτερον ἐκ πλαγίου τῶν δεξιῶν καὶ
ρῶν κάμπτεται.
4. Ὅτι Ἐρύθεια ἡ τοῦ Γηρυόνου νῆσος
ὶ τὸ χεῦμά ἐστι τοῦ Ἄτλαντος, ἤτοι

περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος. καὶ ὅρα ὅτι τὸν τόπον, ἤτοι τὸ πέλαγος, Ἄτλαντα εἶπεν, ὁμωνύμως τῷ ἥρωϊ, ἐξ οὗ καὶ αὐτὸ παρωνόμασται. ταύτην τὴν νῆσον βουτρόφον ἐπονόμασε, διὰ τὴν περιουσίαν τῶν βοῶν αἳ ἦσαν τῷ Γηρυόνῃ, ἐν ᾗ Αἰθιόπες μακροβίων υἱοί, περὶ ὧν προείρηται· οἳ μετὰ τὸν Γηρυόνου, φησί, θάνατον ᾤκησαν τὴν νῆσον. αὐτοῦ γὰρ ζῶντος ἀοίκητος ἦν τοῖς ἄλλοις, διὰ τὸ ἐκείνου κακόξενον. ᾄδεται δὲ Ἡρακλῆς εἰς αὐτὴν πλεύσας χαλκῷ λέβητι, ὅτε καὶ τὰς Γηρυονείους ἀπήλασε βοῦς,

Χαλκείῃ ἀκάτῳ βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείας,

ὡς ὁ Εὐφορίων λέγεται ἱστορεῖν. ὁμοίως καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος, εἰπών,

Χαλκείῳ δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον.

τάχα δὲ ὁ μὲν ῥηθεὶς λέβης πλοίου εἶδος ἦν, ᾧ καὶ ὁ λῃστρικὸς λέμβος ἔοικε παρη-

Θ χεῖσθαι,

Ατλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες,
Μακροβίων υἱῆες ἀμύμονες, οἵ ποθ' ἵκοντο
Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος. [1] αὐτὰρ ὑπ' ἄκρην
Ιρὴν, ἣν ἐνέπουσι κάρην ἔμμεν Εὐρωπείης,
Νήσους θ' Εσπερίδας, τόθι κασσιτέροιο γενέθλη,
Αφνειοὶ ναίουσιν ἀγαυῶν παῖδες Ιβήρων.
Αλλαι δ' ὠκεανοῖο παραὶ βορεώτιδας ἀκτὰς
Δισσαὶ [2] νῆσοι ἔασι Βρετανίδες, ἀντία Ῥήνου·

χεῖσθαι, κατὰ παρονομασίαν τινά. τὸ δὲ τούτου χάλκεον συγκρότησίν τινα χαλκοῦ δηλοῖ ἐπ' αὐτῷ, ὡς εἴγε τυχὸν χαλκέμβολον ἦν, ἢ παράσημόν τινα, ὡς εἰκὸς, ἐκ τοιαύτης εἶχεν ὕλης περὶ τὰ κατὰ πρύμναν ἢ κατὰ πρώραν. Ιστέον δὲ ὅτι ὁ Αῤῥιανὸς, δοξάζων τὸν Τύριον Ηρακλέα τοῖς περὶ τὰ Γάδειρα τόποις ἐπιφοιτῆσαι, λέγει ὅτι "κατὰ τὸν λογοποιὸν Εκαταῖον "ὁ Γηρυόνης, ἐφ' ὃν ὁ Αργεῖος Ηρακλῆς "ἐστάλη, οὐδέν τι προσήκει τῇ γῇ τῶν Ι"βήρων· ἤγουν, οὐκ ἦν ἐξ Ιβηρίας, ἀλ"λὰ τῆς Ηπείρου τῆς περὶ Αμπρακίαν βα"σιλεὺς ἐγένετο, καὶ ἐκ τῆς Ηπείρου ταύ"της ἀπήλασεν ὁ Ηρακλῆς τὰς βόας, "οὐδὲ τοῦτο φαῦλον ἆθλον τιθέμενος. "οἶδα δὲ, φησὶν, ἐγὼ καὶ εἰς τοῦτο ἔτι τὴν "Ηπειρον ταύτην εὔβοτον, καὶ βοῦς τρέφου"σαν καλλίστας." καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τοὺς δὲ ἐν Ερυθείᾳ Αἰθίοπας μακροβίους μὲν ὁ Διονύσιος λέγει, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀκριδοφάγων Αἰθιόπων, οἳ βραχύβιοί εἰσι, σπανίως ὑπερτιθέντες ἔτη μ'. κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὡς ἀποθηριουμένης αὐτῶν τῆς σαρκός. θεουδέας δὲ ἐπονομάζει καὶ ἀμύμονας, διὰ δικαιοσύνην, ὡς τῶν ἄλλων ἑσπερίων ἀδίκων ὄντων. Ιστέον δὲ ὅτι μακροβίους καί τινας τῶν ὑπερβορείων ἱστοροῦσί τινες. ἄλλοι δὲ νῆσον Ερύθειαν εἶπον αὐτὰ τὰ Γάδειρα, τῷ Διονυσίῳ οὐ συντρέχοντες· οἱ δὲ νῆσόν τινα Ερύθειαν εἶπον παραβεβλημένην τοῖς Γαδείροις, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην· ἐνόμισαν δὲ τοῦτο οἷα τὸ εὔβοτον ὁρῶντες τῆς τοιαύτης νήσου, ἔνθα τὸ τῶν προβάτων γάλα ὀῤῥὸν οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ τυροποιοῦσι πολλῷ ὕδατι μίξαντες, διὰ τὴν πιότητα. καὶ ἐν τεσσαράκοντα δὲ, φασὶν ἡμέραις αὐτόθι πνίγεται τὸ ζῶον, εἰ μή τις ἀποσχάζει τι τοῦ αἵματος. πλούσιος δὲ ὁ Γηρυόνης ὥσπερ κατὰ τὰς βόας, οὕτω καὶ κατὰ τὸ ὄνομα. λέγεται δὲ καὶ Γηρυὼν, καὶ Γηρυόνης, καὶ Γηρυονεύς.

1. Οτι κατὰ τὴν ἱερὰν ἄκραν, τὴν κατὰ τοὺς ἀφνειοὺς Ιβηρας, (ὅ ἐστι κατὰ τοῦτο λεγόμενον ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὃ καὶ κάραν Εὐρώπης ἄλλοι φασὶν) αἱ Κασσιτερίδες εἰσὶ δέκα νῆσοι ἐγγὺς ἀλλήλων, πρὸς ἄρκτον κείμεναι· ἃς ὁ Διονύσιος Εσπερίδας καλεῖ, διὰ τὸν τόπον τῆς θέσεως· δυτικαὶ γάρ εἰσιν. ὅθεν, φησὶ, κασσιτέροιο γενέθλη. διὸ καὶ Κασσιτερίδες λέγονται. οὐκ ἐπιπολῆς δὲ, φασὶν, αὐτόθι ὁ κασσίτερος, ἀλλ' ὀρυττόμενος εὑρίσκεται. τούτων τῶν δέκα νήσων μία ἔρημος, τὰς δ' ἄλλας οἰκοῦσι Μελάγχλαινοι, ἄνθρωποι ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας, ἐζωσμένοι τὰ στέρνα, μετὰ ῥάβδων περιπατοῦντες, ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς ποιναῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ηρόδοτος δέ φησιν ὅτι, "οὐκ οἶδα νήσους "Κασσιτερίδας, ἐξ ὧν ὁ κασσίτερος ἡμῖν "φοιτᾷ.

2. Οτι πρὸς βοῤῥᾶν, ἔνθα Ῥῆνος ὕστατον εἰς ὠκεανὸν ἀπερεύγεται δίνην, αἱ Βρετανίδες εἰσὶ δύο νῆσοι, Οὐερνία, καὶ Αλουΐων· ἤτοι Βερνία καὶ Αλβίων. Βρετανίδες δι' ἑνὸς τ παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ

χαρι-

Atlantis circa undam pietatem in deos colentes Æthiopes,
Macrobiorum filii inculpati, qui olim advenerunt
Geryonis poſt mortem ſuperbi. at ſub promontorio
Sacro, quod perhibent caput eſſe Europæ,
Inſuliſque Heſperidibus [*occiduis*,] ubi ſtanni origo,
Divites habitant illuſtrium liberi Iberorum.
Aliæ autem oceani ad borealia littora
Duæ inſulæ ſunt Britannicæ, contra Rhenum:

φερόμεναι· ὧν μέγεθος παραπλήσιον (ὅ- περ καὶ ἐπὶ τῆς Κρήτης εἶπεν) οὐδέ τις ἄλ- νήσοις ἐν πάσαις ἰσοφαρίζει, ὅ ἐστιν, μοῦται αὐταῖς, καὶ τὸ ἴσον φέρεται. αἷς δὲ συγκρίνει τὰς ἐκεῖ νήσους τῶν Ἀμνι- ῶν, νησιάδας ἐν ὑποχερσομένῳ καλεῖ. θα, φησίν, αἱ γυναῖκες τῶν ἀγαυῶν μνιτῶν ἀντιπέραθεν ἐρχόμεναι τελοῦσιν ρὰ τῷ Βάκχῳ κατὰ νόμον ἐννύχιαι, στε- φάμεναι κισσοῦ μελαμφύλλου κορύμβοις· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή. λέ- ι δὲ κισσὸν μελάμφυλλον, τὸν δασύν, μελανίαν τοῖς φύλλοις παρέχοντα. ται δὲ καὶ ἐν τῷ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσ- ας, παρ' Ὁμήρῳ, δρυὸς μέλαν ἐντὸς εἶ- ν τὴν τῶν φύλλων περιπλότητα, καὶ τὴν ύκνωσιν, ἀφ' ἧς τὸ τῆς σκιᾶς μέλαν γίνε- ται, ὡς καὶ περὶ τούτων γέγραπται. κό- μβοι δὲ νῦν, οἱ βοτρυώδεις λέγονται καρ- οὶ τοῦ κισσοῦ. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐξοχῆς ὀρεινῆς λέξις καλεῖται, δῆλον· φησὶ γὰρ Ἡρόδο- ς, “οἱ μὲν ἔφυγον ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸν κό- ρυμβον”. τὸ δὲ παταγή, κοινότερον μὲν κεῖται, ὡς τὸ ἀλαλαγή. ὁ δὲ Ἡρωδια- ς βαρύνει αὐτό, λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ τάσσω γίνεται (ὀξύνετο γὰρ ἄν, ὡς τὸ αλαγή) ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πάταγος· οὗ τὸ λυκόν, φησίν, ἡ πατάγη. καὶ ταῦτα ρὶ τοιαῦτα. φασὶ δὲ νῆσον ὠκεανίαν ιαι μικρόν, οὐ πάνυ πελαγίαν, ἣν οἰ- ῖσι γυναῖκες Ἀμνιτῶν, Διονύσῳ κα- χόμεναι. οὐκ ἐπιβαίνει δὲ ἀνὴρ τῆς του, ἀλλ' αὐταὶ πλέουσι περὶ τοὺς ἄν- ας, καὶ κοινωνοῦσιν αὐτοῖς ἐπανέρχονται. εἶτα συγκρίνων ῥητορικῶς ταῦτα τὰ ἱερὰ περὶ ἅς· ἄλλα ὅμοια, φησίν, οὐχ οὕτως οἱ Ἀψίνθιοι Θρᾷκες, οὐδ' οὕτως οἱ Ἰνδοὶ μελανοδίνην ἀνὰ ποταμὸν Γάγγην, κῶμον, ἄγουσι κωμαστικὴν ἑορτήν, ἄγουσι τῷ Διονύσῳ, ὡς αἱ νησιώτιδες αὗται γυναῖκες εὐάζουσι, τουτέστιν ὑμνοῦσι τὸν Εὔιον Διόνυσον, Εὐοῖ Εὐὰν ἀνακράζουσαι. ταῦτα δὴ τὰ ἐπὶ Διονύσῳ ἐνθουσιαστικὰ ἐπιφωνήματα. λόγος γάρ, τὰς τῶν Ἀμνιτῶν γυναῖκας δι' ὅλης νυκτὸς ἐξελαυνομένας χορεύειν, ὥστε ἐν τούτῳ καὶ τοὺς Θρᾷκας εἴκειν αὐταῖς, καὶ τοὺς Ἰνδούς, καίτοι καὶ αὐτοὺς κατόχους ὄντας τοῦ Διονύσου, καὶ πάνυ ὀργιάζοντας αὐτῷ. ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ ἱερὸν εἶναι λέγει ταῖς γυναιξὶ τῶν Ἀμνιτῶν, ὅπερ κατ' ἐνιαυτὸν ἀποστεγάζουσι, αὐθημερὸν πάλιν πρὸ δύσεως ἡλίου στεγάζουσαι, ἑκάστης φορτίον ἐπιφερούσης· ὅπερ ἐὰν ἐκπέσῃ, διασπῶσι μαινάδες τὴν φέρουσαν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐννύχια τοῦ Διονύσου ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια, πρὸς αἴνιγμα τοῦ δεῖν τοὺς πίνοντας ἐπικρύπτειν τὸν οἶνον, καὶ μὴ ἐς περίοπτον ἀσχημονεῖν κωμάζοντας· ἢ καὶ διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ταμιεύεσθαι τὸν οἶνον, καὶ κρύπτεσθαι, ὡς εἰς παλαίωσιν. διὸ καὶ οἰκουρὸς Διόνυσος ἐλέγετο. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι ἀπὸ ποταμοῦ ἐοίκασι κεκλῆσθαι Ἀψίνθου. φησὶ γὰρ ὁ Διονύσιος, Θρήϊκος ἐπ' ᾐόσιν Ἀψίνθου. διχῇ δὲ γράφεται, καὶ διὰ τοῦ υ, καὶ διὰ τοῦ ι ὡς καὶ τὸ Ἀψίνθιον, τὸ φυτόν, καθά φασιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ

Κεῖθι γὰρ ὑστατίην ἀπερεύγεται εἰς ἅλα δίνην.
Τάων τοι [1] μέγεθος περιώσιον· οὐδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν πάσῃσι Βρετανίσιν ἰσοφαρίζει.
570 Αγχι δὲ, νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ανδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Αμνιτάων
Ορνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις,
Εννύχιαι· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή.
575 Οὐχ οὕτω Θρήϊκες ἐπ' ἠόσιν Αψίνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην,
Οὐδ' οὕτω σὺν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην
Ινδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ,
Ως κεῖνον κατὰ χῶρον ἀνευάζουσι γυναῖκες.
580 Πολλὴν δὲ προτέρωσε ταμὼν ὁδὸν ὠκεανοῖο,
Νῆσόν κεν [2] Θούλην εὐεργέϊ νηῒ περήσαις·

Εὐοῖ Εὐάν, ἀναφωνήσεις ἦσαν, ὡς εἴρηται, εἰς τὸν Διόνυσον ὑμνητήριοι, περὶ ὧν μετ' ὀλίγον ἐν τῷ περὶ Καμαριτῶν λόγῳ ῥηθήσεται. ὁ δὲ Διόνυσος, Εἰραφιώτης μὲν καλεῖται· ἢ παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός, ἢ παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν. πατὴρ γὰρ ἔριδος οἶνος ὑπὲρ μέτρον πινόμενος. ἐρίβρομος δὲ καὶ ἐριβρεμέτης, ἢ διὰ τὰς τῶν μεθυόντων κραυγὰς (διὸ καὶ Βάκχος ὡς ἀπὸ τοῦ βάζειν λέγεται, προσληφθέντος τοῦ κ στοιχείου διὰ πλείονα τραχύτητα φωνῆς) ἢ διὰ τὸν βρόμον, ὃν ὁ γλευκάζων οἶνος ποιεῖ πνευματούμενος καὶ ζέων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὴν δὲ μεγίστην Βρετανικὴν νῆσον οἱ παλαιοὶ τρίγωνον ἱστοροῦσιν εἶναι τῷ σχήματι, εἰς ἣν διαίρων, ἤγουν ἀποπλέων, Καῖσαρ ὁ ἐπιλεγόμενος θεὸς, νύκτωρ ἀνήχθη, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ κατῆρε περὶ τετάρτην ὥραν, τριακοσίους σταδίους διάπλου τελέσας. δὶς δὲ, φασὶ, διαβὰς ἐκεῖ, ἐπανῆλθε διὰ ταχέων, οὐδὲν μέγα διαπραξάμενος, οὐδὲ προελθὼν ἐπὶ πολὺ τῆς νήσου, ἀλλὰ δύο μὲν ἢ τρεῖς νίκας νικήσας, ἀπολέσας δὲ πλοῖα πολλά, διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἐν τῷ ὠκεανῷ πλημμυρίδων καὶ τῶν ἀμπώτεων.

1. Ὅτι τὸ μέγεθος τῶν Βρετανίδων νήσων (ἃς ἄλλοι, ὡς προερρέθη, διὰ τοῦ π Πρετανίδας καλοῦσιν) οὐ μόνον ὁ Διονύσιος ἐνέφηνεν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀλλὰ δηλοῖ καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐν τῇ Γεωγραφικῇ ὑφηγήσει, λέγων ὅτι τῶν νήσων πρωτεύει ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ δόξῃ· μεθ' ἣν ἡ Βρετανική, τρίτη ἡ χρυσῆ Χερρόννησος, τετάρτη ἑτέρα Βρετανῶν ἡ Οὐερνία, πέμπτη Πελοπόννησος, Σικελία μετ' αὐτὴν ἕκτη, ἑβδόμη Σαρδώ, ὀγδόη Κύπρος, Κρήτη ἐννάτη· ἐπὶ δὲ ταύταις ἡ Κύρνος, οὖσα δεκάτη, γίνεται τοῦ καταλόγου κορωνίς. καὶ Πτολεμαῖος μὲν οὕτως εἰς δεκάδα κορυφοῖ τὰς μεγίστας νήσους, συναριθμῶν αὐταῖς καὶ δύο χερρονήσους, ὡς ἄν, οἶμαι, τὴν δεκάδα σεμνύνῃ. ἕτεροι δὲ, ὡς καὶ ἄνω που ἐλαλήθη, εἰς ἑπτὰ συνάγουσιν αὐτὰς καὶ μόνας· γράφοντες οὕτως ἐμμέτρως,

Τῶν

Illic enim extremum eructat in mare vorticem.
Harum ſane magnitudo immenſa: neque ulla alia
Inſulas inter omnes Britannicis æquatur [*æqualis eſt.*]
Juxta autem, parvarum inſularum alius tractus, quo uxores
Hominum ex ulteriore ora illuſtrium Amnitarum
Profectæ peragunt juxta ritum ſacra Baccho,
Redimitæ hederæ nigra folia habentis corymbis,
Nocturnæ: ſtrepitus autem tinnulus excitatur ſonitus.
Non ſic Thracii juxta ripas Abſinthii
Biſtonides [*Threïſſæ*] inclamant multifremum Iraphioten,
Neq; ſic cum liberis nigros habentem vortices circa Gangem
Indi commeſſationem agitant valde ſtrepero Dionyſo,
Sicut illo in loco evant [*clamant Evan*] mulieres.
Multam autem ulterius ubi ſecueris viam oceani,
In inſulam Thulen bene ædificata nave trajicies:

Τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς ἔδειξεν ἡ φύσις
Θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν, ὡς λόγος,
Πρώτη μεγίστη, δευτέρα Σαρδὼ, τρίτη
Κύπρος, τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφὸς,
Εὔβοια πέμπτη στενοφυὴς, ἕκτη Κύρνος,
Λέσβος δὲ τάξιν ἐσχάτην λαχοῦσ' ἔχει.

2. Ὅτι μετὰ τὰς Βρεταννίδας, πολὺ πρὸς τὰ βόρεια ἡ Θύλη νῆσος, ἧς πολὺς ὁ ἐκτοπισμός. ἀρκτικωτάτη γὰρ τῶν ὀνομαζομένων τίθεται. ἔνθα, φησὶν, ἤματ' ὁμοῦ καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ, ὁππότε κεν ἥλιος βεβήκῃ ἐς πόλον ἄρκτων, ἐν Καρκίνῳ γινόμενος. ἀλλὰ τὸ μὲν ὑπερβολικὸν, τὸ ἀδιάδοχον ἐν παντὶ καιρῷ εἶναι τὴν ἡμέραν ἐκεῖ. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ πλέον ἐκπίπτει ὑπερβολῆς, ὃ δή τινες ἱστόρησαν, τὸ τὸν μὲν θερινὸν ὅλον ὑπὲρ γῆς εἶναι αὐτόθι, τὸν δὲ χειμερινὸν ὑπὸ γῆν. ὡς ἐντεῦθεν τὸν ἐνιαυτὸν ἐν τῷ ἐκεῖ κλίματι μερίζεσθαι ἡμερονύκτιον ἓν, ἤγουν εἰς μίαν ἡμέραν, καὶ εἰς μίαν νύκτα· καθὰ καὶ Ἡρόδοτος, περὶ τῶν Κιμμερίων λέγων, φησὶ μὴ ἐνδέχεσθαι, ἀνθρώπους εἶναι οἳ τὴν ἑξάμηνον νύκτα καθεύδουσιν. φασὶ δὲ ἄλλοι, ἐπὶ τὰς ἄρκτους ἐλθόντα τὸν ἥλιον ποιεῖν παρατείνειν τὴν ἡμέραν ἐκεῖ καὶ εἰς κ΄. τέσσαρας ὥρας, καὶ εἰς πλεῖόν τι, ὀλιγίστων ὡρῶν ποιοῦντα τὴν νύκτα· χειμῶνος δὲ τὸ ἀνάπαλιν. αἰτίαν δὲ λέγει ὁ Διονύσιος τοῦ ἐκεῖ ἀειφανοῦς φωτὸς, τὸ, λοξοτέρας τηνικαῦτα τὸν ἥλιον ἐπιστρέφεσθαι στροφάλιγγας· τουτέστι τὸ, λοξότερον ἀναφέρεσθαι τὸν ἥλιον, καὶ δι' αὐτὸ ἐμβραδύνειν τοῖς ἄνω. τὸ δὲ ἑξῆς ἐπαγόμενον, τὸ, ἀκτῖνας ἰθείας ἐπὶ κλίσιν ἐρχομένας, ἀντὶ τοῦ, κατευθὺ τῆς νήσου φερομένου τοῦ ἡλίου, καὶ ἐς αὐτὴν οἷον ἀφορῶντος. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ῥητορικὸν ἀντίθετον, ἀντιτεθέντος τοῦ λοξοῦ τῇ εὐθύτητι· ὡς ἐὰν εἴπῃ ὅτι λοξοτέρου μὲν ἄλλως φύσει τοῦ ἡλίου, κατ' εὐθὺ δὲ ὅμως τηνικαῦτα ὄντος τῇ νήσῳ. ποιεῖ δὲ, φησὶ, τοῦτο ὁ ἥλιος, ἕως ἐπὶ κυανέους ἄνδρας νοτίων ὁδὸν αὖθις ἐλάσῃ. τουτέστιν, ἐπιμήκης ἡ

ἡμέρα

Ἔνθα μὲν ἠελίοιο βεβηκότος ἐς πόλον ἄρκτων,
Ἦμαθ' ὁμοῦ καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ.
Λοξοτέρη γὰρ τῆμος ἐπιστρέφεται στροφάλιγγι,
485 Ἀκτίνων ἰθεῖαν ἐπὶ κλίσιν ἐρχομενάων,
Μέσφ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν Σκυθικοῖο βαθὺν ῥόον ὠκεανοῖο
Νηῒ τέμῃς, προτέρω δὲ πρὸς ἠώην ἅλα κάμψῃς
Χρυσείην τοι [1] νῆσον ἄγει πόρος, ἔνθα καὶ αὐτοῦ
590 Ἀντολίη καθαροῖο φαείνεται ἠελίοιο.
Κεῖθεν δὲ στρεφθεὶς νοτίης [2] προπάροιθε Κολώνης,
Αἶψά κε [3] Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων·
Ἧς ὕπερ οὐρανίῃσιν ἀειρόμενος στροφάδεσσι
595 Δινεῖται κατὰ κύκλον ἐν αἰθέρι Καρκίνος αἴθων.
Αὐτὴ δ' εὐρυτάτη [4] μέγεθος πέλει· ἀμφὶ δὲ πάν

ἡμέρα γίνεται τοῖς περὶ τὸν βόρειον πόλον, ἕως εἰς τὸ ἀντικείμενον νότιον ἡμικύκλιον ἢ ἡμισφαίριον τραπῇ ὁ ἥλιος. τούτους γὰρ λέγεσθαί φασι κυανέους, δηλονότι τοὺς πρὸς τῷ νοτίῳ μέρει Αἰθίοπας· εἰς οὓς καὶ ὁ Ζεὺς ἥλιος ἀποδημεῖν ποτε παρὰ τῷ Ποιητῇ πλάττεται. τὸ δὲ, ἐς πόλον ἄρκτων, ἀντὶ τοῦ, περὶ τὸν ἀρκτῷον πόλον, ἤγουν κύκλον τοῦ οὐρανοῦ, περὶ ὃν αἱ δύο ἄρκτοι εἱλοῦνται.

1. Ὅτι πρὸς τοῖς Ἑῴοις τοῦ ὠκεανοῦ ἐστιν ἡ Χρυσῆ νῆσος, λεγομένη οὕτως, ἢ διὰ τὸ χρυσὸν φέρειν, κατά τινας· ἢ, κατὰ τὸν Διονύσιον, διότι ἀνατολαὶ καθαροῦ φαίνονται ἠελίοιο. καὶ οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν τῆς φαύσεως, χρυσοῦς εἶναί πως δοκεῖ ὁ ἥλιος, οὐ μὴν σκυθρωπὸς, καθὰ παρὰ Σκύθαις, διὰ τὴν τοῦ Κρονίου πόντου συννέφειαν. καὶ διὰ τοῦτο Χρυσῆ λέγεται καὶ ἡ ὑπ' αὐτῷ λαμπομένη αὕτη νῆσος.

2. Ὅτι ἡ Ταπροβάνη, ποτὲ Σαλικὴ ὀνομασθεῖσα, νῆσός ἐστι πελαγία, οὐκ ἐλάττων τῆς Βρεττανικῆς, κατὰ τὴν ἱστορίαν, τετράπλευρος, θηρονόμος,
θῆρα εὐρίνων ἐλεφάντων, ὥς φ
λέξανδρος ὁ καὶ Λύχνος ἐπιλε
ταύτην τὴν νῆσον ὁ Διονύσιος
φησὶν ἐλεφάντων Ἀσιηγενέων.
αὐτὴν καὶ Κωλιάδος νῆσον μ
ὅ ἐστιν Ἀφροδίτης, ὁποία καὶ ἡ Κ
διὰ τὸ καὶ τοὺς ἐν τῇ Τα
ἀνθρώπους γυναικείῳ κόσμῳ
νεσθαι, ἄλλως τε καὶ εἰς Ἀφ
θρυπτομένους, ἔτι δὲ καὶ ἐ
μένους τὰς τρίχας. ἱστορεῖ δὲ
Καρκίνον τὸ θερινὸν ζώδιον ὑπ
δινεῖσθαι τῆς νήσου, οὐρανίαις ἀ
στροφάδεσσιν, ὡς τοῦ ἐκεῖ κλίματος
Καρκίνου κειμένου. Πτολεμαῖος
τὸν Κριὸν τὸ ζώδιον ὑπὲρ αὐτῆς
φησι. Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ λόγο
τητος, ἤτοι γλυκύτητος, στροφάλ
νων εἶπε τὰς τοῦ ἀστέρος τοῦ Καρκ
οὐρανὸν στροφάλιγγας καὶ κινήσ
κοινὴ χρῆσις ὄνομα νήσων ἔχει
φάδας περὶ τὸ Σικελικὸν καὶ
λαγος. Κωλιὰς δὲ ἡ Ἀφροδίτ

uidem ſole progreſſo ad polum urſarum,
iu ſimulac noctu ſemper conſpicuum effunditur lumen
iiore namque tunc verſatur converſione,
directam ad inclinationem venientibus,
ad atros auſtralem viam rurſus confecerit.
quum Scythici profundum gurgitem oceani
ſulcaveris, atque ulterius ad mare Eoum deflexeris,
m tibi inſulam adducit tractus [*via*,] ubi etiam ipſius
puri cernitur ſolis.
utem converſus auſtrale ante promontorium,
Coliadis [*Veneris*] magnam ad inſulam pervenies,
m Taprobanam in Aſia genitorum elephantorum:
ſupra cœleſtibus ſublatus converſionibus
ur in orbem in æthere Cancer ardens. [tem undique
tem ampliſſima, quoad magnitudinem: circa eam au-

όπου τὰ Περσικὰ συνέπεσον
ὗ χρησμὸς τοιοῦτος ἐξέ-

δες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖς
—
Αττικὸς τόπος ὅμοιός ἐστι,
γου κώλῳ δηλαδὴ τῷ κατὰ
κείμενος εἰς θάλασσαν, ἐ-
ης ἱερὸν, Κωλιάδος κα-
τόπου ὁμοιότητος. ἕτεροι
θεσὶ κληθῆναι ἀπὸ τόπου
λῶν ἀπέθετο ὄρνις, ἔκ τινος
τας. μέρος δὲ ποδὸς ἐμ-
υλῆ. καὶ περισπᾶται ἀπὸ
ώσπερ γαλέα, γαλῆ, οὕτω
λῆ. οἱ δέ φασιν ὅτι Ἀθη-
τό ποτε οἱ Τυῤῥηνοὶ, με-
τες πειρατήρια. γυνὴ δὲ
τεθεῖσα φιλίως περὶ ἵνα
χμαλώτων, ἀφῆκε λύσα-
ι φυγὼν Κωλιάδος Ἀφρο-
; δ᾽ αὐτὴν τὰ κῶλα λυ-
ὴ τὸν Καρκίνον προσεῖπεν,
τικὸν, διὰ τὴν θερμότητα

ἣν ὁ ἀὴρ πάσχει, ὄντος ἡλίου ἐν τῷ τοιούτῳ θερινῷ ζωδίῳ.

3. Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα παρήχησις χαριέστερος, ὁποῖαι πολλαὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηνται. ἔστι δὲ τοιαύτη, στρεφθεὶς νοτίης προπάροιθε κολώνης, αἶψά κε Κωλιάδα ἐπὶ νῆσον ἵκοιο. παρηχεῖται γάρ πως ἡ κολώνη καὶ ἡ Κωλιάς. τάχα δὲ οὐδὲ τοῦτο παρήχησις, ἀλλ᾽ οὕτω παρατυχὸν συνέπεσεν, οὐ περιεργασαμένου τοῦ ποιητοῦ.

4. Ὅτι εὐρυτάτη τὸ μέγεθος ἡ Ταπροβάνη. φησὶ γοῦν καὶ ὁ Γεωγράφος, Ταπροβάνη, πελαγία νῆσος, μεγάλη, πολὺ τῆς ἠπείρου διέχουσα. ἔχει δὲ, κατὰ τὸν Διονύσιον, καὶ κήτη πολλὰ ὄρεσιν ἠλιβάτοις ἐοικότα, οἷς ὑπὲρ ἄκρων νώτων πέτραι εἰσὶν, ὅ ἐστι πετρώδη, μήκιστος ὁλκὸς ἀκάνθης. ὧν καὶ τὰ στόματα λυγρὰ λέγει, καὶ χάσμα οὕτω μέγα φησὶν αὐτοῖς εἶναι, ὡς πολλάκις καὶ νῆα σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν ὑφ᾽ ἓν καταβρῶξαι, ὅ ἐστι καταβροχθίσαι, καταπιεῖν. ὀνοματοπεποίηται δὲ τὸ καταβρῶξαι, ὡς ἀπὸ τοῦ βρόχου ῥήματος. καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ

ἐστ

Κήτεα θῖνες ἔχουσιν, Ερυθραίου βοτὰ πόντου,
Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα· τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων
Τέτρηχεν [1] νώτων περιμήκετος [2] ὁλκὸς ἀκάνθης.
Δυσμενέων τοι παῖδες, ἐλισσόμενοι περὶ πόντον,
Κείνοις ἀντιάσειαν ἀλώμενοι. οὐ γὰρ ἐρωὴ
Λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν· ἐπεὶ μέγα χάσμα τέτυκται.
Πολλάκι δ' ἂν καὶ νῆα σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι νηὸς
Κεῖνα καταβρώξειε τεράατα. [3] τοῖς γὰρ ἀλιτροῖς
Εἰν ἁλὶ καὶ γαίῃ κακὰ θήκατο μυρία δαίμων.
Εστι δέ τοι προτέρω, [4] Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης,
Ωγυρις· ἔνθα τε τύμβος Ερυθραίου βασιλῆος.
Εκ τοῦ δ' ἂν περάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης
Ορμηθεὶς βορέηνδε, [5] καὶ Ικαρον εἰσαφίκοιο·
Ικαρον εἰναλίην, ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο
Βωμοὶ κνισσήεντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι.
Τόσσας [6] μὲν νήσους ἐπέχει ῥόος ὠκεανοῖο
Εὐρυτέρας· ἕτεραι δέ τ' ἀπειρέσιαι γεγάασιν.

ἔστι καὶ ὁ βρόχθος, καὶ τὸ καταβροχθίζω ῥῆμα. λέγει δὲ τὰ τοιαῦτα κήτη, καὶ τέρατα καὶ βοτὰ πόντου Ερυθραίου, ἐν ᾧ καὶ ἡ νῆσος κεῖται. μεγεθύνας δὲ αὐτὰ τῷ λόγῳ, ἐπάγει πάνυ ἐνδιαθέτως, ὡς οἷα φόβον παθών, ὅτι δυσμενέων παῖδες ἐκείνοις ἀντιάσειαν, ὅ ἐστιν, ἐχθροὶ ἄνδρες, πλανώμενοι περὶ θάλασσαν ἐντύχοιεν αὐτοῖς. τούτου δὲ τοῦ σχήματος τὸ ἀνάπαλιν χρήσεται, ὅτε περὶ τῶν Μασσαγετῶν εἴπῃ, ὅτι μήτ' αὐτὸς ἐγώ, μήθ' ὅστις ἑταῖρος αὐτοῖς ἐμπελάσσει· μάλα γὰρ κακόξεινοι. ἔμπαλιν γὰρ ἐσχημάτισται τοῦτο πρὸς ἐκεῖνο. εἰ γὰρ καὶ ἄμφω ἐνδιαθέτως ἔχουσιν, ἀλλ' ὅμως διαφέρουσι· καθὰ ἐνταῦθα μὲν ἐχθροῖς ἐπαρασάμενος ἀπώλειαν, καταντᾷ σιωπηρῶς εἰς τὸ ὑπὲρ φίλων ἀπεύχεσθαι· (φησὶ γάρ, δυσμενέες ἐμπελάσειαν αὐτοῖς· φίλοι δὲ δηλαδή, οὔ.) ἐν δὲ τῷ περὶ Μασσαγετῶν, ἀνάπαλιν τὰ ὑπὲρ φίλων ἀπευξάμενος, εἰς ἐχθρῶν ἀφορᾷ κατα λέγει γάρ, μήτ' ἐγώ, μήτε τις τῶν ἐμπελάσσοι τοῖς Μασσαγέταις, ἀλλ θρὸς δηλονότι ἐμπελάσσοι αὐτοῖς.

1. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὗτος τέτρηχεν, ἀντὶ τοῦ τετράχυνται, εἶπε Ομήρῳ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ τεταρά κεῖται, ἐν τῷ, Τετρήχει δ' ἀγορή.

2. Ορα δὲ ὅτι ὁλκὸν ἀκάνθης ὥστε πολυσήμαντον ὁ ὁλκός, ὡς κ μικροῦ ἐφάνη. ἄκανθαν δὲ λέγει κήτους ὀστοῦν, τὸ ἀναλογοῦν ῥάχει, ὃ λεκτεῖται καὶ ἐπὶ ἰχθύων καὶ ὄφεων· νῦν ἄκανθαν ἐστὶ νοῆσαι τὰ ἐπιφαιν ἔξω περὶ τὴν ῥάχιν κέντρα, καὶ ἐπι κεῖται ὡς ἐν φραγμῷ αἱμασιᾶς.

3. Τοῖς γὰρ ἀλιτροῖς ἐν ἁλὶ καὶ κακὰ μυρία θήκατο θεός· ἤγουν, π χοῦ κακὰ τοῖς κακοῖς. εἴπομεν δὲ νωτέρω ὅτι πίνεται γνωμῶν οὗ ποιητής, κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος

littora habent, Erythræi [*rubri*] pecora maris,
ibus altiſſimis ſimilia : ſuper horum autem ſumma
reſcit dorſa prælongus tractus ſpinæ.
ium utique filii, agitati per mare,
ccurrant errantes. non enim effugium
ſis in faucibus : ſiquidem ingens rictus [*hiatus*] exiſtit.
numero autem etiam navem cum ipſis hominibus navis
ſorbuerint monſtra. etenim ſceleratis
ri & terra mala infinita conſtituit deus.
tem tibi ulterius, Carmaniæ extra promontorium,
s : ubi tumulus Erythræi regis.
c autem trajicies ad fauces Perſici ſali,
iſcens boream verſus, atque Icarum pervenies ;
n maritimam, ubi ſub Tauropolæ deæ [*Dianæ*]
idore abundantes acerbum fumum habent.
uidem inſulas obtinet gurges oceani
es : aliæ autem innumeræ ſunt.

ιέλει τοῖς τοπογράφοις.
τῇ Καρμανίδι ἄκραι νή-
ι, καὶ ὅτι περὶ αὐτὴν τύμ-
ς βασιλέως· ὃν ἄλλοι Ερύ-
άφοντες,
; δ᾽ ἄρα νῆσος ἁλὸς κατὰ
ἐρυθρῆς
θα δὲ τύμβος ἁλὸς μεδέον-
θρα

θάλασσα κληθῆναι δοκεῖ,
η. οἱ δὲ, κατὰ ἐπίθετον ἐθ-
ἰον βασιλέα τὸν Δηριά-
ἰτόθι τεθαμμένον, οὗ καὶ
ωνήσθη μέν· ὃς Ερυθραῖος
ι, χρόνῳ δ᾽ ὕστερον εἰς Ιν-
τέση λαμπρῶς τῷ τοῦ Διὸς
τευσαμένῳ κατὰ τῶν Ιν-
ανὶς Περσῶν ἐστιν ἐμπόριον.
ὶ τὴν Περσίδα θάλασσαν
ἡ Ικαρος, ὁμώνυμος τῇ

περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ἣν καὶ ἐπαναλαμβάνει διὰ τὸ ἔνδοξον. τιμᾶται δὲ ἐν αὐτῇ πολυτελῶς ταυροπόλος Απόλλων, ἢ Αρτεμις. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ὁ Περσικὸς κόλπος μικρόν τι ἐλάττων Εὐξείνου ἐστὶν, ἐν ᾧ Ικαρός τε νῆσος καὶ Τύρος καὶ Αραδος, ὁμώνυμοι ταῖς Φοινικαῖς. Ιστέον δὲ ὅτι τὴν περὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ὁ Γεωγράφος τετρασυλλάβως Ικαρίαν λέγει, δοξάζων ἀπὸ τοῦ τοιούτου νησίου καὶ τὸ Ικάριον καλεῖσθαι πέλαγος· λέγων ὅτι καὶ ἔρημόν ἐστιν αὐτὴ νησίον, νομὰς ἔχον αἷς χρῶνται οἱ Σάμιοι.

6. Οτι καὶ τὰς περὶ ὠκεανὸν νήσους, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας, καθὰ προείρηται, παχυμερῶς ἐπιτρέχει, τὰς ἐπιφανεστέρας μόνας λόγῳ διδούς. φησὶ γοῦν, τόσαι μὲν εὐρύτεραι, ἄλλαι δὲ ἀπειρέσιαι, αἱ μὲν ὧδε, αἱ δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλαι ἄλλοθι, αἱ μὲν ὑπ᾽ ἀνδρῶν οἰκούμεναι, καὶ ἀγαθὸν ὅρμον ἔχουσαι, αἱ δὲ βαθύκρημνοι, καὶ οὐ

Αἱ μὲν ἐπὶ προχοῇσι Λιβυστίδος ἀμφιτρίτης,
615 Αἱ δ' Ασίης, αἱ δ' αὖτε περὶ κλίσιν Εὐρωπείης.
Αλλαι δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι· αἱ μὲν, ὑπ' ὀ
Ναιόμεναι, καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὅρμον ἔχουσαι·
Αἱ δὲ, βαθυκρήμνοί τε καὶ οὐ ναύτῃσιν ἑτοῖμαι.
Τῶν οὐ ῥηΐδιόν μοι ἐνισπεῖν οὔνομα πασέων.
620 Σχῆμα δέ τοι [1] Ασίης, [2] ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεραί
Ηπείρων, ἑτέρωθεν ἀλίγκιον εἴδεϊ κώνου,
Ελκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀντολίης μυχὰ πάση
Ενθά τε καὶ [3] στῆλαι Θηβαιγενέος Διονύσου
Εστᾶσιν, πυμάτοιο παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο,
625 Ινδῶν ὑστατίοισιν ἐν οὔρεσιν· [4] ἔνθά τε Γάγγης

ναύταις ἑτοῖμαι· ὧν οὐδὲ ῥᾴδιόν φησιν αὐτῷ εἰπεῖν ὄνομα πασῶν.

1. Οτι Ασία ἡ χώρα ὠνόμασται ἀπὸ Ασίου τοῦ Ατυος, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης λόγῳ εἴρηται· ἢ ἀπὸ Ασίας μητρὸς Προμηθέως, ὡς καὶ Λυκόφρων βούλεται· ἢ διότι πολλὰ ἐξ ὑδάτων τέλματα ἔχει, καὶ διὰ τοῦτο ἰλυώδης τυγχάνει. ἄσις γὰρ ἡ ἰλὺς, ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ. τινὲς δὲ καὶ τὴν Αττικὴν ἱστοροῦσιν Ασίδα κληθῆναί ποτε. οἱ δέ φασιν ὅτι Ασιος φιλόσοφος τελεστὴς δέδωκε τῷ Τρωῒ, πρὸς φυλακὴν τῆς Τροίας, Παλλάδιον ἀπὸ ξύλου τετελεσμένον, ἤτοι καταγεγοητευμένον. ὁ δὲ, εἰς τιμὴν ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, τὴν ὑπ' αὐτῷ χώραν, Ηπειρον καλουμένην τοπρὶν, Ασίαν μετωνόμασεν. ἐξ αὐτῆς δὲ, ὡς ἀξιολόγου μέρους, καὶ ἡ λοιπὴ χώρα μετέσχε τῆς αὐτῆς κλήσεως. ἔχουσι δὲ αἱ ἱστορίαι ὥσπερ Λιβύην κόμμα τι τῆς Λιβύης χώρας, καθὰ προγέγραπται, οὕτω καὶ μέρος τι τῆς ὅλης Ασίας, οὕτως ἰδίως Ασίαν καλούμενον, ὁμωνύμως τῇ ὅλῃ ἠπείρῳ. καλεῖται γὰρ, φασὶν, Ασία ἡ ἐντὸς τοῦ Ταύρου περιέχουσα Λυδοὺς, Κᾶρας, Λυκάονας, Παφλαγόνας, Ιωνας, Αἰολεῖς, καὶ ἄλλους. οἱ δέ φασιν ὅτι ἐστὶν ἰσθμὸς ὁ ἐπὶ Αμισὸν καὶ Θεμίσκυραν, καὶ ἡ ἐντὸς τῆς γραμμῆς
χώρα ἰδίως Ασία λέγεται. οἱ
ὅτι Ασία πόλις Λυδίας παρὰ
τῷ ὄρει, ἐν ᾗ τρίχορδος κιθά
θη, καὶ ἀπὸ ταύτης ἡ χώρα καλ
ἀπὸ Ασίου τινὸς Λυδοῦ, ἐξ οὗ ὁ Α
μών, ὡς τὸ καχλίας· ὡς καὶ Ο
Ασίῳ ἐν λειμῶνι· οὐ κατὰ ἀπ
Ασιανῷ· ἀλλὰ κατὰ γενικὴν, Α
νῶς, ὡς καχλίου· καὶ Ιωνικῶς Α
καὶ παρὰ Ηροδότῳ εὕρηται) κ
πῇ, Ασίῳ· ὡς Ερμείῳ, Ερμείο
μαλίῳ Πριάμου.

2. Οτι ὁ τῆς Λιβύης καὶ Εὐρώπ
δύο ῥυσμὸς, ὅ ἐστιν ἑλκυσμὸς καὶ
ὁ καὶ εἰς κῶνον, ὡς προείρηται
λούμενος, σχῆμά ἐστι τῆς Ασί
δηλαδὴ καταμόνας οὔσης καὶ αι
ρωθεν, οὗ τὸ πλατὺ προσηνωτι
Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης ἴχνει·
μὲν βάσιν ἐκείνου τε καὶ τούτου
κοινὴν εἶναι, τὸ δὲ ὀξὺ τούτου
ἐπὶ ἀνατολῆς μυχὸν πάσης, ὅ
τὸν ἑῷον ὠκεανὸν καὶ τὰς ἐκεῖ τ
σου στήλας· ὥσπερ τὸ τοῦ ἑτέρ
μερίας ἀποξυνόμενον πέρατος
τὰ κατὰ δύσιν Γάδειρα, καὶ
ρακλέος στήλας. διὸ καὶ ἐξ ἀρ

50
Troglodytæ
Caucaſus
Albani
Iberia
Cytæa
Bechires
Circœa
Caſpius M.
Armenia
Niphat
Aſsyria
Ninus
Chal daea
abylon
Sinus Perſicu
ABIA
lix
ifera
abæi
Th
eni
40
30
20

quidem in fluentis Libyci maris,
ero Aſiæ, quædam etiam circa plagam Europæ.
tem alibi inſulæ infinitæ; partim ab hominibus
æ, atque navibus optabilem ſtationem habentes;
lta habentes præcipitia,& minime nautis opportunæ.
non facile mihi referre nomen omnium.
gura Aſiæ, tractus eſt ambarum
ntium, ab altera parte ſimilis imagini coni,
rigitur paullatim ad orientis receſſum totius.
m columnæ Thebis geniti Dionyſi
tremi juxta gurgitem oceani,
ultimis in montibus: ubi Ganges

τὴν γῆν, ἧς τὸ ὀξὺ ἀμ-
ὰς τοῦ ἡλίου κελεύθους.
ς τοιούτοις δυσὶ κώνοις
ὂν μεγέθει ποσὸν (μεί-
λὼ ὁ τῆς Ἀσίας κῶνος)
ος· ἐπειδὴ ἐκεῖ μὲν εἷς
ρος τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ
ται, ὁ ἐκ τοῦ ἑσπερίου
Ἀσίας ἐφ᾽ ἱκανὸν προσ-
Ἀσία πολὺς, φησὶν, ὠκε-
ς πόντος. τρεῖς γὰρ, φησὶ,
ντας ἐρεύγεται ἔνθαδε
, Ὑρκάνιόν τε, καὶ Ἀῤῥάβιον
τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ ἐπα-
κατὰ τὸ σχῆμα τὸ λεγό-
ι· λέγων οὕτως, τοὺς δύο
βορέην ὁρόωντας, ἐς βο-
ὲς Λιβύα. λέγει δὲ τὸν
ὡς βόρειον, γείτονα τοῦ
ησίν. ἔστι δὲ τὸ ῥηθὲν σχῆ-
ὅμοιον τῷ Ὁμηρικῷ, τῷ,
τιος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ
κεν·
ως ἔοικε, μένος δ᾽ αἴ-
ι.
ὸ δέ ἐστι κοινὸν ἀμφοτέ-
κώνοις. ὥσπερ γὰρ ἐν
τὸ ἑσπέριον ὀξὺ τοῦ κώνου Ἡράκλειαι ἑστᾶσι στῆλαι, οὕτω καὶ ἐν Ἰνδίᾳ, πύματον περὶ ῥόον ὠκεανοῖο, Ἰνδῶν ὑστατίοις ἐν οὔρεσι, στῆλαι Θηβαιγενέος Διονύσου, ἐλθόντος μέχρι καὶ ἐκεῖ, ὅτε καὶ ὑφ᾽ ἑαυτῷ τὴν χώραν ἐποίησεν, ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει λεχθήσεται τῆς περιηγήσεως. καὶ ὅρα ὅπως ἐξ Ἑλλάδος ἦσαν, κατά τινας, οἱ τὴν γῆν περιεληλυθότες ἕως τερμόνων· ὁ Ἡρακλῆς τε δηλονότι, καὶ ὁ Διόνυσος, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μόνον Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ Θηβῶν μάλιστα ἐγκώμιον. ἐκεῖθεν γὰρ ὁ τοιοῦτος Διόνυσός τε καὶ Ἡρακλῆς. καίτοι τινὲς ἄλλους τινὰς βούλονται τοῦτο ποιῆσαι, καὶ οὐ τοὺς Ἑλλαδικοὺς, Ἡρακλῆ τε καὶ Διόνυσον.

4. Ὅτι ἐν οἷς λέγει ὡς ὁ Γάγγης ὁ Ἰνδικὸς ποταμὸς λευκὸν ὕδωρ Νυσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίει, οὐ κυρίως ἔοικε χρῆσθαι τῇ λέξει, ἀλλ᾽ ἁπλῶς ἐπὶ γῆς πλάτους λέγει τὸν πλαταμῶνα. κυρίως δὲ ὁ πλαταμὼν ἐπὶ θαλάσσης λέγεσθαι εἴωθεν, ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. τάχα δὲ τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ τόπος δι᾽ οὗ ῥέει ὁ Γάγγης. Νύσαι δὲ, φασὶ, διάφοροι, Αἰθιοπική, Ἀῤῥαβική, Εὐβοϊκή, περὶ ἣν λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου τεράστιον, βότρυν ἐκφερούσης καθημερινόν. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Νύσαι, ὡς οἱ τὰ ἐθνικὰ γράψαν-

Λευκὸν ὕδωρ Νυσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίνδει.
Ἀλλ' οὐκ ἂν τόσον μέγεθος πέλοι Ἀσίδος αἴης,
Οὐδ' ἅπαν εἶδος ἔοικεν ἀλίγκιον· ἐν γὰρ ἐκείναις
Ἠπείροις εἷς πόντος ἀπείριτος ἡγεμονεύει·
Ἐν δ' Ἀσίῃ πολὺς ὠκεανός. τέσσαρας γὰρ ἑλίσσων
Κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται ἔνδοθι βάλλων,
Περσικὸν, Ὑρκάνιόν τε, καὶ Ἀῤῥάβιον βαθυδίνην·
Τοὺς δύο μὲν, νοτίους· τὸν δ' ἐς βορέην ὁρόωντα,
Ἐς βορέην ὁρόωντα, καὶ ἐς Λίβα γείτονα πόντου
Εὐξείνου· τόθι φῶτες ἀπείριτοι ἀμφινέμονται.
Μέσσον [1] δ' ἀμφοτέρων χθονὸς ἄσπετος ἰσθμὸς ὀρίζει,
Τῇ καὶ τῇ μακροῖσιν ὑπταινόμενος πεδίοισι.
Μέσσα γε μὴν [2] πάσης Ἀσίης ὄρος ἀμφιβέβηκεν,
Ἀρξάμενον γαίης Παμφυλίδος, ἄχρι καὶ Ἰνδῶν·
Ἄλλοτε μὲν λοξόν τε καὶ ἀγκύλον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἴχνεσιν ὀρθότερον· Ταῦρον δέ ἑ κικλήσκουσιν,
Οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ ὀξυκάρηνον ὁδεύει,
Οὔρεσιν ἐκταδίοισι πολυσχιδὲς ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἐκ τοῦ ἀπειρέσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν,
Οἱ μὲν πρὸς βορέην, οἱ δ' ἐς νότον, οἱ δ' ἐπὶ ῥιπὴν
Εὔρου καὶ ζεφύροιο. τίς ἂν πάντ' οὐνόματ' εἴποι;
Οὐ μὲν [3] ἐπωνυμίαν μίαν ἔλλαχεν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῃ

τις λέγουσι. φασὶ δὲ τοὺς περὶ τὴν Νυσαίαν Ἰνδικὴν ταύτην ὁδὸν ὄντας, καὶ τοὺς περὶ τὸ Νυσαῖον ὄρος τοῦτο οἰκοῦντας, ἀνθρωποφάγους εἶναι. περὶ δὲ τοιαύτης τῆς Νύσης καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται.

[1] Ὅτι τὸν ἤδη ῥηθέντα μέσον τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τοῦ Ὑρκανίου πλατύτατον ἰσθμὸν, ἤτοι τὸν περὶ τὴν Ἰβηρίαν τὴν ἑῴαν, ἄσπετόν τε λέγει, καὶ μακροῖς ὧδε καὶ ὧδε ὑπταινόμενον πεδίοις. καὶ σημείωσαι καὶ ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἰσθμὸς, ἁπλῶς μὲν καὶ οὕτω ῥηθεὶς, γῆν δηλοῖ στενοχωρουμένην μεταξὺ δύο θαλασσῶν· εἰ δὲ προσκεῖται τὸ μακρὸς, ἢ πλατὺς, ἢ ἀθέσφατος, ἤ τι τῶν τοιούτων ὁποῖα πολλὰ ἐπινοεῖται ὁ Διονύσιος, τότε διὰ τὰς τοιαύτας προσθήκας ἰσθμὸς νοηθήσεται καὶ ὁ μὴ στενός. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ πορθμοῦ, ἐπεὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς πορθμὸς λέγεται ὁ περὶ Σικελίαν, οὐ μόνον ὁ βόρειος, ὁ ἑπταστάδιος, ἀλλὰ καὶ ὁ νότιος, ὁ χιλίοις καὶ πεντακοσίοις σταδίοις μετρούμενος, καὶ εἰς χάσμα τοσοῦτον ἀνοιγόμενος.

[2] Ὅτι ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀρξάμενος ἐκ τῆς Παμφυλίας, ὡς οὗτος λέξει, ἄχρι καὶ Ἰνδῶν παρήκει, διὰ πάσης ἥκων Ἀσίας· ἄλλοτε μὲν, φησὶ, λοξὸς καὶ ἀγκύλος, καὶ ὡς ἐρεῖ κατωτέρω, πολλὰς

ἔχων

Candidam aquam Nyſſæam ad planitiem littoralem volvit.
Verum non tanta magnitudo fuerit Aſiæ terræ,
Neque tota ſpecies videtur ſimilis: quippe in illis
Continentibus unum mare immenſum dominatur;
At in Aſia vaſtus oceanus. tres enim volutans
Sinus fluctuantes eructat, introrſum mittens, [tices:
Perſicum, Hyrcanium, & Arabicum profundos habentem vor-
Duos quidem auſtrales: alium vero ad boream ſpectantem,
Ad boream ſpectantem, & ad Libem vicinum ponto
Euxino; ubi homines innumeri circumhabitant.
Medium vero amborum terræ immenſus iſthmus finit,
Hinc & inde longis porrectus campis.
Medium vero totius Aſiæ mons circuit,
Orſus à terra Pamphylia, ad Indos etiam uſque;
Interdum quidem obliquus & curvus, interdum vero rurſus
Veſtigiis [*inceſſu ſuo*] rectior: Taurum vero ipſum nominant,
Eo quod tauro ſimilis, & acutum caput habens incedit,
Montibus ſpatioſis multifidus hinc inde;
Ex quo innumeri amnes cum ſtrepitu fluunt, [impetum
Hi quidem ad boream, illi vero ad auſtrum, quidam item ad
Euri & zephyri. quis omnia nomina retulerit? [quoque
Nec certe cognomentum unicum adeptus eſt, verum in uno-

ων στροφάλιγγας, ἄλλοτε δὲ ὀρθότερος γεσιν. εἶτα, αἰτιολογῶν τὴν κλῆσιν τοῦ ους, φησὶ, Ταῦρον δὲ αὐτὸν κικλήσκουν, οὕνεκα λοφούμενος ταυροφανὴς καὶ υκάρηνος ὁδεύει, οὔρεσιν ἐνταδίοις, σι μακροῖς, πολυσχιδὴς ἔνθα καὶ ἔνθα. δὲ ὀξυκάρηνος γράφεται καὶ ὀρθόκραιρος, καὶ ἔστι προσφυὲς τῇ κλήσει τοῦ ύρου. ἐπίθετον γὰρ ταύρου, καὶ ἁπλῶς ος, τὸ ὀρθόκραιρος· ὡς δηλοῖ τὸ, βοῶν οκραιράων. λέγει δὲ ὅτι ὁ Ταῦρος ος οὐ μίαν ἐπωνυμίαν ἔλαχεν. ἀλλ' ἑκάστῃ στροφάλιγγι ἔχει ὄνομα. εἶτα, ικνύων πάλιν τὸ παχυμερὲς τῆς περιηγήσεως, λέγει, τοιαῦτα ἐκείνοις ἂν μέλοιτο οἱ κατὰ χώραν οἰκοῦσιν. ὅμοιον δὲ, φασὶ, τὸ σχῆμα τοῦτο τῷ τοῦ Ἡσιόδου, τὸ,

Οἱ δὲ ἕκαστα ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσιν.

καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ταύρου δὲ καναχηδὰ ῥέοντας ποταμοὺς, ἀπειρεσίους εἰπὼν, ἐπάγει, τίς ἂν πάντα ὀνόματα εἴποι; καὶ ἔθνη δὲ διεξιὼν λέγει οὐ πάντα, ἀλλ' ὅσα εἰσὶν ἀρίδηλα· εὐχόμενος ταῖς Μούσαις ἰθύντατον ἴχνος ἄγειν, καὶ μὴ σκολιὸν, εἰ καὶ πολλαὶ τοῖς περιηγουμένοις τόποις εἰσὶν αἱ στροφάλιγγες.

3. Ορα δὲ ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Σαμία

Οὔνομ᾽ ἔχει στροφάλιγγι. τὰ δ᾽ ἂν κείνοισι μέλοιτο
Ἀνδράσιν, οἳ κατὰ χῶρον ὁμούριον οἶκον ἔθεντο.
Νῦν γε μὲν ἔθνεα πάντα δίιξομαι, ὅσσ᾽ ἀρίδηλα
Ενναίει· Μοῦσαι δ᾽ ἰθύντατον ἴχνος ἄγοιεν.
Ητοι μὲν λίμνης [1] Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶταί τε, καὶ [2] ἔθνεα Σαυροματάων,
Εσθλὸν ἐνυαλίου γένος Ἄρεος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ιφθίμης φιλότητος Αμαζονίδων ἐγένοντο,
Τήν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ᾽ ἀνθρώποισι μίγησαν,
Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν, ἀπόπροθι Θερμώδοντος.
Τοὔνεκα καὶ παῖδες μεγαλήτορες ἐξεγένοντο,
Υλην ναιετάοντες ἀπείριτον· ἧς διὰ μέσσης
Συρόμενος Τάναϊς Μαιώτιδος ἐς μυχὰ πίπτει,
Ος τε καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης,[1]
Ες δύσιν Εὐρώπην, ἐς δ᾽ αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.
Τοῦ δ᾽ ἤτοι [3] πηγαὶ μὲν ἐν οὔρεσι Καυκασίοισι

μία μία ταῦς, εἴπη καὶ οὗτος τὸ, ἐπωνυμίαν μίαν ἔλαχεν. ἐξ Ὁμήρου δὲ ἄμφω εἴληπται, εἰπόντος ἐν Ὀδυσσείᾳ, Σαμίας μία. ὁ δὲ Γεωγράφος οὕτω περὶ τοῦ Ταύρου φησὶ, "Διέζωκεν ὁ Ταῦρος "μέσην τὴν Ἀσίαν, ἀπὸ ἑσπέρας ἐπὶ τὴν "ἕω τεταμμένος· οὗ τελευταῖον τὸ Ἰ"μάϊον τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ συνάπτον". ὅτι δὲ μέρος τι τοῦ ὄρους τοῦ Ταύρου καὶ Κράγος λέγεται, αὐτὸς ὁ Διονύσιος ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς· ἔνθα καὶ ἄλλαι τῆς τοῦ τοιούτου Ταύρου κλήσεως αἰτίαι παραστηθήσονται, ἀρέσκουσαι τοῖς παλαιοῖς. Ἀρριανὸς δέ φησιν οὕτως, "ὁ Ταῦρος "τὸ ὄρος ἀπείργει τὴν Ἀσίαν, ἀρχό"μενος ἀπὸ Μυκάλου τοῦ καταντικρὺ Σά"μου τῆς νήσου ὄρους· ἀποτεμνόμενος δὲ "τὴν Παμφυλίαν καὶ Κιλίκων γῆν, ἔν"θεν μὲν ὡς εἰς Ἀρμενίους παρήκει, ἀπὸ "δὲ Ἀρμενίαν, ὡς ἐπὶ Μήδους". Ὅτι τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ κόσμου ἐνταῦθα περιλαμβάνων συντομώτατα, κατὰ ἰδέαν [illegible], φησὶν ὡς οἱ ἐκ τοῦ Ταύρου ποταμοὶ ῥέουσιν, οἱ μὲν πρὸς βορέαν, οἱ δ᾽ ἐπὶ νότον, οἱ δ᾽ ἐπὶ ῥιπὴν εὔρου καὶ ζεφύρου.

1. Ὅτι περὶ τὴν προϊστορηθεῖσαν Μαιῶτιν αὐτοί τε εἰσὶν οἱ Μαιῶται, οἱ τῆς Μαιώτιδος δηλονότι παρώνυμοι, ἢ καὶ τὸ ἐξ ὧν ἡ Μαιῶτις λίμνη κέκληται· καὶ οἱ Σαυρομάται δὲ πρὸς αὐτῇ κεῖνται, ὕλην ναίοντες ἀπείριτον, δι᾽ ἧς μέσης ὁ Τάναϊς συρόμενος ἐς μέσον πίπτει τῆς Μαιώτιδος· ὃς Εὐρώπην Ἀσίας ἀποτέμνεται, εἰς δύσιν μὲν Εὐρώπην, εἰς δ᾽ αὐγὰς τὴν Ἀσίαν. περὶ δὲ τούτου εἴρηται ὅσα ἔδει ἐν τοῖς φθάσασιν.

2. Ὅτι περὶ τοὺς Σαυρομάτας (φῦλον δέ εἰσι Σκυθικὸν) ἐνυαλίου Ἄρεος ἐσθλὸν γένος, λέγει, ἢ διὰ τὸ πολεμικοὺς εἶναι, ἢ διότι ἐξ Ἀμαζόνων γενεαλογοῦνται, αὗται δὲ ἐξ Ἄρεος. φησὶ γὰρ ὅτι ἐκ φιλότητος ἰφθίμων Ἀμαζονίδων ἐγένοντο, ἣν ἐκεῖναί ποτε τοῖς Σαυρομάταις

Nomen habet anfractu [*flexu.*] hæc autem illis curæ ſint
Hominibus, qui in loco illo vicinam domum poſuere.
Nunc quidem gentes omnes percurram, quotquot celebres
Incolunt: Muſæ vero rectiſſimum veſtigium ducant.
Nempe paludem Mæotidem prope habitant
Ipſi Mæotæque, & gentes Sauromatarum,
Strenuum bellicoſi genus Martis: nam ex illo
Forti concubitu Amazonidum geniti ſunt,
Quo olim Sauromatis cum viris mixtæ ſunt,
Vagatæ è patria, procul à Thermodonte.
Quare etiam liberi magnanimi nati ſunt,
Sylvam incolentes immenſam: quam per mediam
Volutus Tanaïs Mæotidis in ſinum labitur;
Qui etiamnum Europam abſcindit [*ſecernit*] ab Aſia terra,
Ad occaſum Europam, ad ortum autem Aſiam terram.
Hujus ſane fontes quidem in montibus Caucaſiis

ης ἐμίγησαν, πλανηθεῖσαι πάτρηθεν κ Θερμώδοντος ἐς Σκυθίαν· διὸ καὶ παῖς μεγαλήτορες αὐτῶν ἐξεγένοντο. ἐλεμήθησαν δὲ, φασὶν, αἱ Ἀμαζόνες, ἢ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστράτευσαν περιοικοῦσαι τὰ βόρεια, καὶ διὰ τοῦ Ἴστρου περαιωσάμεναι, ἐφ' ὧν, ὡς ἐξ Ἄρεος καγομένων, καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ὠνόμασται, οἷα μέχρι καὶ ἐκεῖ ἐλθουσῶν· ἢ ὅτι Ἡρακλῆς αὐτὰς ἐκ τῆς Ἀσίας ρέδωσεν ἐπιστρατευσάμενος, διὰ τὸν ῆς Ἱππολύτης ζωστῆρα. Ἡρόδοτος δὲ ρὶ τούτων τοιαῦτά φησιν, «Ἕλληνες νικήσαντες Ἀμαζόνας ἐπὶ Θερμώδοντος, καὶ ζωγρήσαντες ὅσας ἠδύναντο, ἀπέπλεον διὰ τοῦ Εὐξείνου· αἱ δὲ ἐν τῷ πελάγει ἐπιθέμεναι, κατέκοψαν τοὺς ἄνδρας. εἶτα φερόμεναι κατὰ κῦμα καὶ ἄνεμον, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Μαιῶτιν καὶ ἐξελθοῦσαι, καὶ ληϊζόμεναι τὴν Σκυθικὴν, τὴν μὲν ἀρχὴν ἐδόκουν ἄνδρες εἶναι, γνωσθεῖσαι δέ ποτε κατειργάσθησαν εἰρηνικῶς· καὶ ζευχθεῖσαι τοῖς ἐγχωρίοις νεανίαις, διέβησαν τὸν Τάναϊν, καὶ τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ὁδεύσασαι πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, κατέμειναν ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Σαυρομάτων». τὸ δὲ Ἀμαζονίδες, οὐχ ὑποκοριστικὸν (ἵνα μὴ τὰς ἰφθίμους τῷ ὑποκορισμῷ ταπεινοῖ) ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν. τοιοῦτον δὲ ἐφάνη περὶ τούτων καὶ τὸ, Ἀσίδα γῆν· καὶ τὸ, Σικελικὴν πορθμίδα, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο. τὸν δὲ Παφλαγονικὸν ποταμὸν Θερμώδοντα, πάτραν τῶν Ἀμαζόνων εἶπε, διότι πάλαι ποτὲ περὶ τοὺς Παφλαγονικοὺς αὗται κατῴκουν τόπους, ὡς αἱ ἱστορίαι φασίν.

3. Ὅτι αἱ τοῦ ῥηθέντος Ταναΐδος πηγαὶ ἐν τοῖς Καυκασίοις μορμύρουσιν ὄρεσιν, αὐτὸς δὲ πλατὺς ἐπιτρέχει ἔνθα καὶ ἔνθα τοῖς Σκυθικοῖς πεδίοις. νοητέον δὲ νῦν, φασὶ, Καύκασον τμῆμά τι τοῦ προειρημένου Ταύρου βορειότατον, περὶ τὴν Κρονίαν ἀνήκον θάλασσαν, οὗ μέρη καὶ τὰ περὶ

τούτων

Τηλόθι μορμύρουσιν· ὁ δὲ πλατὺς ἔνθα καὶ ἔνθα
Εσυμένος Σκυθικοῖσιν ἐπιτροχάει πεδίοισι.
Τοῦ δ᾽ ἂν [1] κυμαίνοντος ἀπείριτον ἐκ βορέαο,
Πηγετὸν ἀθρήσειας ἀπὸ κρυμοῖο παγέντα.
Σχέτλιοι οἱ περὶ κεῖνον ἐνοίκια φῶτες ἔχουσιν·
Αἰεὶ σφιν [2] ψυχρή τε χιὼν, κρυμός τε δυσαής.
Καὶ δέ κεν ἐξ ἀνέμων ὁπόταν πλεῖστον κρύος ἔλθῃ,
Η ἵππους θνήσκοντας ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο,
Ηὲ καὶ ἡμιόνους, ἢ ἀγραύλων γένος οἰῶν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ αὐτοί κεν ἀπήμαντοι πελέθοιεν
Ανέρες, οἳ κείνῃσιν ὑπαὶ ῥιπῇσι μένοιεν·
Αλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας,
Χώρην εἰς ἑτέρην· λείπουσι δὲ γαῖαν ἀήταις
Χειμερίοις, οἵ τε σφι κακῇ θύοντες ἀέλλῃ,
Γαῖάν τε κλονέουσι καὶ οὔρεα πευκήεντα.

τούτων γραφέντα Ῥιπαῖα ὄρη. τὸν δὲ τοιοῦτον Καύκασον, περὶ ὃν καὶ ὁ τοῦ Προμηθέως πλάττεται ἀνασκολοπισμὸς, οἱ παλαιοὶ μὴ ἐγκεῖσθαί φασι τῷ τῆς περιηγήσεως πίνακι· ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν αὐτὸν διήκειν μέχρι τῶν Τιβαρηνῶν. Σημειώσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν Διονύσιος λέγει ἀπὸ τοιούτου Καυκάσου ἐκπίπτειν τὸν Τάναϊν· ὁ Γεωγράφος δὲ ἀδήλους λέγει καὶ τοῦ Ταναΐδος τὰς ἀρχὰς, καθὰ καὶ τὰς τοῦ Νείλου· λέγων καὶ πόλιν παρ᾽ αὐτῷ εἶναι ὁμώνυμον τῷ ποταμῷ. ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν ἐκ λίμνης τινὸς, ὡς ἐξ ἀρχῆς, εἰς λίμνην τὴν Μαιῶτιν ῥέοντα δυσὶ στόμασιν εἰσβάλλειν εἰς αὐτήν.

1. Ὅτι περὶ τοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸν Τάναϊν, καὶ τὸν ἐκεῖ βόρειον Καύκασον, βορέου χειμαίνοντος, παγετὸν ἂν ἴδοις ἀπὸ κρυμοῦ παγέντα. εἶτα ἐνδιαθέτως ὁ Διονύσιος οἷον οἰκτιζόμενος τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ, διὰ τὸν ἀπείριτον παγετὸν, ἔτι δὲ καὶ αὐξητικῶς τὸν χειμῶνα ἐκφράζων, φησὶ, σχέτλιοι ἐκεῖνοι φῶτες·

ἀεὶ γὰρ αὐτοῖς ψυχρή τε χιὼν καὶ
δυσαής. καὶ δὴ ὅταν ἐξ ἀνέμων
κρύος ἔλθῃ, καὶ ἵππους ἄν τις θνήσ
ὀφθαλμοῖς ἴδοιτο καὶ ἡμιόνους
περβολικὸν, καὶ ὄις ἀγραύλους, ἀπ
Ἡσίοδον, οὐδὲ τὸ κατὰ Λ[illegible]
καθικνεῖται, διὰ τὸ δασὺ τῶν τ
οὐδὲ μὴν οὐδ᾽ αὐτοὶ, φησὶν, οἱ ἀν
δρες ἀπὸ ψύχους ἀπήμαντοι μ
ἀλλὰ γὰρ ὑποζεύξαντες ἀπήνας (ἁ
βιοι γάρ οἱ ἐκεῖ) πλανῶνται εἰς
χώραν, λείπουσι δὲ γαῖαν ἀήται
μερίοις. τοῦτο δὲ καὶ εἰς παροιμί
ἐρημωθείσης οἰκουμένης κεῖται
Τὴν δεῖνα πόλιν ἐρήμην οἱ ἄνεμ
ταπνέουσι. Σημειώσαι δὲ καὶ ὅ
χιόνα ἐριῶδες ὕδωρ ἀστείως οἱ π
φασι, ἀπὸ σοφοῦ βασιλέως Δαβὶ
μὴν ἐνδόντος αὐτοῖς, ὅτε εἶπε,
Διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔρι
Ὅρα δὲ καὶ ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα
λιοι, οὐκ εἰς ὕβριν, ἀλλ᾽ ἐπὶ οἰκ
ρηται.

2. Ὅτι δὲ ἡ τῶν πλανητῶν

murmurant: vaſtus autem hinc inde
tus [*rapide fluens*] Scythicos currit ſuper campos.
orro æſtuante immenſum in modum à borea,
m videres præ frigore concretam.
qui circa illum domicilia homines habent:
uo illis frigida nix, geluque pernicioſe flans.
m è ventis plurimum frigus venerit,
uos morientes ante oculos cernas,
iam mulos, aut in agro ſtabulantium genus ovium.
etiam ipſi illæſi eſſe poſſent
nes, qui illis ſub flatibus manerent:
fugiunt, junctis plauſtris,
nem in aliam: linquunt autem terram ventis
nis, qui etiam improba furentes [*ruentes*] procella,
nque agitant & montes piniferos.

α δυσχείμερός ἐστιν, ὡμο-
ρ οὐδὲ ὄνους τρέφει· δύσρι-
· ῥήγνυνται δὲ, κατὰ τὴν
λκαῖ ὑδρείαι χειμῶνος ἐ-
οι ζυγὲς ἁμαξεύονται. καὶ
ὲ σφοδρὰ θέρους ἐκεῖ φα-
ι. ὁ μέντοι Διονύσιος ἔοι-
ξάζειν, ἀλλὰ διηνεκῶς τὴν
ψύχεσθαι. φησὶ γὰρ,
υχρή τε χιὼν, κρυμός τε

ντος, δυσχείμερον εἰπὼν
ἐπάγει, ὅτι " τοὺς μὲν
κεῖ ἀφόρητος οἷος γίνεται
"ὕδωρ μὲν ἐκχέας, πηλὸν
. πῦρ δὲ ἀνακαίων, ποιήσεις
λασσα πήγνυται, καὶ ὁ Βόσ-
ιμέριος. τοὺς δὲ λοιποὺς, φησὶ,
ς ψύχεα αὐτόθι ἐστί". τοι-
τέρα Σκυθική, ἡ παρὰ βο-
σὶν οἵαν φησὶν ὁ Ηρόδοτος·
χει, ὡς εἰκός. καὶ καύμα-
ἡ τοιαύτη πᾶσα γῆ, πε-
ιανὸς, ὅτι " σιτοφάγοι πο-
" τὲ καὶ ἀροτῆρες ἐόντες, καὶ οἰκίας οἰκοῦντες,
" καὶ πόλεις ἔχοντες, ἐπειδὴ ὑπὸ Θρᾳκῶν
" ἐπλήγησαν, μετέβαλον τὰ πρότερον ἤθη,
" καὶ ὅρκους ἐποιήσαντο μεγάλους, μήποτε
" οἰκίαν ἔτι δείμασθαι, μήτε ἀρότρῳ γῆν
" ἀναῤῥῆξαι, μήτε πόλεις δειμήσασθαι,
" μήτε κτῆμα κειμήλιον ἐπικτήσασθαι,
" ἀλλ' οἴκους μὲν ποιήσασθαι ἁμάξας, τρο-
" φὴν δὲ, κρέα θήρεια. πόμα δὲ ταυτὸ καὶ
" τροφὴν, τὸ γάλα· θρέμματα δὲ κεκτῆ-
" σθαι μόνα, ἅπερ ἄγοντες αὐτοῖς ἔμελλον
" ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβουσι· καὶ ἀπὸ τοῦ-
" δε ἀντὶ γεωπόνων γενέσθαι Νομάδας".
ἐλλόγιμον δὲ ἄνδρα ἡ τῶν Σκυθῶν ἤνεγκε γῆ τὸν Ἀνάχαρσιν, οὗ μέμνηται καὶ Ἡρόδοτος, λέγων ὅτι ὁ Εὔξεινος παρέχεται ἔθνη ἀμαθέστατα· καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀνάχαρσις. λέγονται δὲ οἱ Νομάδες οὗτοι Σκύθαι καὶ μέχρι τῆς Θρᾳκικῆς Χεῤῥονήσου ἐλάσαι ποτὲ, καταστρέχοντες τὴν Εὐρώπην, ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐκεῖ στρατεύσας ἠρέθισεν αὐτούς.

Τόσσοι μὲν ποταμὸν Τάναϊν περιναιετάουσι.
680 Σαυρομάτας [1] δ' ἐπέχουσιν ἐπασσύτεροι γεγαῶτες
Σινδοί, Κιμμέριοί τε, καὶ οἳ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέτιοί τ' Ὀρέται τε, καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί·
Τοὺς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος
Πνοιαὶ νοσφίσαντο νότοιό τε καὶ Βορέαο,
685 Ἑσπομένους μετὰ δῆριν Ἀρηϊάδῃ βασιλῆϊ.
Τοῖς δ' ἐπιναιετάουσιν ὁμούριον αἶαν ἔχοντες
Ἡνίοχοι, [2] Ζύγιοί τε Πελασγίδος ἔκγονοι αἴης.
Πὰρ δὲ μυχὸν Πόντοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων,
Κόλχοι [3] ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο,

1. Ὅτι Σαυρομάτας ἐπέχουσιν οἱ Σινδοί, οἱ καὶ Ζίκχοι λεγόμενοι, κατά τινας. λέγει δὲ τὸ ἐπέχουσιν, ἀντὶ τοῦ διαδέχονται, καὶ μετ' αὐτοὺς τὴν γῆν ἔχουσιν. Ὅμηρος δὲ τὸ ἐπέχειν λέγει, τὸ κατά τινος ἔχειν καὶ ἐπικεῖσθαι· καὶ δοτικῇ συντάσσει, οἷον, Δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις; ὁμοίως μετὰ Σαυρομάτας εἰσὶ καὶ οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ πλατύτερον ἱστορηθέντες Κιμμέριοι, καὶ οἱ Ὀρέται, δίχα τοῦ σ. οἱ γὰρ μετὰ τοῦ σ Ὀρέσται ἔθνος εἰσὶν Εὐρωπαῖον, Μολοσσικόν· ἀπὸ τοῦ Ἀγαμεμνονίδου Ὀρέστου καλούμενοι. ἐκεῖ δὲ, φησί, καὶ οἱ Κερκέτιοι, ὧν ἡ χώρα Κερκετὸς λέγεται, παρακειμένη τῷ προειρημένῳ Καυκάσῳ. ἐκεῖ καὶ οἱ ἀλκήεντες Ἀχαιοί, οὓς ἐκ Τροίας, φησί, νότου καὶ ζεφύρου πνοαὶ νοσφισάμεναι, ἤγουν νόσφι καὶ χωρὶς καὶ μακρὰν ἀπαγαγοῦσαι καὶ ἀφορίσασαι, ἤγαγον ἐκεῖ, ἑπομένους Ἀρηϊάδῃ βασιλεῖ, ἤγουν τῷ Πελοπίδῃ Ἀγαμέμνονι· ὃν Ἀρηϊάδην λέγει, τουτέστιν ἐξ Ἄρεος καταγόμενον, διὰ τὴν τοῦ Ἄρεος Ἱπποδάμειαν, ἣν ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρόγονος Πέλοψ εἰς γυναῖκα ἠγάγετο. οἱ δὲ ἕπεσθαι τοὺς τοιούτους φασὶν Ἀχαιοὺς Ἀρηϊάδῃ βασιλεῖ, ἤτοι τῷ πολεμικῷ Ἀχιλλεῖ, συλληστεύοντας αὐτῷ πολεμαρχοῦντι. ἢ μᾶλλον Ἰαλμένῳ φασὶν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ υἱῷ
Ἄρεος, Ἀσπληδονίων βασιλεῖ· ἦσ
Ὀρχομένιοι. ὁ δὲ Γεωγράφος φη
ἀπὸ τῆς Ἰάσονος στρατείας τῆς εἰς Κ
οἱ μὲν Φθιῶται Ἀχαιοὶ τὴν ἐν
Φθίαν ᾤκησαν· Λάκωνες δὲ, τὴν
χίαν χώραν, ὧν ἦρχε Ῥέκας τε καὶ Α
στρατος, ἡνίοχοι Διοσκούρων· ἀφ'
ἐκεῖ ἔθνος οἱ Ἡνίοχοι, καὶ ἡ χώρα
νιοχία. οἱ δὲ τὸν Πομπήϊον Ἀρηϊάδ
σιλέα ἐνόησαν, ὃς ἔχων Σκύθας συμ
χους, μεθ' ὧν ἦσαν καὶ οἱ τοιοῦτοι Αχ
ἐπολέμησε Καίσαρι, κατὰ τὸν ἐμφ
πόλεμον. τὸ δὲ Ἀρηϊάδης, ἀπὸ τοῦ
Ἄρητος ἰαμβικοῦ γίνεται· πάσχει
τοιαύτην ἰαμβικὴν κλίσιν ὁ Ἄρης.
νοσφισάμενοι, λέξις ἐστὶν Ὁμηρική·
ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι καὶ ἀποκ
νειν τίθεασι τὸ νοσφίζεσθαι.

2. Ὅτι μετὰ τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ πα
θέντες Ἡνίοχοι, καὶ οἱ Ζύγιοι, ἔθν
γριώτατον, ὡς ἡ ἱστορία φησὶν, Π
γῶν ἔκγονοι. ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς
ναύτας, οὐ μιᾷ νηῒ (κατὰ τὸν
περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον) ἀλλὰ π
πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον
τινὰς αὐτῶν ἀποπλανηθῆναι, καὶ ἐ
τῶν νηῶν εἶναι τοὺς τῶν Τυνδαριδῶν
χους, ἤτοι τοὺς τῶν Διοσκούρων ἀφ' ὧν
θῆναι τὰ ἔθνη τοὺς Ἡνιόχους, καὶ τοὺς
δὲ

Tot ſane fluvium Tanaïn accolunt.
Sauromatas vero excipiunt qui magis conferti ſunt [*denſi*]
Sindi, Cimmeriique, & qui prope Euxinum
Cercetiique Oretæque, & ſtrenui Achæi;
Quos olim à Xantho & Idæo Simoënte [*à Troja*]
Flatus abduxerunt auſtrique & aquilonis,
Sequentes ad bellum Martia fortitudine præditum regem.
Poſt hos autem habitant vicinam terram tenentes
Heniochi, Zygiique è Pelaſgica oriundi terra.
Ad receſſum autem intimum Ponti, poſt terram Tyndaridarum,
Colchi habitant, advenæ Ægypti,

ρίδας. καὶ μὴν καὶ τὴν Διοσκουρίδα λέγει, τὸν τοῦ Εὐξείνου μυχὸν, ἤγουν τὸν ἔσχατον πρὸς τῇ Κολχικῇ Τραπεζοῦντι πλοῦν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία,

Ἐς Φᾶσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

τουτέστιν, εἰς αὐτὴν τὴν Κολχίδα γῆν, κατὰ μέρους, ἔνθα τὸ ἔσχατον τοῖς ἐκεῖ πλέουσιν. ἐπεί τοι γε ἄλλως πολλὰ στάδια, ἐστὶ, καὶ πολὺς πλοῦς ἐκ τοῦ Φάσιδος εἰς μυχὸν τοῦ Εὐξείνου καὶ εἰς τὴν Διοσκουρίδα, ἧς συνεχής ἐστιν ἡ Τραπεζοῦς, κτίσμα Σινωπέων, μέγα ἐμπόριον, περὶ ἣν ἡ Τραπεζουσία χώρα. καὶ ἡ Τυνδαριδῶν δὲ γῆ πρὸς αὐτῷ ἐστι τῷ τοῦ Πόντου μυχῷ, τοῦ Εὐξείνου. περὶ ὧν, καὶ διὰ τί Τυνδαρίδαι λέγονται, ἀνωτέρω εἴρηται.

3. Ὅτι ἀκολούθως τῷ Ἡροδότῳ γνωστεύει καὶ οὗτος, μετήλυδας εἶναι τῆς Αἰγύπτου τοὺς Κόλχους, ὅ ἐστιν ἀποίκους, ἐποίκους. πίστις δὲ τοῦ λόγου τούτου, ὅτι οὐλόκρανοι, τουτέστιν οὐλότριχες, εἰσὶ, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ μέλανες. ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς Αἰγύπτια ἔθη· ὧν ἓν τὸ περιτέμνεσθαι, καὶ τὸ λινᾶς ἐσθῆτας ἀμπέχεσθαι. καὶ ἡ ζωὴ δὲ, φασὶ, καὶ ἡ γλῶσσα ἐμφερὴς ἦν τοῖς Κόλχοις καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶ, "Κόλχοι μετὰ Ἡνιόχους, ὑπὸ τοῖς Καυκασίοις καὶ Μοσχικοῖς ὄρεσι". καλοῦνται δὲ Κόλχοι ἀπὸ Κόλχου υἱοῦ Φάσιδος. τούτων δὲ ὑποκεῖσθαι λέγονται οἱ Θοᾶνες, ἄνδρες οὐδὲν μὲν βελτίους τῶν προσοίκων Φθειροφάγων τῷ πίνῳ, πλουτοῦντες δὲ τῷ χρυσῷ. χρυσὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ χείμαρροι καταφέρουσιν, ὃν ὑποδέχονται οἱ ἐκεῖ μεταλλωταῖς· ἀφ' ὧν τὸ χρυσόμαλλον ἐμυθεύθη δέρας, οὗ χάριν καὶ ὁ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐγένετο πλοῦς. καίτοι ὁ Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον εἶναι λέγει χρυσογραφίας μεμβράναις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν, ὡς λόγου ἀξίαν, τὸν τῆς Ἀργοῦς καταρτισθῆναι στόλον φησί. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ὁ δὲ Διονύσιος, τοὺς Κόλχους τοπογραφῶν, κατοικεῖν φησιν αὐτοὺς περὶ τὸν ῥηθέντα μυχὸν τοῦ Εὐξείνου πόντου, μετὰ τοὺς εἰρημένους Τυνδαρίδας, ἐγγὺς τοῦ προειρημένου Καυκάσου, ὃς περὶ τὸν Ὑρκάνιον κόλπον οὔρεσιν ἠλιβάτοις αὔξεται. ἔνθα, φησὶ, καὶ ὁ Φᾶσις, Κιρκαίου κατὰ νῶτον ἐλισσόμενος πεδίοιο, Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα ἑὴν ἀπερεύγεται ἄχνην. εἰς γὰρ τὸν Εὔξεινον πόντον ἐκβάλλει καὶ ὁ Φᾶσις ποταμὸς, ὃς ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, καλεῖται δὲ οὕτως ἀπὸ Φάσιδος, οὗ υἱὸς Κόλχος ἱστόρηται. καταῤῥέει δὲ εἰς τὴν Κολχίδα τραχὺς καὶ βίαιος, περατὸς ἑκατὸν γεφύραις, κατὰ τὸν Γεωγράφον, διὰ σκολιότητα.

Καυκάσου ἐγγὺς ἐόντες, ὃς Ὑρκάνιον περὶ πόντον
Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται· ἔνθα τε Φᾶσις,
Κιρκαίου [1] κατὰ νῶτον ἑλισσόμενος πεδίοιο,
Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θοὴν ἐπερεύγεται ἄχνην,
Αρξάμενος τοπρῶτον ἀπ' οὔρεος [2] Αρμενίοιο.
Τοῦ δὲ [3] πρὸς ἀντολίην Βορέην τ' ἐπικέκλιται ἰσθ
Ισθμὸς [4] Κασπίης τε καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης.
Τῷ δ' ἐπιναιετάουσιν ἑωθινὸν ἔθνος Ιβήρων,
Οἵ ποτε Πυρρήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο,
Ανδράσιν Ὑρκανίοισιν ἀπεχθέα δῆριν ἔχοντες.
Καὶ [5] Καμαριτάων φῦλον μέγα, τοί ποτε Βάκχον

πηται. ἐμβάλλουσι δὲ εἰς αὐτὸν ποταμοὶ Γλαῦκος καὶ Ἵππος. ἐπίκειται δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν τόποι, Φασιανὴ λέγεται χώρα ὑπό τε Διοδώρου καὶ ἄλλων. καὶ οἱ Φασιανοὶ δὲ τὸ ὄρνεον ἐκεῖθεν παρονομασθῆναι δοκοῦσιν, ὡς αὐτόθι πλεονάσαντες. ὁ δὲ Καύκασος καὶ Κάσπιος ὑπὸ τῶν ἐκεῖ καλεῖται, ὡς ὁ Γεωγράφος φησίν· ὃς λέγει καὶ ὅτι τὰ πρὸς θάλασσαν αὐτοῦ Κεραύνια ὄρη καλοῦνται ὁμωνύμως δηλονότι τοῖς Ιλλυρικοῖς· καὶ ὅτι ὑπέρκειται ὁ Καύκασος οὗτος τοῦ Ποντικοῦ καὶ Κασπίου πελάγους, διατειχίζων τὸν αὐτόθι ἰσθμὸν, καὶ ἀφορίζων πρὸς μὲν νότον Αλβανοὺς καὶ Ιβηρας, πρὸς δὲ ἄρκτον Σαρμάτας.

1. Τὸ δὲ Κιρκαῖον πεδίον, διὰ τὴν τοῦ Κόλχου βασιλέως Αἰήτου ἀδελφὴν Κίρκην οὕτω καλεῖται, τὰς βοτάνας ἐκεῖθεν συλλέγουσαν. περὶ τούτου τοῦ πεδίου καὶ ὁ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι πρὸς τὴν Αλβανῶν γῆν Κίρκης ἱερὸν, ἔνθα καὶ φιάλη τις Οδυσσέως δείκνυται· καὶ Κιρκαῖον ὄρος πολύρριζον, νησίζον θαλάσσῃ καὶ ἕλεσιν. Ιστέον δὲ ὅτι, κατὰ τὸν Λυκόφρονα, ἐστὶ Κιρκαῖόν τι ὄρος καὶ περί που τὰ τῆς Ρώμης ὅρια.

2. Ὅτι τὸ Αρμένιον ὄρος, ἀφ' οὗ μὲν ὁ Φᾶσις ἄρχεται, ὁ μὲν τὰ ἐθνικὰ γράψας περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανία
οἴεται. ἄλλοι δὲ τοῦ Ταύρου φα
σπάσμα εἶναι τὸ Αρμένιον, πα
έως καὶ εἰς Αρμενίαν, τὴν οὕτω κ
σαν ἢ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Αρμενί
ἢ ἀπό τινος Αρμένου, Ροδίου ἀνδρ
δὲ ἄλλους Αρμενία ἡ χώρα λέγετ
νύμως Αρμένου ἥρωος, ἐξ Αρμεν
λεως Θετταλικῆς, συστρατεύσαν
κεῖ τῷ Ιάσονι. ὅτι δὲ καὶ εἰς τοὺς
τόπους ἦλθεν ὁ Ιάσων, ὅτι εἰς τὸ
μᾶλλον ἐπέπλευσε δέρμα, πολ
μήρια παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ
μένιον ὄρος λέγεται καὶ πληθυντι
Αρμένια. Ιστέον δὲ ὅτι Ηρόδοτος
μενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ,
καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι. καὶ Ε
δὲ ἐν γῆς περιόδῳ φησὶν, " Αρ
" γένος ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φω
" φρυγίζουσι. περιέχονται δὲ καὶ λ
" γλύφουσι καὶ τρυπῶσι τοὺς
" δας". κἀκεῖνο δὲ ἰστέον, ὅτι τὴν
νίαν χώραν εἰς τέσσαρα διεῖλεν
Ιουστῖνος ὁ βασιλεύς· καὶ πρώτην
σιν, ἔθετο τὴν ἐνδοξοτάτην Ε
λιν, ἧς μητρόπολις Βαζανίς, ἡ πε
τόπολις· ταύτης δὲ ἐστὶ καὶ ἡ Θεοδ
λις, καὶ ἡ Κολώνεια· καὶ ἡ Τραπε
ἡ Κερασοῦς ἐκ τοῦ Πολεμωνιακοῦ

δ

Prope Caucaſum qui ſunt, qui Hyrcanium prope mare
Montibus altiſſimis excreſcit: ubi Phaſis
Circæi per dorſum [*planiciem*] ſe volvens campi,
Euxini ad undam rapidam eructat ſpumam,
Incipiens primum è monte Armenio.
Hujus autem verſus orientem boreamque adjacet iſthmus,
Iſthmus [*diſcrimen*] Caſpiique & Euxini maris.
In eo autem habitant orientalis gens Iberorum,
Qui olim è Pyrene ad orientem venerunt,
Cum hominibus Hyrcaniis implacabile bellum committentes.
Etiam Camaritarum natio magna, qui quondam Bacchum

δευτέραν δὲ ὁ αὐτὸς ἔταξεν Ἀρμενίαν ἐν πέντε πόλεσιν, ὧν καὶ ἡ Σεβάστεια. τρίτην δὲ Ἀρμενίαν κατέστησεν ἑξάπολιν, τὴν ποτὲ καλουμένην δευτέραν Ἀρμενίαν, ἧς ἡγεῖται ἡ Μελιτηνή· περὶ ταύτην τὴν Ἀρμενίαν καὶ ἡ Κόμανα, ἡ καὶ Χρυσῆ ὀνομαζομένη, καὶ ἡ Κουκουσός. ἐπέστησε δὲ καὶ τετάρτην Ἀρμενίαν ὑπὸ σατράπαις οὖσαν, συγκειμένην ἐκ διαφόρων, καὶ λεγομένην Τζοφανηνὴν, καὶ Βαλαβιτηνὴν, καὶ τοιαῦτά τινα βάρβαρα ὀνόματα.

3. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς καὶ βορέαν τοῦ Ἀρμενίου ὄρους ὁ ἰσθμός ἐστιν ὁ μεταξὺ Κασπίας καὶ Εὐξείνου θαλάσσης· περὶ ὃν αἱ ἑωθινοί εἰσιν Ἴβηρες, Ὑρκανίοις, ὡς εἰκὸς, πολέμιοι, ἐκ τῆς κατὰ Πυρήνην μετοικισθέντες ἑσπερίων Ἰβήρων. ἣν δὴ Πυρήνην, καὶ Πυρηναῖον οἴδαμεν ὄρος λέγεσθαι. ἐπαναλαμβάνει δὲ καὶ τὸν τοιοῦτον ἰσθμὸν, διὰ τὸ πολὺ τοῦ χάσματος, καὶ ἀξιόλογον. οὗτος γάρ ἐστιν ὃν καὶ ὅρον Ἀσίας καὶ Εὐρώπης ἐνόμισάν τινες, ὡς προγέγραπται. τοὺς δὲ Ἴβηρας τούτους Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ὁ Γεωγράφος ἰσοδιαίτους φησί. λέγει δὲ καὶ ὅτι τούτων οἱ ὀρεινοὶ μαχιμώτεροι.

4. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ τοῦ ἰσθμοῦ ἐνταῦθα ἐπανάληψις, ὁμοῦ ἐπανάληψίς ἐστι καὶ ἐπαναστροφή. φησὶ γὰρ, ἐπικέκλιται ἰσθμὸς, ἰσθμὸς Κασπίης τε καὶ Εὐξείνοιο. τοῦτο μὲν γὰρ, καθὸ μὲν τοῦ πρώτου νοήματος λήγοντος εἰς τὸ ἰσθμὸς, ὁ δεύτερος στίχος ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται λέξεως, ἐπαναστροφὴν ποιεῖ, σχῆμα ῥητορικόν· διότι δὲ χάριν σαφηνείας ἀναγκαίας ὁ ἰσθμὸς ἐδιπλασιάσθη, ἐπανάληψις γέγονεν.

5. Ὅτι περὶ τὸν ῥηθέντα ἰσθμὸν κεῖται καὶ τὸ μέγα φῦλον τῶν Καμαριτῶν, οἳ οὕτω λέγονται ἀπὸ πλοίων στρογγύλων λῃστρικῶν, οἷς ἐχρῶντο· ἃ ἐκαλοῦντο καμάραι παρ' Ἕλλησιν. ἦσαν δὲ ἀκάτια λεπτὰ στενὰ καὶ κοῦφα, ἀνθρώπους κε΄. δεχόμενα, σπάνια δὲ καὶ εἰς λ΄. οὗτοι οἱ Καμαρῖται τὸν Βάκχον Ἰνδῶν ἐκ πολέμου, φησὶ, δεξάμενοι ἐξένισαν, καὶ ταῖς Λήναις, ὅ ἐστι ταῖς Βάκχαις, συνεχόρευσαν, τὰ ἐκείνων φορήματα, ζώματα δηλαδὴ καὶ νεβρίδας, ἐπὶ στήθεσι βαλόντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. ὑμνητικὸν δὲ ἦν τοῦτο τὸ λόγιον, τῷ Διονύσῳ ἐπιφωνούμενον, ὥσπερ καὶ τὸ Εὐάν. ὅθεν καὶ τὸ εὐάζειν παρήγεται, καὶ ὁ Διόνυσος Εὔϊος λέγεται. ταῦτα δὲ οἱ μὲν ἐδάσυνον, ὡς ἐνθουσιαστικὰ πρωτόθετα ἐπιῤῥήματα· οἱ δὲ ἐψίλουν, ἀντὶ τοῦ εὖ οἱ, τουτέστιν αὐτῷ, ἐκλαμβανόμενοι τὴν τοῦ περιηγητοῦ ταύτην φωνὴν, καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ εὐὰν παράγοντες,

ἔχω

Ινδῶν ἐκ πολέμοιο δεδεγμένοι ἐξείνισσαν,
Καὶ μετὰ Ληνάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο,
Ζώματα καὶ νεβρῖδας ἐπὶ στήθεσσι βαλόντες,
Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες· ὁ δὲ φρεσὶ φίλατο δαίμων
Κείνων ἀνθρώπων γενεὴν καὶ ἤθεα γαίης.
Τοῖς δ' ἔπι Κασπίη κυμαίνεται ἀμφιτρίτη·
Ῥεῖα [1] δέ τοι καὶ [2] τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν,
Οὐ μὲν ἰδὼν ἀπάνευθε πόρους, οὐ νηὶ περήσας.
Οὐ γάρ μοι βίος ἐστὶ μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὐδέ μοι ἐμπορίη πατρώϊος, οὐδ' ἐπὶ Γάγγην
Ἔρχομαι, (οἷά τε πολλοὶ Ἐρυθραίου διὰ πόντου,
Ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἕλωνται)
Οὐδὲ μὲν Ὑρκανίοις ἐπιμίσγομαι, οὐδ' ἐρεείνω
Καυκασίας [3] κνημῖδας ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν·
Ἀλλά με Μουσάων φορέει νόος, αἵτε δύνανται
Νόσφιν ἀλημοσύνης πολλὴν ἅλα μετρήσασθαι,
Οὔρεά τ' ἤπειρόν τε καὶ αἰθερίην ὁδὸν ἄστρων.
Ἀλλ' εἴη τοι [4] σχῆμα περίδρομον ἀμφιέλικτον

τάχα μὲν ἐν μιᾷ λέξει, τάχα δὲ καὶ ὡς ἐκ δύο σύνθετον, τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἄν. Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ Βάκχαι αἱ τοῦ Διονύσου ὀπαδοὶ εἰς ἀμπέλους ἀλληγοροῦνται. τροφοὶ γὰρ αὗται τοῦ εἰς οἶνον ἐκλαμβανομένου Διονύσου. αἱ δὲ Διονυσιακαὶ νεβρίδες τὴν τῶν σταφυλῶν ἐν χροιᾷ αἰνίττονται πολυείδειαν. πολύχροοι γὰρ καὶ αἱ νεβρίδες, καὶ ποικίλαι τοῖς στίγμασιν. ἢ καὶ τὸ τῶν μεθυόντων ὑπεμφαίνουσιν ἀγεννές· δειλὸν γὰρ ὁ νεβρὸς, τὸ τῆς φυζακινῆς ἐλάφου νεογνὸν, οὗ δορὰ ἡ νεβρίς. ἢ καὶ διότι ποικίλοι τὰ εἰς νοῦν, διὰ τὸ εὐμετάβολον, οἱ μεθύοντες. ποικίλον δὲ καὶ ἡ νεβρὶς διὰ τὸ πολύστικτον.

1. Ὅτι ὥσπερ Ἡσίοδος ἐν τοῖς περὶ τοῦ πλέειν λέγει, ὅτι

Αἴξω——
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.

οὐ γάρ ποτε νηὶ ἔπλευσα, καὶ τὰ ἑ
διδοὺς νοεῖν ὅτι ὡς Μουσῶν ὑποφήτης
πάντα· οὕτω καὶ οὗτός φησιν, ὅτι ῥᾳ
καταγράψομαι καὶ τὴν Κασπίαν θάλα
σαν, οὔτε ἰδὼν αὐτὴν, οὔτε νηὶ περήσ
εἶπα, πλατύνων θεατρικῶς τὸ νόημα,
σὶν, Οὐ γάρ μοι βίος ἐστὶ μελαινάων
νηῶν· οὐδέ μοι ἡ ἐμπορία πατρώϊος,
ἐπὶ Γάγγην ἔρχομαι, οὐδὲ τὰ καὶ τὰ π
οἷά περ οἱ ἄλλοι, ψυχῆς, φησὶν, οὐκ
λέγοντες, ἵνα πολὺν ὄλβον ἕλωνται. τ
δὲ γνωμικῶς καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ
τῶν πλοῦ ἀφειδούντων λέγεται. ἀλλά
φησὶ, Μουσῶν φέρει νόος· τουτέστιν α
τῶν μαθήσεων γνώσεις, αἳ δύνανται
πλάνης πολλὴν ἅλα μετρήσασθαι,
ρεά τε, ἤπειρόν τε, καὶ αἰθερίαν ὁδὸν
ρων. Καὶ σημείωσαι ὅτι ὁ Διονύσ
τοιοῦτος βουλόμενος ἔοικε καὶ τῶν αὐτ

χρει

Indorum è bello recipientes hoſpitio exceperunt,
Atque cum Bacchidibus ſacram choream duxerunt,
Cingula [*balteos*] & hinnulorum pelles pectoribus injicientes,
Euoe Bacche clamantes: ipſe autem animo amplexatus eſt deus
Illorum hominum nationem & ſedes [*domicilia*] illius terræ.
Poſt hos vero Caſpium fluctuat mare:
Facile autem tibi & hoc deſcripſerim mare,
Qui tamen non vidi procul meatus, neque navi eo trajeci.
Non enim mihi vita eſt in atris [*atra pice oblitis*] navibus,
Neque mihi mercatura eſt paterna, neque ad Gangem
Proficiſcor, (ut multi Rubrum per mare,
De vita non ſolliciti, quo immenſas divitias conſequantur)
Nec cum Hyrcaniis commercium mihi eſt, neque veſtigo
Saltus qui in pede Caucaſi & rubeorum Arianorum:
Verum me Muſarum agitat mens, quæ quidem poſſunt
Abſque vagatione magnum mare metiri,
Monteſque & continentem & ætherium curſum ſiderum.
Verum fuerit ſane forma rotunda, undique ſinuoſa,

ικατὴν, τὴν παροῦσαν πραγματείαν ποιήσαιτο, ὑφ' ἧς καὶ ὁ αὐτὸς, ὡς οἷα ἀπὸ Μουσῶν φερόμενος, τῷ Διονυσίῳ ὕτῳ ἔσται ὅμοιος. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ περιη- ήσασθαι, ἐνταῦθα καταγράψασθαι ησι, τὸ μετρήσασθαι, εἰπὼν, καταγράψομαι θάλασσαν, καὶ πολλὴν ἄλλα μετρήσασθαι. τούτῳ δὲ πάντας ὁμοίως καὶ ὶ γῆν μετρήσασθαι, ἐξ οὗ τὸ γεωμετρεῖν υντέθειται. Ὁμηρικὴ δὲ ἡ λέξις, ληφθεῖσα ἐκ τοῦ,

Ὄφρα τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.

2. Ὅτι ἔοικε καὶ Ἐρυθραῖός τις εἶναι Καύκασος. ἔγε, φησὶν ὁ Διονύσιος, Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων Ἀριηνῶν. κάλλιον δὲ γράφειν, Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν, ἵνα λέγῃ τι οὐκ ἐρυθροῦ τοῦ βορείου Καυκάσου, καὶ τὴν Ἀριανὴν χώραν, περὶ ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς λεχθήσεται. Καὶ ὅρα ὅπως τοὺς τῶν ὀρέων κνημοὺς, ἤτοι πόδας, κνημῖδας εἶπεν ὑποκοριστικῶς, ἢ μᾶλλον παρωνόμως, κατ' ἰδίαν δριμύτητα. ὥς που καὶ τὸν πορθμὸν πορθμίδα εἶπε, καὶ τὴν Κασπίαν δὲ θάλασσαν, Κασπίδα ὁμοίως ἐρεῖ.

3. Ὅτι ὁ Διονύσιος μὲν περιφερόμενον ἢ περίτροχον ἀμφιέλικτον τὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης σχῆμά φησιν, ὡς οἷα κυκλοτερές· καὶ τῷ ὠκεανῷ αὐτὴν συμμιγνύειν. φησὶ γὰρ, ὀξὺ δ' ἐπ' ἀρκτῴης ἐληλαμένη ἐπιμίσγεται ὠκεανῷ. καὶ οὕτω μὲν ὁ Διονύσιος, ὅς γε τὸ στόμα ἔοικε παραδιδόναι, καθ' ὃ δηλαδὴ εἰς αὐτὴν ὁ ὠκεανὸς ἀπερεύγεται, ὡς καὶ ἐν ἀρχαῖς τοῦ βιβλίου φαίνεται. Πτολεμαῖος δὲ οὔτε στόμα αὐτῆς τοιοῦτον οἶδεν. ὅς γε καὶ περιοδεύεσθαί φησι κύκλῳ αὐτὴν τοῖς

πεζεύου-

Πάσης Κασπίης μεγάλης ἁλός· οὐκ ἂν ἐκείνην
Νηῒ περήσειας τριτάτης ἐπὶ κύκλα σελήνης·
Τόσσος γὰρ [1] πόρος ἐστὶν ἀμείλιχος. ἄψ ᾗ μετ' ἀρχ
Ἑλκομένη, προχοῆς ἐπιμίσγεται ὠκεανοῖο.
Ἡ δὴ [2] πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξ
Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν [3] ἴασπιν,
Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι, καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι.
Πάντας δέ τοι ἐρέω ὅσοι μὲν πέρι φῦλα νέμονται,
Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.
Πρῶτοι μὲν [4] Σκύθαι εἰσὶν, ὅσοι Κρονίης ἁλὸς ἄγχι
Παρραλίην ναίουσιν ἀνὰ στόμα Κασπίδος ἅλμης.
Οὖννοι [5] δ' ἑξείης, ἐπὶ δ' αὐτοῖς [6] Κάσπιοι ἄνδρες·
Ἀλβανοί τ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀρήϊοι, οἵ θ' ὑπὲρ αἶαν

παρίζουσι. καὶ οὐδὲ κυκλοτερῆ αὐτὴν ἱστορεῖ, ἀλλὰ σφενδόνῃ ἐοικυῖαν ὑποτίθεται· ὁποῖον ὁ Διονύσιος τὸ τῆς οἰκουμένης ἔθετο σχῆμα. δοχῇ τοίνυν οὕτω διαφερομένων τῶν σοφῶν, τὰ μὲν περὶ τοῦ σχήματος τῆς θαλάσσης ταύτης μεμαθήκασιν ἴσως αὐτοῖς ἀπαράλλακτα· ἡ δὲ λοιπὴ διαφορὰ, ὡς ἐν ἀρχαῖς ἐῤῥέθη, συμβεβίβασται, παρὰ τῶν παλαιῶν διαιτηθεῖσα καλῶς. εἰ γὰρ ἐξ ἀδήλων πηγῶν ὁ ὠκεανὸς τὸ Κάσπιον ἀναδίδωσι πέλαγος, σώζοιτο ἂν καὶ ὁ τοῦ Πτολεμαίου καὶ ὁ τοῦ Διονυσίου λόγος, ὡς ἐν τοῖς φθάσασι γέγραπται. καθ' ὃ μὲν γὰρ ἐξ ὠκεανοῦ τὸ Κάσπιον ὕδωρ, ἀληθεύει ὁ Διονύσιος, ἐρεύγεσθαι εἰπὼν αὐτόθι τὸν ὠκεανόν· εἰ δὲ ἄδηλοι αἱ πηγαὶ, καὶ οὐ φαίνεται τὸ στόμα, ἀληθεύει καὶ ὁ Πτολεμαῖος.

1. Ὅτι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ὁ Διονύσιος πόρον ἀμείλιχον λέγει, ἔτι δὲ καὶ μεγάλην θάλασσαν. διὰ τί δὲ μεγάλην; ὅτι οὐκ ἂν, φησὶν, ἐκείνην νηῒ περήσειας τριτάτης ἐπὶ κύκλα σελήνης, ὅ ἐστιν, ἐπὶ μῆνας τρεῖς· δηλονότι κατὰ τὴν κύκλῳ περίοδον. ἄλλως γὰρ ἀπέρατός ἐστι, μῆκος μὲν πλέον ἔχουσα τοῖς ἐρέ ιε'. ἡμερῶν, εὖρος δὲ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐστὶν εὐρυτάτη ἑαυτῆς, κατὰ τὸ Η τον. ἐντεῦθεν δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ἀκριβῶς ἐστι κυκλοτερὴς ἡ Κασπί λασσα, ὡς τάχα ὁ περιηγητὴς ὑπο ται, ἀλλὰ ἑτερομήκης, ὡς καὶ ὁ Π μαῖος φησιν.

2. Ὅτι πολλὰ καὶ ἄλλα θαύμα Κασπία ἐν ἀνδράσιν αὔξει, φύει κρυστάλλους λίθους, καὶ ἴασπιν ἠερό ὅ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινὴν, ἐχθρὰν πούσαις, καὶ ἄλλοις εἰδώλοις. δοκεῖ γ λεξίκακος εἶναι ἡ λίθος αὕτη, καὶ τροπαικὴ φασμάτων. ὧν τι ἐστὶ καὶ ἡ πουσα, δαιμόνιόν τι περὶ τὴν Ἑκ ἑνὶ ποδὶ δοκοῦν ἕλκεσθαι· ὅθεν καὶ π νομάζεται, ὡς εἴτις εἴπῃ, μονόπους ζῶον· ὡς τοῦ ἑτέρου ποδὸς χαλκοῦ ὄ κατὰ τὸν μῦθον.

3. Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ καὶ ἑτέρα πη ὑδατόεσσαν. ὅτι δὲ εἶναι δαιμόν λας πτοοῦνταί τινας, πολλοῖς δοκ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται.

4. Ὅτι Σκύθαι Κρονίας ἁλὸς εἰσί. περὶ ὧν, οἷοι τὸν βίον εἰσὶν, ἤδη

γέγραπ

Totius Caſpii magni maris: non illud
Navi trajeceris tertiæ ad orbes lunæ;
Tantus namque trajectus eſt immanis. retro autem ad ſeptentriones
Protractus, gurgitibus commiſcetur oceani.
Quod certe multa quidem alia inter homines miracula producit,
Gignit autem cryſtallum, atque aërei coloris jaſpim,
Infeſtam Empuſis, & aliis ſpectris.
Omnes autem tibi referam quotquot ipſum gentes circumhabitant,
Orſus à latere occiduo à borea.
Primi quidem Scythæ ſunt, qui Saturnium prope mare
Maritimam oram incolunt ad oſtium Caſpii maris.
Unni autem deinceps; poſt ipſos autem Caſpii viri:
Albanique poſt hos Martii, quique ſuper terram

ηγεῖνται. καλεῖσθαι δὲ λέγονται Σκύ-
αι, ἢ παρὰ τὰ σκύτη ἀμφιβάλλει-
ν· ἢ παρὰ τὸ σκύζεσθαι, ἤτοι ὀργί-
ζ, ὀργίλοι γάρ εἰσιν· ἢ ἀπὸ Σκύθου
ι Ἡρακλέος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γέγρα-
ται. ἦσαν δὲ Σκύθαι καὶ Θρᾴκιον ἔθνος,
καὶ Νομαῖοι ἐλέγοντο.

5. Ὅτι Οὖννοι, ἢ Θοῦννοι, μετὰ τοῦ θ
χεῖς, Κάσπιον ἔθνος εἰσὶ Σκυθικόν.
άλιστα δὲ προσθετέον τοῖς γράφουσι
ὖννοι, δίχα τοῦ θ. φέρεται γοῦν καὶ ἐν τῇ
μοκάττου οἰκουμενικῇ ἱστορίᾳ, Οὔννους
ς πρὸς τοῦ βορρᾶ τῆς ἕω, οὓς Τούρκους
έρσαι καλοῦσιν, οὕτω ποτὲ πολυχρύ-
ς γενέσθαι, ὡς καὶ κλίνην χρυσῆν σφυ-
λατῶν, καὶ τραπέζας, καὶ θρόνους, καὶ
ματα, εἰσπραττομένους ἐκ τῶν Μή-
ν, ἠρεμίας προφάσει, τεσσαράκοντα
λιάδας χρυσοῦ. ὕστερον μέντοι φορολο-
θῆναι τοὺς τοιούτους Οὔννους ὑπὸ Βαβυ-
νίων ἱστοροῦσιν. οὐ μόνον δὲ ὁ Σιμόκαττος,
λὰ καὶ πολλοὶ πίστεως ἄξιοι τοὺς Οὔννους
νος ἱστοροῦσι Σκυθικὸν ἀξιόλογον.

6. Ὅτι ὥσπερ οἱ ῥηθέντες Οὖννοι Σκύ-
ι εἰσὶν, οὕτω καὶ οἱ Κάσπιοι μετ' αὐτοὺς
τες, ἔθνος λόγου ἄξιον· ἀφ' ὧν καὶ ἡ θάλασσα Κασπία καλεῖται, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν Ὑρκανίων, Ὑρκανία. παρ' οἷς καὶ τῶν φύλλων ἀποῤῥέειν μέλι ἡ ἱστορία φησὶ, καὶ ἡ ἄμπελος πολυφορεῖ· καὶ ἡ συκῆ δὲ οὕτω λέγεται πλουτεῖν τοῦ καρποῦ, ὡς ἐνίας καὶ εἰς μεδίμνους ἑξήκοντα πληθύνειν τὸν καρπόν. ἐκεῖ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλβανοί, ποιμενικοὶ, καὶ μετρίως πολεμικοὶ, μεταξὺ Ἰβήρων καὶ Κασπίας· ὧν Κυκλώπειος, φασὶν, ὁ βίος, τουτέστιν εὐδαίμων καὶ ἄπονος· οἷς ἡ γῆ πολλαχοῦ ἅπαξ σπαρεῖσα, τοῦ λοιποῦ δὶς καὶ τρὶς ἄσπαρτον φέρει καρπόν. ἁπλοῖ δέ εἰσι, καὶ οὐκ οἴδασι νόμους, οὐδὲ ἀριθμεῖν οἴδασι πλείω τῶν ἑκατόν. γλῶσσαι δὲ αὐτῶν, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἓξ καὶ εἴκοσιν. ἐκεῖ δὲ καὶ οἱ Καδούσιοι, κατὰ τὸν Διονύσιον, ὧν τραχεῖα ἡ γῆ· ἄνδρες δεινοὶ πετροβατεῖν, καὶ ἀκοντισταὶ ἄριστοι, ὡς ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ, καὶ οἷοι ἐν τοῖς τραχέσι πεζοὶ ἀντὶ ἱππέων διαμάχεσθαι. τούτοις δὲ ἀγχιγείτονες Μάρδοι καὶ Ὑρκάνιοι, καὶ Ἄπυροι, οὓς Ταπύρους φησὶν ὁ Γεωγράφος, ἀρχομένους ἀπὸ τοῦ τ. οἳ ἐκ γυναικὸς δύο ἢ τρία ἀνελόμενοι τέκνα, ἐκδιδόασι τὸ λοιπὸν τὰς γυναῖκας ἑτέροις.

Τρηχεῖαν ναίουσι Καδούσιοι· ἄγχι δὲ Μάρδοι,
Ὑρκάνιοι, Τάπυροί τ'· ἐπὶ δέ σφισιν ὀλκὸν ἑλίσσει
Μάρδος[1], Δερκεβίων τε καὶ ἀφνειῶν στόμα Βάκτρ
735 Ἀμφοτέρων γὰρ μέσσος ἐς Ὑρκανίην ἅλα βάλλει.
Ἀλλ' ἤτοι Βάκτροι μὲν ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
Χώρην εὐρυτέρην, κνημοῖς ὑπὸ [2] Παρνησοῖο·
Δερκέβιοι δ' ἑτέρωθεν, ἐφ' ὕδασι Κασπίοισι.
Τοὺς δὲ μετ', ἀντολίηνδε, [3] πέρην κελάδοντος Ἀράξ
740 Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀϊστῶν·
Ἀνέρες, οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγώ, μήθ' ὅς τις ἑταῖρος
Ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινότεροι ἄλλων.
Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονός ἐστιν ἐδωδή,
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μεταδήμιος· ἀλλὰ γὰρ ἵππων
745 Αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται.
Τοῖς δ' ἔπι, πρὸς Βορέην, Χωράσμιοι· οἷς ἔπι γα
Σουγδιάς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται [4] ἱερὸς Ὦξος,

---

1. Ὅτι Μάρδος ὁ ποταμὸς, Δερκεβίων τε καὶ ἀφνειῶν Βάκτρων ἐστὶ στόμα, εἰς Ὑρκανίαν μὲν βάλλων θάλασσαν, μέσος δὲ ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἐθνῶν ἑλισσόμενος.

2. Ὅτι Παρνησοῦ τινος ὄρους Βακτρίου ἐνταῦθα ὁ Διονύσιος μέμνηται· καὶ ζητητέον εἴτε οὕτω γραπτέον αὐτὸ, ὁμωνύμως τῷ Εὐρωπαίῳ Παρνασσῷ, εἴτε καὶ Παρπαμισσὸν ὀνομαστέον αὐτό· οὕτω γὰρ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι. μεμνήσεται δέ που καὶ ὁ περιηγητὴς ὄρους Παρπαμισσοῦ.

3. Ὅτι πέραν Ἀράξου πρὸς ἀνατολὰς οἱ Μασσαγέται, τοξικώτατοι καὶ κακοξενότατοι ἔθνος μέγα καὶ ἄλκιμον· παρ' οἷς Κῦρος ἐτελεύτησε, βασιλευούσης Τομυρίδος· ὧν ὑπογράφων τὴν ἀγριότητα, φησὶν, ὅτι αὐτοῖς οὐ σίτου ἐστὶ μελίφρονος ἐδωδὴ, οὐδὲ μὴν οὐδὲ οἶνος μεταδήμιος, ἤτοι ἐνδήμιος, ἀλλ' ἵππων αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα, ζῶσι. διὸ καὶ εὔχεται ὁ Διονύσιος οὐδ
θέτως, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη
στερον, ὅτι μήτ' αὐτὸς ἐγὼ, μήθ' ὅς τις ἑ
ἑταῖρος ἐμπελάσαι αὐτοῖς· μάλα
τε κακοξεινότεροι ἄλλων. καὶ ὅρα ὅτι
ἄλλων μελίφρονα οἶνον λεγόντων, οὗτ
σῖτον ἔφη μελίφρονα. Σημείωσαι δ
ὅτι καὶ οὗτος τοῦ κακοξεινότερος τὴν
περιλήγουσαν ἀντὶ μακρᾶς ἐδέξατο· κ
καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἔνθ
ἐρρέθη τὰ εἰκότα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἠδύνα
μὲν ἐκφυγεῖν τὴν κακομετρίαν ὁ
νύσιος, σχηματίσας, ὥσπερ καὶ περὶ
του ἐκ τοῦ αἰδοῖος τὸ αἰδοιέστερος Ι
κῶς, οὕτω καὶ ὧδε ἐκ τοῦ κακόξεινος,
κακοξεινέστερος· ἀλλ' ἔοικε θελῆσαι μ
λον συγχωλᾶναι τῷ Ὁμηρικῷ μέ
ἤπερ ἄλλως ὀρθὸν προαγαγεῖν τὸ
καὶ ἄσφαλτον. φασὶ δὲ ἄριστον εἶναι
παρὰ τοῖς Μασσαγέταις θάνατον,
γηράσαντες συγκατακόπτωσι κρέασι
βάτων, καὶ βρωθῶσιν. ἐμπίχονται δὲ

Aſperam habitant Caduſii. prope autem Mardi,
Hyrcaniique, Tapyrique: poſt autem ipſos tractum ſinuat
Mardus, Dercebiorumque & divitum potus Bactrorum;
Amborum namque medius in Hyrcanium mare effunditur.
Sed nimirum Bactri quidem in continente poſſident
Regionem latiorem, ſub jugis Parnaſſi:
Dercebii autem altera ex parte, ad undas Caſpias.
Hos vero poſt, orientem verſus, trans reſonantem Araxem
Maſſagetæ degunt, velocium emiſſores ſagittarum:
Viri quibus nec egomet, neque quiſquis eſt ſodalis
Appropinquet: multo namque inhoſpitaliores ſunt aliis.
Neque enim ipſis ſuavis frumenti eſt cibus,
Neque ſane vinum indigenum [*populare*:] ſed equorum
Sanguini miſcentes candidum lac, epulas apponunt.
Hos autem poſt, ad boream, Choraſmii: poſt quos terra
Sogdiana, cujus per medium volvitur ſacer Oxus,

ν διέρχεται· καὶ Ἥλιον δεσπότην ἐπι- φονται, καὶ ἵππον αὐτῷ θύουσιν, ὡς στῳ, φασὶ, τὸ πάντων τῶν θνητῶν χιστον. χρυσὸς δὲ αὐτοῖς καὶ χαλκὸς ἄπλετος. σιδήρῳ δὲ χρῶνται οὐδὲν, ὅτι μηδὲ ἔχουσιν. Ἀράξης δὲ καλεῖται ὁ ῥηθεὶς ποταμὸς, ὡς ἀπαράξας τὴν συνέχειαν τῶν ἐκεῖ ὀρῶν καὶ διεκδύς· καθάπερ ὁ Πηνειὸς, ὁ νῦν Σαλαμβρίας καλούμενος, τὴν Ὄσσαν τοῦ Ὀλύμπου ἀπέρρηξε· διὸ καὶ, κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεωγράφου, Ἀράξης ἐκλήθη ποτὲ καὶ ὁ Πηνειὸς, καὶ αὐτὸς ἀπαράξας τὴν Ὄσσαν τοῦ Ὀλύμπου, ὅτε σεισμῷ τὰ Τέμπη τὰ Θετταλικὰ ῥαγέντα διέστησαν. τοῦ δὲ Μασσαγετικοῦ τούτου Ἀράξου μέμνηται καὶ Αἰσχύλος, καὶ ἀρέσκεται καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν καλεῖσθαι αὐτόν. Ἡρόδοτος φησὶ μείζονα μὲν αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἴστρου, ῥέοντα ἐκ Ματιανῶν, καὶ νήσους ἔχειν μεγάλας συχνάς· στόμασι δὲ τεσσαράκοντα ἐκδιδόναι εἰς ἕλη καὶ τενάγη· ἑνὶ δὲ προσρέειν εἰς τὴν Κασπίαν.

4. Ὅτι Ὦξος ὁ ποταμὸς, ὃν καὶ ἱερὸν οὗτος καλεῖ, ἐκ τοῦ Ἠμωδοῦ ὄρους διὰ τῆς Σογδιάδος γῆς ἑλισσόμενος εἰς τὴν Κασπίδα βάλλει. καὶ ὅρα τὸ Κασπίδα, παρωνύμως καὶ αὐτὸ λεχθὲν, κατὰ τὴν τοῦ Διονυσίου συνήθειαν. ὄρος δὲ τὸ Ἠμωδὸν, Ἰνδικὸν, περὶ τὰς τοῦ Διονύσου στήλας· ὅπερ τινὲς προπαροξυτόνως Ἤμωδον λέγουσι, καθὰ καὶ τὸ Ἴμαιον, ὅπερ ἐστὶ τμῆμα τοῦ Ταύρου. προϊὼν δὲ ὁ Διονύσιος πληθυντικῶς Ἠμωδὰ ὄρη ἐρεῖ τὸ αὐτό. ἡ δὲ Σογδιὰς γῆ, καὶ Σογδιανὴ λέγεται, ὅπου ἱστοροῦσι τὴν ἀνάλωτον εἶναι πέτραν, ἣν Ἀλέξανδρος εἷλε πολλῇ σπουδῇ τῶν Μακεδόνων· οὓς πτηνοῖς στρατιώταις εἴκαζον οἱ βάρβαροι σὺν γέλωτι, ὁπηνίκα τὴν ἀρχὴν τῇ ἁλώσει ἐπέβαλεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοιῷδέ που περὶ τὸν Ὦξον, ὡς ἡ ἱστορία φησὶ, στρατεύοντος Ἀλεξάνδρου, ἐν [illegible] τῆς αὐτοῦ σκηνῆς, πηγὴ ὕδατος εὕρηται, καὶ ἄλλη ἐλαίου, πλη-

Ος τε λιπὼν Ημωδὸν ὄρος, μετὰ Κασπίδα βάλλει.
Τὸν μέτ', ἐπὶ προχοῇσιν [1] Ιαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μηκέτις ἄλλος ἐλέγχοι
Τοξευτής· οὐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν·
Καὶ Τόχαροι, [2] Φροῦροί τε, καὶ ἔθνεα βάρβαρα [3] Σηρ
Οἵτε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ ἴφια μῆλα,
Αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης ἄνθεα γαίης,
Εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα,
Εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης·
Κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.
Αλλοι δὲ Σκύθαι εἰσὶν ἐπήτριμοι, οἵτε νέμονται
Εσχατιάς· [4] περὶ δέ σφι δυσήνεμος ἐκτέταται χθ
Χειμερίοις ἀνέμοισι λελειμμένη, ἠδὲ χαλάζαις.
Τόσσοι μὲν φῶτες περὶ Κάσπια κύματ' ἔασι.
Φράζεο [5] δὴ ἐκ Κόλχων καὶ Φάσιδος ἐς δύσιν ἤδη,
Εὐξείνου παρὰ χεῖλος, ἐπιλαδὸν ἔθνεα Πόντου,

σίον αὐτῆς. καὶ ὁ μάντις Αρίστανδρος ἔφη ὅτι πόνων τε ἐστὶ σημεῖον, τοῦ ἐλαίου ἡ πηγὴ (ἀθληταὶ γὰρ ἄλειμμα τὸ ἔλαιον) ἀλλὰ καὶ νίκην ἐπὶ τοῖς πόνοις σημαίνει.

1. Οτι μετὰ τὸν Ωξον ὁ Ιαξάρτης ποταμὸς, ὅπου οἱ Σάκαι τόξα ἔχοντες, ἃ οὐκ ἄν τις ἄλλος ἐλέγχοι τοξευτής· οὐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν. τοῦτο δὲ παρῳδία ἐστὶ τοῦ παρ' Ομήρῳ ἀνεμώλια βάζειν. καὶ τὸ ἐλέγχοι δὲ, ἐξ Ομήρου ὁ Διονύσιος εἴληφεν, εἰπόντος, μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς, ἀντὶ τοῦ, ἀργὸν καὶ ἄπρακτον ποιήσῃς. τοῦτο δὲ τὸ ἔθνος τοὺς Σάκας καὶ σακέων φασί τινες εὑρετὰς, παρωνυμουμένων αὐτοῖς. ἡ δὲ ἱστορία φησὶ καὶ μεγάλα ἰσχῦσαι ποτὲ τοὺς Σάκας, καὶ μέχρις Εὐξείνου κατακτήσασθαι γῆν ἀρίστην· καί τινα γῆν Αρμενίαν ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι Σακασηνήν. ἀπολέσθαι δέ φασιν ἄρδην αὐτοὺς ὑπὸ Περσῶν πανηγυρίζοντας ἀπὸ λαφύρων. τινὲς δὲ οὕτως τοῦτο ἱστόρησαν, ὅτι τὸν Κῦρον οἱ Σάκαι ἡττήσαντες, εἶτα ἐξ ὑπο
ἐκείνου ἡττηθέντες, διὰ μέθην ἀπο
καὶ διὰ τοῦτο ἀπεδείχθη πανήγυρ
Περσικὴ τὰ Σάκαια. καὶ Κῦρος
ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκείνους κατέσχ
νικήσας πατρῴῳ θεῷ, Σάκαια
ἑόρτασεν. Ηρόδοτος δὲ λέγει ὅτι
πάντας τοὺς Σκύθας καλοῦσι

2. Οτι Φροῦροι Σκυθικὸν ἔθν
ρυτίνας, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ
ὅπερ ὀξυνόμενον δηλοῖ τοὺς φύλακ
τινὲς δὲ Φρῦνοι γράφουσιν, ὁμωνύ
ζόν· φρῦνοι γὰρ, (καθὰ καὶ ὁ Φίλ
φει) οἱ βάτραχοι. τὸ δὲ Τόχαροι
δὲ ὅμοιον καὶ αὐτὸ) τινὲς ὀξύνουσι,
νὲς εἶναι λέγοντες.

3. Οτι Σῆρες ἔθνος βάρβαρ
θικὸν, ἐξ ὧν τὰ Σηρικὰ ὑφάσματα
ται. οὗτοι βόας μὲν (φησὶν) ἀνα
καὶ ἴφια μῆλα, αἰόλα δὲ ξαίνον
μης ἄνθεα γῆς, εἵματα τεύχουσι
δαίδαλα, τιμήεντα, ἐοικότα μετὰ

Qui linquens Emodum montem, in Caſpium labitur.
Quem poſt, ad fluenta Iaxartæ degunt
Arcus Sacæ geſtantes, quos nemo alius improbaverit
Sagittarius, (non enim ipſis fas eſt incaſſum jaculari)
Et Tochari, Phrurique, & gentes barbaræ Serum,
Qui boves quidem aſpernantur & pingues oves;
Varios autem depectentes deſertæ flores terræ,
Veſtes faciunt varii artificii, pretioſas,
Similes colore pratenſis floribus herbæ:
Illis nequaquam opus aranearum certaverit.
Alii item Scythæ ſunt numeroſi, qui poſſident [porrecta,
Extremitates: circum vero ipſos tellus, quam venti infeſtant, eſt
Hybernis ventis objecta, atque grandinibus.
Tot quidem gentes circum Caſpias undas ſunt.
Obſerva autem à Colchis & Phaſide ad occaſum jam,
Euxini juxta labrum [*littus*,] turmatim gentes Ponti;

ιμωνίδος ἄνθεσι ποίας· οὔτω λεπτὰ
ε οὐκ ἂν ἐκείνοις ἐρίσειεν ἔργον ἀράχ-
ων. Φασὶ δὲ καὶ τὴν βύσσον ἀπὸ βοτά-
συνάγεσθαι. Σημείωσαι οὖν ὅτι ἐξ
θῶν οἱ Σῆρες ποιοῦσι τὰ ὕφη· διὸ οὐδὲ
ς λειμῶνας ἐῶσι καταβόσκεσθαι. ὅτι
ἀπροσμιγεῖς ἀνθρώποις εἰσὶ καὶ ἀνο-
λητοι οἱ Σῆρες, δῆλον ἐκεῖθεν· τῶν πω-
μένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγρά-
ψαντες ὑποχωροῦσιν. εἶτα ἐλθόντες οἱ
ποροι, καὶ θέντες τὴν τιμὴν, ἀναχω-
σιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ
ὖ ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμήν·
δὲ μή γε, τὰ ἴδια. Φασὶ δὲ μακροβιω-
τους εἶναι τοὺς Σῆρας, παρατείνοντας
ρα καὶ διακοσίων ἐτῶν. Σημείωσαι δὲ
ι ὅμοια τῇ ἱστορίᾳ τῶν Σηρῶν γίνεται καὶ
ω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. ἔμποροι γὰρ
εῖ ἀπὸ Καρχηδόνος ἐρχόμενοι, καὶ τὰ
ρτία ἐξελόντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος,
οτύφουσι καπνόν· καὶ αὐτοὶ μὲν ἀνά-
νται τοῦ αἰγιαλοῦ, οἱ δὲ ἐπιχώριοι ἐγγίσαντες, σκέπτονται τὸν φόρτον, καὶ τίθενται χρυσὸν, καὶ ἀναχωροῦσιν. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐκβάντες τῶν νηῶν, λογίζονται τὴν ἀξίαν. καὶ καταλλάσσουσιν ἀπαρασαύλητοι, καὶ ἐξισώσαντες τὸ καταλλασσόμενον, ἀπαλλάσσονται. δικαίως οὖν συναλλάσσειν αἱ ἱστορίαι καὶ τούτους καὶ τοὺς Σῆρας παραδιδόασιν.

4. Ὅτι ἐν Σκύθαις δυσήνεμος ἐκτέταται χθὼν, χειμερίοις ἀνέμοις λελειμμένη καὶ χαλάζαις, ὡς καὶ ἀνωτέρω γέγραπται. περιέφρασε δὲ ὧδε τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν, λείπουσι δὲ γαῖαν ἀήταις χειμερίοις, ἐν τῷ εἰπεῖν, χθὼν χειμερίοις ἀνέμοις λελαιμμένη.

5. Ὅτι δυτικώτεροι Κόλχων καὶ Φάσιδος, Εὐξείνου περὶ χεῖλος, ἰλαδὸν, οἱ Βύζηρες, ἀφ' ὧν καὶ λιμὴν Βυζηρικός· καὶ οἱ Βέχειρες, Ποντικὸν ἔθνος, καὶ Σκυθικόν· ἔτι δὲ καὶ οἱ Μάκρωνες, καὶ οἱ Μοσύνοικοι, καὶ οἱ Τιβαρηνοὶ, καὶ οἱ Χάλυβες, περὶ ὧν κάτω λελέξεται.

Ἄχρι Θρηϊκίου στόματος, τόθι [1] Χαλκὶς ἄρουρα.
765 Βύζηρές τοι πρῶτα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων·
Μάκρωνες [2], Φίλυρές τε, καὶ [3] οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. τῶν δ' ἄγχι [4] πολύρρηνες Τιβαρηνοί.
Τοῖς δ' ἔπι, καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσιν, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου·
770 Οἵ ῥα βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες,
Οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Τοῖς δὲ μετ', [5] Ἀσσυρίης προχύσεις χθονὸς ἐκτετάνυσται

1. Ὅτι ἡ Χαλκὶς ἄρουρα κατὰ τὸ Θρᾴκιον τοῦ Πόντου κεῖται στόμα, ἤγουν ἡ γῆ τῶν Χαλκηδονίων· ἧς Χαλκίδος τὸ ἐθνικὸν, οἱ Χαλκιδεῖς. ἐρεῖ οὖν αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς, Χαλκιδέες περὶ στόμα γαῖαν ἔχουσιν, Οὖδας ἐς ἀντιπέραν Βυζάντιον εἰσορόωντες. τούτους τυφλοὺς ὁ χρησμὸς ἐκάλεσε, διότι οἱ τὴν Χαλκίδα κτίσαντες Μεγαρεῖς ἐνταῦθα πρῶτα πλεύσαντες, καὶ ἀφέντες κατασχεῖν τὴν περὶ τὸ Βυζάντιον γῆν, εἵλοντο τὴν λυπροτέραν περαίαν. καὶ Μεγάβυζος δὲ μαθὼν ὅτι ἑπτακαίδεκα ἔτεσιν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, πρότεροι Βυζαντίων Χαλκηδόνιοι τὴν χώραν ἔκτισαν, τυφλοὺς εἶπε τοῦτον τὸν χρόνον αὐτοὺς εἶναι. οὐ γὰρ ἄν, εἰ ἔβλεπον, τοῦ καλλίονος τόπου παρόντος, ἀνθείλοντο τὰ αἴσχιστα. ἔστι δὲ καὶ περὶ Εὔβοιαν, ὡς προερρέθη, Χαλκὶς, ἡ πρότερον Εὔβοια καλουμένη· ὅθεν καὶ Χαλκιδικὰ ποτήρια, παρὰ τῷ Κωμικῷ. καὶ οἱ ἐν τῇ Σικελικῇ δὲ κώμῃ Χαλκιδεῖς τούτων ἄποικοι τῶν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων. ἱστορεῖται δὲ καὶ σιδήρου καὶ χαλκοῦ μέταλλα εἶναι κατὰ τὴν Εὐβοϊκὴν Χαλκίδα, καὶ ὅτι ἄριστοι ἐκεῖ σιδηρουργοί· καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐκεῖ πρῶτον ὤφθη χαλκεῖα, ἀλλὰ καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύσαντο Κουρῆτες μετὰ Διός. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι, ὡς προεγράφη, Χαλκίδες, ὧν μία καὶ ἡ Αἰτωλικὴ, ἀφ' ἧς τὸν Ἀχελῷον ῥέειν εἶπεν ὁ Διονύσιος.

2. Ὅτι καὶ οἱ Μάκρωνες ἔθνος Ποντικὸν, Βεχείρων νοτιώτεροι. τούτους νῦν Σάννους φαμὲν, ἰδιωτικώτερον δὲ Τζάνους, ὡς καὶ τὴν Κελσηνὴν, Κελτζηνήν· καὶ τὴν χώραν δὲ τῶν Σάννων, Τζανικὴν λέγουσιν οἱ τὴν φράσιν ἰδιωτεύοντες.

3. Ὅτι τοὺς Μοσσυνοίκους περιφράζων ἢ ἐτυμολογῶν ὁ Διονύσιος, λέγει μόσσυνας ἔχειν δουρατέους, ἤγουν ξυλίνους. οὗτοι δὲ ἀπὸ θηρίων ζῶσι σαρκῶν καὶ ἀκροδύων. λέγει δὲ καὶ ὁ Γεωγράφος, ἀπὸ μοσσύνων, ὅ ἐστι πύργων, αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Ξενοφῶν δὲ στέατι δελφίνων χρῆσθαι τοὺς Μοσσυνοίκους ἱστορεῖ, ὡς οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ, καὶ κάρυα πολλὰ ἔχειν τὰ πλατέα, οὐκ ἔχοντα διαφυὴν (ἤτοι χωρισμὸν) οὐδεμίαν. καὶ παῖδας αὐτοῖς εἶναί φησι σιτευτοὺς, τεθραμμένους καρύοις ἑφθοῖς, ἁπαλοὺς, καὶ λευκοὺς σφόδρα, καὶ οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος εἶναι· καὶ οἶνον παρ' αὐτοῖς λέγει εὑρίσκεσθαι, ὃς ἄκρατος μὲν ὀξὺς ἦν ὑπὸ αὐστηρότητος· κερασθεὶς δὲ εὐώδης τε καὶ ἡδύς. λευκοὶ δὲ πάντες, φησὶν, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες. βαρβαρώτατοι δὲ οἱ ἐκεῖ, ἐν ὄχλῳ μὲν ποιοῦντες ἅπερ ἂν τινὲς ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν· ἐν δὲ τῷ εἶναι μόνοι, πράττοντες ἅπερ ἂν μετ' ἀλλήλων ἰόντες. καὶ γὰρ (φησὶ) καὶ ἐγέλων καὶ ἑαυτοῖς διελέγοντο, καὶ ὠρχοῦντο, ἐφιστάμενοι ὅποι τύχοιεν.

4. Ὅτι οἱ Τιβαρηνοὶ (οὓς ἡμεῖς Τιβερινοὺς φαμὲν) πολύρρηνές εἰσιν, ὅ ἐστι πολυπρόβατοι, πολυθρέμμονες. οἰκοῦσι δὲ, καθὰ καὶ οἱ Χαλδαῖοι, μέχρι τῆς μικρᾶς

ue ad Thracium oſtium, ubi Chalcis tellus.
:res tibi primum, ac prope [*illos*] gentes Bechirum ;
:rones, Philyreſque, & qui turres habent
ıeas. hos vero juxta, pecore abundantes Tibareni.
hos autem, etiam Chalybes duram & ſævam terram
ıitant, laborioſi edocti fabricam ferri :
quidem graviſonas [*gravifremas*] ad incudes ſtantes,
ıquam ceſſant à labore & ærumna gravi. [eſt :
autem poſt, Aſſyriæ aggeſtio [*aggeratio*] terræ extenta

ίας, καθὰ καὶ ὁ Γεωγράφος
ῖς οἱ Χάλυβές εἰσι, ςυφελὴν
ν οἰκοῦντες, μογεροῦ δεδαηκό-
δήρου· οἱ βαρυγδούπους, φη-
ωσιν ἑςῶτες, οὔποτε παύον-
ου. τούτους τοὺς Χάλυβας ἄλ-
υς ἐκάλεσαν (ἔθνος δέ εἰσι
παρὰ τῷ Θερμώδοντι) ἀφ᾽
, φασὶν, ἐξάγεται ὁ πρῶτος
ἐπαινούμενος, ἤτοι πρὸς τὰ
ὅθεν καὶ Χαλυβικὸς κνώδων,
·μᾷ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς παρὰ
ονι, ὁ ἐξ ἀρίςου σιδήρου. Ἀρ-
υ φησὶν, „ Χάλυβες πρῶτοι
ν αἰτίαν ἔχουσι χαλκεύσεω-
ον". ἐξαίρει δὲ καὶ Αἰσχύλος
δηρον. Ξενοφῶν δὲ ὀλίγους τε
ι λέγει, καὶ τῶν Μοσσυνοίκων
καὶ τὸν βίον αὐτῶν ἐκ τῆς πλεί-
δηρείας εἶναι. οἱ δέ φασιν
ιν οἱ παρὰ τῷ Ποιητῇ Ἀλί-
ζῶνες· ὧν ἦρχεν Ὀδίος καὶ Ἐπί-
καὶ ἡ παραλία μέταλλα ἔχει
καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ, ἔνθα ὑπεμ-
λυβας εἶναι αὐτοὺς, λέγων,
ἐξ Ἀλύβης· (ἤ, Τηλόθεν ἐξ
ων) ὅθεν ἀργύρου ἐςὶ γενέθλη.
θείσης τῆς γραφῆς ὕςερον ἐφ᾽
ὸ τὸ ποτὲ Χαλύβης εἰς Ἀλύ-
παλιν τὸ πρότερον μὲν ἐπὶ
ύβων λεγομένων, μεταπεσόν-
Χάλυβας ὕςερον. ὥσπερ αὖ
ςοι Χάλυβες ἐκ τῆς κλή-

σεως, φασὶ, ταύτης εἰς Χαλδαίους μετέπεσαν, κατά τινα λέξεως παραφθορὰν, ἢ παραποίησιν· ἀφ᾽ ὧν καὶ τόπος Χαλδία ἐλέγετο. χώρα δὲ Ἀρμενίας ἡ Χαλδία, ἧς μέχρις ἡ Ποντικὴ βασιλεία. τοὺς δὲ ἐκεῖσε Χάλδους λέγεσθαι ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια δισυλλάβως, οὐ Χαλδαίους. Χαλδαῖοι γὰρ τρισυλλάβως, οἵ ποτε μὲν Κηφῆνες, ἀπὸ δὲ Περσέως, Πέρσαι· Χαλδαῖοι κληθέντες ἀπό τινος Χαλδαίου, ὅν φασι τέταρτον ἐπὶ δέκα (ἤγουν τεσσαρεσκαιδέκατον) βασιλέα μετὰ Νῖνον γενόμενον, τὴν Βαβυλῶνα οἰκίσαι, καὶ τοὺς συναχθέντας καλέσαι ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Χαλδαίους. λέγονται μέντοι παρά τινων καὶ οἱ περὶ Χαλκίδα Χάλδοι, Χαλδαῖοι τρισυλλάβως, κατὰ Δικαίαρχον. Ἰςέον δὲ ὅτι οἱ ἐξ Ἀλύβης, ἢ ἐξ Ἀλύβων, μετατεθῆναι τὴν γραφὴν εἰς Χάλυβας λέγοντες, ἢ ἀνάπαλιν μεταποιηθῆναι ἀπὸ Χαλύβης εἰς Ἀλύβην, παρατιθέασι καὶ ἄλλα ὀνόματα ἀλλαγέντα κατὰ μεταγωγὴν κλήσεως. οἷον οἱ παρ᾽ Ὁμήρῳ, φασὶ, Σίντιες Θρᾷκες, Σίντοι ἐκλήθησαν ὕςερον. εἶτα παρὰ Ἀρχιλόχῳ Ζάϊοι, καὶ πάλιν Σάπαι. ὥσπερ δὲ τὰ τοιαῦτα ἐθνικὰ ὀνόματα διαφόρως παρεποιήθησαν, οὕτω καὶ τὸ τῶν Φρυγῶν. Βρύγοι γὰρ, καὶ Βρύγες, καὶ Φρύγες, ἐκλήθησαν οἱ αὐτοί.

ϛ. Ὅτι μετὰ τοὺς Χάλυβας ἡ τῆς Ἀσσυρίας χθονὸς πρόχυσις ἐκτέταται· ἔνθα καὶ ὁ Θερμώδων, Σκυθικὸς κατά τινας ποταμὸς, ἀπὸ τῶν Ἀρμενίου ῥέων ὄ-

ρους,

Ενθ᾽ Αμαζονίδεσσιν ἀπ᾽ οὔρεος Αρμηνίοιο
Λευκὸν ὕδωρ προΐησιν Ενυάλιος Θερμώδων,
775 Ος ποτ᾽ ἀλωομένην [1] Ασωπίδα δέκτο Σινώπην,
Καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ,
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσιν. ὁ γὰρ φιλότητος ἐραννῆς
Ιχανόων, πάτρης ἀπενόσφισεν οὐκ ἐθέλουσαν.
Εκ τῆς καὶ πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι.
780 Κείνου [2] δ᾽ ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας

ρους, ταῖς Αμαζόσι λευκὸν ὕδωρ προΐησι. δι᾽ ἃς καὶ Ενυάλιος ὁ Θερμώδων λέγεται· οὐχ ὅτι αὐτὸς τοιοῦτος, ἀλλ᾽ ὅτι μάχιμοι αἱ τούτου πίνουσαι Αμαζόνες· περὶ ὧν εἴρηται μὲν καὶ ἀνωτέρω, καὶ μετὰ ταῦτα δὲ ῥηθήσεται. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς Θερμώδων καὶ τὴν Ασωπίδα Σινώπην πλαζομένην ἐδέξατο, ἤγουν τὴν θυγατέρα τοῦ Ασωποῦ τὴν Διὸς ἐρωμένην. πλανηθεῖσα γὰρ Διὸς βουλῇ, οὐχ ἑκοῦσα παρῴκησεν ἐκεῖ. ἐξ ἧς καὶ πόλις διαφανεστάτη ὁμώνυμος αὐτῇ ἡ Σινώπη, ἡ λεγομένη καὶ Σινωπικὴ χερρόνησος, κτίσμα, κατά τινας, Κριτίου, ἀνδρὸς Κώου· ἧς, κατὰ Διόδωρον, ἄποικος ἡ Τραπεζοῦς, πόλις Ελληνὶς, πρὸς τῇ τῶν Κόλχων χώρᾳ κειμένη. ὁ δ᾽ αὐτὸς Διόδωρος καὶ Μιλησίων ἄποικον τὴν Σινώπην λέγει, μέγιστον ἀξίωμα ἔχουσαν· ἐν ᾗ καὶ τὰ Μιθριδάτου βασίλεια τοῦ πρὸς Ρωμαίους διαπολεμήσαντος. Ξενοφῶν δὲ, ἱστορήσας καὶ αὐτὸς τοὺς Σινωπεῖς οἰκεῖν μὲν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ, Μιλησίων δὲ ἀποίκους εἶναι, φησὶ καὶ ὅτι Κοτυωρῖται καὶ Κερασούντιοι καὶ Τραπεζούντιοι δασμὸν ἔφερον τοῖς Σινωπεῦσι· λέγων καὶ ὅτι Κερασοῦς πόλις Ελληνὶς ἐπὶ θαλάσσῃ, Σινωπέων ἄποικος ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ. Ηρόδοτος δὲ ἱστορεῖ ὅτι “Κιμμέριοι φεύγοντες εἰς Ασίαν τοὺς Σκύθας τὴν χερρόνησον ἔκτισαν, ὅπου νῦν Σινώπη, πόλις Ελλὰς οἰκεῖται.” ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν ὅτι ἡ Σινωπῖτις χώρα καὶ σφένδαμνον ἔχει, καὶ ὀρεοκάρυον φύει· ἐξ ὧν αἱ τράπεζαι τέμνονται. περὶ δὲ τῆς τοῦ Ασω
γατρὸς τῆς ῥηθείσης Σινώπης φα
αὕτη καὶ τὸν Δία καὶ τὸν Απόλλωνα
σι, τὴν παρθενίαν αἰτήσασα
παγγελίαν μισθοῦ συνουσίας, κ
κατασοφισαμένη τοὺς ἐραστὰς δ
ται. οἱ γὰρ ὑποσχόμενοι παρθενία
ρωμένῃ, πάντως ἑαυτοὺς τοῦ γάμ
κλείουσιν. δόντες μὲν γὰρ, οὐ συν
ται· συνελθόντες δὲ, ψεύσοντ
ἑτέρως· οὔτε δόντες τὴν παρθενία
λεύσονται αὐτῇ· πῶς γὰρ ἔτι
παρθένον εἶναι; οὔτε αὖ τὴν πα
αὐτῆς ἀφαιρούμενοι, συνελθεῖν
διδόασι τὸν μισθόν. Ιστέον δὲ ὅτι
τῷ Διονυσίῳ Συρία μὲν λέγεται,
τὸν Λίβανον καὶ τὸ Κάσιον ὄρος,
κείνων ἀνώτερα, ἕως τῶν περὶ Σινώπ
Συρία δὲ διὰ τοῦ α αὐτὴ λοιπὸ
Σινώπην γῆ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς
ται. Ηρόδοτος δὲ οἶδε μὲν καὶ αὐ
ρίαν τὴν παρὰ τῷ Διονυσίῳ· λ
καὶ Αράβων τὰ περὶ θάλασσαν
νέμεσθαι. ἱστορεῖ δὲ καὶ Παλαιστίν
Σύρους, καὶ Συρίαν Παλαιστίνην.
δὲ τινα παρακειμένην τῷ Εὐξείν
ὀνομάζει, λέγων ὅτι Σύριοι οἱ περ
μώδοντα ποταμὸν, τὸν καὶ Παρθ
Μάκρωνες οἱ τούτων ἀστυγείτονες.
γράφος δὲ Ασσυρίους μὲν οἰ
περὶ Βαβυλῶνα καὶ τὴν κύκλῳ,
Νῖνος πόλις, καὶ Νίσιβις· ὅπου καὶ
ἀνατολὰς τῆς Μεσοποταμίας κει
λεγομένη Αδιαβηνὴ χώρα, ὕτω

Ubi Amazonidibus è monte Armenio
Albam [*limpidam*] aquam immittit bellicoſus Thermodon,
Qui quondam errabundam Aſopi filiam excepit Sinopen,
Atque ipſam mœſtam ſua collocavit in regione,
Jovis imperio. hic enim concubitus jucundi
Cupidus, à patria abduxit invitam.
A qua etiam urbem cognominem homines habent.
Illius autem fluvii circa frigidas ripas

ἴη διὰ τὸ δυσδιάβατον τῶν ἐκεῖσε ὑδάτων· Σύρους δὲ ἰδίως δέχεσθαι, τοὺς περὶ Κιλικίαν καὶ Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην, καὶ ὺς περὶ Εὔξεινον· ὧν μέρος οἴδαμεν τοὺς Σινωπεῖς. διετείνετο γὰρ, φησὶ, τὸ Σύρων ὄνομα τὸ παλαιὸν, ἀπὸ Βαβυλωνίας, μέχρι τοῦ Ισσικοῦ κόλπου, κα- ῦθεν ἕως τοῦ Εὐξείνου. οἱ γοῦν Καππα- κας ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, οἱ πρὸς τῷ Πόντῳ, Λευκόσυροι, φη- λέγονται, ὥς τινων καὶ ἐπικεκαυμένων ὴν χρόαν. καὶ Ηρόδοτος δὲ οὕτω βούλε- ι, λέγων, Οἱ Σύροι ὑπὸ Περσῶν καλέονται Καππαδόκαι· καὶ πάλιν, Καππαδόκαι, οὓς ἡμεῖς Συρίους καλοῦμεν. ῥιανὸς δὲ τοὺς περὶ Μεσοποταμίαν Ασσυρίους λέγει· ἐν οἷς φησι τοὺς πρὸς Εὐφράτῃ ποταμῷ Ασσυρίους, ἐς τε ἐπὶ Νί- ν καὶ Βαβυλῶνα, καθ' ὧν Αμαζόνες ἐστράτευσαν, Εὐρυπύλης ἡγουμένης αὐτῶν. καὶ τοὺς Καππαδόκας δὲ οὕτω ποτὲ ρεῖ λέγεσθαι, ἐν οἷς φησι Καππάδοκα αῖδα Νινύου· ἐφ' ὅτῳ Ασσύριοι, μεταθέμε- ντες τὸ ὄνομα, Καππαδόκαι ὀνομάσθη- αν. Οππιανὸς δὲ καὶ τοὺς περὶ Τίγριν Ασ- ρίους καλεῖ, οὓς καὶ πολυγυναικας ἱστορεῖ.

1. Οτι δὲ ἄλλοι παρὰ τοὺς Σύρους οἱ Ασσύριοι, δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ελληνικοῖς. Ηρόδοτος δὲ δοκεῖ ἄγειν αὐτοὺς εἰς ταυτὸν, ἐν οἷς φησιν, ὅτι Ασσύριοι ὑπὸ μὲν Ελλήνων ἐκαλοῦντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ Βαρβάρων Ασσύριοι ἐκλήθησαν· ὡς εἶναι τὸ μὲν Σύρος, καὶ ὁ Σύριος, λέξεις Ελληνικάς· βάρβαρον δὲ τὸ Ασσύριος. τοιοῦτον δέ τι βούλεται καὶ ὁ τὴν Σιδωνίαν θάλασσαν, ἤγουν τὴν ἐν τῇ Φοινικικῇ Συρίᾳ, ὀνομάσας Ασσυρίαν θάλασσαν. Πλούταρχος δὲ καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ Γεωγράφῳ, ἐν παραλλήλῳ τινὶ, ἐν ᾧ τὰ περὶ Μιθριδάτου κεῖται, ἐμφαίνει τοὺς περὶ Σινώπην δύνασθαι Σύρους λέγεσθαι. φησὶ γὰρ ὅτι τὴν Σινώπην Σύροι κατεῖχον, ἀπὸ Σύρου γεγονότος τοῦ Απόλλωνος, ὡς λέγεται, καὶ Σινώπης τῆς Ασωπίδος. Ιστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τῷ Ερατοσθένει Ασσυροὺς οἱ Ασσύριοι λέγονται, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐρρέθη, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ Ασσυρ· καὶ ὅτι πρόσχυσιν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ κυρίως, τὴν πρόχωσιν, ἢ πρόσχωσιν λεγομένην, ἔνθα δὴ ποταμὸς ἐπαγόμενος ἰλὺν ἀποτίθεται, ὡς καὶ ὁ Νεῖλος περὶ τὴν Αἴγυπτον. οἱ δ' αὐτοὶ λέγουσι καὶ τῶν τόπων τῶν περὶ τὴν Σινωπαίαν Ασσυρίαν, τοιαύτην πρόσχυσιν εἶναι τοῦ Αλυος· καὶ δῶρον αὐτοῦ τὴν ἐκεῖ γῆν, ὡς καὶ τοῦ Νείλου τὴν Αἴγυπτον. οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πεδία, κατὰ τὸν Αῤῥιανὸν, ποταμῶν εἰσι ποιήματα· οἷον τὸ Ερμοῦ πεδίον, καὶ τὸ τοῦ Καΰστρου τὸ Λύδιον, καὶ Μαιάνδρου τὸ Καρικόν. καὶ ὁ Γάγγης δὲ πεδίον τι ἐν Ινδίᾳ προσεχώσεν· ὥστε κυριολεκτεῖ ὁ Διονύσιος, λέγων ὅτι ἐκτετάνυσται μετὰ Χάλυβας Ασσυρίης χθονὸς πρόσχυσις, τουτέστιν, ἡ τῆς ἐκεῖ γῆς ἐκ τοῦ Αλυος πρόσχωσις.

2. Οτι περὶ τὰς τοῦ Θερμώδοντος κρυμώδεις ὄχθας τέμοις ἂν κρυστάλλου λίθον καθαρόν, οἷα πάχνην χειμερίαν·

Τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, οἷά τε πάχνην
Χειμερίην· δήεις δὲ καὶ ὑδατόεσσαν ἴασπιν.
Ιρις [1] δ' ἐξείης καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
Τῷ δ' ἐπιμορμύρουσι [2] ῥοαὶ Αλυος ποταμοῖο,
Ελκόμεναι βορέηνδε, Καραμβίδος ἐγγύθεν ἄκρης,
Αρξάμεναι τοπρῶτον ἀπ' οὔρεος Αρμενίοιο.
Παφλαγόνες δ' [3] ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠιόνεσσι νέμονται,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον· ἔνθ' ἐνέπουσιν,
Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα, χαλκεόφωνον,
Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλόφρονος Ηρακλῆος,
Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν [4] σιαλώδεα χυλόν·

εὑρήσεις δὲ καὶ ὑδατόεσσαν ἴασπιν, ἑτέραν οὖσαν τάχα παρὰ τὴν ἱστορηθεῖσαν περὶ μικροῦ ἠερόεσσαν. καὶ ὅρα ὅτι λίθου εἶδος ὁ μεταλλευτὸς κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μάργαρος. κρυμώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὡς οἱ παλαιοί φασι, καὶ θέρους πήγνυται, τῆς ὑποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης. διό, φασί, καὶ Κρυσταλλός ποτε ὁ Θερμώδων οὗτος ἐκλήθη.

1. Ὅτι ἐφεξῆς τῷ Θερμώδοντι ὁ Ιρις ποταμὸς καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. περὶ τούτου ὁ Αῤῥιανὸς ταῦτά φησιν, "Αἶμος βασιλεὺς Σκυθῶν, οὗ υἱὸς Ερίδος· ἀφ' οὗ ὁ Ποντικὸς ποταμὸς κληθεὶς Ερίδος, ὕστερον εἰς τὸ δεξιώτερον μετωνομάσθη Ιρις". ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν ὅτι "Θερμώδων ἐκ πολλῶν πληροῦται ποταμῶν, ὧν πρῶτος ἐκ Φαναροίας ῥέει Ιρις. ῥέει δέ, φησί, καὶ δι' Αμασείας ὁ Ιρις, παραλαβὼν τόν τε Σκύλακα καὶ ἄλλους ποταμούς, καὶ τὸν ἐξ Αρμενίας ῥέοντα Λύκον."

2. Ὅτι τῷ Ιριδι ἐπιμορμύρουσι ῥοαὶ Αλυος ποταμοῦ, ἑλκόμεναι πρὸς βοῤῥᾶν, ἀπὸ τῶν Αρμενίων ὀρῶν, ἐγγὺς τῆς Καραμβίδος ἄκρας Παφλαγονικῆς, περὶ ἧς εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. νομίζεται δὲ κληθῆναι Αλυς, ἀπὸ τόπου τοῦ κατὰ τὴν Ξιμηνήν, ἔνθα ὀρυκτοὶ ἅλες εὑρίσκονται. καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, σκοπητέον μή ποτε δασύνεσθαι ὁ Αλυς ὀφείλει, ὡς ἀπὸ τῶν τοιούτων ἁλῶν. οἱ μέντοι ψιλοῦντες τὴν λέξιν, παρὰ τὴν ἄλην, ὅ ἐστι τὴν πλάνην, ἐτυμολογοῦσιν αὐτόν, ὡς περὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενον. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶ ῥέειν αὐτὸν μεταξὺ Παφλαγόνων καὶ Σύρων, ἤτοι Καππαδόκων. Ηρόδοτος δέ φησιν ὅτι ὁ Αλυς ὥριζε μέν ποτε τὴν Μηδικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν Λυδικήν· ῥεῖ δὲ ἐξ Αρμενίου ὄρους, διὰ τῆς γῆς τῶν Κιλίκων· παραμειβόμενος δὲ Ματιηνοὺς μὲν ἐν δεξιᾷ, ἑτέρωθεν δὲ Φρύγας, ῥεῖ πρὸς βοῤῥᾶν· ἔνθεν μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀφείς, ἐξ εὐωνύμων δὲ Παφλαγόνας. λέγει δὲ καὶ ὅτι Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἔσχισέ ποτε τὸν Αλυν τῷ Κροίσῳ διὰ βαθείας διώρυχος εἰς εὐδιάβατον.

3. Ὅτι ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσι ποταμοῖς οἱ Παφλαγόνες μὲν παράλιοι νέμονται, ἀπὸ Παφλαγόνος οὕτω κληθέντες τοῦ Φινέως· καὶ οἱ Μαριανδυνοί, ὅπου καὶ ἡ κατὰ τὸν Πόντον Ηράκλεια, ἐπώνυμος τοῦ Ηρακλέους, Μιλησίων δὲ κτίσμα, κατὰ τὸν Γεωγράφον. Ξενοφῶν μέντοι φησὶν ὅτι ἡ ἐν τῷ Πόντῳ Ηράκλεια, Μεγαρέων ἄποικος. ἐνταῦθα διὰ τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμός, Λύκος ὄνομα, εὖρος δύο πλέθρων. οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ οὕτω καλοῦνται

ἀπὸ

Secabis cryſtalli nitidum lapidem, veluti glaciem
Hybernam: invenies vero & cæruleam jaſpim.
Iris autem deinceps limpidas aquas in mare mittit.
Poſt hunc vero murmurant fluenta Halyis fluvii,
Quæ trahuntur boream verſus, Carambim prope promontorium,
Exorta primum è monte Armenio.
Paphlagones autem poſt hos ad littora habitant,
Et Mariandynorum divinum ſolum: ubi perhibent,
Terreſtris Saturni ingentem canem, æneam vocem habentem,
Manibus extractum magnanimi Herculis,
Tetrum è faucibus projeciſſe ſalivæ ſimilem ſuccum:

ὸ ζινος Αἰολέως Μαριανδυνοὺς καλου-
ρου. καὶ τὸ ἐθνικὸν δὲ, Μαριανδυνὸς
μὲν λέγεται προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς
ιολεῖς, ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά.
δὲ κοινὴ χρῆσις ὀξύνει αὐτὸ, κατὰ τὸν
πον τῶν εἰς νος ἐθνικῶν. οὐ παραλήγε-
ται δὲ τῷ η, ὡς τὰ ὅμοια ἐθνικά, διὰ
ἀκολουθῆσαι τῇ γραφῇ τοῦ ὁμωνύμου
ολικοῦ κυρίου ὀνόματος. περὶ δὲ τὴν
Μαριανδυνῶν γῆν βοτάνη φύεται δη-
τηριώδης τὸ ἀκόνιτον· περὶ οὗ ὁ μῦ-
ς φησιν, ὅτι ὁ Κέρβερος ὁ χαλκεό-
νος ᾅδου κύων ἀνελκόμενος ἐξ ᾅδου
πὸ μεγαλόφρονος Ἡρακλέους, καὶ λυττή-
ς, δεινὸν ἐκεῖ ἀπὸ στόματος ἔβαλε
αλώδη χυμὸν, ἢ χυλόν· ὃν δεξαμένη ἡ
αὐτόθι πῆμα ἐφύτευσε, τὸ ἀκόνιτον.
μα δὲ φαρμακικὸν τοῦτό ἐστι, παρὰ τὸ ἐκ-
κονίσασθαι, καὶ οἷον παλαῖσαι καὶ ἀπο-
αλαμήσασθαι. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀκό-
ον λέγεται, οἱονεὶ ἀκονιτοπάλαιστον.
4. Σημείωσαι δὲ διὰ τοῦ σιαλώδους,
ι οὐ μόνον σίελος λέγεται διὰ τοῦ ε,
λὰ καὶ σίαλος διὰ τοῦ α, ὡς καὶ ὕελος
ὕαλος. Διόδωρος δὲ οὕτω περὶ τού-
φησὶν, "Ἡράκλεια Μεγαρέων ἄποι-
κος, περὶ ἣν Ἀχερουσία χερρόνησος,
που φασὶν Ἡρακλέα τὸν ἐξ ᾅδου Κέρ-
βερον ἀναγαγεῖν. Ἀῤῥιανὸς δὲ οὕτω γρά-
φει περὶ τῶν τοιούτων, "ἐπέκεινα Σαγ-
"γαρίου ὅμοροι Παφλαγόνων Μαριαν-
"δυνοί· ἔνθα πόλις Ἡράκλεια πεπόλι-
"σται, ὅπου Κιμμέριοι, πόαν φαγόντες ἀ-
"κόνιτον, ἐδυστύχησαν". ἦν γὰρ αὐτοῖς
πάτριον τὸ ποηφαγεῖν. τὸ δὲ ἀκόνιτον
πάλαι μὲν, φασὶν, ἀστεῖον ἦν, ὕστερον δὲ κα-
κὸν ἐκ γένους φάρμακον, διὰ τὸν ἰὸν, ὃν τῶν
ἐχιδνῶν ἀποστάξας, ἀπὸ τῶν τοῦ Κερβέρου κε-
φαλῶν ἐναπεφύρησεν, ἔβλαψε τὴν πόαν.
καὶ τάχα τις ἀστεϊζόμενος πρὸς τὸν μῦ-
θον, καὶ τὸν Ἡρακλέους τοῦτον ἆθλον κα-
ταβάλλων, ἔτι δὲ καὶ τὸν μῦθον, ἐρεῖ μη-
δὲν ἀγαθὸν τὸν Ἡρακλῆ ἐνταῦθα κατα-
πεπρᾶχθαι. οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀνθρώπους
ὤνησε, πῆμα τὸν Κέρβερον κάτω μένοντα,
ὅσον ἄνω γενόμενον. τότε μὲν γὰρ νεκροῖς
ἐπεκέχυντο, οὓς καὶ οὐκ ἔστι δὶς θανεῖν· ἄνω
δὲ φανεὶς, καὶ τὸ ἀκόνιτον ἐμφύσας, κα-
κὸν μέγα τοῖς ζῶσιν ἐγένετο. ὑπονοεῖ-
ται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ σκῶμμα κατὰ
τῶν Ποντικῶν Ἡρακλεωτῶν. εἰ γὰρ ἐπαι-
νετέα ἡ σιλφιοφόρος Κυρήνη, διὰ τὴν
εὔχρηστον βοτάνην τὸ σίλφιον, μωμητέοι
οἱ ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν ἄνθρωποι παρ' οἷς τὸ
θανάσιμον φύεται. εἴγε καὶ ὁ θύμος μη-
δὲν βλάπτων, ὅμως ψεκτέαν τὴν θυμο-
φόρον ποιεῖ γῆν. χαλκεόφωνον δὲ τὸν Κέρ-
βερον πολυστηριγμένως καλεῖ, ὡς τῆς

Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσεν.
Ἄγχι δὲ [1] Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον·
795 Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει·
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.
Τόσσοι μὲν Πόντοιο περικτίται ἄνδρες ἔασι·
Κεῖνα δέ τοι Σκυθίης περιλελεγμένα φῦλα πελέθ
Νῦν δ' αὖ παρραλίης Ἀσίης πόρον ἐξενέποιμι,
800 Ὅς ῥά τε πρὸς νότον εἶσιν, ἐφ' Ἑλλήσποντον ὁδεύων,
Καὶ ποτὶ μηκίστου νότιον ῥόον Αἰγαίοιο,
Μέσφ' αὐτῆς Συρίης τε καὶ Ἀρραβίης ἐρατεινῆς.
Χαλκιδέες [2] μὲν πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσι

τῷ κοινῷ ὀξείας φωνῆς ἀπηχήσει παραπλησίως χαλκοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς θρῆνοι αὐλητικοί, ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένη θρηνητῆρος. Θρηνητικοὶ δὲ καὶ οἱ Κᾶρες, ἀφ' ὧν καὶ Καρικὰ θρηνῳδὴ αὐλήματα. Τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Φρύγες, ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί. Διὸ καὶ Αἰσχύλος φησί, βόα τὸ Μύσιον, ἤγουν θρήνει. Μυθεύεται δὲ παῖς Τιτυοῦ ὁ Μαριανδυνός, ὃς τὴν ὀδυρτικὴν αὐλῳδίαν ηὔξησε, καὶ ἐδίδαξε τὸν Μάρσυν τοῦ αὐλητοῦ πατέρα, ἐξ οὗ καὶ Μαριανδυνοὶ αὐλοὶ ἐπιτήδειοι τοῖς θρηνοῦσιν. Οὗτος κυνηγετῶν, φασίν, ἀπώλετο, καὶ οἱ Μαριανδυνοὶ ἀκμῇ θέρους ἐθρήνουν αὐτόν.

1. Ὅτι μετὰ τοὺς Μαριανδυνοὺς ἡ τῶν Βιθυνῶν λιπαρὰ γῆ, ὅπου καὶ ὁ Ῥήβας ἐρατεινὸν προΐησι ῥέεθρον, ὁδεύων παρὰ τοῖς τοῦ Πόντου στόμασιν, ἤτοι ἐγγὺς τοῦ Ποντικοῦ στόματος. Οὕτω καὶ ἀνωτέρω τὸ στόμα τοῦ Κερβέρου πληθυντικῶς στόματα εἶπεν. Οὗπερ ποταμοῦ κάλλιστον, φησίν, ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ· ὃν καὶ ἐπαναλαμβάνει, ὡς εἴπερ καὶ αὐτὸς ἄξιος ἦν λόγου πολλοῦ. Ῥέειν δέ φασι καὶ αὐτὸν ἐκ τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου, καθὰ καὶ τὸν Σαγγάριον. Ὃς δὴ Σαγγάριος καὶ ναυσιπορός ἐστι, καὶ
μέγιστος τῶν ἐν Βιθυνίᾳ ποταμῶν, ἐ
λει εἰς τὸν Εὔξεινον. Τοὺς δὲ Βιθ
ναυτικωτάτους ἱστοροῦσι γενέσθαι·
τὴν αὐτῶν γῆν παμφορόν τε καὶ εὐ
εἶναί φασι, καὶ λιθοτομίας ἔχουσ
κρυστάλλους ἐν ὄρεσι φύουσαν, κα
πολλὰ ἔχουσαν ἀγαθά. Ἡρόδοτος
γει Θρᾷκας διαβάντας εἰς Ἀσία
θῆναι Βιθυνούς, καὶ εἶναι παρ'
χρηστήριον Ἄρεος. Λέγεται δὲ καὶ
ἀπὸ Βοσπόρου γῆν, ἕως ἐπὶ Ῥήβα
θυνοί ποτε κατέσχον. Τὴν δὲ αὐ
κεισα ἐπὶ Πόντον ὀρεινὴν οἱ Θυ
ἄχρι ποταμοῦ Κάλητος· ὡς εἰ
ρους τούς τε Θυνοὺς καὶ τοὺς Βιθυν
κεκλημένους ἀπὸ τινων ἀδελφῶν
Θυνοῦ καὶ Βιθυνοῦ, παίδων Φινέ
ποίησιν, ἤτοι ποιητῶν καὶ θετῶν, κ
σιν Ἀρριανός· ὃς καὶ γνήσιον παῖδ
ἱστορεῖ Παφλαγόνα, ἐξ οὗ χώρα
γονία. Καὶ γῆν λέγει Ῥηβαντίαν τ
τοῦ Ψιλλίου ποταμοῦ, καὶ δημιου
ἱστορεῖ παρὰ Βιθυνοῖς, Δαίδαλ
μενον, οὗ ἔργον ἐν Νικομηδείᾳ
θαυμαστὸν ἄγαλμα Στρατίου Δ
δὲ ὁ αὐτὸς Ἀρριανὸς καὶ ὅτι ἄλλοι
παῖδά φασι τὸν Θυνὸν καὶ τὸν Β
ἡ χώρα ὁμώνυμος. Σημείωσαι

Quem quidem recepit terra, & hominibus noxam procreavit.
Prope autem Bithyni pinguem terram incolunt,
Rhebas quo amabile immittit fluentum;
Rhebas, qui Ponti [*Euxini*] juxta oſtia incedit;
Rhebas, cujus pulcherrima ſuper terram trahitur unda:
Tot quidem Ponti accolæ homines ſunt:
Illæ autem Scythiæ ante memoratæ gentes ſunto.
Nunc vero maritimæ Aſiæ tractum eloquar,
Qui quidem in auſtrum abit, ad Helleſpontum tendens,
Et ad longiſſimi auſtralem gurgitem Ægæi,
Uſque ad ipſam Syriamque & Arabiam amabilem.
Chalcidenſes quidem primùm prope oſtium terram tenent,

ὴν γῆν Ῥηβαντίαν παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ, ἀφορμὴν δίδωσι τοῦ φανερῶς νοεῖν ὅτι περιττοσυλλάβως ὁ Ῥήβας κλίνεται, ὁμοίως τῷ Αἴαντι· τὸ δὲ Ῥηβαῖος, ἐθνικὸν, κλίσιν ὑπεμφαίνει τινὰ ἰσοσύλλαβον, παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ αὐτὸ εὑρισκόμενον.

2. Ὅτι οἱ Χαλκιδέες, ὅ ἐστιν, οἱ περὶ τὴν Χαλκηδόνα, ὡς προερρέθη (οἱ καὶ Δωριεῖς ἱστορούμενοι εἶναι ἀνέκαθεν) περὶ τὸ στόμα οἰκοῦσιν, ἤγουν περὶ τὴν Προποντίδα, ἥτις μετὰ προσθήκης μάλιστα Πόντου στόμα λέγεται. Καὶ ὅρα ὅτι οἱ Χαλκιδεῖς οὗτοι παρώνυμοί εἰσι τῆς ἐνταῦθά που Χαλκίδος, ἀφ' ἧς ἄρουραν ἀνωτέρω Χαλκίδα εἶπε τὰ περὶ Χαλκηδόνα. κατὰ δὲ τὴν Ἀῤῥιανοῦ ἱστορίαν, ἐπώνυμός ἐστιν ἡ τῶν Χαλκηδονίων πόλις τοῦ Κρόνου υἱῷ Χαλκηδόνι, ἀφ' οὗ πρῶτος μὲν ὁ ἐκεῖ που ῥέων ποταμὸς ἐκλήθη Χαλκηδών· ἔπειτα ἡ πόλις, Δωριέων ἀποικησάντων ὑστέροις χρόνοις, συνώνυμος γίνεται τῷ ποταμῷ. ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς ὅτι τοῖς Χαλκηδονίοις ἀποφρὰς νομίζεται παντὸς μηνὸς φθίνοντος ἐνάτη, ἤγουν, ὡς τοῖς Ἀττικοῖς ἀρέσκει, ἡ εἰκοστὴ πρώτη τῶν ὅλων μηνῶν, ἀπαίσιοι αὐτοῖς κρίνονται· διότι ἐν τοιαύταις ἡμέραις ἄλλας τε δυστυχίας αὐτοὶ ἔπαθον, καὶ Φαρνάβαζος δὲ ὁ Πέρσης τοὺς αὐτῶν παῖδας ἐκτεμὼν, εἰς τὸν Δαρεῖον ἀνέπεμψε. κατασκῆψαι δέ φησιν αὐτοῖς καὶ νόσον ἐκ θεομηνίας, τὸ αὐτοὺς τὰ σφῶν αὐτῶν ἀποτέμνειν αἰδοῖα, διότι θυσιῶν τινων κατημέλησαν. ἱστορεῖται δὲ καὶ τὴν ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεσημβρίαν, Χαλκηδόνων εἶναι κτίσμα καὶ Βυζαντίων, ἡττηθέντων ἔν τινι μάχῃ, καὶ φυγόντων ἐκεῖ. οἰκοῦσι δὲ οἱ Χαλκιδέες οὗτοι, καθὰ καὶ προεγράφη, ἐς ἀντιπέραν Βυζαντίου, κληθέντος οὕτω ἀπὸ Βύζαντος υἱοῦ Κεροέσσης, ἥτις ἦν θυγάτηρ Ἰοῦς. ἢ διότι Βύζης ἡγεῖτο τοῦ τῶν Μεγαρέων στόλου, οἳ καὶ ἔκτισαν τὸ Βυζάντιον, κατὰ χρησμὸν τοιοῦτον,

Ὄλβιοι οἳ κείνην πόλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου,
Ἔνθ' ἰχθῦς, ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν.

τὸν δὲ Βύζαντα, οὗ ἐπώνυμον τὸ Βυζάντιον ἄστυ, δικαιότατόν φασιν ἀνθρώπων γενέσθαι, καὶ ἐπάρξαι τῆς παραλίας ἁπάσης Θρᾴκης, ἕως καὶ εἰς Αἷμον τὸ ὄρος. ἐστὶ δὲ καὶ Λιβύης, Βύζαντις, καὶ πόλις ἐκεῖ

Βυζάν-

Οὖδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες.
805 Βέβρυκες [1] δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ [2] ὄρεα Μυσίδος αἴης
Ἧχί περ ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα·
Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῆσιν Ὕλαν ἡρπάξατο νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.
Ἔνθεν ἐφ' Ἑλλήσποντον ἐπιτρέχει [3] ἄσπετος ἀγκ

Βυζάντιον. τινὲς δὲ Γύζαντας ἐκείνους καλοῦσιν. ἐν δὲ τῷ Θρᾳκικῷ Βυζαντίῳ ἱστορεῖται φυλάσσεσθαί ποτε τὸν πλοῦτον τοῖς Ἀθηναίοις, διὰ τὴν ὀχυρότητα τῆς πόλεως. ὀνομασθῆναι δέ ποτε αὐτὸ καὶ Ἀντωνίαν, ἕως ἐκράτει Σεβῆρος, καὶ ὁ ἐκείνου παῖς Ἀντωνῖνος· παρὰ δὲ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κληθῆναι αὐτὸ Ἄνθουσαν. κωμῳδοῦνται δὲ εἰς μέθην οἱ παλαιοὶ Βυζάντιοι. πολέμου γοῦν ἐπικειμένου ποτὲ οὐκ ἄλλως ἴσχυεν ὁ στρατηγὸς ῥᾷον ἐπὶ τοῖς τείχεσιν ἔχειν αὐτοὺς, εἰ μὴ τὰ καπηλεῖα ἐγγὺς τῶν τειχέων ἤγαγε. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Βυζάντιον ἄστυ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου ὤφειλεν ἔχειν, ὥς τινές φασι, τὴν παραλήγουσαν, τῷ λόγῳ τῶν κτητικῶν. ἀλλ' ὁ Διονύσιος, ἀποβαλὼν τὸ ε ψιλὸν, διὰ μόνου τοῦ διχρόνου ἐκφέρει αὐτὸ, τῷ λόγῳ τῶν τοπικῶν· ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ Κυρβάντιον ἄστυ, ἐπὶ Σαμοθρᾴκης. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα τὸ ταὐτὸν ἔπαθον πάθος· ὥσπερ καὶ τὸ τραπέζιον σχῆμα, καθὰ προσγέγραπται, καὶ τὸ Ποσειδήϊον, καὶ τὸ Ἰκόνιον, καὶ τὸ ἀλγινόεις παρὰ τῷ Ὀππιανῷ, καὶ ἄλλα παρ' ἄλλοις. καὶ γὰρ καὶ τὸ τραπέζιον, ὡς προσερρέθη, διὰ διφθόγγου ἔχει τὴν παραλήγουσαν· καὶ τὸ Ποσειδήϊον δὲ καὶ τὸ ἀλγινόεις οὐκ ὤφειλον διὰ διφθόγγου μόνου ἔχειν τὴν δευτέραν κατὰ τὴν ἄρχουσαν· καὶ τὸ Ἰκόνιον ἀπαιτεῖ διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ εἰκόνος, τὴν ἄρχουσαν γράφεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ Βυζάντιον δοκεῖ παραλόγως διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, οὕτω καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τὸ Ὑάντιος Ὀγχηστὸς, ἡ τοῦ Ὕαντος πόλις. οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἄβας Ἄβαντος, Ἀβάντιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς Μάκρις. ἀλλὰ ταῦτα μὲν παλογίαν τὸ τεχνικόν· ἀληθῶς δὲ λογα, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. ταῦτα δὲ τικὰ ὄντα κυρίων ὀνομάτων τοῦ του καὶ τοῦ Ποίαντος, καὶ ὀφείλοντα γον ἔχειν τὴν παραλήγουσαν, ὅμ μέτρου ἀνάγκῃ μονοφθόγγῳ γεται. κἀκεῖνο δὲ ἱστέον, ὅτι λέγον γάλως ἰσχῦσαι καὶ οἱ Βυζάντιοι. θῆναι δέ ποτε τοὺς Φοίνικας ἐπ τας, καὶ ἀποφυγεῖν τὴν σφετέ γόντας δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον μετὰ κηδονίων, οἰκῆσαι τὴν μεσημβρ λιν, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται.

1. Ὅτι μετὰ τοὺς Χαλκηδονί κιδέας, οἱ Βέβρυκες ἱστοροῦνται μ κεῖν ἔχειν τὰ σώματα ἢ καθ' ἀνθρώπων, παρ' οἷς καὶ ὁ Βέβρυξ Ἀργέντας, ᾧ τὸ μὲν μῆκος εἰς ὀ γεται πήχεις, εὖρος δὲ, ὡς Ἀρρι σιν, ὅσον τοσῷδε μήκει ἐς κυφότη μετρον ἦγεν, ὅσον ἦν σύμμετ τοὺς ὀκτὼ πήχεις τοῦ μήκους, κύφως βαρεῖν τὸν ἄνθρωπον. δὲ τοῦ τοσούτου ἀνδρὸς νικηφόρ γνει εἰς μονομαχίαν συστὰς νεανί ιζ'. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Βεβρυκίαν φα θῆναι ἀπὸ Βεβρύκης Αἰγύπτου δελφόπαιδος, μίαν δὲ τῶν θυγα Δαναοῦ, ἀδελφὴν τῆς Ὑπερμνήστρα σασθαι δὲ λέγουσι καὶ αὐτὴν Ἱπ τοῦ αὐτανεψιοῦ νυμφίου, ὡς καὶ περμνήστραν τοῦ Λυγγέως, καὶ φυ ὁμοίως, καὶ πολλὰ δυνηθῆναι, δι δάσκειν τοὺς βαρβάρους τὴν Αἰ σοφίαν. διὸ καὶ Βεβρύκην ἢ Βεβρυκ

Solum in tranſverſum Byzantium ſpectantes.
Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ,
Qua amœnas Cius projicit undas;
Cujus olim juxta fluenta Hylam rapuit nympha,
Strenuum famulum ingentis Herculis.
Inde in Helleſpontum procurrit immenſus flexus

αὐτῆς κληθῆναι τὴν χώραν εἰς ἣν ἔφυγε. Πίνδαρος δὲ διὰ τοῦτο μη'. ἱστορεῖ τὰς Δαναΐδας, ὡς τὰς δύο μὴ συναριθμεῖν τῶν λοιπῶν θέλων, οἷον μὴ πεισθείσας τῷ πατρὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλειφθῆναι τῆς ὁμαίμου πατρότητος. Ἰστέον γὰρ ὅτι, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, πεντήκοντα παίδων τῶν τοῦ Αἰγύπτου πεντήκοντα ναίων αὐτανεψιαῖς συνδυασθέντων θυγατράσι Δαναοῦ, ἡ Βεβρύκη μὲν καὶ Ὑπερμνήστρα μόναι τῶν συνεύνων ἐφείσαντο, αἱ δὲ λοιπαὶ τοὺς λοιποὺς διεχρήσαντο.

2. Ὅτι μετὰ τοὺς Βέβρυκας ἡ Μυσία, καὶ τὰ τῆς Μυσίδος γῆς ὄρη· ἔνθα ἑλισσόμενος ποταμὸς ὁ Κίος προΐεις ἱμερόεντα ῥέεθρα, καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κίος. περὶ δὲ τὸν Κίον ποταμὸν ἡ θρυλουμένη ἁρπαγὴ τοῦ Ὕλα συνέπεσεν. ἑταῖρος δὲ Ἡρακλέους ὁ Ὕλας. νύμφη γὰρ, φασὶν, ἐκεῖ ὑδρευόμενον τὸν Ὕλαν καθήρπασεν· ὃν καὶ ἀνακαλούμενος ὁ πελώριος Ἡρακλῆς οὐδὲν ἤνυσεν, ἀλλὰ μακρὰ καὶ [illegible] βοήσας ἀπηλλάγη, ὡς καὶ Θεόκριτος ἱστορεῖ. ὅθεν καὶ παροιμία φησὶν, ἐκ τῶν ἀνακαλουμένων τοὺς μὴ ἀκούοντας, Ὕλαν καλεῖν. φασὶ δὲ καὶ τὴν Προυσιάδα πρότερον Κίον καλεῖσθαι, ἣν ὕστερον Δημήτριος κατέσκαψεν. ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει ὅτι ὑπὲρ τὴν Προυσιάδα Κίος πόλις, ἣν ἔκτισε Κίος Ἡρακλέους ἑταῖρος καὶ σύμπλους, ἐπανελθὼν ἐκ Κολχίδος, ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν γενέσθαι φασί. περὶ δὲ Μυσῶν καὶ προείρηται μὲν ἤδη, καὶ εὐθὺς δὲ κατωτέρω πάλιν εἰρήσεται.

3. Ὅτι μετὰ τὴν Ἀσίαν ὁ τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἄπειτος ἀγκὼν (ἤγουν ἀγκάλη) ἐπιτρέχων πρὸς Ἑλλήσποντον εἰς ἑσπέραν, ὑπὸ τοὺς τῆς Ἴδης πόδας· ἐνδότερον δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἡ εὐρυτέρα Φρυγία, ἥ ἐστιν ἡ μεγάλη, ἧς Μίδας ἐβασίλευσε, παρὰ τῷ προειρημένῳ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, οὗπερ αἱ πηγαὶ περὶ ἵνα λέγονται εἶναι κώμην Σαγγίαν καλουμένην. ταύτην δὲ τὴν μεγάλην Φρυγίαν καὶ ἱππόβοτον λέγει καὶ λιπαράν. ὀλβιωτάτους δὲ τοὺς Φρύγας καὶ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ, λέγων καὶ ὅτι "λέγονται Φρύγες παλαιότατοι "ἀνθρώπων γενέσθαι, καὶ ὅτι μαίνονται "τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέ"χονται, ἤγουν κορυβαντιῶσι δαιμονῶν"τες. ὅταν δὲ κατάσχῃ αὐτοὺς τὸ θεῖον, "ἐλαυνόμενοι, καὶ μέγα βοῶντες, καὶ ὀρ"χούμενοι, προθεσπίζουσι τὰ μέλλοντα, καὶ "θεοφορούμενοι καὶ μαινόμενοι. ἔστι δὲ, "φασὶ, Φρυγία, καί τις τόπος Εὐρω"παῖος περὶ τὴν Οἴτην τὸ τῆς Τραχῖ"νος ὄρος, οὕτω κληθεῖσα παρὰ τὸ "ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα καυθέν"τα". τὸ δὲ, πόδας Ἴδης, ἐξ Ὁμήρου ληφθὲν, Πινδάρῳ μὲν δέδωκεν ἀφορμὴν σφυρὰ ὄρους εἰπεῖν· τῷ δὲ Λυκόφρονι, πτέρναν πύργου· καὶ ἄλλοις, κνημοὺς ὄρους. Ἰστέον δὲ ὅτι Διονύσιος μὲν Ἀσιανῶν ἐνταῦθα Φρυγῶν μέμνηται· ἄλλοι δέ φασι καὶ ἑτέρους Εὐρωπαίους εἶναί ποτε Φρύγας, ἐξ ὧν περαιωθέντων ἡ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐγένετο· ὥσπερ καὶ Μυσοὶ, οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι, οἵ γε καὶ πέραν Ἴστρου ἦσαν, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοὶ, ὧν μέρος καὶ οἱ Ὀλυμπηνοὶ Μυσοὶ, λεγόμενοι οὕτως, ὥς που προείρηται, παρὰ τὸν μυσὸν, ὅς τις ἐστὶν ἡ ὀξύα, κατὰ τὴν Μυσῶν ἢ Λυδῶν γλῶσσαν· πολὺ γὰρ τὸ τοιοῦτον φυτὸν παρὰ

Βαιοτέρης Φρυγίης· ἑτέρη δέ τοι ἔνδοθι κεῖται,
Εὐρυτέρη γεγαυῖα, παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.
Ἀλλ' ἤτοι μεγάλη μὲν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται,
Ἱππόβοτος, λιπαρή τε· πρὸς ἑσπερίην δὲ ἂν ἴδοι
Τὴν ἑτέρην, ἣ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας Ιδης,
Ιλιον [1] ἠνεμόεσσαν ὑπὸ πλευρῇσιν ἔχουσα·
Ιλιον, ἀγλαὸν ἄστυ παλαιγενέων ἡρώων·
Ιλιον, ἣν ἐπόλισσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
Ιλιον, ἣν ἀλάπαξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ηρη,
Ξάνθῳ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι.
Τὴν δὲ μετ' [2] Αἰολίδος περιπέπταται ἤθεα γαί
Αἰγαίου παρὰ χεῖλος, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.
Τῇ δ' ἐπιναιετάουσιν ἀγαυῶν παῖδες Ἰώνων,

τοῖς Μυσοῖς. οὕτω δέ φασι δύσεργον εἶναι, διορίσαι Μυσοὺς καὶ Φρύγας, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς οἰκήσεως, ὥστε τάχα καὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν διεκπεσεῖν τὴν λέγουσαν, πόῤῥω τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. ὡσαύτως δὲ ἐγκέχυνται Λυδοὶ καὶ Μαίονες, οἱ καὶ Μῄονες παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ἀῤῥιανὸς δέ φησιν ὅτι "Θυνὸς "καὶ Μυσὸς υἱοὶ ἦσαν Ἀργανθώνης (κα"λόν τι χρῆμα νύμφης ἦν) ἀφ' ὧν Θυ"νὸς μὲν Θυνίαν οἰκίσας ἀφ' ἑαυτοῦ ὠ"νόμασε, Μυσοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ Μυσοῦ ὠνο"μάσθησαν." Ἡρόδοτος δέ φησι καὶ αὐτοὺς πρώτους ἀνθρώπων τοὺς Φρύγας εἶναι. καὶ ὁ Κωμικὸς ἐμφαίνει, ἔνθα τὸν ἀρχαῖον βεκκεσέληνον λέγει, ἀπό τε τῶν Ἀρκάδων τῶν περὶ τῆς σελήνης μυθολογουμένων εἶναι, καὶ ἀπὸ τοῦ βέκκου· βέκκος γὰρ ὁ ἄρτος, Φρυγιστί.

1. Ὅτι ὑπὸ ταῖς πλευραῖς τῆς μικρᾶς Φρυγίας καὶ Ιλιος, μεταξὺ τῆς Ιδης καὶ τῆς θαλάσσης. ταύτην τὴν πόλιν, ἀγλαὸν ἄστυ παλαιγενέων ἡρώων λέγει. καὶ ἔργον μέν φησι γενέσθαι Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος κτισάντων, ὑπὸ Ἀθηνᾶς δὲ καὶ Ηρας ἀπολέσθαι, ὅ ἐστιν, ὑπό τε φρονήσεως, καὶ τῆς ἡραιούσης βασιλικῆς
δους δυνάμεως· ἢ καὶ ἄλλως ἀστεί
ἄνδρες μὲν τὴν πόλιν ἵδρυσαν,
κες δὲ κατέῤῥιψαν. ὅτι δὲ ἐξήλ
ἀφανισθεῖσα ἡ παλαιὰ Ιλιος, ὡ
θεμελίους ὑπολειφθῆναι αὐτῆς,
λως ἡ παλαιὰ ἱστορία φησίν. Ι
ὅτι ἐπαναλαμβάνει καὶ τὴν Ιλ
συνήθειαν ποιητικήν, οὐ μόνον
σεμνὸν ἄλλως τῆς πόλεως, ἀλλὰ κ
τὸ θρήνων ἄξια παθεῖν αὐτήν.
Λιβάνιός που, Αἰγαίου μὲν πελά
ἄλλων τινῶν τόπων, πρὸς ὄνομα
καὶ μόνης ἁπλῶς οὕτω μέμνητο
Τροίας οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν τὰ δ
παθοῦσαν Πριάμου πόλιν, φησὶ
σάμενος ὡς ἐκ παρόδου αὐτή
δὲ ὅτι καὶ τρεῖς ἀναγράφονται Φρυγ
ρὰ τοῖς παλαιοῖς. μία μὲν, ἡ μ
ἧς ὁ Μίδας ἄρξαι λέγεται, πε
Πισιδία, καὶ τὸ Αμμόριον, καὶ τὰ
δα. ταύτης δὲ τῆς μεγάλης ἐστὶ κ
ρειος Φρυγία, περὶ ἣν τὸ Φιλομή
αὕτη μὲν μία Φρυγία. δευτέρα
ρα Φρυγία ἡ μικρὰ ἡ ἐν Ελλησπ
περὶ Ολυμπον. καὶ τρίτη ἡ λ

Minoris Phrygiæ: altera vero intus ſita eſt,
Latior quæ eſt, ad aquas Sangarii.
Verum magna quidem ad ortum extenta eſt,
Equorum altrix, pinguiſque. ad occaſum autem cernes
Alteram, quæ ſita eſt ſubter divinæ pedes [*radices*] Idæ,
Trojam ventoſam [*in loco edito ſitam*] ſub lateribus habens;
Trojam, inſignem urbem veterum heroum;
Trojam, quam condiderunt Neptunus & Apollo;
Trojam, quam everterunt Minervaque & Juno,
Ad Xanthum late fluentem & Idæum Simoëntem.
Hanc autem poſt, Æoliæ expanſæ ſunt ſedes terræ,
Ægæi juxta labrum [*littus,*] ultra magnum Helleſpontum.
Hanc autem poſt habitant illuſtrium liberi Ionum,

πίκτητος, ἐν ᾗ τὸ Κοτυάειον, καὶ τὸ ορύλαιον, ὡς ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ, τὸ Δορυλάειον· κατὰ δὲ τὴν ὀρθογραφικὴν τέχνην, καὶ τὸ Δορόλλειον, διὰ διφθόγγου, ὥσπερ καὶ Δοκίμειον, πόλις καὶ τὸ Φρυγίας. οὕτω καὶ Σύλλειον, ἐν δυσὶ, ἢ καὶ δι' ἑνός. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ, κατὰ τὸν τὰ τικὰ γράψαντα, πόλις Φρυγίας, ἢ τὰ τινας, ὥς φησι, Παμφυλίας. δῆν δὲ ὅτι καὶ Σύλαιον τὸ τοιοῦτον γράται.

2. Ὅτι μετὰ τὴν μικρὰν Φρυγίαν ἢ τὴν Ιλιον, ἡ τῶν Αἰολέων παρέκταται γῆ, Αἰγαίου περὶ χεῖς, ὑπὲρ τὸν μέγαν, ἤτοι τὸν πλα, Ἑλλήσποντον, ὅ ἐστι νοτιώτερον τοῦ Ἑλλησπόντου. καὶ ἐνταῦθα γὰρ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν ἐπὶ τοῦ νοτιωτέρου τέθεικεν, ὡς συνήθες. ἄλλως γὰρ ὑπὲρ τὴν Φρυν πρὸς τὰ βόρεια κεῖνται οἱ Αἰολεῖς. δὲ κατὰ τὴν παλαιὰν ἀναγραφὴν, Φρυν ἔχονται καὶ Καππαδόκαι πρὸς βορν δηλαδή. τούτων δὲ πρόσουροι Κίλις, καθήκοντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν, περὶ καὶ ἡ Κύπρος. τούτων δὲ ἔχονται μένοι, αὐτῶν δὲ Ματιανοί, τούτων δὲ οἱ Κιστιανοί. λέγει δὲ ὁ Διονύσιος καὶ ὅτι μετὰ τοὺς Αἰολεῖς, ὧν ἐστι καὶ ἡ Σμύρνα. ἡ τῶν Ἰώνων γῆ κεῖται, ἀγχίαλος καὶ αὐτή. ταύτης ἀρχὴ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἡ Φώκαια, πέρας οὖσα τῆς Αἰολίδος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὴν Ἰάδα ἐν τοῖς φθάσασιν ἔγνωμεν τὴν αὐτὴν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι οὖσαν, ὡς Ἰώνων καλουμένων πάλαι ποτὲ τῶν Ἀττικῶν ἀπὸ Ἴωνος, καὶ τῆς χώρας Ἰάδος λεγομένης· οὕτω καὶ ἡ Δωρὶς ἡ αὐτὴ τῇ Αἰολίδι ἐστίν. ἐκαλοῦντο γάρ ποτε, κατὰ τὸν Γεωγράφον, Αἰολεῖς, κατ' ἐπικράτειαν ἔθνους, πάντες οἱ ἐντὸς τοῦ κατὰ Πελοπόννησον ἰσθμοῦ, πλὴν Ἀθηναίων, καὶ Μεγαρέων, καὶ Δωριέων τῶν περὶ Παρνασσόν. διὸ καὶ Πίνδαρος πολλαχοῦ, καίτοι Δωριστὶ γράφων, Αἰολίδα τὴν ἑαυτοῦ λέγει μολπήν. Αἰολεῖς δὲ ἐκεῖνοι ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν τοῦ Αἰόλου παίδων, ὥσπερ καὶ Δωριεῖς ἀπὸ τῶν τοῦ Δώρου· καὶ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, ἀνδρὸς Ἀττικοῦ, ὃν καὶ Εὐριπίδης κτίστορα ἱστορεῖ Ἀσιάτιδος χθονός. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν Αἰολεῖς οὕτως ἐκλήθησαν, οὐ μόνον ὡς ὄντες τῶν ῥηθέντων Εὐρωπαίων Αἰολέων ἄποικοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀπὸ Αἰολέων, ὅ ἐστιν ἐκ

ποι-

Ἀγχίαλοι γεγαῶτες, ἐπὶ χθονὸς [1] ἧς διὰ μέσσης
Μαίανδρος λιπαρῇσι κατέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήτου τε μεσηγὺ καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.
Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παῤῥαλίην Ἔφεσον, μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης·
Ἔνθα θεῇ ποτε νηὸν [2] Ἀμαζονίδες τετύκοντο,
Πρέμνῳ ἔνι πτελέης, περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

ποικίλων ἐθνῶν καὶ μιγάδων ἀνθρώπων, ἡ αὐτόθι ἀποικία ἐκείνοις συνεκροτήθη.

1. Ὅτι διὰ μέσης τῆς τῶν Ἰώνων γῆς ὁ Μαίανδρος λιπαραῖς δίναις εἰς ἅλα κατέρχεται, μεταξὺ τῆς Πριήνης, καὶ τῆς Μιλήτου, Ἰωνικῆς πόλεως, ἀποίκου Ἀθηναίων, κατὰ Ἡρόδοτον. ὧν ἡ μὲν Πριήνη, καὶ Κάδμη ποτὲ ἐκλήθη, ἣν Αἴπυτος ὁ Νηλέως ἔκτισεν, ἀφ' ἧς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ Βίας· ἡ δὲ Μίλητος, κτίσμα Νηλέως, ἀνδρὸς Πυλίου, αὐτόθι μετοικήσαντος· κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Νείλεως ὁ Κόδρου ἔκτισεν αὐτήν. φησὶ γάρ, « Νείλεῳ τοῦ Κόδρου ἐπισπόμενος ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίσιν ». ἔρια δὲ ὁ τόπος οὗτος φέρει ἀγαθά· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν κεῖται τὰ Μιλήσια στρώματα. καὶ Θεόκριτος δὲ τάπητας μαλακωτέρους ὕπνου εἰπών, ἐπάγει, φαίη ἂν ἡ Μίλητος, καὶ ὁ τὴν Σαμίαν καταβόσκων· ὡς τῆς Σάμου καὶ τῆς Μιλήτου ἀγαθῶν οὐσῶν εἰς ἐρίων φοράν. περὶ δὲ τῆς πόλεως ταύτης τοιαῦτα γέγραπται, « Μίλητος πόλις ἐπιφανής. ἐκλήθη δέ ποτε καὶ Λελεγίς, διὰ ἐποίκους Λέλεγας· καὶ Πιτυοῦσα, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων, καὶ διότι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ ». ἐκεῖθεν ἦν Θαλῆς ὁ Μιλήσιος· καὶ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ὃν ἡ παῤῥησία ἔβλαψε· καὶ Φωκυλίδης· καὶ Τιμόθεος ὁ κιθαρῳδός, εἰς ὃν ἐπίγραμμα φέρεται τόδε,

Πάτρα Μίλητος τίκτει τὸν Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

ἦν δέ ποτε καὶ Κρητικὴ νῆσος ἡ Μίλητος. λέγεται δὲ καὶ τὴν τῆς Καλυψοῦς νῆσον Μίλητον κληθῆναί ποτε. λέγεται δὲ λόγος, καὶ μέγιστον κατασκευασθῆναι ναὸν ἐν Μιλήτῳ, χωρὶς ὀροφῆς μείναντα διὰ τὸ μέγεθος. ταύτης δὲ ἱστοροῦνται πολλαὶ ἀποικίαι, ὅπου γε καὶ περὶ τὰ Νειλῷα στόματα τεῖχος ἦν Μιλησίων λεγόμενον, ὅπερ αὐτοὶ ἐτείχισαν ναυσὶ τριάκοντα πλεύσαντες· καὶ ὅπου δὲ παλαίταιος ὁ Ἴστρος περὶ τὸν Εὔξεινον Ἰστριανοὶ κατοικοῦσι Μιλησίων ἄποικοι, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. τούτων δὲ βορειοτέρα ἡ Ἔφεσος (ἡ καὶ Τραχεῖά ποτε κληθεῖσα, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πτελέα) πόλις Ἰώνων, κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Λυδίας· ἣν παραλίαν ὁ Διονύσιος λέγει, καὶ μεγάλην πόλιν Ἀρτέμιδος, καὶ ναόν φησιν ἐκεῖ εἶναι, ὃν αἱ Ἀμαζόνες ἐποίησαν ἐν πρέμνῳ (ὅ ἐστιν ἐν κορμῷ) πτελέας, περιούσιον ἀνδράσι θαῦμα. λέγει δὲ ἴσως τὸν περίπυστον ἐκεῖνον, τὸν ὕστερον καυθέντα πρός τινος θελήσαντος οὕτως ἑαυτῷ περιποιήσασθαι τὸ ἐπ' ὀνόματι ἀοίδιμον· κἂν οὐκ ἔσχε τοῦτο ἐκεῖνος ὃ ἤθελεν. ἀρᾳ γὰρ ἐτέθησαν, μηδένα τῶν ἁπάντων τὸ ἐκείνου περιφέρειν ὄνομα, ὡς ἂν ἐπιλησθείη παντάπασι, καὶ μὴ ἔχοι ὃ βούλεται. λέγεται δὲ καὶ ὅτι Κροῖσος τῇ Ἐφέσῳ ἐπιθέμενος ἐπολιόρκει· ἀμηχανοῦντες δὲ οἱ πολῖται ἀνέθεσαν τὴν πόλιν τῇ Ἀρτέμιδι, ἐξάψαντες ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος σχοινίον εἰς τὸ τεῖχος.

2. Ὅτι δὲ αἱ Ἀμαζόνες πολλοὺς ἐν Ἀσίᾳ κατέχον τόπους ποτέ, δηλοῦσι καὶ

κρῆναί

Maritimi qui ſunt, in terra quam per mediam
Mæandrus pinguibus delabitur in mare vorticibus,
Miletum inter & ſpatioſam Prienam.
Quibus ambabus magis borealem aſpicies
Maritimam Epheſum, magnam urbem Dianæ;
Ubi Deæ quondam ædem Amazonides ſtruxerunt,
In trunco [*ſtipite*] ulmi, immenſum hominibus miraculum.

ρῶαί τινες Ἀμαζόνων ὁμώνυμοι, καὶ μὴν
ι πόλεις· οἷον ἡ Ἔφεσος, ἡ Ἀναία, ἡ
ύῤῥινα, ἡ Αἰολική. ἔστι δὲ καὶ Ἐλαία τό-
ος πρὸς τὴν κώμην * κατὰ τὸν Ἀῤῥιανὸν,
ὸ Ἐλαίας Ἀμαζόνος. καὶ πρὸς τῷ
ώτῳ δὲ Θίβα τόπος, διὰ τοῦ ι ἔχων
ν παραλήγουσαν, ἀπὸ μιᾶς τῶν ὑφ' Η-
κλέους ἀναιρεθεισῶν Ἀμαζόνων οὕτως
ν κλῆσιν, ὧν αἱ διάφοροι, τουτέστιν αἱ
ρέχουσαι, καὶ ἀξιολογώτεραι, κατὰ τὴν
Ἀῤῥιανοῦ ἱστορίαν, εἰσὶν αὗται τὸ ὄνο-
μα, Τρέλλα, Ισοκράτεια, Θίβα, Τάλ-
α, καὶ ἄλλα. καὶ ἡ Σμύρνα δὲ, Ἀμαζὼν οὖ-
ς καὶ αὐτὴ, κατασχεῖν τὴν Ἔφεσον λέγε-
ται, ἀφ' ἧς καὶ Σμύρνα τόπος Ἐφέσου.
αὐτὴν δὲ τὴν Ἔφεσον Σμύρναν κλη-
θῆναι λέγουσι. φασὶ δὲ τὴν τῆς Ἐφέσου πό-
ιν, ἐν κοίλῳ τόπῳ οἰκισθεῖσαν τὴν
ἀρχὴν, καὶ χειμῶνι κατακλυσθεῖσαν,
ὸ Λυσιμάχου μετατεθῆναι ἔνθα νῦν
, καὶ Ἀρσινόην κληθῆναι ἀπὸ Ἀρ-
σινόης τῆς ἐκείνου θυγατρός. φέρεται
δὲ καὶ Δούριδος καλὸν ἐπίγραμμα εἰς
τοῦτον κατακλυσμὸν, ἐν ᾧ καὶ ἀοιδο-
ίτην τῶν Ιάδων Ἔφεσον ἐκεῖνος λέ-
ω· ἀρχὴ δὲ τοῦ ἐπιγράμματος αὕτη,

Ηέριαι νεφέλαι πόθεν ὕδατα πικρὰ
πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύ-
σατε.

αὶ τὰ ἑξῆς. τὴν δὲ Ἔφεσον τὸ κύ-
ιον ὄνομα (γυνὴ γὰρ ἡ Ἔφεσος, ἀφ' ἧς
πόλις ὀνομάζεται) πρόσπολον Ἀρτέ-
μιδός φασι, καὶ θυγατέρα αὐτῆς τὴν
μαζὼ ἱστοροῦσιν, ἀφ' ἧς αἱ Ἀμαζόνες.

οἱ δέ φασι τὰς Ἀμαζόνας ὑπὸ Ἡρακλέους διωκομένας (ὅτε, κελεύοντος Εὐρυσθέως, ἐπὶ τὸν τῆς Ἱππολύτης ἐστάλη ζωστῆρα) καταφυγεῖν ἐπί τινα βωμὸν Ἀρτέμιδος, κἀκεῖ τυχεῖν ἀφέσεως, καὶ τὸν τόπον ἐκεῖθεν Ἔφεσον κληθῆναι, κατὰ παραγραμματισμὸν, ἀντὶ τοῦ Ἄφεσον. ἔθνος δὲ γυναικεῖον αἱ Ἀμαζόνες πρὸς τῷ Θερμώδοντι· διὸ καὶ ἀπὸ μητέρων ἐγενεαλογοῦντο, καθὰ καὶ Ἀῤῥιανὸς ἱστορεῖ. ἐκαλοῦντο δέ ποτε καὶ Σαυρομάτιδες, διὰ τὸ ἐν Σαυροματικῇ ποτε Σκυθίᾳ οἰκῆσαι, καθάπερ προγέγραπται ἐν τοῖς περὶ Σαυροματῶν. ἢ οἱονεὶ Σαυροπάτιδες, διὰ τὸ σαύρας πάσασθαι, ὅ ἐστι γεύσασθαι· τοιούτων γὰρ ἤσθιον κρεῶν. διὸ καὶ Ἀμαζόνες ἐκαλοῦντο κατά τινας, οὐ μόνον ὡς μονόμαζοι (ἐπεκαίοντο γὰρ βρεφόθεν τὸν δεξιὸν μαζὸν, ὡς ἂν μὴ ἐπικαλύπτῃ τὴν τοξείαν) ἀλλὰ καὶ οἷα μὴ μάζαις, ἀλλὰ κρέασι θηρείων ἐπιτρεφόμεναι. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. τὸν δὲ ῥηθέντα Μαίανδρον, σκολιόν φασι ῥέειν, ἀφ' οὗ καὶ τὰς τῶν ποταμῶν σκολιότητας πάσας μαιάνδρους καλεῖσθαι. ἱστορεῖται δὲ ὅτι τὴν ἀνωτέρω εἰρημένην Πριήνην πρὸς τῇ θαλάσσῃ οὖσαν τὰς ἀρχὰς, μεσόγειον ἐποίησεν ὁ Μαίανδρος μακρῷ προσχώματι. φησὶ γὰρ ὁ Γεωγράφος, “Οὕτω γὰρ ὁ Μαίανδρος πολλὴν χώραν κατάγων, καὶ ὅπῃ τύχῃ τοῦ αἰγιαλοῦ προστεθεὶς, πεποίηκε τὴν Πριήνην μεσόγειον τεσσαράκοντα σταδίων προσχώματι, ἐπὶ θαλάττῃ πρότερον οὖσαν.

Μηονίη[1] δ' ἐπὶ τῇσιν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσαι,
Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι· τόθεν Πακτωλὸς ὁδεύων
Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει.
Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσι καθήμενος εἴαρος ὥρῃ
Κύκνων εἰσαΐοις λιγυρὴν ὄπα, τοί τε καθ' ὕδωρ
Ἔνθα καὶ ἔνθα νέμονται ἀεξομένης ἐπὶ ποίης.
Πολλοὶ γὰρ λειμῶνες ἐν Ἀσίδι τηλεθόωσιν·
Ἔξοχα δ' ἀμπεδίον Μαιάνδριον, ἔνθα[2] Καΰστρου
Ἥσυχα καχλάζοντος ἐπιῤῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
Οὐ μὰν οὐδὲ[3] γυναῖκας ὀνόσσεαι, αἳ περὶ κεῖνο
Θεῖον ἕδος, χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι,
Ὀρχεῦνται, θηητὸν ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Εὖτε Διωνύσοιο χοροστασίας τελέοιεν.
Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροὶ,
Σκαίρουσιν· τῇσιν δὲ περὶ σμαραγεῦντες ἀῆται
Ἱμερτοὺς δονέουσιν ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνας.

1. Ὅτι μετὰ τοὺς Ἴωνας οἱ Μῄονες, ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται, ἤγουν οἱ Λυδοὶ ἐπ' ἀνατολὰς, ἔθνος χώραν ἀγαθὴν οἰκοῦν καὶ πολυαργυρωτάτην, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· ἔνθα ὁ ἠνεμόεις Τμῶλος τὸ ὄρος, ὅθεν ὁ Πακτωλὸς ῥέων χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει. χρυσοῤῥόας γὰρ ἱστορεῖται ποταμὸς ὁ Πακτωλὸς, ἢ ὡς αὐτὸ τοῦτο χρυσοῦ καταφέρων ψήγματα, ἢ ὡς λιπαίνων τὴν ἐγχώριον γῆν, καὶ πλουτοποιὸς τοῖς ἐκεῖ γινόμενος. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὸ κελαρύζειν, οὐ πάνυ προσφυὲς ὂν μεγαλειότητι ποταμοῦ ῥεύματος, οὐδὲ ἐν τοῖς περὶ τούτου, τοῦ Κηφισοῦ. ὁ δὲ Πακτωλὸς καταφέρεσθαι λέγεται εἰς τὸν Ἕρμον, καθὰ καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, λέγων, "Πακτωλὸς ψῆγμα χρυσοῦ καταφέρων ἐκ τοῦ Τμώλου εἰς τὸν Ἕρμον ποταμὸν ἐκδιδοῖ. ὁ δὲ Ἕρμος ῥέων ἐκ τῆς Σαρδιανῆς ἐκδίδωσιν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν". λίαν δὲ τὴν τῶν Ἰνδῶν ὁ Διονύσιος ἐξυμνεῖ, ὡς εὐδαίμονα, θεῖόν τε ἕδα
αὐτὴν ἀποκαλῶν, καὶ λέγων κύκνων
γυρὴν ὄπα ἔαρος ὥρᾳ ἀκούεσθαι ἐν τ
τοῦ Πακτωλοῦ πλευραῖς, οἳ καθ' ὕ
ἔνθα καὶ ἔνθα νέμονται αὐξανομένης ποίας· καὶ ὅτι πολλοὶ μὲν λειμῶνες ἐν
σίᾳ θάλλουσιν, ἔξοχα δὲ κατὰ τὸ Μα
δριον πεδίον. διό τινες καὶ τὸ παρ' Ὁμ
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, ἐντεῦθεν νοοῦσιν,
ναίχα τῆς Μηονίας, Ἀσίας λεγομέ
μεθ' ἣν καὶ ἔθνος τι οἱ Μυσοὶ, κατ
Γεωγράφον, ἄλλο παρὰ τοὺς Ὀλυμπ
φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, "Μυσοὶ μετὰ Λυ
"καὶ πόλις Φιλαδέλφεια". λέγει Διονύσιος καὶ τὸν Καΰστρον ἥσυχα καχ
ζοντα, ἢ παφλάζοντα, ἐπιῤῥέειν ὕδ
εἰς τὸν Μαίανδρον.

2. Καΰστρος δὲ ὀνομάζεται ἀπὸ
παρακεῖσθαι τῇ κεκαυμένῃ χώρᾳ, εἰ
κατὰ τὸν Γεωγράφον, οἶνος ἐκλόγ
ἀρετῇ ἐστι κατακεκαυμενίτης. τὴν
χώραν ταύτην οἱ μὲν Μυσίαν καλ

Mæonia autem poſt has urbes ortum verſus porrecta eſt,
Tmolo ſub ventoſo: unde Pactolus means
Aurum cum vorticibus trahens ſuſurrat.
Hujus autem ad latera ſedens veris tempore
Olorum exaudires canoram vocem, qui in nemore
Hic & illic paſcuntur creſcente in herba.
Multa namque prata in Aſia virent;
Præcipue vero in campo Mæandrio, quo Cayſtri
Placide ſtrepentis influit ſplendida aqua.
Ne mulieres quidem vituperabis, quæ in illo
Divino ſolo, aureo per lumbos [*ilia*] vinculo cinctæ,
Tripudiant, mirificum ſe flectentes circum orbem,
Quando Bacchi choreas celebrant.
Simul quoque virgines, recens ablactati velut hinnuli,
Saltant: quibus circumſtrepentes venti
Elegantes agitant in pectoribus veſtes.

ρὰ τοὺς ἐκεῖ ῥηθέντας Μυσοὺς, οἱ δὲ ιονίαν, παρὰ τοὺς Μῄονας· ἥτις τεφρώ-ς λέγεται εἶναι τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἄ-υδρος, πλὴν ἀμπέλου. ἀπὸ δὲ τοῦ ΰστρου καλεῖται καὶ πεδίον Καΰστριον, καὶ Καϋστριανόν· ᾧ συνεχὲς τὸ Κιλβια-. λέγονται δὲ καὶ οἱ Λυδοὶ, καὶ Μαίο- καὶ Μῄονες· ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, λέ-ν ὅτι «ὁ δῆμος Λύδιος ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἀ-υος πρότερον Μῄων καλούμενος· παρ' οἷς καὶ αἱ Σάρδεις, τὸ τῶν Λυδῶν βασί-λειον, ὥς φασιν. Ἰδίως λέγεσθαι πα-ρὰ τῷ Ποιητῇ». ταύτας ἔχειν οἱ μμέλοι λέγονται δίχα τῆς ἀκρο-λεως, ὅτι τὴν πολλὴν τῆς Ἀσίας κα-δρομον.

3. Ὅτι ἀποσεμνύνων τὴν γῆν τῶν Λυ-ν ὁ Διονύσιος, ὡς καὶ καλλιγύναικα, σὶν, ὅτι οὐ μὴν οὐδὲ τὰς Λυδὰς μέμ-αιτό τις γυναῖκας, αἳ χρυσοῦν ἅμμα πὶ ὀσφύος βαλοῦσαι, ἤγουν ζώνῃ χρυ-ῇ ζωσάμεναι, κύκλον χοροῦ θηητὸν ἑλίσσουσι, χοροστασίας τελοῦσαι τοῦ Διονύσου. εἶτα ἐνθουσιῶν οἷον ὁ ποιητὴς πανηγυρικώτερον ἐπὶ τῇ τῆς χώρας εὐδαιμονίᾳ, καὶ ἀφελείᾳ λόγου γοητεύων τὸν ἀκροατὴν, ἢ καὶ, ὡς εἰπεῖν, τοῖς ἔπεσι χορεύων καὶ ἐπορχούμενος, ἐπάγει, Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροὶ, Σκαίρουσιν. τῇσι δὲ, ἤγουν ταύταις, περισμαραγεῦντες ἀῆται Ἱμερτοὺς δονέουσι περὶ στήθεσσι χιτῶνας. τὸ δὲ νεοθηλέες, τοῖς νεβροῖς συντακτέον· παρθένοις γὰρ τοιαύταις οὐ πάνυ προσφυὲς τοὔνομα. χαρίζονται δὲ τὸ σκαίρειν. τὸ μέντοι σκαίρειν, κινδυνώδης λέξις ἐστὶν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀσπαίρειν. τὸ δὲ σμαραγεῖν ἰδίως καὶ ἐπὶ ἀνέμων ὀνοματοπεποίηται· ὅθεν καὶ Ζεὺς ἐρισμάραγος, ἤτοι ἀὴρ πολύηχος. ἐνταῦθα δὲ οὐ μόνον ὡς δεξιὰς χοροποιοὺς ὁ Διονύσιος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγαθὰς ὑφαίνειν τὰς Λυδὰς ἐπαινεῖ. ὅτι δὲ καὶ πλούσιοι πάλαι ποτὲ οἱ Λυδοὶ, δῆλον παρ' οἷς πρώτοις καὶ νομίσματα χρυσοῦ καὶ ἀρ-

γύρου

Ἀλλὰ τὰ μὲν [1] Λυδοῖσι μετ' ἀνθρώποισι μέλονται.
Πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένην [2] Λύκιοι χθόνα ναιετάουσι
Ξάνθου ἐπὶ προχοῇσιν, ἐϋρρείτου ποταμοῖο·
Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου,
Παμφύλων καὶ μέχρι· Κράγον δέ ἑ φημίζουσι.
Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον
Ἄσπενδον, [3] ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος,
Ἔνθα συοκτονίῃσι Διωναίην ἱλάονται.
Ἄλλαι δ' ἑξείης [4] Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην μεσάτην χθόνα ναιετάουσιν

γύρου ἐκείνῃ. καὶ τρυφὴν δὲ πολλὴν εἶχον, ὅθεν καὶ παίγνια πολλὰ ἐξεῦρον αὐτοί. λέγονται δὲ καὶ ἀνδρεῖοί ποτε γενέσθαι, καὶ ἀλκιμώτατοι, καὶ ἀγαθοὶ εἶναι ἱππεύειν. διὸ καὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα θέειν λέγονται οἱ ἐν ἡνιοχείᾳ ἡττώμενοι.

1. Ὅτι ὥσπερ Πάμφυλος, καὶ Παμφύλιος τὸ ἐθνικὸν, καὶ Σύρος, Σύριος, οὕτω καὶ Λυδὸς, Λύδιος. διαβάλλονται δὲ οἱ Λυδοὶ ἐπὶ πονηρίᾳ· ὅθεν καὶ παροιμία, Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, καὶ τρίτοι Κᾶρες. αἱ δὲ Λυδαὶ πορνεύειν πᾶσαι λέγονται, καὶ δῶρα πλείω διδόναι ἢ λαμβάνειν. ἱστοροῦσι δέ φασι καὶ παρὰ Ἀρμενίοις παρθένους ἐπιφανεῖς ἀνιερωθείσας θεᾷ τῇ λεγομένῃ Ταναΐτιδι καταπορνεύεσθαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐκδίδοσθαι, μηδενὸς ἀπαξιοῦντος ταῖς τοιαύταις συνοικεῖν.

2. Ὅτι Λύκιοι τὸ ἔθνος κατά τινας καλοῦνται ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος διαβάντος εἰς τὴν Ἀσίαν. κεῖνται δὲ, φησὶν, οἱ Λύκιοι πρὸς θάλασσαν, ἔνθα καὶ ὁ Ξάνθος ποταμός ἐστιν, ἄλλος παρὰ τὸν Τρωϊκὸν, ὃν καὶ Σκάμανδρον· καὶ πόλις ὁμώνυμος. περὶ ὧν ἐρρέθη τι καὶ ἐν τῇ τῶν Πατάρων ἱστορίᾳ. περὶ δὲ Λυκίαν καὶ τοῦ βαθυκρήμνου Ταύρου οὔρεα φαίνεται μέχρι Παμφύλων, ἤτοι Παμφυλίαν (διχῶς γὰρ ἡ τοῦ ἐθνικοῦ φέρεται γρα
προείρηται) οὗ Ταύρου τὰ πρὸς
λασσαν προτομῇ ταύρου εἰκάζοντ
καὶ Ταῦρον τὸ ὄρος κληθῆναι λ
οἱ δὲ καὶ διὰ τὸ μέγεθος Ταῦρ
αὐτὸν λέγουσι· ταῦροι γὰρ παρὰ τ
λαιοῖς, πάντα τὰ μεγάλα καὶ βία
καὶ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον, κατ
είληπται ὡς ἐκ τοῦ βοός. τὸ δὲ ἐ
Ταῦρον τὸ ὄρος, καὶ Κράγον φη
ζεσθαι, ἀπὸ Κράγου τινὸς ἐπιφ
δρὸς, ὃς αὐτόθι θανὼν τιμᾶται.
τῷ δέ φασιν οἱ παλαιοὶ τῶ
θεῶν ἀγγέλων ὄντα εἶναι. ὁ δὲ Γ
φος περὶ τοῦ Κράγου καὶ ταῦτά φη
“ Κράγος ὄρος ἐστὶν ἔχον ἄκρα
“ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, ἔνθα μυθολ
“ περὶ Χιμαίρας. καὶ Φάραγξ ἐκεῖ
“ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα.
“ τοῦ κεῖται ὁ Ἀντίκραγος”. ἱστορεῖ
ὄρος εἶναι περὶ Λυκίαν, τίκτον
τόματον. τοῦτο δὲ μέχρι καὶ εἰσ
νεται.

3. Ὅτι ἐν Ἀσπένδῳ τῇ Παμ
πόλει, ἔνθα ποταμὸς Εὐρυμέ
συῶν θυσίαις ἱλάσκεται Ἀφροδ
θεραπεύεται, Μόψου τινὸς
ξαντος τοῦ ἔθνους, ὃς εὐξάμενος
ἂν παραστήσῃ τῇ χώρᾳ, συῶν

Atque hæc quidem Lydos apud homines curæ ſunt.
Ad mare autem vergentem Lycii terram incolunt,
Xanthi ad fluenta, pulchriflui amnis:
Ubi alta præcipitia habentis viſuntur montes Tauri,
Ad Pamphylios etiam uſq;: Cragum vero illum vulgo appellant.
Illic etiam videre queas quod ſupra mare eſt oppidum
Aſpendum, fluminis juxta undas Eurymedontis;
Ubi ſuum mactationibus Dionæam [*Venerem*] placant.
Aliæ autem deinceps Pamphylicæ ſunt urbes,
Corycus, Pergaque, & ventoſa [*ventis expoſita*] Phaſelis.
Harum autem ad orientem mediam terram habitant

κἀκεῖθεν τὸ ἔθος ἐκράτησεν. Ἀργείων κτίσμα ἡ Ἄσπενδος, εὐανδροῦσά ποτε πολύ. εἶχε δὲ καὶ ἐλαιῶνας. φησὶ γὰρ Γεωγράφος, "Ἄσπενδος ἐλαιόφυτος, καὶ Σίδη Παμφυλική, πόλεις κατέχουσι χωρία γεώλοφα". ὁ δ' Ἀρριανὸς ἱστορεῖ "κακωθῆναι τοὺς Ἀσπενδίους ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, διότι δοῦναι τῇ στρατιᾷ ὑποσχόμενοι πεντήκοντα τάλαντα εἰς μισθὸν, καὶ τοὺς πεντήκοντα ἵππους οὓς ἔτρεφον τῷ βασιλεῖ, οὐκ ἔδωκαν. ἀλλά τι οὖν αὐτοὺς ἐλύπησεν ὁ βασιλεύς, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἔλαβεν ἀντὶ τῶν πεντήκοντα". Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀσπεν- ς μὲν διὰ τοῦ ε, ὄνομα πόλεως· ρὰ δὲ τοῦ ο Ἄσπονδος, ὁ μὴ σπενδόμενος· ἵνα μὴ συμπίπτῃ ἡ πόλις καὶ ἐπίθετον.

4. Ὅτι ἡ Παμφυλία χώρα ἢ ἀ- γυναικὸς Παμφύλης, ἢ ἀπὸ Παμ- ίλου τινὸς, οὗ καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται. Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι Παμ- ιλοί εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκε- σθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Χάλ- ντος.

5. Ὅτι Παμφυλίδες πόλεις, Κώρυ- ς, καὶ Φάσηλις προπαροξυτόνως, ἡ πο- Φαέρσπολος, ἀφ' ἧς Θεοδέκτης κάλλει αφέρων, καὶ ποιήσας τεχνικὴν ῥητορικὴν, καὶ λόγους ἀγαθοὺς γράψας, καὶ τραγῳδίας ν'. περὶ τούτων ὁ Γεωγράφος φησί, "Κώρυκος καὶ Φάσηλις, Παμφύλων τόποι". ἀλλαχοῦ δέ φησι, "Κώρυκος αἰγιαλὸς περὶ Λυκίαν. εἶτα Φάσηλις λίμνη, καὶ πόλις ἀξιολόγους ἔχουσα τρεῖς λιμένας. ταύτης ὑπέρκειται τὰ Σόλυμα, καὶ Τελμισσὸς πόλις Πισιδική, ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς τοῖς περὶ τὴν Φασηλίδα θάλασσαν, ἅπερ Ἀλέξανδρος ἀνοίξας διήγαγε τὴν στρατιάν. ἔνθα καὶ Κλίμαξ ὄρος, φησὶν, ἐπικείμενον τῷ Παμφυλίῳ πελάγει. ἐνταῦθα νηνεμίας μὲν γυμνοῦται τοῖς παροδεύουσιν αἰγιαλὸς, πλημμύροντος δὲ τοῦ πελάγους, ὑπὸ κυμάτων καλύπτεται τὸ πολύ. μέσον δὲ Φασήλιδος καὶ Ἀτταλείας Θήβη πόλις καὶ Λυρνησσὸς, ὁμώνυμοι ταῖς Τρωϊκαῖς". τὴν δὲ Ἀττάλειαν ὁμώνυμον ὁ Γεωγράφος εἶναι λέγει τοῦ κτίσαντος, ὃς καὶ Κώρυκον πολίχνιον ἔκτισεν. ἐν ἄλλοις δέ φησιν ὁ αὐτὸς ὅτι Κώρυκος ἄκρα Λυκίας, μετὰ τὴν ἄκραν τὸ Ἀνεμούριον· ὑπὲρ ἧς ἄντρον τὸ Κωρύκειον, ἐν ᾧ ἀρίστη κρόκος φύεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ παροιμία ἡ λέγουσα,

Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο,

οὐκ ἀπὸ τοῦ Κωρύκου εἴρηται, ἀλλ' ἀπὸ

Ἴδριες ἐν πολέμοισι [1] Λυκάονες ἀγκυλότοξοι.
Τοῖς δ' ἔπι, [2] Πισιδέων λιπαρὸν πέδον· ἧχι πόλι
Τερμισσὸς, [3] Λύρβη τε, καὶ, ἣν ἐπολίσσατο λαὸς
860 Πρίν ποτ' Ἀμυκλαίων, μεγαλώνυμος ἐν χθονὶ Σ
Κεῖθεν [4] δ' εἰς αὐγὰς, σκολιὸν περιτέμνεται οἶμον
Πολλὸν ἔσω βεβαυῖα περίδρομος ἀμφιτρίτη,
Γείτων Εὐξείνοιο πολυκλύστοιο θαλάσσης.
Κεῖνός τοι Κιλίκων περιούρεται ἔθνεα κόλπος
865 Μακρὸς ἐπ' ἀντολίην· Ἀσσῆς δὲ στεινὰ καλεῦσι.
Καὶ τῶν μὲν πλεόνων ποταμῶν ἐπιμίσγεται ὕδω

ἀπὸ νησίου Τέως, καὶ λιμένος ὄντος πλησίον τῆς Τέω νήσου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν, ἔνθα λῃστήριον ἦν τῶν ἐκεῖ Κωρυκαίων, ὠτακουστούντων περιέργως τὰ περὶ τοὺς ἐμπόρους, καὶ οὕτως ἐπιβουλευόντων αὐτοῖς. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων καὶ μανθανόντων τὰ ἀπόρρητα.

1. Ὅτι τοὺς Λυκίους πρὸς θάλασσαν εἰπὼν εἶναι, διαστέλλων πρὸς τοὺς Λυκάονας· οὓς Λυκάονας πρὸς ἀνατολὴν λέγει ὡς ἠπειρώτας μέσην χθόνα οἰκεῖν. καὶ ἀγκυλοτόξους ὀνομάζει, καὶ ἴδριας ἐν πολέμῳ καλεῖ. τούτων τῶν Λυκαόνων ἐστὶ καὶ τὸ Εἰκόνιον, τῇ εἰκόνι τῆς Γοργόνος παρονομαζόμενον, ἣν αὐτόθι ἀναστηλῶσαι λέγεται ὁ Περσεύς. λέγονται δὲ Λυκάονες ἀπὸ Λυκάονός τινος Ἀρκάδος, πόλιν αὐτόθι κτίσαντος κατὰ χρησμὸν, ἐπὶ ἐμφανείᾳ λύκου Ἀκάμαντος, φέροντος ἐν γναθμοῖς ἀνδρομέην παλάμην·

— τό ῥα οἱ τέκμηρεν Ἀπόλλων.

Ἰστέον δὲ ὅτι διττοί εἰσιν οἱ Λύκιοι, ὡς καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ, οἱ μὲν, Τρωϊκοὶ, καθὰ καὶ ὁ Γεωγράφος φησίν· οἱ δὲ, πρὸς τῇ Καρίᾳ. ἄδηλον δὲ πότεροι τοὺς ἑτέρους ἀπῴκισαν. οὕτω δὲ φησὶν ὁ Γεωγράφος καὶ περὶ τῶν Κιλίκων. περὶ τούτων μέντοι ἀλλαχοῦ φησιν ὁ αὐτὸς Γεωγράφος, ὅτι "οἱ Κίλικες οἱ "ἐν Τροίᾳ μεταναστάντες εἰς Συρίαν, ἀπετέ"μοντο παρὰ τῶν Σύρων τὴν νῦν Κιλικίαν".

Ἡρόδοτος δὲ τοὺς πρὸς τῇ Κα
κίους ἐκ Κρήτης γενέσθαι ἱστορεῖ
καὶ ὅτι Τερμίλαι ἐκαλοῦντο. ἐπὶ
τοῦ Πανδίονος ἀνδρὸς Ἀθηναίου ἐκ
Λύκιοι. εἶχον δὲ καὶ κράνε
καὶ ὀϊστοὺς καλαμίνους ἀπτέρ
αἰγὸς δέρματα περὶ τοὺς ὤμ
περὶ τὰς κεφαλὰς πίλους ἐστ
νους πτεροῖς.

2. Ὅτι Πισιδέων πεδίον, οὓς κ
μους τινές φασι, λιπαρὸν λέγει
ἡ Σέλγη, ἣν καὶ κτίσμα λέγει Α
κλαίων, καὶ μεγαλώνυμον καλ
γὰρ δισμυρίανδρον τὴν πόλιν
γενέσθαι. ἀπὸ Πισίδου δέ τινος ὀν
ναι λέγονται οἱ Πισίδαι, δι' ἐπ
φερόμενοι· καὶ ποτε μὲν ἐν συστολ
ἐν ἐκτάσει τὴν ἄρχουσαν. λέγ
ὑπὸ Κάλχαντος ἡ Σέλγη κ
εἶτα ὑπὸ Λακεδαιμονίων. ἀξιο
ται δὲ Πισιδέων οἱ Σελγεῖς, καὶ
νότητι πόλεως, οὐδέποτε ἐπ' ἄ
νόμενοι· Ἀλεξάνδρῳ δὲ πρεσβ
καὶ κατὰ φιλίαν εἰπόντες δέχ
προστάγματα. ἱστορεῖται δὲ καὶ π
τὴν πόλιν ταύτην εὐνομηθῆναι
ταν, ὡς εἴρηται, μετοικησάντων
την. ὅθεν καὶ ἀσελγεῖς φασι κ
καλεῖσθαι τοὺς αἰσχροὺς, καὶ οὐ ζῶν
μως, μηδὲ ἐοικότας Σελγεῦσι
θους χρηστότητι. καίτοι ἄλλοι

i in bellis Lycaones, curvis arcubus utentes.
vero poſt, Piſidarum pingue ſolum: ubi urbes,
niſſus, Lyrbaque, &, quam condidit populus [Selga.
aliquando Amyclæorum, quæ eſt magni nominis in terris,
autem in orientem, obliquum circumſecat tramitem
um introgreſſum circumfluum mare,
num Euxino undoſo æquori.
ine Cilicum trahitur circum gentes ſinus
gus in orientem: Aſiæ vero anguſtias [*fauces*] vocant.
in hunc quidem multorum fluminum commiſcetur unda,

οπαίτους τοὺς ἐκεῖ ἱστοροῦσιν, ὅ-
ταισι λέγεσθαι τὴν ἀσέλγειαν
θηρῶς ζώντων, ἀλλὰ τοῖς
ικότων. κρείττων δὲ ἡ πρώ-
τοῦ ἐτυμότητος. τάχα γὰρ οὐκ
ος μεγαλώνυμοι εἶπε τὴν
ώλεις τοὺς πολίτας ἔτρεφεν.
πόλις Πισιδῶν καὶ ἡ Λύρβη
ρὸς, ὑπερκειμένη τῆς Κιβύρης
οικήσεως· ἔνθα φησὶν ὁ Γεω-
ίδηρον ῥαδίως τορνεύεσθαι. Ταύ-
τοῦ λ γράφουσι Τελμισσὸν, καὶ
Τελμισσὸς ἡ πόλις πλεονα-
ἐπιτεθέντος τοῦ λ. ἐκλήθη γὰρ
τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥς φησιν Ἡ-
τῷ περὶ παθῶν. Σημειῶσαι
ων ἡ διὰ τοῦ ρ προσεκτιθεῖσα
ται γὰρ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς, τὴν
λ Τελμισσὸν, πόλιν εἶναι τῆς
Λυκίας· τὴν δὲ Τερμισσὸν,
ς. λέγει δὲ καὶ ὁ Γεωγράφος,
ς, πολίχνη Λυκίων· καὶ Τελ-
α. εἶτα ὁ Ἀντίκραγος. αὕτη
ὸς καὶ μείζων λέγεται, πρὸς
ἑτέρας ἀπέχει αὐτῆς, κα-
ρᾶς Τερμισσοῦ.
μετὰ τὰς Πισιδῶν πόλεις,
ἡ τοῦ Ἰσσικοῦ, (ἥτις τοῦ Παμ-
άγους ἐστὶ καμπὴ κυλιομένη,
οῦ περιείρηται, καὶ οἷον περι-
ὶ πολλῷ ἴσω βαίνουσα, οὐκ

ἀρνουμένη δὲ οὐδὲ τὸν Εὔξεινον, ὡς αἱ παλαιοὶ γράφουσιν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ κάμπτεσθαι νεύουσα. διὸ καί, ὥσπερ ὁ Ὑρκάνιος, οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Παμφύλιος, γείτων τοῦ Εὐξείνου λέγεται, καίτοι ἄλλως ἐπὶ μακρὸν ἀφεστηκώς. Ἰστέον δὲ ὅτι μακρὸς ἐπὶ ἀνατολὴν περισυρόμενος τὴν τῶν Κιλίκων γῆν ὁ Ἰσσικὸς οὗτος κόλπος, καὶ παρακείμενον ἔχων ἔγγιστα τὸν Ταῦρον τὸ ὄρος, ἀποτελεῖ τὰ κατὰ τὸν Διονύσιον λεγόμενα τῆς Ἀσίας στενά. ταῦτα δὲ λέγεταί ἀνοῖξαι Ἀλέξανδρος, εἰς εὐρυχωρίαν τοῦ στρατοῦ, παράγων ἐκεῖ καλλιόν τι καρποτομήσας αὐτὸς, καὶ τῆς περὶ τὸν Ἄθω Ξερξικῆς ἀλαζονείας πάνυ γε χρησιμώτερον. Ἀρριανὸς δὲ λέγει καὶ εὐτυχῆσαι τηνικαῦτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἄλλως γὰρ οὐκ οὔσης ὁδοῦ ἐν τῇ κατὰ Φασηλίδα θαλάσσῃ, ὅτι μὴ τῶν ἀπ᾽ ἄρκτου πνεόντων ἀνέμων (εἰ γὰρ νότος κατέχοι, ἄπορον ἦν διὰ τοῦ αἰγιαλοῦ διελθεῖν Ἀλεξάνδρῳ) σκληροὶ δὲ βορέαι ἐπιπνεύσαντες οὐκ ἄνευ τοῦ θείου εὐμαρῆ τὴν ὁδὸν παρέσχον. λέγεται δὲ καὶ κατὰ τὴν Περσίδα πολλὰ εἶναι στενά, ἃ βίᾳ μὲν, διῆλθε δ᾽ ὅμως ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, ἄλλά τι σπεύδων καὶ τὰ γαζοφυλάκια δὲ κατασχεῖν, ἃ πολλοῖς χρόνοις ἐξεπεπλήρωντο. περὶ δὲ τῶν τῆς Ἀσίας στενῶν εἴρηταί τι καὶ ἐν τοῖς πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσι περὶ Φασήλιδος.

Τηλόθεν ἐρχομένων, [1] Πυράμοιό τε καὶ Πινάροιο,
Κύδνου τε σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος,
Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵπ
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἥρως Βελλεροφόντης.
Κεῖθι δὲ καὶ πεδίον τὸ Ἀλήϊον, οὗ κατὰ [2] νῶτα
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἐνδιάασκε.
Πολλαὶ δ' ἑξείης [3] Κιλίκων γεγάασι πόληες,
Λυρνησσὸς[4], Μαλλός τε, καὶ [5] Ἀγχιάλεια, [6] Σόλο

1. Ὅτι ὁ Παμφύλιος (ὁ καὶ Ἰσσικὸς) κόλπος τὴν Κιλίκων γῆν, ὡς εἴρηται, περισύρεται, καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν ὁ Πύραμός τε ποταμὸς εἰσβάλλει, καὶ ὁ Πίναρος, καὶ Κίδνος, ὁ ἀπὸ τοῦ Ταύρου ὄρους τοῦ ὑπερκειμένου τῆς Ταρσοῦ ῥέων σκολιὸς, καὶ μέσην τὴν Ταρσὸν διϊών· περὶ οὗ καὶ κατωτέρω ῥηθήσεται. ψυχρὸν δὲ, φασὶ, καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου, καὶ ἐπικουρεῖ τοῖς παχυνευροῦσι κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις. εἰς τοῦτον, ὡς καὶ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ, ἔρριψεν ἑαυτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ καύματι ἐχόμενος, ἐπιθυμήσας τοῦ ὕδατος, ὁπηνίκα καὶ σπασμῷ ἐσχέθη, καὶ θέρμαις ἰσχυραῖς, καὶ ἀγρυπνίᾳ συνεχεῖ· ὅτε καὶ ἐκάθηρεν αὐτὸν Φίλιππος ὁ Ἀκαρνὰν ἰατρὸς, τῶν ἄλλων ἰατρῶν οὐκ οἰομένων εἶναι βιώσιμα. ὁ δὲ Πύραμος σκολιός τε ῥέει, ὡς εἴρηται, καὶ καταπίπτων εἰς βαθεῖαν φάραγγα, ψόφον περιβάλλει βροντῇ παραπλήσιον· καὶ χοῦν δὲ πάνυ πολὺν, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, κατάγει ἐπὶ τὴν θάλασσαν. διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑπερβολῇ τοιοῦτος,

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυοδίνης
Ἠϊόνα προχέων ἱερὴν ἐς Κύπρον ἵκηται.

Ἡ δὲ Ταρσὸς ἐν πεδίῳ μὲν ἵδρυται, Ἀργείων δὲ ἐστι κτίσμα, πλανηθέντων ἐκεῖ κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς τῆς τοῦ Ἰνάχου θυγατρός. ἱστορεῖται δὲ ἐπιπολάσαι ποτὲ τῇ πόλει

ταύτῃ πολλὴν εὐχέρειαν τῶν ἀπο
ῥήτορας πρὸς τὴν δεδομένην ὑ
εὐπορῆσαι δὲ καὶ πολλῶν ἀνδρῶν
μων, καὶ ἄλλα πολλὰ ἔχειν ἀγα
Διονύσιος, ἐπαναλήψει καὶ ἐνταῦ
τὸ τοῦ τόπου ἔνδοξον, χρησάμενο
καὶ αἰτίαν δ' ἦν ἡ τῶν Κιλίκων
ται καλεῖται ὅτι δηλονότι ὁμώνυ
τῷ τοῦ Πηγάσου ταρσῷ, ἐκεῖ κα
τος ἄνωθεν, καὶ τὸν ἀναβάτην Βελ
τὴν συγκατενεγκόντος, μαλα
σαντος πρὸς τῷ γύρῳ, ὡς καὶ Αρ
ἱστορεῖ, καὶ πλανώμενον ἐκεῖ περ
λήϊον πεδίον. ὅτε γὰρ ἐς Διὸς ὁ
φόντης ἀφικνεῖτο, ἐποχούμενος
ρῷ Πηγάσου, τότε καὶ ὁ Πήγασος
ἠνέχθη, χόλῳ Διὸς, καὶ ὁ ἱππεὺς
τηνέχθη· καὶ ὁ ἵππος αὐτοῦ ἐ
τὸν τοῦ ποδὸς ταρσὸν ἐπαφεὶς (
ἔκλασε) τῷ τόπῳ ἔλιπε τὸ ὄνομ
μένου τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ
τοῦ Βελλεροφόντου χωλείας εἶν
* τὴν πόλιν, διὰ τὸ μετὰ τὸν κα
σμὸν, ἢ μετὰ τὴν πρώτην σύς
ὑδάτων προχωρησάντων εἰς τὴν
σαι, τὰ ἐκεῖ ἀναξηρανθῆναι πρῶτ
ἐκεῖσε ὄρη. διὸ καὶ τὴν πόλιν Τερσ
κληθῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ τέρσαι τὸ ξ
ὕστερον δὲ Ταρσόν. Ἐρατοσθένης
τὴν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι ἀπὸ Δ
σίου τοῦ ἐκεῖ καλουμένου. οἱ δὲ φα
σὶν τεκμηρίῳ διὰ τοῦ ε. σημείου

Procul venientium, Pyramique & Pinari,
Cydnique flexuoſi [*ſinuoſi*] mediam per Tarſum euntis,
Tarſum bene ſtructam, ubi quondam Pegaſus equus
Ungulam amittens loco reliquit nomen, quando ex equo
Ad Jovis [*domum*] proficiſcens decidit heros Bellerophon.
Illic etiamnum campus Aleïus, cujus in dorſo [*in planicie*]
Ab hominibus ſeorſum oberrans verſabatur.
Multæ autem deinceps Cilicum ſunt urbes,
Lyrneſſus, Malluſque, atque Anchialia, Solique:

ῶσαι τὴν πόλιν, διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ πρώ[..]ς συναγαγόντας καρπὸν χλωρὸν ταρ[..]σαι, ὅ ἐστι ξηρᾶναι, καὶ εἰς χειμῶνος ἀποθέσθαι τροφήν. ἐκεῖ δέ που φασὶν εἶναι τὸ Ἀλήϊον πεδίον, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν ᾧ, μετὰ τὴν κατάπτωσιν, ὡς [..]μῦθη, ἐπλανᾶτο Βελλεροφόντης, τοῦ τε [..]ηγάσου καταπεσὼν καὶ τῶν φρενῶν ἐκ[..]σών· ὅθεν καὶ μονότροπον εἵλετο βίον, ἀν[..]ώπων ἀποφεύγων περὶ τὸ πεδίον ἀλώ[..]ενος, ἤγουν πλανώμενος. ὅπερ ἐκ τῆς [..]ιαύτης αὐτοῦ ἄλης, ὅ ἐστι πλάνης, ἐτυ[..]ολογηθὲν, ὡς καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ, ἐκλή[..] Ἀλήϊον· ἢ ἀπό τινος πόλεως καλου[..]ένης Ἄλης, ὥς τινες λέγουσιν· ἢ παρὰ [..]ἐστερῆσθαι λήϊων. ἔστι δὲ, φασὶ, τὸ πε[..]ν τοῦτο μεταξὺ Κύδνου ποταμοῦ, καὶ [..]άρου. τὸν δὲ μνημονευθέντα Σίναρον, [..]ταμόν τι φασὶν εἶναι ἐκ μέσου πεδίου [..]έοντα, καὶ οὕτω βιαίως τῷ ῥοίζῳ ἀνατέλ[..]ιν, ὥστε τὸν ῥιφθέντα ἀκόντιον εἰς τὸ τῆς [..] [illegible] ἀντιπεράττει τὸ ὕδωρ, καὶ μό[..]ς τὸ κατὰ ῥέεθρον βαπτίζεται. διττὴ δὲ [..]γραφὴ τοῦ Ταρσοῦ, διά τε τοῦ ε, ὡς [illegible] ἀπὸ τοῦ τέρσω, καὶ διὰ τοῦ α, ὡς ἐπάρση [illegible]. λέγεται δὲ ταρσὸς καὶ [..]ὸ πτέρυγος ὀρνέων, καὶ ἐπὶ εἰρεσίας τριή[..]ων. καὶ ὁ τῶν τυροποιούντων δὲ κηλαδίσκος [..]ρσὸς καλεῖται, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταρρὸς, ὡς [..]υρσὸς, πυρρός. ἄποικος δ' Ἀργείων ἡ [..]αρσὸς, κτίσμα Σαρδαναπάλλου, ὃν καὶ [..] αὐτῇ τεθάφθαι φασί τινες.

2. Ὅτι ἐὰν καὶ νῶτα γῆς, ὥσπερ καὶ θαλάσσης, οἱ ῥήτορες λέγουσι, δηλοῦντες τὴν αὐτῆς ἐπιφάνειαν, ἀλλ' αὖθίς ποτε καὶ ὑπτίαν ταύτην κεῖσθαί φασιν, ὅτε περὶ πεδιάδων λέγουσι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ λαγόνας γῆς καὶ κοιλίας φασιν, ὅτε μὴ τὸ φαινόμενον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν βάθει δηλῶσαι βούλονται.

3. Ὅτι Κίλικες τὸ ἔθνος, καθά φησιν Ἀρριανὸς, ἀπὸ Κίλικος τοῦ Ἀγήνορος, ὃς ἐκ Φοινίκης κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης σταλεὶς, καὶ πολλὴν γῆν πλανηθεὶς, οὐδενὶ μὲν ἴχνει τῆς παιδὸς ἐνέτυχε, τὴν δὲ πολλὴν τῆς Φοινίκων γῆς κατασχὼν, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔδωκε τῇ χώρᾳ. Ἡρόδοτος δὲ λέγει ὅτι ἀπὸ τούτου Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Κίλικες. πειρατικοὶ δὲ οἱ Κίλικες, οἳ καὶ τὸ κατὰ Σαμοθρᾳκῶν ἱερὸν ποτὲ ἀποσυλήσαντες τάλαντα πλείω χιλίων ἀπήνεγκαν. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι “Κιλικία, ἡ μὲν “τραχεῖα, ἧς ἡ παραλία στενὴ μέχρι “καὶ περὶ Ἰσαυρίαν καὶ Πισιδίαν, καὶ οἱ “αὐτὴν οἰκοῦντες Τραχειῶται λέγονται· “ἡ δὲ πεδιὰς, ἀπό τε Σόλων καὶ Ταρ“σοῦ, μέχρι καὶ Ἰσσοῦ.

4. Ὅτι Κιλίκων ἐστὶ πόλις καὶ ἡ Λυρνησσὸς, ἄλλη παρὰ τὴν Τρωϊκὴν, ὀνομαζομένη καὶ Ὁμήρῳ· ἐφ' ὕψους μὲν κειμένη, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπό τινος Μαλλοῦ κτίσαντος αὐτήν· ἢ ἀπὸ μήλων, ἤγουν θρεμμάτων, ἃ κέκτηται [illegible]

πλούσιοι τὸς

Αἱ μὲν ἐν ἠπείρῳ, αἱ δ' αὐτῆς ἄγχι θαλάσσης.
Τῆς δ' ἔπι, [1] Κομμαγηνῶν ἕδος, Συρίης τε πόλ
Θινὸς ἐπὶ στρεπτῆς περιμήκεες. ἀμφὶ γὰρ ὁλκὸς
Ἐς δύσιν ἐστράπται πολιῆς ἁλὸς, ἄχρι κολώνης
880 Οὔρεος ἀγχιάλοιο, βαθυκρήμνου Κασίοιο.
Ῥηϊδίως δ' ἄν τοι λοιπὸν πόρον αὐδήσαιμι
Γαιάων [2] Ἀσίης· ὁ δέ τοι λόγος ἐν φρεσὶν ἔστω,
Μηδ' ἀνέμοις φορέοιτο πονηθέντων χάρις ἔργων.
Εἰ γάρ μοι σάφα τήνδε καταφράσσαιο κέλευθον,
885 Ἢ τάχα κἂν ἄλλοισιν ἐπισταμένως ἀγορεύοις
Καὶ ποταμοὺς, πολίων τε θέσιν, καὶ γαῖαν ἑκάστην.
Σχῆμα μὲν οὖν πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσι τετύχθαι,
Πεπταμένον δολιχοῖσιν ἐπ' ἀντολίην πεδίοισιν.
Οἶσθα γὰρ, [3] ἐν πρώτοισιν ἐμεῦ εἰπόντος ἀκούσας,
890 Πᾶσαν ἕως Ἰνδῶν Ἀσίην ὄρος ἄνδιχα τέμνειν.
Κεῖνό τοι [4] ἐν πλευρῇσι βορειότερον τελέοιτο·
Νεῖλος δ' ἑσπέριον πλευρὸν πέλοι· αὐτὰρ ἑῶον,
Ἰνδικὸς ὠκεανός· νότιον δ' ἁλὸς οἶδμα τ' Ἐρυθρῆς.

πεσόντος ποθὲν, καὶ κατατεθέντος ἐνταῦθα, ἐκλήθη ἡ πόλις κατὰ χρησμὸν, ἀπὸ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου τῶν ὑμνουμένων μάντεων, οἳ καὶ Μαλλὸν ἐκάλεσαν τὴν πόλιν ἐκ τοῦ τυχόντος μαλλοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἔθνος ἐστὶ μεμαρτύρηται Ἰνδικὸν οἱ Μαλλοὶ πληθυντικῶς, ὅθεν παρὰ βραχὺ ἐκινδύνευσεν εἰς ζωὴν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

5. Ὅτι πολλαὶ πόλεις Κιλίκων, αἱ μὲν ἐν ἠπείρῳ, αἱ δὲ ἀγχίαλοι· ὧν μία καὶ ἡ Ἀγχιάλη, κτίσμα τῆς Ἰαπετοῦ θυγατρὸς, ὅπου καὶ ὁ ποταμὸς Ἀγχιαλεύς. ταύτης δὲ τῆς Ἀγχιάλης υἱὸς Κύδνος· ἀφ' οὗ Κύδνος ὁ ἐν Ταρσῷ ποταμὸς, ὃ ἐκβάλλει μετὰ τὴν Ἀγχιάλην πόλιν. Τινὲς δὲ Σαρδαναπάλου κτίσμα καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγχιάλην φασὶν, ἐπιγράφοντες ὅτι Σαρδανάπαλος Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔκτισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ὁ δὲ Διονύσιος Ἀγχιάλεια τὴν λέγει· ὡς καὶ ὁ Γεωγράφος Θεσσαλονίκην, Θεσσαλονίκειαν. καὶ Θρᾳκικὴ Ἀγχιάλη, κατὰ τ γράφον.

6. Ὅτι πόλις Κιλικίας καὶ αἱ ἡ νῦν Πομπηϊούπολις. λέγονται λοι, κατά τινας, ἀπὸ Σόλωνος φασὶ Ῥοδίων καὶ Ἀχαιῶν κτί τοιαύτην πόλιν. τούτων οἱ πολ Σόλοι, ἀλλὰ Σολεῖς. φασὶ δὲ καὶ τ κισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχ ἀνδρῶν ποτε Ἀττικῶν οἰκησάντων καὶ τὴν ὑγιῆ παρεγχαραξάντων γλῶτταν, καὶ ἐξαγροικισθέντων τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν· ὅθεν κ τας τοὺς τοιούτους, σολοίκους λ ἢ ἔτι βαρβάρους, κατὰ τοὺς ἐν οἰκήσαντας. εἰσὶ δὲ Σόλοι ἐν

Aliæ quidem in continente, aliæ vero ipſum prope mare.
Poſt has autem, Commagenum ſolum, Syriæque oppida,
Littore inflexo longe protracta. circum namque tractus
In occaſum converſus eſt cani maris, uſque ad jugum
Montis maritimi, alta habentis præcipitia Caſii.
Facile autem tibi reliquum curſum eloquar
Terrarum Aſiæ: verum hæc tibi verba in mente hæreant;
Neque à ventis feratur elaboratorum gratia operum.
Etenim ſi mihi plane hanc perceperis viam,
Profecto etiam aliis perite memorare poſſis
Et fluvios, & urbium ſitum, & regionem unamquamque.
Figura igitur quatuor in lateribus eſto,
Expanſa ſpatioſis in ortum campis.
Scis enim te inter prima dicentem me audiſſe,
Totam uſque ad Indos Aſiam montem bifariam ſcindere.
Ille mons tibi inter latera magis aquilonaris fiat:
Nilus autem occidentale latus ſit: at orientale,
Indicus oceanus: auſtrale vero, maris undæ rubri.

ον, ὧν οἱ πολῖται Σόλιοι λέγονται.
1. Ὅτι μετὰ τὴν Κιλικίαν καὶ ἡ Κομ-
γηνὴ Καππαδοκία ἐστὶ, καὶ μὴν καὶ
ὰ τὴν [illegible] θῖνα τοῦ Ἰσσικοῦ κόλ-
Συρία, τουτέστιν ἡ Φοινίκη, διήκουσα
ρι καὶ εἰς τὸ Κάσιον ὄρος· ὅπερ ὄρος ἀγ-
χίαλόν φησι καὶ βαθύκρημνον, περὶ ὃ
Ἰσσικοῦ κόλπου περιφέρεια εἰς δύσιν ἐ-
ιμμένη παύεται τοῖς ἐκ τῶν βορείων δη-
δὴ ἕως ἐπὶ τὰ ἐκεῖσε ἥκουσιν. Ἰστέον δὲ
τὴν Κομμαγηνὴν, Κομμαγεννὴν λέγει,
καὶ πλεονασμὸν τοῦ ε, διὰ μέτρου ἀρ-
τια. Σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ τὴν Κομ-
γηνὴν Καππαδοκίαν καὶ ἡ Μελιτηνὴ
ται, καὶ τὸ λεγόμενον Ἀμανὸν ὄρος.
Ταύρου δὲ κόμμα καὶ αὐτό. κεῖ-
το δὲ σημείωσαι, ὅτι ἀξιόλογος ἡ
μμαγηνὴ χώρα, ὅπου τινὲς εἰς πεν-
διαιροῦντες τὴν ὅλην Συρίαν, μέ-

ρη αὐτῆς ἐπέθεντο τὴν Κομμαγηνὴν, καὶ τὴν Σελευκίδα, καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν· καὶ τελευταῖον τὴν παραλίαν Φοινίκην, καὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐν μεσογείᾳ.

2. Ὅτι χώρας γαίας λέγει ἐν τῷ, γαιάων Ἀσίης· παρεκτικὸν δὲ φησι γαίας καὶ ἄλλας Μακεδονικὰς πόλεις.

3. Ὅτι τὸ, ἐν ἀρχῇ λόγου, καὶ, περὶ ὀλίγου δὲ, ἐν πρώτοις λέγει. φησὶ γοῦν, οἶσθα ἐμοῦ ἐν πρώτοις ἀκούσας.

4. Ὅτι πλευρὰν εἶπον θηλυκῶς, καὶ πλευρὸν οὐδετέρως. λέγει καὶ πέζαν, τὴν αὐτὴν πλευράν, ἀπορῶν ἑτέρου κυρίου ὀνόματος· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ κρηπῖδα ἔφη ἐν τοῖς περὶ τούτων. ἔστι δὲ πλευρά, γραμμὴ ἐν σχήματι ἀγώνιος.

1. Ὅτι

Φράζεο δ', ὡς ὑπὸ πέζαν ἐπ' αὐγὰς ἔρχομαι ἤδη,
895 Ἀσσυρίους Συρίηθεν, ὅθεν λίπον· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
Μεῖζον ἀπὸ ψεύδοντες ἐπὴν ἀπεμαρμαίρουσιν.
Ἀλλ' ἤτοι Συρίη μὲν ὑπεὶρ ἁλὸς ἐγγύθεν ἕρπει
Ἐς νότον, ἀντολίην τε, πολύπτολιν αἶαν ἔχουσα·
Ἣν [1] Κοίλην ἐπίκλησιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
900 Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσιν,
Ἑσπερίης Κασίοιο, καὶ ἠοῦς Λιβάνοιο.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διαμφίς.
Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρου, τοίπερ Σύριοι καλέονται·
905 Οἱ [2] δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπωνυμίην Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς οἱ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν,
Οἱ [3] πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,

1. Ὅτι τὴν Κοίλην Συρίαν ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαί φησι, τουτέστι Κοίλην φερωνύμως λεγομένην, διότι αὐτὴν μέσην καὶ χθαμαλὴν κειμένην ἔχουσιν ὄρη δύο τινά, τό τε ἑσπέριον Κάσιον πρὸς τῇ θαλάσσῃ κείμενον, καὶ ὁ ἑῷος Λίβανος, ὑφ' ὧν περιέχεται. οὕτω καὶ Ὅμηρος τὴν Λακεδαίμονα κοίλην λέγει, διὰ τὸ περιειλῆφθαι κυκλόθεν ὄρεσι. ὁ μέντοι Γεωγράφος οὕτω φησί· “Λίβανος καὶ Ἀντιλίβανος ὄρη δύο ὡς ἂν παράλληλα, ποιοῦντα τὴν Κοίλην καλουμένην Συρίαν, τελευτῶντα ἐγγὺς τῶν Ἀραβικῶν ὀρῶν, τῶν ὑπὲρ τῆς Δαμασκηνῆς χώρας, εἰς ἄλλα ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα, μικρὸν ὑπερθεν τῆς θαλάσσης ἀρχόμενα, Λίβανος μὲν τῆς κατὰ Τρίπολιν, Ἀντιλίβανος δὲ τῆς κατὰ Σιδῶνα”. καὶ ὁ μὲν Γεωγράφος ταῦτα. ὁ δὲ Διονύσιος ὁ τὴν Κοίλην Συρίαν καὶ πολύπολιν λέγει, καὶ πολλοὺς καὶ ὀλβίους ἄνδρας ἔχουσαν. καὶ χρῆται ἐπαναλήψει, ἐπ' αὐτῆς εἰπὼν ἐς νότον ἕρπει, ἐς νότον, ἀντολίην τε. ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι πᾶσα ἡ ὑπὲρ Σελευκίδα ἐπὶ Αἴγυπτον καὶ Ἀραβίαν ἀνέχουσα χώρα, Κοίλη Συρία
ἰδίως δὲ ἡ τῷ Λιβάνῳ καὶ Ἀντιλ
φορισμένη. Συρία δὲ ἀπὸ Σύρ
ται. φασὶ γὰρ ὅτι Ἀγήνορος υἱὸς
ὁ καὶ Τυρῶς, Φοῖνιξ, καὶ Σύρος,
ἀφ' ὧν καὶ αἱ χῶραι· καὶ Κάδμος
ἡ Καδμεία ἐπώνυμος.

2. Ὅτι τῆς Κοίλης Συρίας ο
ἠπείρου, ἤγουν οἱ ἐπιμεσογει
Σύριοι, τουτέστι Σύροι καλοῦντ
περὶ θάλασσαν Σύροι οὗτοι καὶ
μως καὶ Φοίνικές εἰσι τὴν ἐπωνυμ
νος Ἐρυθραίων. Λέγει δὲ καὶ Η
τούτους ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς καλουμ
λάσσης ὑπερβάντας οἰκεῖν τῆς Σ
περὶ θαλάσσης, καὶ τοῦτο τὸ χω
χρις Αἰγύπτου Παλαιστίνην κα
ὄντι καὶ ὀλβίοισιν, ὡς ὁ Διονύσιος
λεῖ, ἐπωνύμως ἤτοι φερωνύμως
γεσθαι, ὡς ταυτὸ ὂν Φοίνικας
ρυθραίους εἰπεῖν, ὥσπερ καὶ φοινι
κὸν καὶ ἐρυθρόν. Καὶ μὴν ἄλλοι
αὐτοὺς καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ
τοῦ Ἀγήνορος, ὡς εἴρηται ἤδ
ται δὲ καὶ τοὺς παλαιοὺς Φοινί

Obſerva autem quomodo ſub ultimam oram in orientem per-
Orſus à Syria, unde digreſſus ſum; neque me, [veniam jam,
Sermo tanquam ſit confictus, quiſquam poſſit reprehendere.
Sed nimirum Syria quidem ſuper mare prope ſerpit
Ad auſtrum, orientemque, urbibus abundantem terram:
Quam Cavam perhibent cognomine, quandoquidem ipſam
Mediam ac depreſſam montium duo cacumina cingunt,
Occidentalis Caſii, & orientalis Libani.
Et hanc quidem multique & divites homines tenent,
Non ſimul habitantes cognomines, ſed ſeorſum.
Alii quidem ſuper continente, qui ſane Syrii vocantur:
Alii autem prope mare ſunt, cognomento Phœnices,
Eorum hominum ex genere qui Erythræi fuerunt,
Qui primi navibus periculum fecerunt maris,

π' Ὀρθωσίας μέχρι Πηλουσίου παρα-
α στενὴ καὶ ἁλιτενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Κοί-
ι Συρία πρὸς διαστολὴν ἑτέρας λέγε-
ι· διότι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Διονύσιος
ι ὅτι Κοίλην Συρίαν διαδέχεται ἡ
έρας Συρία ἑλκομένη μέχρι Σινώπης,
ς, ὡς προγέγραπται, τοὺς Ἀσσυρίους
αί φησιν. Ὅρα δὲ, ὅτι ὥσπερ τοὺς τῆς Φρυ-
ας κατοίκους οὐ μόνον Φρύγας ἀλλὰ καὶ
υγίους ἄνδρας φαμὲν, ὅθεν καὶ ἄστυ Φρύ-
ιον, καὶ τοὺς ἐν Λυδίᾳ Λυδοὺς καὶ Λυδίους,
τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ Ἄραβάς τε καὶ Ἀρα-
ίους, οὕτω καὶ τοὺς τῆς Συρίας Σύρους τε
Συρίους λεγομένους. τὸ δὲ Σύρος ἐστὶ καὶ
λυκὸν εἰς ρα· λέγεται γὰρ ἡ Σύρα
λασσα.

3. Ὅτι Φοίνικες πρῶτοι νηυσὶν ἐπει-
ρήσαντο θαλάσσης, καθὰ φησὶ καὶ Ὅμη-
ρος ναυσικλύτους αὐτοὺς ἱστορῶν. πρῶ-
ι δὲ τῆς κατὰ θάλασσαν ἐμπορείας ἐμνή-
σαντο, καὶ βαθὺν οὐρανίων ἀστέρων πόρον
φράσαντο· οὐχ ὅτι αὐτοὶ τὸν οὐρανὸν πό-
ως, ὃ ἐν κύκλοις· ἔτυμον. τοῦτο γὰρ
ιγυπτίων εὕρημα, ὡς προείρηται, δι
ρονομίαν· ἀλλ' ὅτι τοῖς ἐζητημένοις ἤδη καὶ παρὰ Αἰγυπτίων ἡστρολογουμένοις προσέσχον δι' ἐμπορείαν οἱ Φοίνικες. ναυτικώτατοι δὲ Φοινίκων Σιδώνιοι. ὁ δὲ Γεωγράφος οὕτω καὶ περὶ τούτων φησίν· “ὥσπερ Αἰγυπτίων εὕρημα ἡ Γεωμετρία “ἐκ τῆς χωρογραφίας, ἣν ὁ Νεῖλος ἐργάζεται “συγχέων τοὺς τῆς γῆς ὅρους ἐν ταῖς “ἀναβάσεσιν, οὕτως ἐκ Φοινίκων εἰς Ἕλ“ληνας ἡ Ἀστρονομία ἥκειν πεπίστευται καὶ “ἡ Ἀριθμητική. φιλόσοφοι γὰρ περὶ Ἀ“στρολογίαν καὶ Ἀριθμητικὴν οἱ Σιδώνιοι, “ὡς ἐμπορικοὶ καὶ ναύκληροι ἀπὸ λογιστικῆς καὶ νυκτιπλοΐας ἀρξάμενοι,” τουτέστιν λογαριάζοντες μὲν τοὺς φόρτους, ἄστροις δὲ σημαινόμενοι τὸν ἐν νυκτὶ πλοῦν, ἀρχὴν ἐντεῦθεν ἔσχον εἰς Ἀριθμητικὴν καὶ Ἀστρονομίαν. Ἀρριανὸς δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἀλέξανδρόν φησιν, ὅτι Φοίνικες μὲν πρὸς τὴν ὀλίγην ἄρκτον μελετῶσι τὰς πορείας, οἱ δὲ ἄλλοι ἄνθρωποι πρὸς τὴν μείζω. Λέγει δὲ ἐκεῖνος ὀλίγην μὲν τὴν κυνόσουραν, μεγάλην δὲ τὴν ἑλίκην, ἀφ' ἧς καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἑλίκωπες, ὡς οἴονταί τινες. Ἡρόδοτος δὲ στοχάζεται καὶ τὰ γράμματα μὴ ὄντα πρὸς τοῖς Ἕλλησιν, ἐκεῖ-

θεν

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο,
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσαντο·
Οἵ τ' [1] Ἰόπην, καὶ [2] Γάζαν, [3] Ελαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ [4] Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννὴν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ [5] Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν,
Ναιομένην χαρίεντος ἐφ' ὕδασι Βοστρηνοῖο,
Καὶ [6] Τρίπολιν λιπαρὴν, [7] Ορθωσίδα τε, Μάραθόν τε;

θεν παραδοθῆναι ὑπὸ τῶν μετὰ Κάδμου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλθόντων Φοινίκων, καὶ Φοινίκια καλεῖσθαι.

1. Οτι πόλις Φοινίκης Ἰόπη, κληθεῖσα οὕτω ἢ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, ἢ ἀπὸ τῆς Ἰόπης θυγατρὸς μὲν Αἰόλου, γυναικὸς δὲ Κηφέως, ἀφ' οὗ καὶ Κηφῆνες οἱ Αἰγύπτιοι.

2. Οτι Γάζα μὲν Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης. ἐκλήθη δέ ποτε καὶ Αζα, ἢ ἀπὸ Αζονος υἱοῦ Ηρακλέους, ἢ ὅτι Ζεὺς, κτίσας αὐτὴν, κατέλιπεν αὐτόθι τὴν ἑαυτοῦ ἄζαν· καλοῦσι δὲ οὕτως οἱ Πέρσαι τὰ χρήματα.

3. Οτι Ελαῒς πόλις Φοινίκης οὕτω λέγεται, διὰ τὸ ἐλαιοφόρον εἶναι.

4. Οτι νῆσός ποτε ἦν ἡ Τύρος, ἣ τότε ἐστὶ χερσόνησος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος, ἢ ἀπὸ γυναικὸς Τυροῦς, ἧς καὶ Αγήνορος ἡ Εὐρώπη, ἧς ἡ χώρα ἐπώνυμος. συνῆπται δὲ ἡ Τύρος χώματι πρὸς τὴν ἤπειρον, ὃ κατεσκεύασε πολεμικῶν Αλέξανδρος, ὅτι καὶ ἐνύπνιον Σάτυρος ὁραθεὶς ἐχρησίασεν τῷ βασιλεῖ κατ' ὀνείρου λεξότητα ὅτι σὰ Τύρος, τουτέστι σὴ Δωρικῶς, καὶ ὑπὲρ τὴν σὴν ἐξουσίαν ἔσται ἡ Τύρος. τιμῶσι δὲ τὸν Ηρακλέα ὑπερβαλλόντως οἱ Τύριοι, καί εἰσι πολύτειχοι. ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ πορφύρα καλλίστη ἡ Τυρία. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶ καὶ ὅτι μεγίστη ἐστὶ μετὰ Σιδῶνα ἡ Τύρος, καὶ ὅτι ἀρχαιοτάτη, καὶ δύο λιμένας ἔχει, καὶ ὅτι σεισμοί ποτε γενόμενοι μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ ἄρδην αὐτὴν ἀφανίσαι. καὶ ὅτι ἀτυχήσασα ὑπὸ τῆς τοῦ Αλεξάνδρου πολιορκίας, ὅμως ὕστερον καὶ αὐτὴν ἀνέλαβε διὰ τῆς ναυτιλίας, καθ' ἣν ὑπερῆρον πάντων οἱ Φοίνικες. ἔστι δὲ καὶ περὶ τὸν Περσικὸν (κόλπον) νῆσος Τύρος ὥσπερ καὶ Αραδος. Λέγεται δὲ ὅτι ἱερὸν Ηρακλέους ἐν Τύρῳ ἦν πλουσίως κατεσκευασμένον, καὶ στῆλαι δύο κατὰ τὸν Ηρόδοτον, ἡ μὲν χρυσοῦ ἀπέφθου, ἡ δὲ σμαράγδου λίθου λάμποντος τὰς νύκτας.

5. Οτι περὶ Φοινίκην πόλεις μετ' ἐπιθέτων ἐκφράζει οἷον εὐπάρεως ἔχειν δ' ὀνομάζων· λέγει γὰρ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτὸν ἐρατεινὴν, Βύβλον ἀγχίαλον, Σιδῶνα ἀνθεμόεσσαν, Τρίπολιν λιπαράν. περὶ μὲν οὖν τῆς Τύρου εἴρηται τὰ ἀρκοῦντα. ἡ δὲ Σιδὼν, περὶ ἣν χαρίεντα λέγει ποταμὸν ῥέειν τὸν Βοστρηνὸν, πολυτέχνους ἔχει πολίτας καὶ καλλιτέχνους. ὅτι δὲ τοιοῦτοί εἰσιν οἱ Σιδώνιοι, δηλοῦσι καὶ οἱ παρὰ τῷ Ποιητῇ παμποίκιλοι πέπλοι Σιδονίων ἔργα γυναικῶν, καὶ ὁ τοῦ Εὐνέου γοῦν κρατὴρ, ὃς κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. τούτους δὲ Σιδωνίους ἀποίκους εἶναί τινές φασι Σιδωνίων τῶν ἐν Περσικῷ κόλπῳ. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐναντιολογίας ἱστορίαν αἰτιῶνται ἐνταῦθα. οἱ μὲν γὰρ τοὺς καθ' ἡμᾶς Φοίνικάς τε καὶ Σιδωνίους ἀποίκους φασὶ τῶν πρὸς τῷ ὠκεανῷ Σιδωνίων τε καὶ Φοινίκων, προστεθέντες καὶ διά τι Φοίνικες λέγονται. διότι, φασὶ, καὶ ἡ θάλασσα Ερυθρὰ, ὡς ταυτὸν ὂν Φοινικοῦν τι εἰπεῖν καὶ Ερυθραῖον. οἱ δὲ ἀνάπαλιν ἀποίκους ἐκείνους τούτων τῶν καθ' ἡμᾶς ἱστόρησαν. περὶ δὲ τοῦ Σιδῶνος ταύτης, τοῦ περὶ τὴν Συριακὴν Φοινίκην, φέρεται ἱστορία. ὅτι θυγάτηρ Ἰοῦς ἡ Λιβύη, ταύτης δὲ καὶ Ποσει-

Primi item mercaturam marivagam excogitarunt,
Atque profundam coeleſtium ſiderum viam deprehenderunt:
Qui Iopen, & Gazam, Elaïdemque incolunt,
Et Tyrum vetuſtam, Berytique terram amoenam,
Byblumque maritimam, & Sidonem floridam,
Habitatam venuſti ad fluenta Boſtreni,
Et Tripolim pinguem, Orthoſidaque, Marathumque,

σειδῶνος Ἀγήνωρ, Βῆλος καὶ Ἐνυά-ος. Βήλου δὲ Σίδη καὶ Αἴγυπτος καὶ ναός. ἀπὸ τῆς Σίδης μὲν παρώνυμος ἡ δὼν, τοῦ Αἰγύπτου δὲ ἡ χώρα ὁμώνυμος· ἐκ Δαναοῦ δὲ οἱ Ἕλληνες, Δαναοί. στόρηται δέ που καὶ ὅτι ὁ Διονύσιος μέρει ἀκολουθῶν τῆς Σιδῶνος τὴν μὲν χουσαν ἐκτείνει, τὸ δὲ ο τῶν πλαγίων στέλλει, καθὰ οἱ ὕστερον αὐτὸ διαφοροῦντες ἐκτείνουσιν. Ὅτι δὲ καὶ σοφοὶ τὰ εἰς στρονομίαν καὶ ἀριθμητικήν εἰσιν οἱ Σιδώνιοι, ὡς ἐμπορικοὶ καὶ ναυκληρικοὶ, υκτέρῳ ἁρμόττει. λέγεται δὲ ψάμμος λίτης εἶναι τοῖς Σιδωνίοις ἐπιτήδεια ς χύσιν. ἡ δὲ Βηρυτὸς κτίσμα ἐστὶ Κρόυ, ἐκ μικρᾶς μεγάλη γενομένη καὶ ἰσχυρά, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθη· βηρυτὶ γὰρ τὴν ρὸν οἱ Φοίνικες λέγουσιν. οἱ δέ φασι ρὰ τὸ εὔυδρον οὕτω κληθῆναι αὐτήν· ηρ γὰρ παρὰ τοῖς ἐκεῖ καλεῖται τὸ ρέαρ. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ τυράνς Τρύφωνος κατασκαφθεῖσαν ἀναληφθῆναι ὑπὸ Ῥωμαίων, ἤτοι ἀναστῆναι καὶ οικισθῆναι. ὀξύνεται δὲ Βηρυτὸς, ὡς ρισύλλαβον, κατὰ καὶ τὸ Κωκυτὸς καὶ ωρυτός. μακρὸν ἔχει τὸ υ παρὰ Διονυσίῳ. ἡ δὲ Βύβλος κτίσμα καὶ αὐτὴ ρόνου, Ἀδώνιδος ἱερὰ, Κινύρου βαίλειον ἀρχαιότατον, ἀπὸ Βύβλου τινὸς ρατηγοῦ, ἢ ἀπὸ Βύβλου γυναικὸς τω κληθεῖσα, ἢ διὰ τὸ πάσης ἀρχαίας βύβλου κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν φαλὴν ἀστεία ἐν αὐτῇ γίνεσθαι, ἢ διότι Ἶσις τὸν Ὄσιριν κλαίουσα ἐκεῖ τὸ κεφαλῆς ἀπέθετο διάδημα ἐκ βύβλου ὂν Αἰγυπτίας. φυτὸν δὲ ἡ βύβλος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς φυόμενον ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς ἕλεσι, μέσος ψιλὴ, ὥς φασιν ἐκεῖνοι, ἐπ' ἄκρου χαίτην ἔχουσα, φυομένη πολλὴ καὶ ἐν τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ Δέλτα, ἧς κρείττων, φασίν, ἡ λεγομένη ἱερατική. τῆς δὲ βύβλου τὸ κάτω ἄσον ἐπὶ πῆχυν τρώγεται, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, πνιγὲν μάλιστα ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ. Ζητητέον δὲ μήποτε ἀπὸ τῆς τοιαύτης βύβλου ὡς πεφυκυίας ὑφαίνεσθαι, ἢ πλέκεσθαι, ἢ ἄλλως πως συντίθεσθαι, καὶ οἱ τῶν γραμμάτων φύλακες τοιαύτην ποτὲ κατασκευάζεσθαι, καὶ ἡ κλῆσις παρέμεινε καὶ εἰς ἡμᾶς. ἐναλλαγέντος τοῦ υ εἰς τὸ συγγενὲς δίχρονον. ἐγίνετο δὲ καὶ πέδιλα ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς βύβλου. οἱ γοῦν Αἰγύπτιοι ἱερεῖς βύβλινα λέγονταί ποτε φορεῖν ὑποδήματα. καὶ πλοῖον δὲ ναυπηγουμένων αἱ Ἁρμονίαι βύβλῳ παραλύοντα, καὶ ἴσα δὲ πλοίοις ἐγίνοντο βύβλινα, καὶ τὴν ἐν Ἀβύδῳ δὲ τοῦ Ξέρξου γεφύραν, ὡς Ἡρόδοτός φησιν, Φοίνικες μὲν λευκολίνῳ ἐγεφύρουν, Αἰγύπτιοι δὲ βύβλῳ. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων, ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησίν, ὅτι φυτὸν ἡ φιλύρα φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ καὶ τοὺς στεφάνους πλέκουσι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ βύβλου.

6. Ἡ δὲ Τρίπολις, ᾗ ἔνι συνεχὲς κεῖται ἱστόρηται τὸ τοῦ Θεοῦ λεγόμενον πρόσωπον, οὕτω καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν ἀποικίαν ἐκ τῶν πόλεων Τύρου, καὶ Σιδῶνος, καὶ

915 Λαοδίκην [1] θ', ἣ κεῖται ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης,
Καὶ [2] Ποσιδήϊα ἔργα, καὶ ἱερὰ [3] τέμπεα Δάφνης,
Ἠχί περ Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.
Αὐτὰρ [4] ἐνὶ μέσσῃσιν, Ἀπαμέης πτολίεθρον.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κατασύρεται [5] ὑγρὸς Ὀρόντης,

Ἀράδου· περὶ ἧς ἐν τοῖς περὶ νήσων εἴρηται. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Τρίπολεις διάφοροι.

7. Ὅτι πόλις Φοινίκων καὶ ἡ Ὀρθωσὶς καὶ ἡ Μάραθος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν Ὀρθωσίδα, Ὀρθωσίαν οὕτως ἄλλοι φασίν, καὶ ἴσως τῷ τοιούτῳ τρόπῳ ὁ Διονύσιος, ὥσπερ τὸν πορθμὸν εἶπε πορθμίδα, καὶ τὰς Ἀμαζόνας Ἀμαζονίδας, καὶ τὴν Ἀσίαν Ἀσίδα, καὶ τοὺς τῶν ὀρῶν κνημοὺς κνημῖδας, καὶ τὴν Κασσίαν Κασσίδα, οὕτως καὶ τὴν Ὀρθωσίαν Ὀρθωσίδα φησί. Μάραθος δὲ οὐ μόνον ἡ περὶ Φοινίκην αὕτη πόλις, περὶ ἣν καὶ ποταμὸς ῥεῖ Μαράθιος λεγόμενος, ἀλλὰ καὶ Εὐρωπαία ἑτέρα ἐν τῇ τῶν Ἀκαρνάνων γῇ, ἐξ ἧς ὁ μουσικὸς Διόδωρος.

1. Ὅτι ἡ Λαοδίκεια ἡ τῆς Φοινίκης ἀπὸ Λαοδίκης ὀνόμασται ἀδελφῆς Ἀντιόχου, ὡς μικρὸν κατωτέρω ῥηθήσεται. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Λαοδίκεια Λυδίας, ἣν Ἀντίοχος ἔκτισε παῖς Ἀντιόχου τῆς Στρατονίκης, χρησμοῦ δοθέντος ἐν ὀνείροις τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ποιῆσαι τοῦτο. τὴν δὲ ἐν Φοινίκῃ Λαοδίκειαν, Λευκὴν ἀκτὴν φασί ποτε κληθῆναι καὶ Ῥάμαιθαν, διότι ποιμήν τις βληθεὶς κεραυνῷ ἀνεβόα Ῥαμανθάς, ἀφ' ὕψους ὁ Θεός· Ῥαμὰν γὰρ ἐγχώριον, τὸ ὕψος, ἀθὰν δὲ ὁ Θεός. διάφοροι Λαοδίκειαι, ὧν εὐοινοτάτη αὕτη ἡ Συριακή. Διαφορεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη· καὶ γὰρ τετρασυλλάβως Λαοδίκη λέγεται, καὶ κατὰ παραγωγὴν Λαοδίκεια, ὡς Ἀπάμη, Ἀπάμεια, Εὐρώπη Εὐρώπεια, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

2. Ὅτι ὥσπερ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ἐν Φαίαξι Ποσιδήϊον διὰ τοῦ ι ἔχει τὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ τέλους, ἤγουν τὴν συλλαβὴν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα

*

παρὰ τῷ Διονυσίῳ λέγοντι [illegible] ὅτι Ποσιδήϊα ἔργα, ἤγουν Ποσιδήϊα ἐστὶ περὶ τὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἱερὰ τέμπη, ὅ ἐστι περὶ τὰ τῆς Δάφνης ἀλσώδη δίαιτα καὶ κηλώματα, περὶ ἧς μετ' ὀλίγον εἰρήσεται. Ποσιδήϊον λέγεται τετρασυλλάβως κατὰ τὸ ἐντελὲς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος, τὴν μὲν ἀρχαίαν ἔχον διὰ διφθόγγου τοῦ λόγου τῆς ἀρχῆς, τὴν δὲ παραλήγουσαν διὰ τοῦ ι, τῇ ἐκπτώσει τοῦ ε τῆς διφθόγγου ἑνὸς στοιχείου, ᾧ λόγῳ καὶ Ὀππιανὸς τοὺς ἀλγεινοὺς ἀποσχόντος τὴν δίφθογγον εἰς μονόφθογγον διὰ τοῦ ι γράφει, ὡς προερρέθη, τὴν παραλήγουσαν. Διαλυθὲν δὲ ἐκ τετρασυλλάβου τοῦτο ἐντελὲς Ποσιδήϊον εἰς πεντασυλλαβίαν γέγονεν. ἐν οἷς καὶ ὁ λιμὴν ἐκ τοῦ λέλειμμαι, καὶ ἡ ἰδέα ἐκ τοῦ εἴδους, καὶ αἱ χειράδες ἐκ τῶν χειρῶν ῥαγάδες, καὶ τὰ χίμετλα τὰ ἐν τῷ χειμῶνι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινόμενα ἀπὸ καύματος.

3. Ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν ὑπέρκειται τῆς Ἀντιοχείας μ΄. στάδια ἡ Δάφνη, κατοικία μὲν μετρία, ἄλσος δὲ μέγα ἔχουσα συνηρεφὲς, οὗ κύκλος ὀγδοήκοντα σταδίων, διαρρεόμενον πηγαίοις ὕδασιν. ἔνθα ἐπανηγύριζον οἱ ἐγχώριοι, ὅπου καὶ τέμενος ἄσυλον. Ἀρριανὸς δὲ περὶ τούτου οὕτω γράφει· "ἐν Δάφνῃ τῇ πρὸς Ἀντιοχείαν ἄλσος τε ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ ἡ Δάφνη Λάδωνος, ἡ φυγοῦσα τὸν ἐραστὴν Ἀπόλλωνα, ηὔξατο τὸν ὑπὸ γῆν ἀφανισμὸν, καὶ ἔτυχε τῆς εὐχῆς". Ἄλλοι δὲ περὶ αὐτῆς οὕτω φασί· "Δάφνη ἐπ' Ἀντιοχείᾳ, ἥ ποτε πόλις Ἡρακλεία, εἰς ἣν πολλὰς κυπαρίττους ἐφύτευσε Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς ἐγγὺς τὸ τοῦ Ἐπιφανοῦς Ἀντιόχου βουλευτηρίου. ταύτην

"στρέμμα

aodicenque, quæ ſita eſt ad littora maris,
t Neptunia opera, & ſacra tempe Daphnes,
Jbi quidem Antiochi de nomine dicta Antiochia. [dum.
eterum in mediis [*mediterraneis urbibus*] Apameæ oppi-
[ujus autem ad ortum delabitur liquidus Orontes,

ἐγκέκαυσιν ἐπὶ τριαίνης, ὥστε τοὺς
ζους ἐγχαράψαι, Οἱ ζήσαντες ἀ-
ιν ἐν Θεῷ σωτῆρι". Σημείωσαι
ώτι μὲν ἡ Δάφνη ἑνικῶς λέγε-
ῆς τῷ Πηλουσιακῷ τοῦ Νείλου
χωρίον τι πληθυντικῶς Δάφναι
παρὰ τῷ Ἡροδότῳ. ὁ δὲ τὸ ἐθ-
ψας, προάστειον ἐπισημότατον τῆς
ντιοχείας τὴν Δάφνην ταύτην
έγει καὶ "ἄλλην εἶναι Δάφνην,
ι Λυκίας, καὶ λιμένα Δάφνην ἐν
ιατι τοῦ Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀνα-
ι· καὶ προάστειον δὲ αὐτόθι που ἐν
ῖ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν.
ι ἐν μέσαις ταῖς περὶ Φοινίκην
ἐστι καὶ ἡ Ἀπάμεια, ποτὲ μὲν κά-
καὶ Φαρνάκη καλουμένη, πόλις
γενομένη, ἐν μεσογαίᾳ κειμένη,
ν Ἀντιοχεῦσιν· ἥτις καὶ Χερρόν-
τι ἀπὸ τῆς περιοχῆς τοῦ ἐκεῖ ὕδα-
ιώθη. καὶ Πέλλα δὲ ὠνομάσθη
αὐτόθι Μακεδόνων, διὰ τὴν
δονίας Πέλλαν, τὴν τοῦ Φιλίππου
ι. ἐν ταύτῃ δὲ ἐλέφαντας πεν-
ὁ Σέλευκος ἔτρεφε, καὶ τὸ πλεῖστ
ς. φασὶ δὲ καὶ ἐν Μήδοις Λαοδί-
αι, καὶ Ἀπάμειαν, καὶ ἄλλας Μα-
ς πόλεις. ὥσπερ δὲ ἡ Ἀπάμεια,
ανὴς Νικομήδης ἔκτισεν, ὀνο-
ἀπό τινος γυναικὸς Ἀπάμεως,
παρὰ τῷ Διονυσίῳ αὕτη Ἀπά-
ορῦσι γὰρ τοιαῦτα οἱ παλαιοί.
ιά ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, καὶ Ἀπάμεια ἡ
ς πρὸς νότον Ἀντιοχείας ἐν με-
κειμένη, ἔτι δὲ Λαοδίκεια καὶ
ια κτίσματα Σελεύκου εἰσὶ τοῦ
ς· αὗται καὶ ἀδελφαὶ διὰ τὴν
ήλας ὁμόνοιαν ἐκαλοῦντο. καὶ ἡ
μὲν μεγίστη, φασὶ, τῷ τοῦ Σελεύκου πατρὶ τῷ Ἀντιόχῳ ἐπωνομάζετο· ἡ δὲ ἐρυμνοτάτη, αὐτοῦ ἐπώνυμος ἦν. Ἀπάμεια δὲ τὸ τῆς γυναικὸς ἔφερεν ὄνομα· Λαοδίκεια δὲ τὸ τῆς μητρός. περὶ δὲ Ἀντιοχείας ἄλλοι καὶ οὕτω φασὶν, "Ἀντιόχῳ "τῷ Σελεύκου τρεῖς ἐπιφάνησαν κατ' "ὄναρ γυναῖκες, κτίσαι πόλιν ἑκάστη θέ"λουσαι. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν αὐτὰς εἶναι τὴν "γυναῖκα, τὴν μητέρα, καὶ τὴν ἀδελφὴν, "κτίζει ἀπὸ μὲν τῆς ἀδελφῆς Λαοδίκης, "Λαοδίκειαν· ἀπὸ δὲ τῆς γυναικὸς Νύσ"σης, Νύσσαν· ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Ἀντιο"χίδος, Ἀντιόχειαν". ἔτι δὲ περὶ Ἀντιοχείας καὶ ταῦτα λέγεται, ὅτι "καὶ "Θεούπολις ἤρξατο καλεῖσθαι ἀπὸ Ἰου"στινιανοῦ, ἀνεψιοῦ Ἰουστίνου τοῦ Θρᾳκός· καὶ "ὅτι περὶ τὸ Σίλπιον ὄρος κεῖται, ὅπου "καὶ τόπος ἐστὶν ἡ Ἰώπολις, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς τε"λευτησάσης ἐκεῖ· ἥτις καὶ Ἶσις ὕστερον "ἐκλήθη, ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἔπαφος, Ἄ"πις. καὶ ὅτι τετραπόλεως αὐτῆς οὔσης, "καὶ τετειχισμένης τείχει κοινῷ τε καὶ "ἰδίῳ καθ' ἕκαστον κτίσμα, τὸ μὲν πρῶ"τον Σέλευκος ὁ ἐπικαλούμενος Νι"κάτωρ συνῴκισεν, εἰς ὃν ἔτι τὸ τῆς Ἀ"σίας περιελήλυθε κράτος· τὸ δεύτερον "δὲ οἱ οἰκήτορες ἔκτισαν· τὸ δὲ τρίτον, "Σέλευκος ὁ Καλλίνικος· καὶ τὸ τέταρ"τον, ὁ Ἐπιφανὴς Ἀντίοχος". εἰσὶ δὲ Ἀντιόχειαι περὶ που τὰς ιϛʹ. ὡς οἱ ἱστοροῦντες ἐκτίθενται· ἐξ ὧν αὕτη ἡ τῆς κοίλης Συρίας προκατηριθμημένη, οὐ πολὺ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐλείπετο δυνάμει καὶ μεγέθει Σελευκείας τῆς ἐπὶ τῷ Τίγρει, καὶ Ἀλεξανδρείας τῆς πρὸς Αἰγύπτῳ.

ϛ. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀπαμείας κατασύρεται ὑγρὸς Ὀρόντης, ἄσπετος,

Ἄσπετος, Ἀντιόχοιο μέσην διὰ γαῖαν ὁρίζων.
Πᾶσα [1] δέ τοι λιπαρή τε καὶ εὔβοτος ἔπλετο χώρη,
Μῆλά τε φερβέμεναι, καὶ δένδρεσι καρπὸν ἀέξειν.
Τῆς δ' ἂν ἴδοις προτέρω, νοτιώτερον οἶμον ὁδεύων,
Ἀῤῥαβικοῦ [2] κόλπου μυχάτον πόρον, ὅς τε μεσηγὺ
Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς,
Τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμένος, ἄχρι Σελανῶν.
Κεῖθεν δ' [4] ὀλβίστων Ἀράβων παρακέκλιται αἶα[3],
Πολλὸν ἀνερχομένη, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Περσίδι τ', Ἀῤῥαβίῃ τ'. ἀνέμων δέ τοι ἔλλαχ' [5] ἑκάς
Ἀῤῥαβίῃ, ζέφυρον· Περσὶς δ', εὔροιο κελεύθους.
Πέζα δέ οἱ νοτίη, τετραμμένη ἀντολίηνδε,
Κλύζετ' ἐρυθραίοις ὑπὸ κύμασιν ὠκεανοῖο.

ὃς ἐκ Κοίλης Συρίας ἔχων τὰς ἀρχὰς, καὶ ὑπὸ γῆν ἐνεχθεὶς, εἶτα τὸ ῥεῦμα ἀναδοὺς, καὶ διὰ τῆς Ἀπαμέων γῆς προελθὼν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ πλησιάσας τῇ πόλει, μέσην ὁρίζει τὴν Ἀντιοχέων γῆν· οὐχ ὅτι μέσην τέμνει τὴν πόλιν, ὡς τὴν Ταρσὸν ὁ Κύδνος, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐκεῖ παραῤῥέει. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν ὅτι Ὀρόντης ἐν Συρίᾳ καταδὺς εἰς τὸ μεταξὺ Ἀπαμείας καὶ Ἀντιοχείας χάσμα, ὃ καλοῦσι Χάρυβδιν, ἀνατέλλει πάλιν ἐπὶ τεσσαράκοντα σταδίοις, καὶ καταφέρεται πρὸς θάλασσαν τὴν κατὰ Σελεύκειαν, Τυφὼν μὲν καλούμενος πρότερον, διὰ τὸν ἐπὶ τῷ Τυφῶνι μῦθον, ὃς ἐν Ἰλιάδι γέγραπται· μεταβαλὼν δὲ, καὶ τὸ τοῦ γεφυρώσαντος αὐτὸν μεταλαβὼν ὄνομα, ὃς Ὀρόντης ἐκαλεῖτο· οὗ τάχα πρὸς ἀντιδιαστολὴν, ὑγρὸν Ὀρόντην ὁ Διονύσιος τὸν ποταμὸν ἐπωνόμασεν· ἢ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον, ὡς καὶ τὸν ἐν Πελοποννήσῳ ποταμὸν Ἰάονα, ὑγρὸν εἶπεν. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι Καῖσαρ Τιβέριος ἐκ δράκοντος αὐτὸν Ὀρόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ῥωμαϊστὶ τὸν ἀνατολικόν.

1. Ὅτι πᾶσα ἡ περὶ Ἀντιόχειαν χώρα λιπαρά τε καὶ εὔβοτος, καὶ ἀγαθὴ τρέφειν, καὶ δένδρεσι καρπὸν αὔξειν. μ πολις δὲ ἦν αὕτη Συρίας, καὶ ἐν αὐ βασίλεια ἦν τοῖς ἄρχουσι. ἦν δὲ καὶ α Σελευκίδος μοίρας. Ἰστέον δὲ ὅ ρίς ἐστι Συρίας ἀρίστη, ἡ λεγομένη Σ κὶς, καὶ καλουμένη Τετράπολις, δ ἐν αὐτῇ ἐξεχούσας τέσσαρας πόλ ἦσαν Ἀπάμεια καὶ Λαοδίκεια· π ἀνωτέρω εἴρηται· καὶ Ἀντιόχεια α Σελεύκεια, ἡ ἐν Πιερίᾳ ὄρει, ὃ χὲς τοῦ Ἀμανοῦ ἐστι. ἣν Σελεύκειαν ρίαν ἐρυμνά φησιν εἶναι ἀξιόλογον, κρεῖττον. ὅτι δὲ πολλαὶ Ἀντιόχεια τι ἄλλο ἔδει ῥηθῆναι, ὡς ἐν στ προγέγραπται.

2. Ὅτι νοτιώτερον τῆς Συρίας βία, καὶ ὅτι ὁ Ἀράβιος κόλπος εἰλεῖται Συρίας καὶ Ἀραβίας, ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν τετραμμένος παρεκκλίνων καὶ παρεκτείνων ἄχ λανῶν· οὓς τινες ὀξύνουσιν ὁμοίως τ νοὶ, Γερμανοὶ, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐθ ἔθνος γὰρ καὶ οἱ Σελανοὶ Ἀῤῥαβ ὅρα ἕως τοῦ παρατείνειν βούλεται ρίαν, ἣν καὶ Φθιώτης ἔφη ἐς νότον

Immenſus, Antiochi mediam regionem dirimens.
Porro tota pinguiſque & paſcua eſt regio,
Oves ad paſcendas, & ad augendum arboribus fructum:
Hanc autem videbis ultra, magis auſtralem viam pergens,
Arabici ſinus intimum meatum [*curſum*,] qui inter
Volvitur Syriamque & Arabiam amœnam,
Paulum ad orientem converſus, uſque ad Selanos.
Inde vero ditiſſimorum Arabum adjacet terra,
Multum aſcendens, duplici circumdata mari,
Perſicoq;, Arabicoque. ventum autem ſortitum eſt utrumque:
Arabicum, zephyrum; Perſicum vero, euri vias.
Limes autem illi auſtralis, converſus ad orientem,
Alluitur rubris fluctibus oceani.

καὶ τοὺς Ἄραβας, Σύρους ἐκάλουν τινὲς,
ὰ τὴν ἐκ τοῦ ὁμόρου ἐπιμιξίαν αὐτῶν.
ναφὴς γὰρ τῇ Ἀραβίᾳ τὸ νότιον πέρας
Συρίας ἐστίν.

3. Ὅτι περὶ Ἀραβίαν, ἣν καὶ ἐρατει-
ὴν καλεῖ, οἱ ὄλβιοι Ἄραβες, τουτέστιν οἱ
δαίμονες· ὄλβος γὰρ ἡ εὐδαιμονία. ἡ
αὐτὴ δὴ χώρα καὶ εὐδαίμων Ἀραβία
γεται. ταύτην δὲ ἡ γῆ διοσσῇ, φησὶ,
λάσσῃ ἔζωσται, Περσίδι τε, Ἀραβίῃ τε,
μέσῃ κεῖται ἡ τῶν Ἀράβων γῆ. Ση-
ίωσαι δὲ ὅτι τὸ ἔζωσται καὶ ἐν ἄλλοις
όσταις ἔστιν ἐπὶ ὁμοίας σημασίας· καὶ
ἐν τῷ, ὀλβίστων Ἀράβων, φανερῶς δὲ
ς ρ ἡ τοῦ Ἀραψ ἐστὶ γραφὴ, ὡς καὶ ἐν
, ἀβροβίων Ἀράβων· εἰ καὶ ἐν ἄλλοις
πολλὰ τῶν ἀντιγράφων παλαιὰ τὸ
ίζει ἐκ τὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἐξηχοῦσι δι-
λάσσως. εἴποι δ' ἄν τις τάχα, διὰ τὸ
ερον ἐκπιστεῖν ἄρτι τὸ ἓν ἀμετάβολον,
ν καὶ συσταλῆναι τὴν ἄρχουσαν. βούλον-
ι γὰρ πολλοὶ ἀναδιπλοῦν τὸ ρ, ὡς ἀπὸ τῆς
στερήσεως, καὶ τοῦ ῥέπτω ῥέψαι· καὶ-
σθαι τὴν τῶν Ἀράβων κλῆσιν οἷον συρ-
απτουσι, ὡς μὴ ῥαπτομένων ἱμάτια,
ποικιλοστομένων δὲ ὑφάσμασι· καὶ διὰ

τοῦτο κατ' ἀνάγκην φασὶν ἐν τῷ Ἀραψ κεῖσθαι τὸν τοῦ ρ ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἄρρηκτος, καὶ ἄρρητος, καὶ ἀρραγὴς, καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. Ἡσίοδος μέντοι ἐν τῷ, κούρην Ἀράβοιο (ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀραβία κεκλῆσθαι δοκεῖ) δι' ἑνὸς ἀμεταβόλου, καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης, καὶ αὐτὸς ἐμφαίνει δεῖν γράφειν τοὺς Ἄραβας. καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ δὲ γράψας, ἐν ἑνὶ ἀμεταβόλῳ γράφει αὐτούς. τυχὸν δὲ ἀντιγράφων αὐθάδεια τὴν τοῦ ρ διπλῆν ἐξ αὐτονομίας παρεισήνεγκεν, ὅτε καὶ τὴν ἄρχουσαν τῆς παρὰ προθέσεως παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ πολλὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ δύο ἀμεταβόλων προήγαγον, ὡς καὶ ἐν τῷ, παρραλίην Ἔφεσον· ὥσπερ μὴ ἔχει καὶ χωρὶς τῆς τοῦ ἀμεταβόλου διπλόης ἐκτείνεσθαι ἡ τῆς παρὰ προθέσεως παραλήγουσα, καθάπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, Αἴσιμα παρειπών.

4. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἑκάστη ἀντὶ τοῦ ἑκατέρα τέθεικεν, εἰπὼν περὶ τῆς Περσίδος καὶ Ἀραβίας θαλάσσης, ἄνεμον δὲ ἔλαχεν ἑκάστη, Ἀραβία ζέφυρον, Περσὶς εὖρον. τὸ δὲ ὀρθὸν

Καὶ τῆς τι θέσιας μυθήσομαι· [1] ἔξοχα γάρ μιν
Πασάων πολύολβα καὶ ἀγλαὰ φῦλα νέμονται.
935 Ἄλλο δέ τι καὶ θαῦμα μέγ' ἔξοχον ἔλλαχ' ἐκείνη·
Αἰεὶ κηώεντα θύοις ὑπὸ λαρὸν [2] ὄδωδεν
Ἢ θύου, ἢ σμύρνης, ἢ εὐόδμου καλάμοιο,
Ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένου λιβάνοιο,
Ἢ κασίης. ἑτεὸν γὰρ [3] ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην

θὲν τὴν ἱκετηρίαν αἰτεῖν, εἰ μὴ τὸ μέτρον ἐκώλυσεν.

1. Ὅτι πολὺ προσέχει τῷ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐγκωμίῳ, ἐνδιατρίβων αὐτῇ· καὶ τοὺς τε Ἄραβας ἀφνειοὺς καλεῖ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐλέχθη, καὶ αὐτὴν μεγίστην λέγει, καὶ ἀγλαὰ φησὶ καὶ πολύολβα φῦλα νέμεσθαι αὐτήν. ἄλλο δὲ, φησὶ, μέγα θαῦμα ἔξοχον ἔλαχε. ποῖον ἐκεῖνο; ἀεὶ ὑπὸ θύοις λαρὸν ὀδωδέναι σμύρνης, ἢ εὐώδους καλάμου, ἢ θεσπεσίου πεπαινομένου λιβάνου, ἢ κασίας, ἢ θύου, ὅπερ ἐστὶ, φασὶν, εἶδος δένδρου εὐώδους· καὶ μὴν ἄλλως θύον γενικῶς ἅπαν ἄρωμα λέγεται. διὸ καὶ αὐτὸς φθάσας ἔφη, κηώεντα θύεα ὄντα, τουτέστι τοῖς ἀποτελοῦσιν εὐωδίαν θυμιάμασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ τοῦ λιβάνου δένδρος [illegible], λιβανωτὸς λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ ὅτι οὕτω πολὺς αὐτοῦ λιβανωτὸς, ὥστε χίλια τάλαντα λιβανωτοῦ οἱ Ἀράβιοι ἦγον τῷ βασιλεῖ ἑκάστου ἔτους. οὐ γὰρ ἐφορολογοῦντο τοῖς Πέρσαις, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἐπὶ δουλοσύνῃ, ἀλλὰ ξένοι ἐγένοντο. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι μόνη τῇ Ἀραβίᾳ φύεται λιβανωτὸς, καὶ σμύρνα, καὶ κασία, καὶ κινάμωμον, καὶ λήδανον, ὅπερ, φησὶν, Ἀράβιοι καλοῦσι λάδανον.

2. Ὅτι δὲ τινὲς γενικῇ συντάξει [illegible] οἷα ἂν [illegible] θύου, ὁ [illegible], καὶ τὰ ἑξῆς. [illegible] εὐώδους κα-λάμου [illegible] παρὰ τοῖς [illegible] Ἰνδικοῖς καλάμοις. [illegible] φύεται· ὅτι καὶ [illegible] ὁ [illegible], ὡς εὐώδης, μὴ

ζωιύτων. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν παλ
αιὰν, Ἀλέξανδρος διενοεῖτο, μ
ἐξ Ἰνδῶν ἐπανελθὼν, βασίλειον ἐ
Ἀραβίᾳ ποιῆσαι. καὶ ὅτι εἰσὶ καὶ
Ἄραβες περὶ τὰ πέραν Εὐφρ
Κοίλης Συρίας.

3. Ὅτι ὁ Διονύσιος ἐπιτόμ
μὲν τὴν Ἀραβίαν σημειώσας
προσεχὲς, ἐπάγει μῦθον, ὅτι
καὶ Ζεὺς τὸν Διόνυσον ἐλύσε
μηροῦ ἐρραφέντος· ἀφ' οὗ καὶ Εἰραφ
προσερρέθη, ἐκλήθη κατά τινας
ὁ Ἀρριανὸς ἐπὶ Σαγγαρίῳ μυθ
λέγων ὅτι "περὶ τοὺς ὄχθας
"μου ἔρρηξε τοὺς δεσμοὺς τοῦ Δι
"νύσου, ἤδη τρόφιμος ὤν". ὁ
[illegible] ὡς εἰπεῖν ἀκολούθως ἐπι
θαλασσίῳ διαμονῇ, λέγων
φέρουσι, οἷα εἰκὸς ἦν τότε τοῦ
καὶ ἐκπεπορισμένα. πάντα γὰρ, φ
εὐώδη τηνικαῦτα, μῆλα δὲ λα
[illegible] μεμαλῶσι· αὐτομάτῳ δὲ
ὕδατι λίμναι· ὄρνιθες δὲ ἀοικ
ήτων (τῶν περὶ τὸ Ἐρυθραῖον
λεγόμενον) ἦλθον φῦλα φέρουσαι ἀ
κινναμώμων. καὶ πολὺς ἄλσος
[illegible] εἰσέτι νῦν λιβάνῳ μὲν χ
ἄγεραι, τὰ δὲ ὄρη χρυσῷ, οἱ δ
θηλαῖς. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες [illegible]
δῆμοι ἴσχουσι, χρυσέοις πέπλοι
[illegible] μεγαλαυχεῖς. λέγει δὲ καὶ ὅτι
δὲ τι ἐξεπέτασε κατωμαδίην,
[illegible], ὁ Διόνυσος, καὶ κισσῷ ἐστέψ
χείλεσι δὲ οἴνῳ μεθύσαν, οἷα φ
καὶ αὐτὸς πλουτεῖς ἀνεσείσαντο

n hujus tibi ſitus eloquar. eximie enim ipſum
omnes valde opulenti & inſignes populi colunt.
l quinetiam mirandum valde magnum obtigit illi:
er fragrans aromatis ſuaviter ſubolet
hus, vel myrrham, vel bene odoratum calamum,
tiam divinum matureſcens thus,
aſiam. revera enim in terra ſolvit illa

ινάς, οἳ καὶ αὐτοὶ Διονύσου
. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰπὼν
ἀπὸ ἀοικήτων νήσων ἄγε-
σθαι τὸ κιννάμωμον, ἐμ-
τὸς μὴ γινώσκειν τὴν γῆν
τὸ κιννάμωμον, ὥσπερ φησὶ καὶ
κεῖνος δὲ ἀφηγεῖται καὶ ὅ-
ὄρνιθες τὰ κάρφη τοῦ κινα-
ων εἰς τὰς οἰκείας νεοσσιάς,
προσπλάττουσιν ἐν ἀβάτοις
δὲ Ἄραβες κρέα μεγάλα
τι, καὶ οἱ ὄρνεις ἀνάγουσιν αὐ-
σιαὶ βαρυνόνται, καὶ κάτω
τὸ κιννάμωμον συλλέγεται.
ριστοτέλει φαίνεται ὁμωνύ-
ρομένοις κάρφεσι λέγεσθαι
δὲ τὰ ὄρνεα τὰ φέροντα τὰ
φη, ἐξ ὧν καὶ τὰς νεοττιὰς
ται ἐν τόποις ἀβάτοις, ἃς
καταβάλλουσι, μόλυβδον
ρτῶντες, καὶ τοξεύοντες· καὶ
ουσιν ἐκ τοῦ φορυτοῦ, φησὶ, τὸ
τὸ δὲ, ἐτάνυσε νεβρίδα, οὐκ
ύσατο νοητέον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ
κρέμασεν, ἤτοι ἐνήψατο·
ου καὶ καθάπτεσθαι λέγομεν
διαλαμβανόμενα, μηδὲ τὸ
δύοντα, ἀλλὰ μέρος τι σκέ-
ρετα ἐξαρτώμενα, οἷον πή-
ἢ παρδαλέην. Ἀῤῥιανὸς δὲ
; καθάπτεσθαι λέγει. οὕτω
δα, ὅ ἐστι δέρμα νεβροῦ, ἤτοι
υ, πολύστικτον, ὁ Διόνυσος
ῖς ὤμοις. ποιεῖ δὲ τοῦτο, ἢ
εθυόντων πολύτροπον (ὡς

φθείσαντες ἑπόμενοι) οὗ σύμβολον τὸ πολύστικτον· ἢ διὰ τὸ τῶν σταφυλῶν πολύχροον· ἢ καὶ διὰ τὴν ἐκ τῆς μέθης ἀσθένειαν. καὶ γὰρ καὶ ὁ νεβρὸς ἀπόλεμον, καὶ εἰς φυγὴν ἑτοιμότατον. τὸ δὲ ἀπὸ κισσοῦ στέφανωμα τὸ τοῦ οἴνου συμβολικῶς κισσητὸν, ἤτοι ἐπιθυμητὸν, αἰνίττεται· εἴ γε τὸ κισσᾷν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν τίθεται. οἱ δὲ θύρσοι τὸ τῶν μεθυόντων ἕτοιμον εἰς πληγὰς ὑπεμφαίνουσι, πλεκτοὶ λεγόμενοι παρωνύμως τῇ τῶν διαμαχομένων συμπλοκῇ. ἀκροχάλιξ δὲ οἶνος, ὁ ἄκρως κεχαλασμένος· ἢ ὁ τοῦ ἀκράτου. χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, ὁποῖός ἐστι καὶ ὁ χαλίφρων παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἢ ὀρθοῦσθαι μὴ ἔχων, ἀλλὰ κάτω χαλώμενος, ὁποῖοι οἱ ἔξοινοι. τοῦ δὲ κινναμώμου τὴν βλάστην (φρύγανον δὲ, ὥς φησιν ὁ Πορφύριος, ἐστὶν Ἀραβικὸν) ὁμοίαν φασὶν εἶναι ἀμπέλῳ, ὅπερ ὁ εὐφραινόμενος κλαυθμυρίζεται ὑφ' ἡδονῆς. φιλοῦσι δὲ αὐτὸν αἱ κατὰ χώραν αἶγες· διὸ καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν φιλίως πρός τι διακειμένων, ἡ αἲξ τὸ κιννάμωμον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀράβων ἔθνους, μὴ πάνυ, ὡς ἔοικεν, εὐδοκιμούντων τὰ εἰς ᾠδὴν, παρῳμίασται τὸ Ἀράβιος αὐλητής· ὃς κατὰ τὴν παροιμίαν,

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

λέγεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων, καὶ ἀδολεσχούντων, καὶ μόλις παυομένων τοῦ πολυλογεῖν· ἢ ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ βαρβάρων ἐν τῷ αὐλεῖν.

1. Ὅτι

940 Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐϋῤῥαφέος παρὰ μηροῦ·
Τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φύετο πάντα.
Μῆλα δὲ καὶ τῆμος λασίοις ἐβαρύνετο μαλλοῖς
Εν νομῷ, αὐτομάτοις δὲ κατέῤῥεον ὕδασι λίμναι.
Ορνιθες δ᾽ ἑτέρωθεν ἀοικήτων ἀπὸ νήσων
945 Ηλθον, φύλλα φέροντες ἀκηρασίων κινναμώμων.
Αὐτὰρ ὁ μὲν νεβρῖδα κατωμαδίην ἐτάνυσσε,
Κισσῷ δ᾽ ἱμερόεντι καλὰς ἔστεψεν ἐθείρας,
Ακροχάλιξ δ᾽ οἴνῳ πλεκτοὺς ἀνεσείσατο θύρσους
Μειδιόων, καὶ πολλὸν ἐπ᾽ ἀνδράσιν ὄλβον ἔχευε.
950 Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν λιβάνῳ κομόωσιν ἄρουραι,
Οὔρεα δὲ χρυσῷ, ποταμοὶ δ᾽ ἑτέρωθι θυηλαῖς.
Αὐτοὶ δ᾽ ἐνναέται μάλα πίονα δῆμον ἔχουσι,
Χρυσείοις πέπλοισιν ἀγαλλόμενοι μαλακοῖσι.
Αλλ᾽ ἤτοι [1] πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
955 Αφνειοὶ ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαταῖοι.
Αγχι δὲ Χαβλάσιοί τε καὶ Αγρέες· οἷς ἔπι γαῖα
Χατραμὶς ἐνναίει, κατεναντία Περσίδος αἴης.
Αὐτὰρ Ερυθραίης πλευρὸν ναίουσι θαλάσσης
Μινναῖοί τε, Σάβαι τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλεταβηνοί.
960 Τόσσα μὲν Αῤῥαβίην περιώσια φῦλα νέμονται.
Αλλα δέ τοι καὶ πλεῖστα· περίπρο γάρ ἐστι μεγίστη.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντιπεραίαν, ὑπαὶ ῥιπὴν ζεφύροιο,
Λυπρὸν [2] ὀρεσκῴων παραφαίνεται [3]οὖδας Ερεμβῶν,

---

[1] Οτι Αράβων πρῶτοι ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνου, τουτέστι πρὸς νότον τοῦ Λιβάνου, ἀφνειοὶ Ναβαταῖοι, ἀπό τινος Ναβάτου καλούμενοι. Ναβάτης δὲ, φασὶν, Αραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος. μετὰ δὲ Ναβαταίους, Χαβλάσιοι καὶ Αγρέες, οὓς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας Αγραίους λέγει. μεθ᾽ οὓς ἡ Χήτραμις γῆ, κατὰ δὲ ἄλλους, Χατραμῖτις, κατέναντι Περσίδος γῆς. καμηλοκόμοι δὲ καὶ οὗτοι, καὶ οἱ περὶ τὸ πλευρὸν τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης κείμενοι

Σάβαι· ὅπου καὶ οἱ Μιναῖοι, ἔθνος
αὐτὸ παράλιον. τοὺς δὲ Σάβας, καὶ
βαίους ἄλλοι φασὶ, λέγοντες ὅτι Να
ταῖοι καὶ Σαβαῖοι τὴν εὐδαίμονα
βίαν νέμονται, καὶ ὅτι εὐδαιμον
ἐστὶν ἡ τῶν Σαβαίων γῆ ἔθνους μεγ
παρ᾽ οἷς καὶ σμύρνα καὶ λίβανος καὶ
ναμώμον καὶ βάλσαμον. καὶ ὅτι τεσ
ἐθνῶν μεγίστων κατοικούντων τὴν
βίαν, ἓν ἐκεῖ ἐστι καὶ τὸ τῶν Μιναίων
Ερυθρῶν· ὧν πόλις μεγίστη, Κάρνα.

Jupiter ipſum Dionyſum [*Bacchum*] bene ſuto à femore:
Proinde nato odorata naſcebantur omnia.
Oves quinetiam tunc denſis onerabantur velleribus
In paſcuis, ſubitis item delabebantur aquis lacus.
Volucres inſuper aliunde non habitatis ab inſulis
Venerunt, folia ferentes non vitiatorum cinamomorum.
At vero ille hinnuli pellem in humeros extendit,
Et hedera jucunda pulchras ornavit comas,
Ebrius autem vino implexos quaſſavit thyrſos
Blande ridens, & magnas hominibus illis divitias ſuperfudit.
Quare ad hunc uſque diem thure gloriantur arva,
Montes autem auro, flumina item alia ex parte odoramentis.
Ipſi autem incolæ valde pinguem populum habent,
Aureis veſtibus gloriantes mollibus.
Verum enimvero primi quidem ultra declivitatem Libani
Divites habitant cognomento Nabatæi.
Prope autem Chablaſiique & Agrei: quos juxta tellus
Chatramitica incolitur, è regione Perſicæ terræ.
Ceterum rubri latus habitant maris
Minnæique, Sabæque, & vicini Cletabeni.
Tot quidem Arabiam ingentes gentes tenent.
Aliæ vero inſuper & plurimæ: circumquaque enim eſt maxima.
Hujus autem ad ulteriorem regionem, ſub flatu zephyri,
Sterile monticolarum apparet ſolum Eremborum,

μαι δὲ Σαβαῖοι. ἡ δὲ Ναβαταίων χώρα λύανδρος, φασὶ, καὶ εὔβοτος. μητρό-ολις δὲ Ναβαταίων ἡ Πέτρα. λέγονται δὲ καὶ σώφρονες οἱ Ναβαταῖοι, καὶ κτηκοί. ὥστε ὁ μὲν τὴν οὐσίαν μειώσας, δημοσίᾳ ζημιοῦται· τῷ δὲ αὐξήσαντι καὶ τιμαί. εἰσὶ δὲ καὶ ὀλιγόδουλοι, καὶ διακονοῦνται τὸ πλέον ὑπὸ συγγενῶν, καί εἰσιν ὐτοδιάκονοι καὶ ἀντιδιάκονοι. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεὺς λέγει ὅτι καὶ Δαχαρηνοὶ ὁ τοιοῦτον ἔθνος ἐκλήθη, ὅ ἐστιν ἀραβικοί.

2. Ὅτι ἀντιπέραν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας πρὸς ζέφυρον, λυπηρὸν οὖδας Ἐρεμβῶν, ἤτοι τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου ῥηθέντων Τρωγλοδυτῶν· οἳ (φησὶν) οὐχ ὡς οἱ ἀντιπαρακείμενοι εὐδαίμονες Ἄραβες ζῶσιν, ἀλλὰ τὸν βίον ὑπὸ πέτραις κατωρυχέασι (μᾶλλον δὲ κατωρράγεσι) τίθενται, γυμνοὶ καὶ χιτώνων ἐπιδεεῖς, καὶ αὐαλέοι τὸν χρῶτα, διὰ τὸ καύματι θάλπεσθαι, οἷα θῆρες ἀλώμενοι, ἄλγεα ἔχοντες. καὶ ἐπάγει γνωμικὸν, Οὐ γὰρ ἐν

Οἳ βίον ἐν πέτρῃσι κατωρυχέεσσιν ἔθεντο,
965 Γυμνοὶ, καὶ κτεάνων ἐπιδευέες. ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφὶν
Ιδεῖ θαλπομένοισι μελαίνεται αὐαλέος χρώς·
Αὕτως δ᾽ οἷά τε θῆρες ἀλώμενοι, ἄλγε᾽ ἔχουσιν.
Οὐχ ὡς ἁβροβίων Ἀράβων γένος· οὐ γὰρ ἐν ὄλβῳ
Ισην μοῖραν ἅπασιν ἐπ᾽ ἀνδράσι θήκατο δαίμων.
970 Αὐτὰρ [1] ὑπὲρ Λιβάνοιο, πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο,
Τῆς ἑτέρης Συρίης δολιχὴ μηκύνεται αἶα,
Ελκομένη καὶ μέχρις ἁλικλύστοιο Σινώπης.
Τῆς δ᾽ ἤτοι μέσσης μὲν ἐπ᾽ ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι, δαήμονες ἱπποσυνάων·
975 Ασσύριοι δ᾽ ἁλὸς ἄγχι, παρὰ στόμα Θερμώδοντος
Τῆς δὲ [2] πρὸς ἀντολίην, ὀρέων ἀπὸ παιπαλοέντων

ὄλβῳ ἴσην μοῖραν ἐν ἀνδράσι θήκατο θεός. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, Οὐ πᾶσι πάντα δέδωκε θεός.

1. Ὅτι πρὸς αὐγὰς τοῦ Λιβάνου, ὡς πρὸς Μεσοποταμίαν, ἡ ἑτέρα Συρία μηκύνεται, ἤγουν περὶ τὴν Κοίλην Συρίαν ἑλκομένη καὶ μέχρι Σινώπης· ἣν ἁλίκλυστον λέγει, διὰ τὸ χερρόνησον εἶναι. ἐφ᾽ ἧς ἑτέρας ταύτης Συρίας οἱ Καππαδόκαι μεσήπειροι, (οὓς προπαροξυτόνως Καππάδοκας ὁ Γεωγράφος λέγει, ὡς ἀπὸ εὐθείας τοῦ, ὁ Καππάδοξ) εἰ, ὡς προϊστόρηται, καὶ Λευκόσυροι λέγονται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἑτέρων μελαγχρόων Σύρων. ὁ δὲ Διονύσιος τοὺς Καππαδόκας καὶ ἐπιστήμονας ἱπποσύνης φησίν· οὓς καὶ τοὺς ἁλὸς ἄγχι τῆς τοῦ Εὐξείνου, περὶ τοῦ Θερμώδοντος, οὐ Σύρους, ἀλλὰ Ἀσσυρίους φησὶν, ὡς καὶ ἐν τοῖς περὶ Σινώπης προγέγραπται. Καὶ ὅρα ὅτι ἐνταῦθα σαφέστατα ὁ Διονύσιος ἐφάνη δεικνύων δύο Συρίας· ὧν τρίτη ἑτερώνυμον ἔχει τὴν Ἀσσυρίαν, ἥν, ὡς ἔκ τινος τῶν προλαβόντων ἐδηλώθη, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἄρτι λεχθέντων φαίνεται, μετὰ τοὺς Χάλυβας εἶναι ἱστορεῖ, καὶ ἐμπεριγράφει

αὐτὴν περὶ τὴν θάλασσαν τοῦ Εὐ
πόντου, περὶ τὸ στόμα τοῦ Θερμώδοντ
ὡς εἶναι κατ᾽ αὐτὸν μίαν μὲν Συρία
Κοίλην, ὑπερεκπίπτουσαν πρὸς νό
ἕως Ἀραβίας, ὡς καὶ αὐτὸς ἱστόρητα
μέρος καὶ ἡ παραλία Φοινίκη, κατ
αὐτὸν Διονύσιον, εἰπόντα ὅτι τῆς Σύρ
μὲν ἐν ἠπείρῳ, οἱ δὲ ἁλὸς ἐγγὺς, ἐπ
μίην Φοίνικες) ἑτέραν δὲ, δευτέραν
ρίαν, τὴν ὑπὲρ Λίβανον ἕως Σιν
περὶ ἣν μέση ἡ Καππαδοκία. τρ
δ᾽ ἐνταῦθα περὶ τὴν τοῦ Εὐξείνου θα
σαν κεῖσθαι τοὺς Ἀσσυρίους. φησὶ γὰρ
σύριοι ἁλὸς ἄγχι παρὰ στόμα Θε
δοντος. εἰ μὴ ἄρα τις καὶ τούτους Σ
βούλεται λέγειν, ἀδιάφορον ἡγούμ
τὸ Ἀσσυρίων καὶ Σύρων ὄνομα, κα
νας. ὅτι δὲ περὶ Ἀσσυρίων ἄλλως
ἱστόρηται, ἱκανῶς ἀλλαχοῦ προείρητ
ὅτι δὲ ὑπό τινων εἰς πλείους μοίρ
Συρία διῃρεῖτο, προγέγραπται καὶ ἐν
τοῖς περὶ τῆς Κομμαγηνῆς χώρας
δὲ εἰς τρία διῄρουν αὐτὴν, Κοιλοσ
καὶ Σύρους, καὶ Φοίνικας. καὶ τοιαῦτα μ
ταῦτα. ἐν δὲ Καππαδοκίᾳ ἱστο
μάγους εἶναι, οἱ Πύραιθοι ὀνομάζ

Qui vitam in petris ſuffoſſis poſuerunt,
Nudi, & poſſeſſionibus carentes. quinetiam ipſis
Sudore [*aeſtu*] nigrum redditur aridum corpus:
Temere vero more ferarum oberrantes, moleſtias habent.
Non ſicut delicate viventium Arabum genus: non enim in felicitate
Æquam ſortem omnibus hominibus attribuit deus.
At ultra Libanum, ad ortum ſolis,
Alterius Syriæ longa producitur terra,
Quæ protrahitur etiam uſque ad Sinopem quæ mari alluitur.
Atque hujus media quidem in continente vaſta
Cappadoces habitant, periti equitationis [*artis equeſtris*:]
Aſſyrii vero mare juxta, ad oſtium Thermodontis.
Hujus autem ad orientem, montibus ab excelſis,

πυρὸς αἴθοντος, καὶ δι' αὐτοῦ μαντευόμενοι. ὅτι δὲ ἀπό τινος Καππάδοκος Καππάδοκαι οὗτοι καλοῦνται, προείρηται καὶ αὐτό. ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι "τὴν Καππαδοκίαν Πέρσαι μὲν εἰς δύο σατραπείας διεῖλον, Μακεδόνες δὲ ὕστερον εἰς δύο βασιλείας· ὧν τὴν μὲν ἰδίως Καππαδοκίαν ὠνόμασαν, καὶ μεγάλην Καππαδοκίαν, καὶ πρὸς τῷ Ταύρῳ Καππαδοκίαν· τὴν δὲ ἑτέραν, πρὸς τῷ Πόντῳ Καππαδοκίαν ἐκάλεσαν.

2. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς τῆς Καππαδοκίας ὁ Εὐφράτης ποταμὸς ἀπειρέσιος ἀπὸ τοῦ Ἀρμενίου ὄρους ῥεῖ μακρὸς, ἐπὶ νότον τὰ πρῶτα· εἶτα ἑλίξας ἀγκῶνας πρὸς ἀνατολὰς, καὶ μέσην τὴν Βαβυλῶνα περάσας, εἰς τὴν Περσίδα θάλασσαν ἀφανίζεται, καὶ περὶ τὴν Τερηδόνα, πόλιν Περσικὴν, ῥέων διὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἕως τῆς μικρᾶς. μετὰ δὲ γε τὸν Εὐφράτην εἰς αὐγὰς, ὁ Τίγρις ῥόον ἴσον ἐλαύνων, κατὰ δὲ ἄλλους, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἀγκωνιζόμενος, καὶ οὕτω μετ' οὐ πολὺ ἄσημος εἰς ἴσον τῷ Εὐφράτῃ γινόμενος, κοινοῦται τὸ ῥεῦμα, καὶ συγκαταφέρουσιν εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ μέσον τούτων διάστημα, μέσην, φησὶ, καλοῦσι ποταμῶν, ὅ ἐστι Μεσοποταμίαν. ὡς καὶ τὴν ἀκρόπολιν διαλελυμένως ἡ ποίησις ἄκρην πόλιν φησὶν, καὶ τὴν Δολιχόπετραν, Δολιχὴν πέτραν, καὶ τὴν Νεάπολιν, Νέαν πόλιν. διΐστανται δὲ ἀλλήλων οἱ ποταμοὶ οὗτοι, ὅσον ἂν, φησὶν, εἰς ἑβδόμην ἡμέρην ἴφθιμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ, ὅ ἐστι ταχὺς ὁδίτης, ἀνύσειεν· ἑπτὰ γὰρ, φησὶν, ἡμερῶν ἡ μέση τῶν ποταμῶν ὁδός ἐστιν εὐζώνῳ ἀνδρὶ, τουτέστιν ἀπερίττῳ καὶ ἐλαφρῷ εἰς ὁδόν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, τὴν συναγωγὴν τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ συχνὸν περιπίπτουσαν μῆκος, πλοίῳ πως ἐοικέναι. τὰς δὲ τῶν δύο τούτων ποταμῶν πηγὰς διέχειν ἀλλήλων φασὶ περὶ ,αφ'. στάδια. ὤκιστος δὲ, φησὶ, ποταμῶν ὁ Τίγρις, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνου ἐν πᾶσι ποταμοῖς θοώτερον, ὅ ἐστιν ὀξύτερον, ἴδοις. διὸ, φασὶ, καὶ Τίγρις καλεῖται, ἤγουν ταχὺς ὡς βέλος· Μῆδοι γὰρ τίγριν καλοῦσι τὸ τόξευμα. οὕτω δὲ καὶ Ἄκις ποταμὸς Σικελικὸς παρὰ Θεοκρίτῳ· διότι, φασὶν, ἀκίδι τὸ τάχος τοῦ ῥεύματος ἐκείνου ἔοικε. κατὰ δέ τινας, παρὰ τὴν τίγριν τὸ ζῶον ἡ κλῆσίς ἐστι

Φαίνετ' ἀπειρεσίου ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο·
Ος δή τοι πρῶτον μὲν ἀπ' οὔρεος Αρμενίοιο
Μακρὸς ἐπὶ νότον εἶσι, πάλιν δ' ἀγκῶνας ἑλίξας
Αντὴν ἠελίοιο, μέσην Βαβυλῶνα περήσας,
Περσίδος εἰς ἁλὸς οἶδμα θοὴν ἀπερεύγεται ἄχνην,
Υστατίης προχοῇσι Τερηδόνος ἐγγὺς ὁδεύων.
Τόνδε μετ', εἰς αὐγὰς, ποταμῶν ὤκιστος ἁπάντων
Τίγρις ἐϋρρείτης φέρεται, ῥόον ἶσον ἐλαύνων,
Τόσσον ἄνωθεν ἰὼν, ὅσσον ἕβδομον ἦμαρ ὁδεύσας
Ιφθιμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσειεν ὁδίτης.
Εστι δέ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ὕδασι λίμνη,
Οὔνομα [1] Θωνῖτις, ἧς ἕλκεται ἐς μυχὰ [2] Τίγρις
Δινώων πολλὸν ἔνερθε· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀνασχὼν

τούτῳ τῷ ποταμῷ, οὗ ἡ γενικὴ Τίγριος, παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει. μυθεύεται γὰρ ὅτι Σύλλαξ ποτὲ καλούμενος οὗτος ὁ ποταμὸς, ὅ ἐστι κατωφερὴς, ὕστερον ἐκλήθη Τίγρις, δι' αἰτίαν τοιαύτην· μαίνεται Διόνυσος Ἥρας προνοίᾳ, καὶ φοιτῶν ὅποι τύχοι, γίνεται καὶ πρὸς τῷδε τῷ ποταμῷ, καὶ θέλων εἰς τὸ πέραν διαβῆναι, ἀπόρως ἔχει. οἰκτίζεται δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ Ζεὺς, καὶ πέμπει ζῶον τίγριν, ὃς τοῦ πόρου τῷ Διονύσῳ καθηγησάμενος, αὐτῷ μὲν ποιεῖ τὸ θυμῆρες, τῷ δὲ ποταμῷ ἀφ' ἑαυτοῦ καλεῖσθαι ἀφίησι. καὶ ἄλλως δὲ δίχα τῆς μυθικῆς ταύτης ἐπιβολῆς, τὴν πρὸς τὸ ζῶον ὁμωνυμίαν ὁ ποταμὸς ἔχει, διὰ τὸ τοῦ ῥεύματος ὀξύ. θηρίον γὰρ ὁ τίγρις, οὐ μόνον ἐλέφαντος πολὺ ἀλκιμώτερος, ἀλλὰ καὶ τὴν ὠκύτητα οὐ ῥᾳδίαν εἰκασθῆναι. διὸ καὶ ὁ τῷ Ἰουλιανῷ δοθεὶς ἀπατηλὸς χρησμὸς παρὰ Θηρὶ ποταμῷ ὑπέσχετο ποιῆσαι τὰ θρυλλούμενα, ἤγουν παρὰ τῷ θηριωνύμῳ Τίγρι. ὅτι δὲ διὰ τοῦ ι ἔχει τὴν γραφὴν ἡ λήγουσα, ἡ κλίσις δηλοῖ· Τίγριος γάρ ἐστι καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ ἡ γενικὴ, ὡς τοῦ ὄφιος· ὡς δηλοῖ ἐντεῦθεν εἶναι τὴν Ἀττικὴν γενικὴν Τίγρεως, ὡς θύμβρεως. ὁ μέντοι Ἀρριανὸς διὰ τοῦ δ κλίνει Τίγριδος, καθὰ καὶ ὁ γράψας τὸ δρᾶμα τῆς Σωσάνιδος, οἶμαι ὁ Δαμασκηνὸς, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἄπις τὸ κύριον ἐν τοῖς περὶ Ἀρκαδίαν λόγοις οἱ μὲν διὰ τοῦ δ ἔκλιναν Ἄπιδος, ὡς Πάριδος· οἱ δὲ κατὰ τὴν τοῦ ὄφεως κίνησιν αὐτὸ μετεχειρίσαντο, κλίνοντες Ἄπεως· τινὲς δὲ διὰ τοῦ η κλίνουσι, Τίγρης Τίγρητος, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ης ἰαμβικῶν· ἄλλοι δὲ καὶ τὴν ἄρχουσαν μετὰ τοῦ ε γράφουσι. καὶ εὕρηται τοιαύτη γραφὴ παρά τε τῷ Ἰουλιανῷ, καὶ παρὰ τῷ Ἀρριανῷ δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου· πολλὰ γὰρ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν οὕτω, “Τῶν ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος, οἳ τὴν μέσην σφῶν Ἀσσυρίαν ἀπείργουσιν, (ὅθεν καὶ Μεσοποταμία πρὸς τῶν ἐπιχωρίων κληΐζεται) ὁ μὲν Τίγρης ταπεινότερός ἐστι τοῦ Εὐφράτου”. ἔστι δὲ Τίγρις καὶ Παφλαγονικὸς ποταμὸς, περὶ οὗ φησι Ξενοφῶν, “πρῶτον μὲν Θερμώδοντα, εὖρος τριῶν πλέθρων· δεύτερον δὲ Τίγριν, τρίπλεθρον ὡσαύτως· τρίτον δὲ Αλυν”. κλίνει δὲ καὶ αὐτὸς τοῦτον διὰ καθαροῦ τοῦ ο. καὶ Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι οὐχ εἷς μόνος Τίγρις, ἀλλὰ καὶ δεύτερος καὶ τρίτος,

Cernitur immenſi fluvii fluxus Euphratæ:
Qui ſane primum quidem è monte Armenio
Longus in auſtrum progreditur; rurſum vero anfractus con- [torquens
Contra ſolem, mediam Babylonem præterlapſus,
Perſici in maris fluctum rapidam evomit ſpumam,
Extremis fluentis Teredonem juxta means.
Hunc autem poſt, in orientem, fluviorum celerrimus omnium
Tigris pulchrifluus fertur, fluentum æquabile agens,
Tantum procul labens, quantum ſeptem diebus incedens
Robuſtus & celer conficere poteſt viator.
Eſt autem quædam in medio circumflua undis palus,
Nomine Thonitis, cujus trahitur in intima Tigris
Seſe condens ſubter: rurſum vero denuo emergens

λέτος, οὐχ ὁ αὐτὸς μὲν, οὐδὲ ἐκ τοῦ
τοῦ ῥέων, ὁ αὐτὸς δὲ ὀνομαζόμενος.
1. Ὅτι ἡ Θωνῖτις, λίμνη ἐστὶ νιτρώδης
περὶ μέσου τοῦ Τίγριος, εἰς ἣν αὐτὸς
ὑπὸ πολλοῦ φερόμενος τοῦ ψόφου, καὶ κατὰ
χὸν τῆς λίμνης, ὡς οἱ παλαιοί φασιν,
βέρεθρον ἐμπεσὼν, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐνεχ-
ῆς ὑπόγειος, καὶ αὖθις ἀνίσχων, καὶ δια-
σας τὸ ῥεῖθρον ἀμιγὲς, διὰ τὴν ἄγαν
ότητα, παραβάλλει τὸ σῆμα τῆς Σεμι-
μιδος, καὶ ἐν δεξιᾷ ἔχων τὴν Μεσο-
ταμίαν, ἐξίησιν εἰς τὸν Περσικὸν κόλ-
ον. ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶ καὶ Ἀρσηνὴν
λεῖσθαι τὴν νιτρῖτιν ταύτην Θωνῖ-
, καὶ πολλοὺς ἔχειν ἰχθύας· ῥύπτειν δὲ
ς ἐσθῆτας, καὶ διαζέειν, καὶ ἄποτον ἔχειν τὸ
ωρ. λέγει δὲ καὶ οὕτω σφοδρῶς διαβάλ-
ν αὐτόθι τὸν Τίγριν, ὥστε τὴν λίμνην, ἁλ-
ρὸν οὖσαν καὶ ἄνιχθυν, γλυκεῖαν ἐν τού-
τῳ μέρει γίνεσθαι, καὶ ἰχθύων πλήρη.
2. Ὅτι διαφέρουσι μετὰ τοὺς Ἰνδικοὺς
ταμοὺς Εὐφράτης καὶ Τίγρις· καὶ ὅτι
ζων Εὐφράτης Τίγριος ῥέοντος ἀπὸ
φάτα ὄρους, καὶ πλείω διέξεισι χώραν.
χθεὶς δὲ ἐπὶ Σελεύκειαν τὸ τῶν βασι-
ων χειμάδιον (ἐν Ἐκβατάνοις γὰρ θε-
ζον ἐκεῖνοι λέγονται) συνάπτει τῷ

Εὐφράτῃ πλησίον, καὶ ποιεῖ τὴν ῥηθεῖσαν Μεσοποταμίαν πρὸς αὐτόν. μετὰ δὲ τὸν ῥηθέντα Νιφάτην Αχος ὄρος, ἐξ οὗ ὁ Εὐφράτης τε ῥέει, καὶ ὁ προειρημένος Ἀράξης. ῥέειν δέ φησιν ὁ αὐτὸς Γεωγράφος τὸν Εὐφράτην διὰ μέσης τῆς Βαβυλῶνος, ἐν ᾗ καὶ θαυμαστὸς κρεμαστὸς κῆπος, περὶ οὗ ῥηθήσεται. καὶ Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι τὸ μέσον τῆς Βαβυλῶνος ὁ Εὐφράτης διείργει, ὃς ῥέει μὲν ἐξ Ἀρμενίων μέγας ὢν, καὶ βαθὺς καὶ ταχὺς, ἐξίησι δὲ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ναυσὶ περατὸν τὸν Εὐφράτην ἱστορεῖ, καὶ ὅρον αὐτὸν εἶναι Κιλικίας καὶ Ἀρμενίας φησί. τὴν δὲ εἰρημένην Βαβυλῶνα μεγάλην ποτὲ γενομένην, ὕστερον ἐρημωθῆναί φασι. φασὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ τῷ Τίγρει Νῖνον, πολὺ μείζω τῆς Βαβυλῶνος οὖσαν, ἀφανισθῆναι καὶ αὐτὴν, καταλυθέντων τῶν Περσῶν· εἰς τοῦ μεγέθους σημεῖον τὸ τῆς κτίσεως ἐργῶδες. λέγεται γὰρ Νῖνος οἰκοδομῆσαι αὐτὴν ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς, μυριάδων δεκατεσσάρων συνεχῶς αὐτὴν ἐργαζομένων ἐπὶ ἔτη ὀκτώ. σοφοὶ δὲ οἱ Βαβυλώνιοι, καὶ, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, παρ' αὐτῶν οἱ Ἕλληνες ἔμαθον πόλον, καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δώδεκα μέρη τῆς ἡμέρας.

1. Ὅτι

Ὀξύτερον προΐησι κάτω ῥόον. οὐκ ἂν ἐκείνου
Ἐν πᾶσιν ποταμοῖσι θοώτερον ἄλλον ἴδοιο.
Ὅσση [1] δ' Εὐφρήτου τε Τίγριος ἔνδοθι γαῖα,
Τὴν δὲ περικτίονες μέσσην ποταμῶν ἐνέπουσιν.
Οὐ μέν τοι [2] κείνης γε νομοὺς ὠνόσσατο βούτης,
Οὐδ' ὅστις, [3] σύριγγι κερώνυχα Πᾶνα γεραίρων,
Μήλοις ἀγραύλοισιν ἐφέσπεται· οὐδέ μεν ὕλην
Παντοίην φυτοεργὸς ἀνὴρ ἀθερίσσατο καρπῶν.
Τοίη ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει, ἐν μὲν ἀέξειν
Ποίην, ἐν δὲ νομοὺς εὐανθέας, ἐν δὲ καὶ ἀνδρῶν
Φύτλην, καλλίστην τε καὶ ἀθανάτοισιν ὁμοίην.
Τῆς μὲν πρὸς Βορέην, λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσιν
Ἀνέρες Ἀρμένιοί τε, καὶ ἀγχέμαχοι Ματιηνοί,
Οὔρεσι κεκλιμένοι, ποταμοῦ πρόπαρ Εὐφρήταο,
Πίονες, ἀφνειοί τε, καὶ Ἄρεος εὖ δεδαῶτες.
Πρὸς δὲ νότον [4] Βαβυλών, ἱερὴ πόλις· ἥν ῥά τε

---

1. Ὅτι καινὸν σχῆμα τό, ὅση δὲ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος ἐντός, ταύτην μέσην φασὶ ποταμῶν. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον οὕτως εἰπεῖν, ὅση δέ ἐστιν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος ἐντός, αὕτη λέγεται μέση ποταμῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ καὶ Εὐρωπαίαν Μεσοποταμίαν εἶναι, ἣν Κελτοὶ νέμονται καὶ Λυσιτανοί.

2. Ὅτι ἐπαινῶν τὴν Μεσοποταμίαν γῆν, φησὶν ὡς οὔτε τοὺς νομοὺς ἐκείνης ἀνὴρ βουκόλος μέμψαιτο, ἢ μήλοις ἀγραύλοις ἐφεπόμενος. ἄλλαι δὲ πάντως νομαὶ βουσὶν ἀγαθαί, καὶ ἄλλαι μήλοις, ὡς καὶ ἡ τῶν Λαιστρυγόνων γῆ δηλοῖ, παρὰ τῷ Ποιητῇ. λέγει δὲ καὶ ὅτι οὐδεμίαν ὕλην παντοίην φυτουργὸς ἀνὴρ ἀθερίσσεται. ἄροσίς τε γάρ, φησιν, ἐκεῖ ἀγαθή, καὶ πόαν αὔξει πολλήν· καὶ οἱ νομοὶ εὐανθεῖς, καὶ ἡ τῶν ἀνδρῶν φύτλη καλλίστη, καὶ ἀθανάτοις ὁμοία. ταυτὶν δὲ εἰπεῖν θεοειδής, διὰ τὸ ἀξιοθέατον καὶ εὔδαιμον. καὶ τὴν τῶν Ἀρμενίων δὲ καὶ Ματιηνῶν χθόνα, πρὸς βορέαν τῆς Μεσοπο
οὖσαν, καὶ ὄρεσι περιειλημμένην, λ
καλεῖ, καὶ τοὺς ἐκεῖ δὲ ἄνδρας
τε λέγει, καὶ Ἄρεος εὖ δεδαῶτας,
ναι· ὡς καὶ τῶν Ἀραβικῶν δήμων πίω
ἐξ Ὁμήρου δὲ ἡ τοιαύτη ἀφορμή,
ρους πόδας τοὺς τῶν ἡρώων λέγοντ
ἀθερίσσεται, Ὁμηρικὴ λέξις ἐστί,
θη ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον. δηλοῖ
ποδοκιμάσαι καὶ ἀπορρίψαι.

3. Ὅτι τὸν ποιμένα περιφράζ
φησί, ὃς σύριγγι κερώνυχα Πᾶνα
ρων, μήλοις ἀγραύλοισιν ἐφέπετ
ρώνυχα δὲ τὸν ὀξυκεράν φασιν οἱ
ὡς τοῦ ὄνυχος ἐνταῦθα τὴν ὀξύ
λῶντος, καθὰ καὶ ὅτε ἀκρωνυχ
φασμόν. οὐ φιλοῦσι δὲ ἐκεῖνοι τὴν
ταύτην λέξιν, ὡς καὶ σκληράν,
ἀστεῖον ἔχουσαν.

4. Ὅτι πρὸς νότον τῆς Μεσοπ
ἡ Περσικὴ μητρόπολις Βαβυλ
πόλις, τεῖχος περιειλημμένη;

Velociorem projicit infra in undam. non illo
Inter omnes fluvios velociorem alium conſpexeris.
Quæcunque vero Euphratem & Tigrim intra tellus eſt,
Eam accolæ mediam amnium perhibent.
Non certe illius paſcua vituperabit bubulcus,
Vel quicunque, fiſtula corneam habentem ungulam Panem celebrans,
Oves in agro ſtabulantes ſequitur : neque ſane ſylvam
Omnigenam fructuum vituperarit is qui operam ponit circa plantas.
Talis in illa aratio [*cultura*] ad producendam
Herbam, & paſcua florida, atque etiam hominum
Stirpem, pulcherrimamque & immortalibus ſimilem.
Hujus quidem ad boream, pingue ſolum habitant
Homines Armeniique, & cominus habitantes Matiani,
In montibus ſiti, fluvium ante Euphratem,
Pingues, opulentique, & Martis bene gnari.
Auſtrum autem verſus Babylon, ſacra urbs: quam quidem totam

ναί τινας, καὶ ποταμῷ περιῤῥεομένη.
ύτην, φησὶ, πᾶσαν τείχεσιν ἀῤῥαγέ-
Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν. ὅπου γέ τινες,
ἄρρηκτον, καὶ χαλκοῦν αὐτῇ τεῖχος ἱστό-
σαν, καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια, δίχα
ἀναντίῤῥω ἐντιθεμένων, περὶ αὐτῆς
θέντο. καὶ ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει δὲ, φησὶ,
ὸν τοῦ Βήλου ἡ Σεμίραμις ἵδρυσε,
σῷ καὶ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἀσκήσασα.
λος δὲ ἦν βασιλεὺς Βαβυλῶνος, πρὸς
ἰς, (ἀφ' οὗ καὶ πόλιν Βαβυλῶνος Βη-
ὶς) ἢ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτὸς, κατά τινας·
καὶ Ἡρόδοτος ἱερὸν εἶναι αὐτόθι λέ-
Βήλου Διός. ὁ αὐτὸς δὲ τῇ Βαβυ-
νίων χώρᾳ τοσαύτην προσμαρτυ-
δύναμιν, ὥστε αὐτὴν μὲν, φησὶ, τέσ-
ρας μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ τρέφειν τὸν μέ-
ν βασιλέα· ἡ δὲ λοιπὴ πᾶσα Ἀσία
ς λοιποὺς ὀκτὼ μῆνας. Θεόκριτος
ἀσφάλτῳ δείμασθαι τὴν Σεμίρα-
ν τὸ τῆς Βαβυλῶνος τεῖχός φησιν.
ρος δὲ Σελεύκειάν ποτε καλεῖσθαι

τὴν τοιαύτην Βαβυλῶνά φασι, καὶ κτίσμα εἶναι Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφωτάτου, παιδὸς Μήδου. καὶ ἀρχαιοτέραν τὴν πόλιν ταύτην τῆς Σεμιράμιδος λέγουσιν ἔτεσι χιλίοις ἑπτακοσίοις. Ἰστέον δὲ ὅτι σεμνὴν μὲν γυναῖκα καὶ τὴν Σεμίραμιν ἡ ἱστορία ἔχει, σεμνοτέραν δὲ αὐτῆς τὴν Νίτωκριν, Βαβυλῶνος καὶ αὐτὴν βασιλεύσασαν. τοὺς δὲ Πέρσας, ὧν μητρόπολις ἡ Βαβυλὼν, Κηφῆνάς ποτέ φησι καλεῖσθαι ὁ Ἀῤῥιανός. ἄλλοι δὲ καὶ τοιαῦτά τινα ἱστοροῦσιν, ὅτι Νίνου τοῦ Σύρων βασιλέως τὴν Νινευὶ κτίσαντος, ἡ τούτου γυνὴ, τὸν ἄνδρα ὑπερβαλλομένη, Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ κτίζει ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθων λαξευτῶν, τρισπηχέων μὲν τὸ πλάτος, ἑξαπήχεων δὲ τὸ μῆκος· καὶ περίμετρον αὐτῇ διεγράψατο σταδίων. τ΄ π΄ ς΄. τὸ δὲ τεῖχος εἰς ὕψος ἀνέτεινε ν΄. πηχῶν· οὗ τὸ πάχος εἰς τριάκοντα πήχεις ἀνέστησεν, ὡς καὶ τέθριππα ἐπ' αὐτοῦ ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις· καὶ πύργους ταῖς πύλαις ἐπέστησεν

Τείχεσιν ἀῤῥαγέεσσι Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν·
Αὐτὰρ ἐπ' ἀκροπόληϊ μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ,
Χρυσῷ τ' ἠδ' ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἀσκήσασα.
Καὶ μέν τοι πεδίον περιώσιον, ἔνθα τε πολλοὶ
Ἀκρόκομοι [1] φοίνικες ἐπηρεφέες πεφύασι.
Ναὶ μὴν καὶ χρυσοῖο φέρει χαριέστερον ἄλλο,
Ὑγρῆς [2] βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἢ περὶ χῶρον
Φύεται ἐν προβολῇς, ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρης.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος, ἐπὶ πνοιὴν βορέαο,
Κισσοί, Μεσσαβάται τε, Χαλωνῖταί τε νέμονται.
Ἀλλ' ὁπότ' [3] Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς
Εἰς αὐγάς, τότ' ἔπειτα τὰ [4] Μηδικὰ τέμπεα δήεις.

ἐπέστησεν ὑψηλάς, χαλκᾶς τε πύλας ποιήσασα, εἰς ὕψος τε ἀνατεινομένας πολὺ καὶ εἰς πλάτος ἀξιόλογον. ἔκτισε δὲ καὶ δεξαμενὴν μεγάλην, ἢ κῆπον ἐπήγειρε θαυμαστόν, ἐπιλεγόμενον κρεμαστόν· ὃς τετράπλευρος μὲν ἦν, ἑκάστην δὲ πλευρὰν εἶχε τετράπλεθρον. καὶ ἦν εἷς καὶ αὐτὸς τῶν ἑπτὰ κοσμικῶν θεαμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Βαβυλὼν Λιβυκή. Ἡρόδοτος δὲ περὶ τῆς Περσικῆς Βαβυλῶνος καὶ ταῦτά φησιν· ὅτι "τῆς Ἀσσυρίας ὀνομαστότατον "πόλισμα, καὶ ἰσχυρότατον, ἡ Βαβυλών, "ἔνθα καὶ τὰ βασίλεια. οὖσα δὲ τετράγω"νος κεῖται ἐν μεγάλῳ πεδίῳ, καὶ μέ"τωπον ἕκαστον αὐτῆς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν "σταδίων". ὥστε εἶναι κατ' αὐτὸν τὴν περίοδον τῆς πόλεως, στάδια τετρακόσια ὀγδοήκοντα. πύλαι δὲ περὶ τοῦ τείχους ἑκατόν, χάλκεαι πᾶσαι, ὥσπερ καὶ οἱ σταθμοί, καὶ τὰ ὑπέρθυρα. Καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ μόναι ἑκατόμπυλοι Θῆβαι, ἀλλ' ἰδοὺ τοιαύτη καὶ ἡ Βαβυλών.

1. Ὅτι ἡ Περσικὴ Βαβυλὼν πολλοὺς ἀκροκόμους ἐπηρεφέας φέρει φοίνικας. ἰδιότης δέ ἐστι τοῦτο τοῦ φυτοῦ. καὶ λέγονται ἐπηρεφεῖς μέν, οἷα ἐπικλίνοντες τοὺς κλάδους εἰς ὄροφον. ἀκρόκομοι δέ, ὡς οὐ κάτωθεν, ἀλλ' ἐν ἄκρῳ ἄνω κομῶντες. τοιοῦτον γὰρ τὸ δένδρον. Καὶ ὅρα ὅτι τῶν Καρῶν ἀκροκόμων λεχθέντων παρὰ τῷ Ποιητῇ, οὗτος ἐπὶ φοίνικος τοῦ φυτοῦ τὴν λέξιν ἔθετο, παραξέσας αὐτήν, ἐκ λόγου δριμύτητος. φέρει δέ, φησίν, ἡ Βαβυλὼν καὶ χρυσοῦ τι χαριέστερον ἄλλο. ποῖον ἐκεῖνο; ὑγρᾶς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, φυομένην ἐκεῖ ἐν προβολαῖς ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρας. τόπος γάρ τις ἐκεῖ ὀφίτης ἐκβάλλων μεμαρμαρωμένον λίθον, ᾧ ἡ βήρυλλος ἐνθαλαμεύεται. τὸ δὲ ὀφιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ πολιήτης.

2. Σημείωσαι δὲ ὅπως τὴν γλαυκὴν βήρυλλον, ὑγρὰν ἔφη, ὡς τῶν γλαυκῶν σωμάτων ὑγρῶν εἶναι δοκούντων, διὰ τὸ διαφανές· ὅπου γε καὶ θαλάσσης ἐπίθετον τὸ γλαυκόν.

3. Ὅτι ἐν τῷ, Ἀλλ' ὁπότ' Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς, νοοῦμεν ἐκ τῆς συναλοιφῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ κουφισμοῦ, ψιλοῦσθαι τῆς Ἀρμενίας τὴν ἀρχήν· ἣ καί τινες ἐφίενται δασύνειν αὐτήν.

4. Ὅτι μετὰ τοὺς Ἀρμενίους εἰς αὐγὰς τὰ Μηδικά εἰσι τέμπεα, ὅ ἐστιν ἀπὸ μέρους ἡ τῶν Μήδων χώρα· οὕτω κληθεῖσα κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἢ ἀπὸ Μήδου υἱοῦ Μηδείας, ἥτις λειποπάτρας δι' ἔρωτα

γέγονε

Mœnibus infractis Semiramis coronavit [*circumdedit:*]
Ceterum in arce urbis ingentem domum condidit Belo,
Auroque & ebore atque argento [*illam*] exornans.
Atque hujus quidem planicies ingens; ibique multæ
In ſummo comantes palmæ fornicatæ naſcuntur.
Jam vero & auro fert plus gratiæ habens aliud,
Humidæ berylli glaucum lapidem; qui in loco illo
Naſcitur apud effluvia [*torrentium,*] ophiten intra lapidem.
Ceterum ſupra Babylonem, ad flatum boreæ,
Ciſſi, Meſſabatæ, Chalonitæque habitant.
Verum quum Armenios montes ultra perrexeris
In orientem, tunc deinde Medica tempe invenies.

ιν· ἢ ἀπὸ αὐτῆς δὴ τῆς φυγάδος δείας τοῦ Αἰήτου θυγατρὸς, ἣ ἔνι ὁ Διος ὁμώνυμον τὴν γῆν ταύτην φησί. δὲ μᾶλλον εἰπεῖν παρώνυμον· ἀφεῖσα τὴν Ἀττικὴν ἡ Μήδεια, ἐκεῖ παρὰ ; Μήδοις ἔμεινεν, οὐχ εἰς Κόλχων, ὰ δηλαδὴ ἐγγὺς, μετὰ τὴν γειτνίασιν ὶ τοῦ ἀντικρύ. ᾧ λόγῳ καὶ ὁ Ἰωνικὸς ὁίως δὲ καὶ ὁ Ὑρκάνιος γείτονες τοῦ Εὐου πόντου λέγονται. Κόλχων γυμνὴν, ὴν, εἰς γῆν ἐκεῖ ἣν αὐτὴν ἐξελθεῖν, ὰ τὴν τοῦ πατρὸς μῆνιν, ὅτε καὶ τῇ ρᾳ δέδωκε τὸ ἀπ᾽ αὐτῆς κληθῆναι· δεῖ, φησὶ, λιποῦσα τὴν Πανδιονίδην Αἰν, καὶ τὰς Ἀθήνας, ὅτε λυγρὰ φάρματῷ τοῦ Αἰγέως υἱῷ τῷ Θησεῖ ἐβουλεύτο. διὸ, φησὶν, ἀπ᾽ ἐκείνης τῆς Μηας, οἷα σοφῆς φαρμακουργοῦ, ἔτι οἱ δοι πολυφάρμακοί εἰσιν. τὸ δὲ αὐ-, σεμνῶς εἶπεν, οὐ θέλων ἐξυβρίσαι τὴν ἡρωΐδα. τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἑκοῦσα είνη, οὐδὲ δι᾽ αἰδῶ, ἀλλὰ πρὸς βίαν πε τὰς Ἀθήνας, διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ γέως· διότι τῷ Αἰγείδῃ Θησεῖ ἐπιβούυσε, κερασαμένη θανάσιμα φάρμακα, ηνίκα ἐκεῖνος ἐκ Τροιζῆνος χρόνιος θὼν μετὰ τοῦ ξίφους καὶ τῶν πεδίλων πατρικῶν (ἃ καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ) ἐνεφανίσθη μὲν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ Αἰγεῖ παῖς καλὸς καὶ πρέπων εἰς βασιλείαν. μικροῦ δὲ ἂν λαθὼν ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ πατὴρ γνωρίσας τοῦτον ἐκ πολλοῦ ἐπὶ διαδοχῇ τῆς βασιλείας ποθούμενον παῖδα περιεσώσατο· καὶ τὸν διαδεξόμενον εὑρηκὼς, ἀπώσατο τὴν Μήδειαν, ἣν διὰ ἔρωτα παιδοποιΐας ἐπεισηγάγετο. φασὶ δὲ αὐτὴν, δυναστεύσασαν ἐν Μήδοις, καὶ ἐπικρυπτομένην τὴν ὄψιν, ὁπηνίκα προέρχοιτο, καταδεῖξαι τὸ θηλυστολεῖν τι τοὺς ἐκεῖ, καὶ ἐν ταῖς προόδοις κατηρεφεῖς εἶναι τοῖς σκεπάσμασιν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὀπὸς τις ἀπὸ σιλφίου ὀνομαστὸς παρὰ τοῖς Μήδοις λέγεται γίνεσθαι, καλούμενος Μηδικός· καὶ ὅτι οἱ Μῆδοι καὶ Μήδειοι λέγονται προπαροξυτόνως, καθάπερ οἱ παρ᾽ Ὁμήρῳ Κήτειοι, καὶ ὅτι δεινοὶ περὶ τοξείαν εἰσί· διὸ καὶ τοξοφόρους αὐτοὺς ἐρεῖ ὁ Διονύσιος. καὶ ὅτι καὶ βοτάνη τις, ἡ μάλιστα τοὺς ἵππους τρέφουσα, Μηδικὴ καὶ εἰσέτι καλεῖται, ὡς ἐν Μηδείᾳ τάχα πλεονάζουσα. ὅτι δὲ κατὰ κυριολεξίαν ἀνωτέρω εἴρηται τὸ, Μηδικὰ τέμπεα, δηλοῖ ὁ Διονύσιος κατωτέρω, εἰπὼν λασίας εἰαμενὰς τὰς ἐν Μήδοις. πάντως γὰρ ἔνθα λάσιος εἰαμενὴ τεμπώδης ὁ τό-

Τῶν μὲν πρὸς βορέην, ἐριθηλέα γαῖαν ἔχουσι
Γηλοί τε, [1] Μάρδοι τε, καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί.
1020 Πρὸς δὲ νότον ναίουσιν ἀγαυῶν ἔθνεα Μήδων,
Κείνης τοι γενεῆς ἐρικυδέος ἐκγεγαῶτες
Αἰήταο θυγατρὸς, ἀμύμονος ἡρωίνης.
Εὖτε γὰρ Ἀκταίοιο παρὰ ῥόον Ἰλισσοῖο
Φάρμακ' ἐμήσατο λυγρὰ γόνῳ Πανδιονίδαο,
1025 Αἰδοῖ μὲν χῶρον κεῖνον λίπεν, ἐς δὲ βαθεῖαν,
Πλαζομένη κατὰ φῶτας, ὁμώνυμον ἵκετο γαῖαν,
Οὐ μὲν [2] ἑκὰς Κόλχων· Κόλχων γε μὲν αἶαν ἱκέσθαι
Οὔ οἱ ἔην· μῆνιν γὰρ ἑοῦ δειδίσσετο πατρός.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν πολυφάρμακοι ἄνδρες ἔασι,
1030 Χώρην ναιετάοντες ἀπείριτον· οἱ μὲν ἐπ' αὐτὰς
Πέτρας, [3] αἳ φύουσιν ἀφεγγέα ναρκισσίτην·
Οἱ δ' ἑκὰς ἐν λασίῃσι νενασμένοι εἰαμενῇσι,
Πώεα καλὰ νέμοντες, ἄδην βεβριθότα μαλλοῖς,
Τόσσον ἐπ' ἀντολίην τετραμμένοι, [4] ἄχρι πυλάων
1035 Κασπιάων, αἵ τ' εἰσὶ, βαθυνομένας ὑπὸ πέτρας,
Κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος. ἧχι κέλευθος
Ἐκτέταται ἔς Βορέην τε καὶ ἐς νότον ἐρχομένοισιν·

τος τόπος, ἤτοι ἐλώδης, ἐστίν. εἰαμενὴ γάρ ἐστιν οἱονεί τις ῥεαμένη, τόπος δηλονότι κατάρρυτος, ἢ καὶ εἰς βοτανῶν ἀνάδοσιν ἐπιτήδειος· παρὰ τὸ ἕω, ὑφ' οὗ δηλοῦται τὸ ἀναδίδωμι. φασὶ δὲ Μήδοις ἔθος εἶναι, βασιλέα αἱρεῖσθαι τὸν ἀνδρειότατον, καὶ γυναῖκας ἕκαστον ἔχειν οὐκ ἐλάττους τῶν πέντε· καὶ γυνὴ δὲ, φασὶν, ἄνδρας ἐλάττονας τῶν πέντε τρέφουσα, συμφορὰν ἡγεῖται τὸ πρᾶγμα, ἐν καλῷ τιθεμένη πλείστους νέμειν ἄνδρας. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ᾀδόμενον Νισαῖον πεδίον ἐκεῖ που περὶ τὴν Μηδικὴν χώραν ἦν, φέρον ἵππους μεγάλους τοὺς λεγομένους Νισαίους.

1. Ὅτι βορειότεροι Μήδων οἱ Γηλοὶ, καὶ οἱ Μάρδοι, ἔθνος Ὑρκάνιον, λῃσταὶ καὶ τοξόται ἄνδρες. ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ Ἀτροπατηνοί, ἀπὸ ἡγεμόνος τινὸς Ἀτροπάτου καλούμενοι ὧν Ἀτροπατία ἡ χώρα, δευτέρα μερὶς τῆς Μηδείας λεγομένη· πρώτη δὲ Μηδικὴ μερὶς, καθ' ἣν τὰ Ἐκβάτανα.

2. Ὅτι τὸ, ἵκετο ἡ Μήδεια οὐχ ἑκὰς Κόλχων, Κόλχων γε μὲν αἶαν ἱκέσθαι οὐκ εἶχε, σχῆμά ἐστιν ἐπαναστροφῆς. ἔστι δὲ ἐπαναστροφὴ, ὅταν ἡ τελευταία λέξις τῆς προτέρας ἐννοίας ἀρχὴ γίνηται τῆς δευτέρας· ὡς καὶ ἐνταῦθα τῆς μιᾶς ἐννοίας ληξάσης εἰς τὸ Κόλχων, ἀπὸ τούτου ἡ δευτέρα ἤρξατο. ἐκαλλωπίσατο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τῷ τοιούτῳ σχήματι ὁ Διονύσιος.

3. Ὅτι πέτραι τινὲς Μηδικαὶ τὸν ναρκισσίτην φύουσι λίθον, ὃν καὶ ἀφεγγῆ
καλεῖ

Quorum quidem ad boream, valde florentem terram tenent
Gelique, Mardique, & homines Atropateni.
Ad auſtrum autem habitant illuſtrium gentes Medorum,
Ex illa ſcilicet ſtirpe illuſtri prognati
Æetæ filiæ, inculpatæ heroïnes.
Quum enim Actæi [*Attici*] juxta fluentum Iliſſi
Venena molita eſſet exitioſa filio Pandionidæ [*Pandionis,*]
Pudore quidem locum illum reliquit, atque in vaſtam,
Oberrans per homines, cognominem venit terram,
Non quidem longe à Colchis; Colchorum tamen terram
Haud ei licebat: iram enim ſui pertimeſcebat patris. [adire
Quamobrem in hunc uſque diem venefici homines ſunt,
Regionem incolentes immenſam: alii quidem ad ipſas
Cautes, quæ gignunt obſcurum narciſſiten:
Alii vero procul in conſitis [*gramineis*] ſiti pratis,
Greges pulchros paſcentes, valde oneratos velleribus;
Tantum in orientem verſi, uſque ad portas
Caſpias, quæ ſunt, profundis ſub rupibus,
Clauſtra terræ Aſianæ. quâ via
Extenſa eſt & in boream & in auſtrum euntibus:

λεῖ, ὡς ναρκίσσῳ τοῦ φυτοῦ ἐοικότα τὴν όαν, καὶ διαυγάζοντα. λέγει δὲ καὶ τὰ ἱμνια καλὰ εἶναι τοῖς Μήδοις, ἅδην ρίθοντα μαλλοῖς. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἄω δι' ἑνὸς δ καὶ οὗτος ὁμοίως τοῦ Ορω ἐξενήνεγκεν· ὃ καὶ δασύνουσιν οἱ Ἀττι-ί, ταυτὸν ὂν τοῦ ἅλις. διὸ καί τις ἔφη, ἀλλὰ τοῦτ' ἂν μὲν ἅδην, ἀντὶ τοῦ ἅλις.

4. Ὅτι οἱ Μῆδοι, ἐπ' ἀνατολὴν τεταμένοι, ἄχρι τῶν Κασπιάδων διήκουσι πυλῶν· αἵτινες, μέσον οὖσαι τῆς Μηδείας ἱρας, κλεῖδες καλοῦνται τῆς Ἀσίας, διὰ ὴν ἄγαν στενότητα, ὑπὸ πέτραις οὖσαι ϑυνομένας. ὄρη δέ εἰσιν αἱ Κάσπιαι ιλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρωγυῖαι κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης, οὕτω καλούμεναι. πύλαι γὰρ οἷον εἰσὶ τοῖς ἐκ βορρᾶ πρὸς Ὑρκανίας καὶ Κασπίας ἐκ νότου ἐσδύουσι, καὶ τοῖς ἐκεῖθεν αὖθις εἰς νότον πρὸς Πέρσας. οὕτω δὲ καὶ ὁ τόπος ἐστένωται, ὡς καὶ πύλας ἐπιθεῖναι τοῦ τόπου, κωλυούσας τὴν τῶν βορείων ἐθνῶν ἐπὶ τὰ ἐξ ἐναντίας διάβασιν. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως αἱ πύλαι στενότατον τόπον δηλοῦσι, καὶ ἐν τῷ περὶ Θερμοπυλῶν λόγῳ διείληπται. τὰς δὲ πύλας εἰπόντι τὴν τοιαύτην στενοχωρίαν, ἀκόλουθον τὰς αὐτὰς καὶ κλεῖδας εἰπεῖν. τὸ δὲ Κασπίδες πύλαι, παρωνύμως καὶ αὐτὸ εἴληπται, οὐχ ὑποκοριστικῶς, ὁποῖα πολλὰ ὁ Διονύσιος ἐποίησεν.

Ἡ μὲν ἐς Ὑρκανίους· ἡ δ᾽ οὔρεα Περσίδος αἴης.
Ἀλλ᾽ ἤτοι πυλέων μὲν ¹ ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
1040 Πάρθοι ναιετάουσιν Ἀρήιοι, ἀγκυλότοξοι,
Παντοίου πολέμοιο δαήμονες. οὐ γὰρ ἀρότρῳ
Αὔλακ᾽ ἐπιθύνουσι, διαχίζοντες ἀρούρας,
Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
Οὐδὲ νομῷ φέρβουσι βοῶν γένος· ἐκ δὲ γενέθλης
1045 Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱπποσύνῃσι μέλονται.
Αἰεὶ δ᾽ ἠχήεσσαν ἀνὰ χθόνα δοῦπος ἀκόντων,
Ἢ βελέων· πάντῃ δέ τ᾽ ἀελλοπόδων δρόμος ἵππων
Θυιόντων. οὐ γάρ σφι θέμις δόρποιο πάσασθαι,
Πρὶν πολέμου μόχθοισι κάρην ἱδρῶτι παλῦναι·
1050 Φέρβονται δ᾽ ἄγρῃσι δορυκτήτου βιότοιο.
Ἀλλ᾽ ἔμπης κατὰ δῆριν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή.
Εἰ δέ σε καὶ Πέρσας ἰδέειν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ,
Εὐφραδέως ἄν σοι καὶ τῶν γένος αὐδήσαιμι,
1055 Καὶ πόρον ² ἀενάων ποταμῶν, ὀρέων τε κελεύθους.

1. Ὅτι ὑπὸ τὸν πόδα τῶν Κασπίων πυλῶν οἱ Πάρθοι ναίουσιν, ἄνδρες Ἀρήιοι καὶ ἀγκυλότοξοι, καὶ παντοίου πολέμου δαήμονες, ὅ ἐστι τεχνῖται. εἶτα ἐμμένων τῷ περὶ αὐτῶν λόγῳ, φησὶ πλατυνόμενος, οὐ γὰρ ἀρότρῳ ἰθύνουσιν αὔλακα, διαχίζοντες ἄρουραν, οὐδὲ μὴν ἐρετμοῖς ἅλα τέμνουσιν, οὐδὲ νέμουσι βόας· ἐκ δὲ γενέθλης ἔτι νηπίαχοι τόξοις καὶ ἱπποσύναις μέλονται. ἀεὶ δὲ παρ᾽ αὐτοῖς δοῦπος ὅπλων, καὶ δρόμος ἵππων ἀελλοπόδων. οὐ γὰρ θέμις αὐτοὺς δόρποιο γεύσασθαι, πρὶν ἐνιδρῶσαι μόχθοις πολέμου· ἔχουσι δὲ ἐξ ἄγρας βίον δορύκτητον. οὕτω δὲ ὁ Διονύσιος αὐξήσας τὰ κατ᾽ αὐτούς, ἐπιπλέκει σύντομον ἐγκώμιον βασιλικόν, λέγων, ἀλλὰ καίπερ τοιούτους ἐόντας Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή. Φασὶ γὰρ τὸν Αὔγουστον κακῶς αὐτοὺς διαθέσθαι, τὴν τοῦ Κράσσου ἧτταν ἀναπαλαίσαντα, ὃν στρατηγὸν ὄντα Ῥωμαίων οἱ Πάρθοι ἀνεῖλον ἡττήσαντες. οὕτω δέ φασι ταπεινωθῆναι αὐτοὺς τότε, ὥστε συνθεῖξαι τὸν Αὔγουστον μὴ ἄλλους αὐτοὺς βασιλέας ἑαυτοῖς ἐφιστᾶν, ἀλλ᾽ ἢ γνώμῃ τῆς συγκλήτου τῶν Ῥωμαίων. τοὺς δὲ Πάρθους, καὶ Παρθυαίους καλοῦσί τινες, καὶ φῦλον εἶναί φασι Σκυθικόν, μετοικῆσαι ἐπὶ Μηδίας ἐκ φυγῆς· διὸ καὶ οὕτω κληθῆναι. Πάρθους γὰρ Σκύθαι τοὺς φυγάδας φασίν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι παρὰ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι οἱ τῶν Παρθυαίων βασιλεῖς καὶ Ἀρσάκαι ἐκαλοῦντο, ἐπὶ τιμῇ ἀρχαίου τινὸς βασιλέως δυνατωτάτου Ἀρσάκου, ὡς ἂν ὁμώνυμός τε εἴη ἐν αὐτοῖς ἀοίδιμος, καὶ αὐτῇ τῇ ἐκείνου γλώσσῃ ἐνωραΐζοιντο. Σημειῶσαι δὲ ὅτι νόμου γεωγραφικοῦ ὄντος καὶ ἱστορίαις ἀρτύειν τὴν γεωγραφίαν, ὁ

χαρα-

Illa quidem ad Hyrcanos; hæc vero ad montes Perſicæ terræ.
At vero portarum quidem ſub pede [*ora*] Caſpiarum
1040 Parthi degunt Martii, curvis arcubus utentes,
Omnigeni belli periti. nec enim aratro
Sulcum dirigunt, findentes arva;
Neque in navibus mare ſecant remis;
Nec item pabulo paſcunt boum genus: ſed à nativitate
1045 Pueri arcubus & equitationibus dediti ſunt.
Semper autem ſtreperam per terram ſtridor jaculorum,
Aut telorum: paſſim etiam alipedum curſus equorum
Ruentium. non enim ipſis fas eſt cibum ſumere,
Quin prius ex belli laboribus caput ſudore perfuderint:
1050 Vivunt autem prædis haſta parti alimenti.
Veruntamen prælio indomiti [*inſuperabiles*] quamvis eſſent,
Auſonii regis manſuefecit cuſpis [*haſta.*]
Sin autem te quoq; Perſas noſcendi dulce deſiderium capit,
Perſpicue tibi etiam eorum gentem eloquar,
1055 Atque curſum perennium fluminum, montiumque vias.

χειραγωγίαν τῆς ἀληθείας, ὡς καὶ ἐν προοιμίοις εἴρηται, διόλου μὲν ἐφύλαξε τοῦτο καὶ ὁ Διονύσιος, συχνὰ παραπλέκων τῇ περιηγήσει τὰ ἐξ ἱστοριῶν, πλὴν οὐκ ἐπιτομῇ, καὶ ἐπιτροχάδην, διὰ τὸ καὶ τὴν ὅλην αὐτοῦ περιήγησιν συνοπτικὴν εἶναι, καί, ὡς οἱ λόγιοί φασιν, ἐπιλευστικὴν, τὰ πάνυ πολλὰ εἰς κομιδῇ βραχὺ συναλείφουσαν, καὶ ἐγχειρίδιον οἷον οὖσαν τῆς περιηγήσεως. καὶ οὕτω μὲν τὰ περὶ τούτου· ἀφ' οὗ μέντοι εἰς τὴν Ἀσίαν διέβη, καὶ τετράπλευρον τὸ χωρίον πλευραῖς, τῷ τε Ταύρῳ, καὶ τῷ Νείλῳ, καὶ τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, καὶ τῷ νοτίῳ, τότε δὴ πλατύτερον τοῖς ἱστορουμένοις ὑπεξέρχεται, ὡς δῆλον ἔκ τε τῶν εἰς Ἀραβίαν λεχθέντων, καὶ τῶν περὶ Μηδίας ἱστορηθέντων, καὶ τῶν νῦν δὲ ἐκτεθέντων. ἐνηγλαΐσθη δὲ καὶ περὶ τούτων ἐν τοῖς Λυδῶν λόγοις, καθ' ὁμοίαν διατριβήν. ἐν τῷ ἑξῆς δὲ καὶ ἡ Ἰνδικὴ ἱκανὴν αὐτῷ παρέξει διατριβήν. αἴτιον δὲ τούτου, οὐ μόνον τὸ προσπαθῶς δοκεῖν αὐτὸν ἔχειν πρὸς τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ κίνδυνον εἶναι, εἰ μὴ οὕτω μεθοδεύσει, βραχύστιχον αὐτῷ παντελῶς γενέσθαι τὴν ποίησιν, καὶ εἰς μικροτεχνίαν ἀποκλῖναι, διὰ τὸ τῆς περιηγήσεως λίαν πάνυ στενὸν καὶ ἐπίτροχον.

2. Ὅτι εὕρηται ὧδε τὸ ἀέναος δι' ἑνὸς ν, καὶ μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχούσης· φησὶ γάρ, καὶ πόρον ἀενάων ποταμῶν. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀενάοις ποταμοῖσι κατάρρυτος· καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ εὕρηται τοιαύτη γραφή, ἔνθα λέγει, "Εὗρον δ' "ἀέναον κρήνην". εἰ μή τις, τὴν τῶν ἀντιγράφων αἰτιώμενος φαυλότητα, φυλάσσει μὲν τὴν διὰ τῶν δύο ν ν γραφήν, θεραπεύει δὲ τὸ πάθος τοῦ μέτρου

διὰ

Μοῦνοι [1] γάρ τ' Ἀσίης βασιλεύτατον ἔθνος ἔχουσι,
Μοῦνοι δ' ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Ὁππότε Μῃονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν.
Χρύσεά τοι κείνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
1060 Χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ἐπὶ στομάτεσσι χαλινά,
Χρυσῷ δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκοσμήσαντο πέδιλα·
Τόσσος γάρ σφιν ὄλβος ἀπείριτος. ἀλλά τοι ἔμπη
Περσὶς ὅλη μεγάλοισι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Κασπιάδων πυλέων νοτιώτερον οἶμον ἔχουσα,
1065 Ἑλκομένη καὶ μέχρις ὁμωνύμου ἀμφιτρίτης.
Τριχθὰ δέ μιν ναίουσι διασταδόν· οἱ μὲν ὑπ' ἄρκτους,
Τοξοφόρων σκιεροῖσι παρήμενοι οὔρεσι Μήδων·
Οἱ δὲ μεσήπειροι· οἱ δ' ἐς νότον, ἄχρι θαλάσσης.
Πρῶτα [2] Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι· ἄγχι δὲ [3] Τασκοὶ,
1070 Ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι διάνδιχα Περσίδα γαῖαν.
Καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι,

[illegible], ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἁλιευτικῶν Ὀππιανοῦ.

1. Ὅτι μόνοι οἱ Πέρσαι ἔθνος ἔχουσιν Ἀσίας βασιλεύτατον· καὶ μέγας διὰ τοῦτο ἐλέγετο βασιλεὺς ὁ τῶν Περσῶν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ. βασιλικώτατον δὲ τὸ τῶν Περσῶν ἔθνος, καλούμενοι οὕτω ἀπὸ Πέρσου τοῦ υἱοῦ Μήδου. κατὰ δὲ ἄλλους, ἀπὸ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, λέγων ὅτι "ὁ Περσεὺς ὁ Δανάης καὶ Διὸς ἀφίκετο ἐπὶ Κηφέα τὸν Βήλου, καὶ ἔσχεν αὐτοῦ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν· καὶ γίνεται Πέρσης, ἐξ οὗ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, πάλαι ποτὲ Κηφῆνες ἀπὸ τοῦ τοιούτου Κηφέως καλούμενοι". λέγει δὲ ὁ Διονύσιος καὶ ὅτι ἀπείριτον ὄλβον οἱ Πέρσαι ἀπεβάλλοντο, θέμενοι ἐν μεγάροισιν, ὅτε Μῄονας καὶ Σαρδιανοὺς ἐπόρθησαν, καθελόντες τὸν Κροῖσον. καὶ δεῖγμά φησι τοῦ πλούτου, ὅτι χρύσεα μὲν τοῖς ἀνδράσι τὰ ὅπλα, χρύσεα δὲ τοῖς ἵπποις τὰ χαλινά· χρυσοῖς δὲ πεδίλοις τοὺς πόδας ἐκοσμή-
σαντο. ταῦτα δὲ πολὺ πρότεροι τὰ
Μῄονας, ἤτοι τοὺς Λυδοὺς, πλουσιωτάτο
διάκρινουσιν· οὓς οἱ Πέρσαι ληϊσάμε
περικλέσιοι γεγόνασιν· ἄλλως μὲν πλ
τοῦτο· ὅπου γε καὶ αἱ παρθένοι ἐζ
αὐτοῖς Περσικαὶ ἐμβάδες, ὥς τινές φα
σιν, ὑπόδημα εὐτελὲς ἦν. ἀσκεῖν δὲ λ
γονται καὶ μεγαλοφυεῖς οἱ Πέρσαι,
καῦμα καὶ ψῦχος φέρειν, καὶ ὄμβρους,
χειμάρρους διαβαίνειν· ὥστε ἀνέχεσθαι φ
λάσσειν τά τε ὅπλα καὶ τὴν ἐσθῆτα. τιμῶ
σι δὲ τὸ πῦρ, καὶ δι' αὐτὸ οἷα πορθμ
ὄντα. λέγεται δὲ Περσική τις εἶναι
δῆ, ἧς τὰς ὠφελείας ξ'. διαριθμοῦ
ται. τίμιοι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις οἱ μ
γοι, οἳ οὔτε ἐροῦσιν εἰς ποταμὸν, οὔ
νίπτονται, οὔτε λούονται. Ἡρόδοτος
φησὶ καὶ ὅτι Πέρσαι παιδεύουσι τοὺς ἑαυ
τῶν παῖδας, ἀπὸ πενταετοῦς, ἕως ἐτῶ
κ'. ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζ
ἱστορεῖ δὲ καὶ νομάδας τινὰς Πέρσας κ

συχ

Soli enim Aſiæ florentiſſimam regno gentem habent,
Soli item grandes divitias in domibus repoſuerunt,
Quando Mæoniam & Sardias depopulati ſunt.
Aurea ſane illorum quidem in corpore arma hominum,
60 Aurea etiam equis in oribus frena,
Auro item circa pedes ornant calceamenta : [propoſita
Tantæ enim ipſis divitiæ ſunt immenſæ. ceterum tibi ſit
Perſis tota magnis circumdata montibus terra,
Caſpiis portis magis auſtralem viam habens,
65 Porrecta etiam uſque ad cognomine mare. [arctis,
Trifariam autem ipſam habitant ſeparatim : hi quidem ſub
Sagittariorum umbroſis adjacentes montibus Medorum :
Illi vero mediterranei : reliqui in auſtrum, uſque ad mare.
Primo Sabæ, poſt hos Paſargadæ : prope vero Taſci,
70 Aliique qui habitant in diverſis partibus Perſicam terram.
Atque hanc quidem multi amnes undique pinguefaciunt,

ιὰ εἶναι λέγει γένη Περσῶν. λέγεται καὶ σύμβολον εἶναι ἀποστασμοῦ παρὰ σαις, τὸ ἀφελέσθαι τὴν κίδαριν τῆς αλῆς. μεγάλοις δὲ ὄρεσι περίδρομος ἡ Περσίς, νοτιωτέρα τῶν Κασπίων οὖσα λῶν, ἑλκομένη μέχρι τοῦ ὁμωνύμου Περῦ κόλπου. τὸ δὲ ἀρκτῷον αὐτῆς τοῖς τῶν δων ὄρεσιν ὑποπίπτουσιν, ἅπερ τέμ- ὁ Διονύσιος ἀνωτέρω ἔφη Μηδικά.

ι. Ὅτι Σάβαι ἔσονται μὲν καὶ Ἀραβικοί, προεγράφη, εὑρίσκονται δὲ καὶ οἵδε Περσι- μεθ' οὓς οἱ Πασαργάδαι, περὶ ὧν ωτέρω ῥηθήσεται. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ κὸν ἔθνος οἱ Σάβαι εὑρίσκονται. ἤδη δὲ καὶ ἔθνος Θρᾳκικὸν Σάβοι, ὅπερ Βάκχους δηλοῖ Φρυγίᾳ διαλέκτῳ· ἐξ ὧν ὁ Διόνυσος ἔοικε Σαβάζιος λέγε- ι, διότι καὶ Βάκχος ὁ αὐτός.

ȝ. Ὅτι τὸ Τασκοί, ἔθνους Περσικοῦ ᾳ, βαρυτόνως παρὰ πολλοῖς ἀναγινώσκεται· οἷς ἀγχιτέρμονες οἱ Πασαργάδαι, ἄριστοι Περσῶν, κατὰ Ἡρόδοτον· παρ' οἷς Κύρου τάφος πολυτελής, πύργος οὐ μέγας ἐν παραδείσῳ, δάσει δένδρων ἀποκεκρυμμένος, κλίνην τε χρυσῆν ἔχων ποτέ, καὶ τράπεζαν, καὶ πύελον ὕλης ὁμοίας, καὶ κόσμον λιθοκόλλητον. ἐπεκοσμήθη δὲ καὶ ὑπὸ Ἀριστοβούλου κελεύσαντος Ἀλεξάνδρου, ἐσυλήθη δὲ οὐ πολλῷ ὕστερον. εἶχε δέ, φασί, καὶ ἐπίγραμμα Βαβυλωνικὸν Περσικοῖς γράμμασιν,

Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι Κῦρος βασιλεὺς
βασιλήων.

ἦν δὲ καὶ ἕτερόν τι τοιοῦτον, "Ὦ ἄνθρωπε, ἐγὼ Κῦρός εἰμι, ὁ τὴν ἀρχὴν τοῖς Πέρσαις κτησάμενος, καὶ τῆς Ἀσίας βασιλεύσας· μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τοῦ μνήματος". καὶ τοῦτο μὲν ἁπλοῦν, καὶ γοργόν. κάλλιον δὲ τὸ ἐπὶ Δαρείῳ, "Φίλος ἦν τοῖς φίλοις. Ἱππεὺς καὶ τοξότης ἄριστος ἐγενόμην. Κυνηγῶν ἐκράτουν. Πάντα ποιεῖν ἠδυνάμην". Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐθνικόν, οἱ Πασαργάδαι· ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς, ὡς δηλοῖ τό, τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος.

διερμη-

Τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν ἐλαυνόμενοι προχοῇσι.
Χωρὶς μὲν [1] Κόρος ἐστὶ μέγας, χωρὶς δὲ Χοάσπης,
Ελκων Ἰνδὸν ὕδωρ, παρά τε ῥείων χθόνα Σούσων.
Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις [2] εὐωπὸν Ἀχάτην,
Κείμενον οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός· ὅν ῥ' ἀπὸ πέτρης
Χειμερίου ποταμοῖο κάτω σύρουσι χαράδραι.
Αἰεὶ δ' αὖ λιαροῖο γεγηθότες ἐξ ἀνέμοιο
Καρποὶ τηλεθάουσιν ἐπήτριμοι ἀλλήλοισι.
Φράζεο δ' εἰς αὐγὰς λοιπὸν πόρον Ἀσίδος αἴης.
Ἐγγύθι γάρ τοι πέζα τελείεται ἠπείροιο.
Ἤτοι μὲν [3] παρὰ χεῦμα τὸ Περσικὸν ὠκεανοῖο
Καρμανοὶ ναίουσιν, ὑπ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Περσίδος ἐκ ἀπάνευθε, διάνδιχα γαῖαν ἔχοντες,
Οἱ μὲν ὑπειράλιοι, τοὶ δ' ἔνδοθεν ἠπειρῶται.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην [4] Γεδρωσῶν ἕλκεται αἶα,
Γείτων ὠκεανοῦ μεγακήτεος, οἷσι πρὸς αὐγὰς
Ἰνδὸν [5] παρ ποταμὸν νότιοι Σκύθαι ἐνναίουσιν,

διερμηνεύεται δὲ ἡ πόλις κατὰ τὴν γλῶσσαν Ἑλληνίδα, Περσῶν στρατόπεδον.

1. Ὅτι Κόρος ποταμὸς Περσικὸς, ἔτι δὲ καὶ Χοάσπης Ἰνδὸν μὲν ὕδωρ ἕλκων, ὡς ἐκ τοῦ Ἰνδοῦ σχιζόμενος ποταμοῦ, παραρρέων δὲ καὶ τὰ Σοῦσα· ἐξ οὗ καὶ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. καὶ ἦν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπειον· περὶ οὗ φησι καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι "τοῦ ὕδατος τοῦ Χοάσπου ἀπεψημένου, πολλαὶ ἅμαξαι ἡμιόνειοι τετράκυκλοι ἕπονται κομίζουσαι ἐν ἀγγείοις ἀργυρέοις". ἔστι δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, καὶ ἕτερος ποταμὸς μέγας, ἀπὸ Ἀρμενίας ἔχων τὴν ἀρχὴν, Κόρος ποτὲ λεγόμενος, ὕστερον δὲ Κῦρος μετονομασθείς. τὰ δὲ Σοῦσα οὕτω καλοῦνται διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀνθηρόν· σοῦσα γὰρ ἐγχωρίως τὰ κρίνα. τῆς δὲ Περσικῆς ταύτης τῶν Σούσων χώρας οἱ ἐγχώριοι, οὐ μόνον Σούσιοι, ἀλλὰ καὶ Κίσσιοι λέγονται. πάνυ δὲ, φασὶ, καυματηρὸς ὁ ἀὴρ τῇ Σουσίδι, καὶ οὕτως ἔκπυρος, ὥστε οὐ φθάνουσιν αἱ σαῦραι καὶ οἱ ὄφεις ἐν τῷ διαβαίνειν τὰς ὁδοὺς, ἀλλὰ καταφλέγονται. καὶ λουτρὰ δὲ, ἤγουν ὕδατα εἰς τὸ λούεσθαι, προτεθέντα ψυχρὰ, ἐκθερμαίνεται παραχρῆμα. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μεμνόνειον ἄστυ, τὰ Σοῦσα, διὰ τὸ ἐκεῖ, ὡς εἰκὸς, τιμᾶσθαι τὸν Μέμνονα. λέγεται δὲ καὶ τοὺς τοῦ βασιλέως Περσῶν θησαυροὺς αὐτόθι κεῖσθαι. καὶ ὁ τὴν πόλιν ταύτην ἑλὼν ἔδοξεν ἄν, κατὰ τὸν τοῦ Ἡροδότου λόγον, ἐρίσαι τῷ Διὶ περὶ πλούτου.

2. Ὅτι τὸν Ἀχάτην ποταμὸν ἐπὶ πλευραῖς τε εἶναι τοῦ Χοάσπου φησὶ, καὶ εὐωπὸν αὐτὸν καλεῖ, διὰ τὸ τάχα διειδὲς τοῦ ὕδατος καὶ εὔθετον. φασὶ γὰρ ὅτι οἷα κύλινδρος ἐπὶ χθονὸς κεῖται, τουτέστιν ὡς σχῆμα κιονοειδές· τοιοῦτον γὰρ ὁ κύλινδρος. ἔοικε δὲ ὁ Ἀχάτης μὴ ἔχειν ἐξοχάς τινας καὶ καμπὰς, μηδὲ εἰς ἀγκῶνας καὶ κλῶνας ἑλίσσεσθαί τε καὶ σχίζεσθαι, φαίνεται δὲ

Huc atque illuc flexuoſis acti fluentis.
Seorſum quidem Corus eſt vaſtus, ſeorſum vero Choaſpis,
Trahens Indicam undam, præterfluens terram Suſorum.
Hujus autem in lateribus cernas pulchrum aſpectu Achaten,
Jacentem quaſi cylindrum ſuper terram: quem quidem è rupe
Hyberni fluminis [*torrentis*] deorſum trahunt alvei.
Semper item placido læti [*exhilarati*] à vento
Fructus virent addenſati alii aliis.
Obſerva autem orientem verſus reliquum iter Aſiaticæ terræ.
Prope enim ora finitur continentis.
Nempe ad undam Perſici oceani
Carmani habitant, ſub ſole oriente,
A Perſide haud procul, bifariam [*diviſim*] terram tenentes,
Alii quidem maritimi, alii vero intus mediterranei.
Horum autem ad orientem Gedroſorum trahitur tellus,
Vicina oceano vaſto, quibus ad ortum
Indum ad fluvium auſtrales Scythæ habitant,

ηδὲ πολὺς εἶναι κατὰ τὸ ἀέναον. αῤῥῦ γὰρ φησὶν, αὐτὸν ποταμοῦ κα-ύρουσι χαράδραι. λέγει δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ τοὺς θάλλειν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, λιαροῦ ηθότας ἐξ ἀνέμου. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα γλυ-ὺ λέξις τὸ γεγηθότας, μετενεχθεῖσα ἐπὶ αναίσθητα· ὡς καὶ ὅτε ὁ Ποιητὴς ἐπὶ ὅ-ων τὸ γανῶσαι λέγει, καὶ τὴν χθόνα ῶν. καὶ ἔστι τοῦτο μεταγωγὴ πράγμα- ἀπὸ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τὰ ὁρώμενα. ηθασι γὰρ πάντως καὶ γανοῦσι καὶ γε-εν, οὐ τὰ ὅπλα, οὐδὲ ἡ γῆ, οὐδὲ οἱ ποὶ, ἀλλ' οἱ βλέποντες αὐτά.

3. Ὅτι περὶ τὴν Περσικὴν θάλασ-μέγα ἔθνος οἱ Καρμανοὶ, ἔνθα πο-μὸς ψήγματα καταφέρων χρυσοῦ. καὶ αλλα δέ εἰσιν αὐτόθι ἀργύρου καὶ χαλ-καὶ μίλτου· καὶ ὄρη δύο, κατὰ τὸν Γεω-ίφον, τὸ μὲν, ἀρσενικοῦ, ὅπερ ἡ κοινὴ ῶσσά φησιν ἀρσενίκιον· τὸ δὲ, ἁλός. ται δὲ, φασὶν, αὐτόθι καὶ βότρυς πολλάκις δίπηχυς, κυκλόῤῥαγός τε καὶ μεγαλόῤῥαγος. εἰς θερμότητα δὲ κατὰ γλῶσσαν ἐγχωρίαν ἡ Καρμανία ἑρμηνεύεται.

4. Ὅτι πρὸς ἀνατολὰς τῶν Καρμανῶν ἡ τῶν Γεδρωσῶν ἕλκεται γῆ, γείτων ὠκεανοῦ μεγακήτεος. τούτων ἡ χώρα Γεδρωσία, ὥστε αὐτοὺς ἀναλογώτερον καλεῖσθαι Γεδρωσιανοὺς, κατὰ τὸν Γεωγράφον. λέγονται δὲ καὶ Γεδρωσηνοί. ἀκαρπίᾳ δὲ ἡ Γεδρωσία κατέχεσθαι λέγεται πολλάκις, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς αὐτόθι τὸν καρπὸν εἰς ἔτη πλείω ταμιεύεσθαι. ἀρωματοφόρος δὲ ἡ Γεδρωσία, καὶ μάλιστα νάρδου καὶ σμύρνης. καὶ ὁ στρατὸς τοῦ νέου Ἀλεξάνδρου, ὁδεύων ἐκεῖ, τούτοις ἐχρῆτο ἀντὶ ὀρόφου τε καὶ στρωμνῆς. λέγει δὲ καὶ Ἀῤῥιανὸς ὅτι ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῶν Γεδρωσῶν πολλὰ δένδρα εἰσὶ σμύρνης. ἔχει δὲ καὶ νάρδου ῥίζαν πολλὴν καὶ εὔοδμον.

5. Ὅτι πρὸς αὐγὰς τῆς Γεδρωσίας, ὁ Ἰνδὸς μέγιστος ποταμὸς, ὃν Σκύθαι νο-

Ὅς ῥά τ' Ἐρυθραίης καταντίον εἶσι θαλάσσης,
Λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνων,
Ἀρξάμενος τὰ πρῶτ' ἀπὸ Καυκάσου ἠνεμόεντος.
Δοιὰ δέ οἱ στόματ' ἐστί· μέσην δ' ἐπιδέδρομε νῆσον,
Νῆσον τὴν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι Παταλήνην.
Κεῖνός τοι πολέων ἀποτέμνεται ἔθνεα φωτῶν·
Ἤτοι μὲν δύνοντος [1] ἐπὶ κλίσιν ἠελίοιο,
Ὠρείτας τ', Ἀριβάς τε, λινοχλαίνους τ' [2] Ἀραχώτας,
Σατραΐδας θ', ὅσσους τε παρὰ πτυχὶ [3] Παρπανισοῖο
Ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνούς,
Οὐ χθόνα ναιετάοντας ἐπήρατον, ἀλλ' ὑπὸ λεπτῇ
Ψάμμῳ πεπληθυῖαν, ἰδὲ ῥώπεσσι δασεῖαν.
Ἀλλ' ἔμπης ζωῇσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι.
Ἄλλον γάρ σφιν ὄλβον ἀκήρατον αἶα κομίζει·
Πάντη γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουραλίοιο,
Πάντη δ' ἐν πέτρῃσιν ὑπὸ φλέβες ὠδίνουσι
Χρυσείης κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο,

ποι παροικοῦσιν, οἱ καὶ Ἰνδοσκύθαι συνθέτως λεγόμενοι. Καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον βόρειοι Σκύθαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ οὗτοι Σκύθαι νότιοι. ῥέειν δέ φασι τὸν Ἰνδὸν, καθὰ καὶ τὸν Γάγγην, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἀρκτικοῦ ἀνατολικοῦ, λαβρότατον ῥόον ὀξὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνοντα, καταντίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἤγουν τοῦ Ἐρυθραίου καὶ Αἰθιοπικοῦ ὠκεανοῦ, περὶ τὰ ἑῷα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχιζόμενον εἰς δύο στόματα διέχοντα ἀλλήλων στάδια α. καὶ ω΄. ὡς καὶ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ· ἃ δὴ στόματα ποιοῦσι τὴν Παταληνὴν οἷα νῆσον ἀπολαμβανομένην· ἣν καὶ ἐπαναλαμβάνει ὡς λόγου ἀξίαν, λέγων, μέσσην ἐπιδέδρομε νῆσον, νῆσον ἣν καλοῦσι Παταληνήν. παραπλησία δὲ, φασὶν, ἐστὶν ἡ νῆσος αὕτη τῷ κατ' Αἴγυπτον Δέλτα. καὶ δὴ καὶ Δέλτα τινὲς καθ' ὁμοιότητα σχήματος ἐκάλεσαν καὶ αὐτήν. φησὶ γοῦν Ἀρριανὸς, δίστομός ἐστιν ὁ Ἰνδὸς, καὶ Δέλτα ποιεῖ καὶ οὗτος ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν γῇ τῷ Αἰγυπτίῳ Δέλτα παραπλήσιον. πόλις δὲ ἐν αὐτῇ ἀξιόλογος τὰ Πάταλα, ἀφ' ὧν ἡ νῆσος. Παταλήνη ὀξυτόνως, ὡς οἱ ἀκριβεῖς λέγουσιν. ἄλλοι δὲ καὶ βαρυτόνως Παταλήνην, ὡς Πριήνην ἀναγινώσκουσιν· τοῦ δὲ μεγέθους καὶ τῆς ὀξύτητος τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ δεῖγμα καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι ἐκλιπὼν τὸ οἰκεῖον ῥεῖθρόν ποτε, καὶ εἰς πεδίον ἕτερον κοῖλον ἐκτραπόμενος, καὶ οἷον καταῤῥάξας, ἠρήμωσε χώραν πλειόνων ἢ χιλίων πόλεων, σὺν ταῖς κώμαις.

1. Ὅτι πρὸς δύσιν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ Ὠρεῖται, διὰ διχρόνου γραφόμενοι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τῷ Ὠρεῷ τῆς Εὐβοίας Ὠρειτῶν. ἐκεῖνοι γὰρ διὰ διφθόγγου γράφονται, διὰ συναίρεσιν. αὐτόθι δὲ εἰσὶ καὶ Ἀρβῖτες, ὁμοίως τῷ ι καὶ αὐτοὶ διχρόνῳ παραληγόμενοι, οὕς τινες ἐν τρισὶ α

Αρ

Qui quidem Rubrum contra currit mare,
Impetuoſiſſimam undam celerem ad auſtrum recta propellens,
Ortus primum à Caucaſo ventoſo [*excelſo.*]
Duo autem illi ora ſunt; in mediam vero incurrit inſulam,
Inſulam quam vocant incolæ Patalenam.
Ille ſane multorum dirimit gentes hominum:
Nempe cadentis ad inclinationem ſolis,
Oritaſque, Aribaſque, & habentes lineas veſtes Arachotas,
Satraïdaſque, quoſcunque etiam ad clivum Parpaniſi
Communiter ſimul univerſos cognomento Arianos;
Haud terram incolentes amabilem, verum ſubtus tenui
Arena oppletam, atque ſpinetis hiſpidam [*hirtam.*]
Attamen victui ſufficientes [*idoneæ*] ſunt viæ.
Aliam enim ipſis opulentiam immarceſcibilem terra profert:
Paſſim namque lapis eſt rubri coralii,
Paſſim item in rupibus ſubtus venæ pariunt
Aureæ cœruleæque pulchrum lapidem ſapphiri,

ρβας γράφουσι, τάχα σκώπτοντας τινὰς ας, ὁποῖοι καὶ ἐν τῇ βαθυτέρᾳ Ἀρα- εἰσίν. σκεπτέον δὲ μή ποτε καὶ Ἀρ- ὀφείλουσι γράφεσθαι οἱ Ἀρίβας οὕτω. νηται γὰρ τοιούτου ἔθνους Ἰνδικοῦ ὁ Γεω- φος, λέγων, "Ἀρβιες ὁμώνυμοι πο- ταμῷ Ἀρβίῳ, ὁρίζοντι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Ὠρειτῶν. ὁ δ᾽ αὐτὸς καὶ τοὺς Ὠρείτας θνος λέγει αὐτόνομον.

1. Οτι τοὺς Ἀραχώτας λινοχλαίνους νει, διὰ ἰδιοτροπίαν ἴσως ἱματισμοῦ, ς καὶ οἱ Μελάγχλαινοι ἔπαθον, ἐξ ἱματίων κληθέντες καὶ αὐτοί. τοὺς δὲ Ἀραχώτας τινὲς Ἀραχωτοὺς φασὶν ὀξυτό- , λέγοντες ὅτι μετὰ τὸν Ἰνδὸν οἱ Παρο- μισάδαι, εἶτα πρὸς νότον, Ἀραχω- πρὸς ἑσπέραν δὲ τοῖς Παροπαμι- δαις παράκεινται Ἄρειοι.

2. Οτι βούλονταί τινες Παρπάνισον παροξυτόνως λέγεσθαι ὄρος Ἰνδικόν ὴν Παρνισόν, ὡς πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι· πολλοὶ δὲ καὶ ὀξυτονοῦσι, καὶ διὰ τοῦ μ γράφουσι Παρπαμισόν. ὁ δὲ Γεωγράφος Παροπαμισὸν γράφει πενταουλλάβως, καὶ τοὺς ἐκεῖ Παροπαμισάδας καλεῖ. τοὺς δὲ ὑπὸ τὰς πτύχας τοῦ τοιούτου ὄρους ὁ Διονύσιος λέγει πάντας ξυνῇ ἐπωνυμίᾳ εἶναι Ἀριηνούς· καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Ἀριανή, κατὰ τὸν Γεωγράφον, λέγοντος ὅτι "μετὰ τὴν Ἰνδικὴν ἡ "Ἀριανὴ μερίς"· ἔνθα καὶ οἱ Ἀρβιες, εἶτα Ὠρεῖται, οἷς ἐφεξῆς Ἰχθυοφάγοι· ἐοίκασι δὲ οὗτοι λέγεσθαι ἀπὸ Ἀρίου ποταμοῦ, ὡς παρεμφαίνει Ἀρριανὸς ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι καὶ οἱ Μῆδοί ποτε ἐκαλοῦντο Ἄρειοι· ἀφικομένης δὲ τῆς Μηδείας εἰς αὐτούς, μετέβαλον τὸ ὄνομα. οἶδε δὲ καὶ τούτους τοὺς ἰδίως λεγομένους Ἀρίους, οὓς καὶ λέγει τόξοις ἐσκευάσθαι Μηδικοῖς. ὁ δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι οἱ Ἀριανοὶ φαύλην χθόνα οἰκοῦσι, ὑπὸ λεπτῇ ψάμμῳ πλήθουσαν,

Τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὦνον ἔχουσι.
Πρὸς δ' αὐγὰς, [1] Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα
Πασάων πυμάτη, παρὰ χείλεσιν ὠκεανοῖο·
Ἥν ῥά τ' ἀνερχόμενος, μακάρων ἐπὶ ἔργα καὶ ἀνδρῶν,
Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐπιφλέγει ἀκτίνεσσι.
Τῷ γαίης ναέται μὲν ὑπὸ χρόα κυανέουσι,
Θεσπέσιον λιπόωντες, ἐειδομένας δ' ὑακίνθῳ
Πιοτάτας φορέουσιν ἐπὶ κράτεσφιν ἐθείρας.
Τῶν δ' οἱ μὲν χρυσοῖο μεταλλεύουσι γενέθλην,
Ψάμμον ἐϋγνάμπτῃσι λαχαίνοντες μακέλῃσιν·
Οἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι λινεργέας· οἱ δ' ἐλεφάντων

σαν, καὶ ῥώπεσι δασεῖαν, τουτέστι φυτοῖς χθαμαλοῖς καὶ θαμνώδεσιν· ἅπερ ὁ μὲν Ποιητὴς ῥωπήϊα λέγει, ὁ δὲ πολὺς ὄχλος ῥωπάκια. ἀλλὰ καὶ τοιαύτης οὔσης τῆς ἐκεῖ γῆς, ὅμως εἰσί, φησίν, αὐτοῖς ἄλλαι κέλευθοι ἐπαρκεῖς εἰς ζωήν. κομίζει γὰρ αὐτοῖς ἡ γῆ ἄλλον ὄλβον ἀκήρατον. πάντῃ γὰρ λίθος ἐστὶ ἐρυθροῦ κουραλίου, πάντῃ δὲ ὑπὸ πέτραις αἱ φλέβες ὠδίνουσι χρυσῆς κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείρου. κἀντεῦθεν οἱ ἐγχώριοι ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὦνον ἔχουσιν, ἤγουν ἐξωνοῦνται δι' αὐτῶν τὰ εἰς βίον. ἔστι δὲ τὸ βιοτήσιον, ὅμοιον τῷ φιλοτήσιον καὶ νεοτήσιον. Ἰστέον δὲ ὅτι χρυσῆν ὁμοῦ καὶ κυανῆν τὴν σάπφειρον εἶπεν, ἐπειδὴ τοιαύτας πέμπει χρόας. τὸ δὲ κουράλιον τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος ἀποστάξαι μυθεύεται, ἀφ' ἧς, οἷα κόρης οὔσης, ἡ κλῆσις τῷ λίθῳ ἐνεκάθισεν.

1. Ὅτι ἡ τῶν Ἰνδῶν γῆ, ἔθνους μεγίστου πάντων καὶ εὐδαιμονεστάτου, πασῶν ἐσχάτη παρὰ τοῖς τοῦ ὠκεανοῦ κεῖται χείλεσιν, ἣν ὁ ἥλιος πρώταις ἐπιφλέγει ἀκτῖσιν, ἐπὶ τὴν γῆν ἀνερχόμενος, τουτέστιν ἀνίσχων, ἀνατέλλων. διὸ καὶ θερμότατος παρ' αὐτοῖς ὁ ἥλιος τὸ ἑωθινόν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· καὶ πολλῷ μᾶλλον ἢ ἐν μεσημβρίᾳ, κατὰ τὴν Ἑλλάδα· καὶ διὰ τοῦτο καὶ χρῶμα φέρουσι παραπλήσιον Αἰθίοψι. καὶ τοῦτο μὲν οὕτως. ὁ δὲ Διονύσιος, πολὺν ἔπαινον κατατείνων τῆς Ἰνδικῆς, φησί, διό τι τε χρόα οἱ ὅλοι κυανίζουσι, θεσπέσιον λιπόωντες, τρίχας τε πιοτάτας φοροῦσιν, ὑακίνθῳ ὁμοίας· ὅπερ ὁ Ποιητής που φησίν, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ἤτοι μελαίνας. μέλαν γὰρ καὶ τὸ ἄνθος. μελανότεροι δὲ καὶ τῶν Ἰνδῶν μάλιστα οἱ μεσημβρινοί, καὶ τὴν χροιὰν ὅμοιοι τοῖς Αἰθίοψι, διὰ τὸ ἐπιλείπειν τὴν ἐπιπολῆς ἰκμάδα, ἐπικαιόντος τοῦ ἡλίου· οὐ δὲ οὐλοτριχοῦσιν. εἰσὶ δὲ καὶ μακρόβιοι. καὶ οἱ μέν, φησί, χρυσοῦ μεταλλεύουσι γενέθλην, τὴν χρυσῖτιν ψάμμον μακέλλαις λαχαίνοντες, ὅ ἐστιν ἀνοίγοντες, σκάπτοντες· ἐξ οὗ καὶ τὸ λάχανον. οἱ δὲ ἱστοὺς ὑφαίνουσι λινεργέας· οἱ δὲ ἐλεφάντων λευκὰς πρισθέντας ἀποξύουσιν ὀδόντας, οὓς ἔνιοι ἐλεφάντων κέρατά φασιν. ἄλλοι δέ, φησί, τῶν Ἰνδῶν ἐπὶ ταῖς τῶν χειμάρρων προβολαῖς, ἢ προσμολαῖς, ἤγουν ἐκρόαισιν, ἢ βηρύλλου γλαυκὴν λίθον ἰχνεύουσιν, ἢ ἀδάμαντα μαρμαίροντα, ἢ χλωρὸν διαυγάζουσαν ἴασπιν, ἢ γλαυκὴν λίθον καθαροῦ τοπάζου, καὶ γλυκερὴν ἀμέθυστον ὑπηρέμα πορφύρουσαν. Καὶ ὅρα ὅπως ἑκάστῃ λίθῳ μετ' ἐπιθέτου προσφυεστά

τε

E qua deſecantes victuale pretium habent.
Ortum autem verſus, Indorum amœna expanditur terra
Omnium extrema, ad littora oceani:
Quam exoriens, divorum ad opera & hominum,
Sol primis accendit [*illuſtrat*] radiis.
Quare terræ habitatores quidem corpore ſubfuſci ſunt,
Mire pingues, ſimileſque hyacintho
Pinguiſſimas geſtant in capitibus comas.
Horum autem quidam auri ſcrutantur originem, [*metalla*,]
Arenam fodientes curvatis apte ligonibus:
Alii telas texunt lino elaboratas: alii elephantum

ναυ ἐξενήνεγκε, γλυκέως γράφων, καὶ φράζων καλῶς τὰ καλά. λίθος δὲ τὸ τόπαζον διαφανής, ὃς καὶ τοπάζιον τετρασυλλάβως λέγεται, χρυσοειδὲς ἀπολάμπον φέγγος, ὃ μεθ' ἡμέραν οὐ ῥᾷον ἰδεῖν· ὑπεραυγεῖται γάρ, φασί. νύκτωρ δὲ ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντες, καὶ περικαθάψαντες σημεῖα τῷ ὀρύγματι, μεθ' ἡμέραν ἀνορύττουσιν. οὕτω τιμίοις λίθοις καταστρώσας τὴν Ἰνδικὴν ὁ Διονύσιος, ἐπάγει ἐπιφωνηματικῶς, κατὰ συντομίαν, ὅτι παντοῖον ἄλσος αὔξει, ποταμοῖς οὖσα καταῤῥυτος ἔνθα καὶ ἔνθα. ναὶ μήν, φησί, καὶ οἱ λειμῶνες οἱ ἐκεῖ ἀεὶ κομῶσι πετάλοις. ἄλλοθι μὲν γὰρ κέγχρος αὔξεται, ἄλλοθι δὲ ὕλαι θάλλουσιν Ἐρυθραίου καλάμου, τοῦ ἀρωματικοῦ δηλαδή· Ἐρυθραίου λεγομένου διὰ τὸ τὴν Ἰνδίαν ἕως καὶ εἰς τὸν Ἐρυθραῖον παρήκειν ὠκεανόν. ὅπερ δῆλόν ἐστι καὶ ἐκ τοῦ τὴν Γαγγῆτιν χώραν, κατὰ τὸν Διονύσιον, περὶ τὰ τέρματα ἕλκεσθαι τῆς Κωλιάδος γῆς, ἤτοι τῆς Ταπροβάνης, ὅπου τὰ μέγιστα κήτη, ἅπερ αὐτὸς Ἐρυθραίου πόντου εἶπε βοτά. καὶ οὕτω μὲν ὁ Διονύσιος. ἕτεροι δὲ καὶ πολυφάρμακον τὴν Ἰνδικὴν ἱστοροῦσι, καὶ πολύῤῥιζον, καὶ πολυχρώματον, καὶ δίκαρπον, καὶ δίφορον, καὶ τοὺς ἐκεῖσε ἄνδρας εὐμεγέθεις, καὶ πεντασπήχεις τοὺς πολλούς, ἢ ὀλίγον ἀποδέοντας· ὧν καὶ ὁ βασιλεὺς Πῶρος ὑπὲρ πεντάπηχυν ἱστόρηται. καὶ φιλῳδοὶ δὲ οἱ Ἰνδοὶ λέγονται, καὶ φιλορχήμονες ἀπὸ Διονύσου· ἐλεύθεροι δὲ πάντες Ἰνδοί, καὶ οὔτις δοῦλος Ἰνδός. εἰσὶ δὲ καὶ μελάντεροι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πλὴν Αἰθιόπων, καὶ τὰ ἐς πόλεμον γενναιότατοι. φασὶ δὲ καὶ σηρικὰ παρ' Ἰνδοῖς γίνεσθαι ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου, ἐπανθεῖν δὲ καὶ δένδροις ἀγρίοις ὡς ἔριον καλλονῇ καὶ ἀρετῇ προφέρον τοῦ ἐκ τῶν προβάτων. ἐξ οὗ, φασί, καὶ εὐήτριοι σινδόνες ὑφαίνονται, τουτέστιν εὔμιτοι, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι γέγραπται· ὅπου ἐπήτριμοι ἐλέγοντο οἱ συχνοί. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἰχθυοφαγοῦσι πολλοὶ τῶν Ἰνδῶν, ὠμοὺς ἰχθύας σιτούμενοι. καὶ ὅτι τὰ ἑῷα τῆς Ἰνδίας ἐρημία ἐστὶ διὰ τὴν ψάμμον· καὶ ὅτι οἱ ἰχθυοφάγοι πλοῖα ποιοῦνται καλάμινα· καὶ ὅτι ἓν γόνυ καλάμου πλοῖον ἀπαρτίζει, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. περὶ δὲ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος καλάμου φασὶ τοιαῦτα οἱ παλαιοί· ῥίζαι καλάμων μεγάλων καὶ τῇ φύσει καὶ τῇ ἑψήσει γλυκεῖαι. καὶ πάλιν, κάλαμοι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν. τοὺς δὲ φαγόντας ὠμοῦ τούτου, μεθύειν. καὶ ἄλλως δὲ κάλαμοι ἁπλῶς ἕτεροι παράσημοι ἐν Ἰνδίᾳ, ὡς ἐῤῥέθη, καθὰ καὶ παρὰ τοῖς ἑσπερίοις Αἰθιό-

Ἀργυφέους πριοθέντας ἀποξύουσιν ὀδόντας·
Ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν [1] ἀναύρων
Ἢ που βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἢ ἀδάμαντος
Μαρμαίροντ', ἢ χλωρὰ διαυγάζουσαν ἴασπιν,
Ἢ καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου,
Καὶ γλυκερὴν ἀμέθυστον ὑπηρέμα πορφύρουσαν.
Παντοῖον γὰρ γαῖα μετ' ἀνδράσιν ὄλβον ἀέξει,
Ἀενάοις ποταμοῖσι κατάρρυτος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοις.
Ἄλλοθι μὲν γὰρ κέγχρος ἀέξεται, ἄλλοθι δ' αὖτε
Ὕλαι τηλεθόωσιν Ἐρυθραίου καλάμοιο.
Φράζεο δ' ὥς τοι σχῆμα καὶ ὡς ποταμοὺς ἐνέποιμι,
Οὔρεά τ' ἠνεμόεντα, καὶ αὐτῆς ἔθνεα γαίης.
Ἤτοι μὲν πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσιν ἄρηρε,
Πάσῃσι λοξῇσιν, ἀλιγκίη εἴδεϊ ῥόμβου.
Ἀλλά τοι ἑσπερίοις μὲν ὁμοῦρος ὕδασιν Ἰνδὸς
Γαῖαν ἀποτμήγει· νότιον δ' ἁλὸς οἶδματ' Ἐρυθρῆς·
Γάγγης [2] δ' εἰς αὐγάς· ὁ δὲ Καύκασος ἐς πόλον ἄρκτων.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διαμφὶς
Κεκριμένοι· ποταμοῦ μὲν ἀπειρεσίου πέλας Ἰνδοῦ

Αἰθίοψιν. ὧν καλάμων ἕκαστον γόνυ χωρεῖν λέγεται χοίνικας τρεῖς. λέγεται δὲ νόμον ἄριστον εἶναι παρ' Ἰνδοῖς, τὸν εὑρόντα τι ὀλέθριον, ἀνάγκην ἔχειν ἐξευρίσκειν καὶ ἄκος τοῦ κακοῦ.

1. Ὅτι τοὺς χειμάρρους καὶ οὗτος ἀναύρους λέγει, διὰ τὸ μὴ ὁμοίας τοῖς ἀενάοις αὔξας ἀποτελεῖν.

2. Ὅτι τὸ σχῆμα τῆς Ἰνδικῆς, ὡς καὶ ὁ Γεωγράφος φησὶ, τέσσαρσιν ἥρμοσται πλευραῖς, λοξαῖς πάσαις, ῥόμβον ἀποτελούσαις. ὧν ἑσπερία μὲν, ἡ πρὸς τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ· νοτία δὲ, ἡ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν κλίνουσα· ὁ δὲ Γάγγης, ἑῷα· εἰς δὲ πόλον ἄρκτων ὁ Καύκασος, ἤγουν, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τὰ τοῦ Ταύρου ἔσχατα. Καὶ σημείωσαι, ὅτι, κατὰ τὸν Διονύσιον, καὶ Ἰνδικός ἐστι Καύκασος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. τὸ δὲ, πόλον ἄρκτων, τὸ ἀρκτῷον δηλοῖ τόπον τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἤδη προγέγραπται. ὅτι δὲ ὁ Γάγγης καὶ ὁ Ἰνδὸς μέγιστοι ποταμῶν, καὶ αὐτὸ προείρηται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν γεωμετρικὸν τετράγωνον σχῆμα ὁ ῥόμβος, τὰς διαμέτρους οὐ κατὰ χιασμὸν ἀγομένας ἔχων, ἀλλὰ κατὰ ὀρθόν πως ἀλλήλας διχαζούσας. μάλιστα δὲ, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, ῥόμβος ἐστὶ τετράγωνον παραλληλόγραμμον, οὐκ ὀρθογώνιον, ἀλλὰ τὰς μὲν δύο

ἔχον

Candidos ſectos radunt dentes:
Alii veſtigant apud effluvia torrentium
Aut berylli glaucam gemmam, aut adamantem
1120 Relucentem, aut viridi colore pellucentem jaſpim,
Aut etiam glauco ſplendentem colore lapidem nitidi topazi,
Atque dulcem amethyſtum leviter [*ſenſim*] purpuraſcentem.
Omnigenas enim terra apud illos homines divitias producit,
Perennibus fluviis irrigua hinc inde.
1125 Jam vero & prata aſſidue comata ſunt foliis.
Alibi enim milium creſcit, alibi autem
Sylvæ vireſcunt calami Erythræi.
Attende [*adverte*] autem ut tibi figuram utque fluvios refe-
Monteſque excelſos, & ipſius gentes terræ. [ram,
1130 Nempe quatuor in lateribus ſtabilita eſt [*fixa eſt,*]
Omnibus obliquis, ſimilis figuræ rhombi.
Sed enim occidentalibus quidem conterminus aquis Indus
Terram abſcindit: ad auſtrum vero maris fluctus rubri:
Ganges autem ad orientem: verum Caucaſus ad polum urſa-
1135 Atq; hanc quidem multiq; & beati homines tenent, [rum.
Non una habitantes cognomines, ſed diverſe
Separati: fluvium quidem immenſum prope Indum

ἔχον ὀξείας, τὰς δὲ λοιπὰς ἀμβλείας τὰς ἀπεναντίας ἀλλήλαις, ὡς ἐν τοιαύτῃ

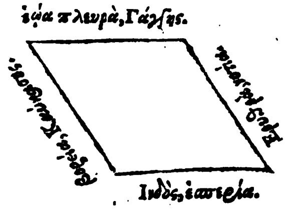

καταγραφῇ. τοῦτο δὲ, φασὶ, σχήματός ἐστι καὶ τὸ γέρρον, ἀσπὶς δηλονότι τετράγωνος, οὐκ ὀρθογώνιος. καὶ ξύλινον δὲ ζωγρεῖον ὄρνιθος, ἤγουν κλουβίον, παρασαλευθὲν τὴν κατὰ φύσιν παραλλήλου θέσεως τῶν πλευρῶν, ῥόμβου σχῆμα ἀποτελεῖ. καὶ τοῦτο μὲν ὁ ῥόμβος τὸ σχῆμα. εὕρηται δὲ καὶ ἰχθὺς λεγόμενος ῥόμβος, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἱστορεῖ, ὃν ἡ τῶν Θετταλῶν γλῶσσα παραλαλεῖ. ἔστι δὲ ῥόμβος καὶ τις τροχὸς, ὃν στρέφοντες ἐν ἱμάντι καὶ τύπτοντες ἐκτύπουν, ῥόμβος κατὰ ὀνοματοποιΐαν καλούμενος. Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει, ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ῥέαν ἱλάσκεσθαι. ἔστι δὲ καὶ φαρμακίδων τροχὸς ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι

διὰ

Δαρδανέες, [1] τῆθι λοξὸν ἀπὸ σκοπέλων Ἀκεσίνην
Συρόμενον δέχεται πλωτὸς νήεσσιν [2] Ὑδάσπης.
1140 Τοῖς δ' ἔπι καὶ [3] Κώφης τρίτος ἕσπεται ἀργυροδίνης.
Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι καὶ [4] Τοξίλοι ἄνδρες,
Σκόδροι δ' ἑξείης· ἐπὶ δ' ἕσπεται ἄγρια φῦλα
Πευκανέων· [5] μετὰ τούσδε Διωνύσου θεράποντες

διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος ῥυμβόνας καλεῖ. καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις, τὸ ἐρρυμβόνα, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔχει τὴν ἀρχήν· ἐν οἷς λέγει, ὅτι ἐσπάσθαι τὰ χρήματα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐρρυμβόνα τὰ τιμιώτατα.

1. Ὅτι οἱ Δαρδανεῖς, Ἰνδικὸν ἔθνος· οἱ μέντοι Δάρδανοι, Τρωϊκόν.

2. Ὅτι ὁ Ὑδάσπης (ποταμὸς δὲ καὶ οὗτος Ἰνδικὸς) πλωτός ἐστι ναυσὶν, εἰς ὃν Ἀκεσίνης ἐμβάλλει, λοξὸς ἀπὸ σκοπέλων φερόμενος· περὶ οὗ ὁ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι Ἀκεσίνης ἐν τροπαῖς θεριναῖς ἀναβαίνει πήχεις μ'. ὧν οἱ μὲν κ'. πληροῦσι μέχρι χείλους τὸ ῥεῖθρον, οἱ δὲ κ'. ὑπερχέονται εἰς τὸ πεδίον, διὸ καὶ νησίζουσιν οἷον αἱ πόλεις, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. ἵδρυνται γὰρ ἐπὶ χωμάτων. Ἀρριανὸς δὲ οὕτω φησὶν, ὁ Ὑδάσπης εἰς τὸν Ἀκεσίνην ἐμβαλὼν τὸ πᾶν ὕδωρ, Ἀκεσίνην παρέχεται καλούμενον. λέγει δὲ καὶ ὅτι αἱ τριακόντοροι τοῦ Ἀλεξάνδρου τριχῆ τμηθεῖσαι, καὶ ἐπὶ ζυγῶν διακομισθεῖσαι, συνεπήχθησαν ἐν τῷ Ὑδάσπῃ, καὶ ὤφθησαν ναυτικαί.

3. Ὅτι καὶ ὁ Κώφης Ἰνδικός ἐστι ποταμὸς, ὃν ὁ Ἡρωδιανὸς μὲν καὶ αὐτὸς, ἐν τῇ Καθόλου προσῳδίᾳ, βαρυτόνως ἐκφέρει, καὶ μετὰ τοῦ σ, ὡς τὸ Χρύσης. Ἀριστοτέλης δὲ, ὥς φασιν, ἐν πέμπτῳ περὶ Ἀλεξάνδρου, τὸν Κωφῆνα, ὡς τὸν Σωλῆνα, φησίν. ὁ Γεωγράφος δὲ ὁμοίως τῷ Διονυσίῳ ἐκφέρει, λέγων, “Χοάσπης εἰς τὸν Κώφην ἐμβάλλει”. καὶ πάλιν, “μετὰ τὸν Κώφην ὁ Ἰνδὸς, εἶτα ὁ Ὑδάσπης, εἶτα ὁ Ἀκεσίνης, καὶ ὕστατος ὁ Ὕπανις”. τὸν δὲ Ὑδάσπην πλωτὸν νήεσσιν ὁ Διονύσιος λέγει. οἱ δὲ παλαιοὶ μεταξὺ τοῦ τε Ὑπάνιος καὶ τοῦ Ὑδάσπου ἔθνη μὲν κεῖσθαι λέγουσιν ἐννέα, πόλεις δὲ ἀξιολόγους εἰς πέντε.

4. Ὅτι καὶ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων Τοξίλους γράφουσι τὸ Ἰνδικὸν ἔθνος, ἀλλ' ὁ Γεωγράφος Ταξίλους γράφει διὰ τοῦ α, καὶ Τάξιλα τὴν κατ' αὐτοὺς πόλιν, μεγάλην αὐτὴν λέγων, καὶ εὐδαίμονα, καὶ εὐνομωτάτην· καί τινα ἄνδρα Ταξίλην ἱστορῶν αὐτῆς βασιλέα, καὶ λέγων ὅτι φιλανθρώπως αὐτὸς καὶ οἱ ἐκεῖ δεξάμενοι τὸν Ἀλέξανδρον, ἔτυχον πλειόνων ἢ ἔδωκαν. διὸ καὶ φθονοῦντές οἱ Μακεδόνες ἔλεγον, ὡς οὐκ εἶχεν Ἀλέξανδρος οὓς εὐεργετήσει, πρὶν διαβῆναι τὸν Ἰνδόν.

5. Ὅτι ἔθνος Ἰνδικὸν οἱ Πευκαλεῖς, ἄγρια φῦλα. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ν γράφουσι Πευκανεῖς. Ἰνδοὶ δὲ καὶ οἱ Γαργαρίδαι, οὓς Διονύσου καλεῖ θεράποντας· ὅπου, φησὶ, χρυσὸν καταφέρουσιν ὁ Ὕπανίς τε ποταμὸς ὁ καὶ ἀνωτέρω ῥηθεὶς, καὶ ὁ Μάγαρσος, λαβρότατοι ποταμῶν, ἀπὸ Ἡμωδοῦ ὄρους προρρέοντες ἐπὶ τὴν Γαγγῆτιδα χώραν, πρὸς νότον εἰς τὴν προγραφεῖσαν Κωλιάδα νῆσον τετρασυλλάβως, ἢ Κωλίδα τρισυλλάβως, κατὰ συγκοπήν. ἣν καὶ προσνενευκέναι εἰς τὸν ὠκεανόν φησιν, ὡς ὑπ' αὐτοῦ νησιζομένην. καὶ δυσέμβατον οἰωνοῖς εἶναι λέγει, διὸ καὶ καλεῖσθαι Ἄορνιν. τοῦτο δὲ, ἢ διὰ τὸ ὕψος· ἠλίβατος γάρ ἐστιν· ἢ διότι αὐτὴ πρώτη ἐστὶ τῷ ἡλίῳ βατή. διὸ καὶ οὐ φέρουσι τὰ πτηνὰ τὴν τοῦ ἡλίου θέρμην ἐκεῖ πρῶτον ἀνατέλ-

Dardanenſes, ubi flexuoſum [*ſinuoſum*] è rupibus Aceſinem
Delabentem excipit remigabilis navibus Hydaſpes.
140 Hos verò juxta & Cophes tertius ſequitur, cujus argentei ſunt
Horum autē medii habitant Sabæ atq; Toxili viri, [vortices.
Scodri vero deinceps : conſequuntur autem agreſtes gentes
Peucaneorum: verum poſt illos Bacchi cultores

ατέλλοντος. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἄορνις ὁ τό-
πος οὕτως λέγεται διὰ τοῦ ι. ἣν δὲ δυνα-
ιν καὶ διὰ τοῦ ο λέγεσθαι αὐτὴν, εἴγε ὁ
υκόφρων Ἀορνόν τινα λέγει λίμνην. καὶ
περὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν δὲ χώραν, τὴν ῥηθεῖ-
ν περὶ τούτων στόμιον, ἱστορεῖταί τι ὀνο-
μαζόμενον Ἄορνον, ὡς ὀρνέοις ἄβατον, ἐξ
πνεῦμα φθοροποιὸν ἀναδιδόμενον, μι-
ιὸν δὲ κεκρυφιωθὲν, καταπλεῖται κάτω· ὑφ'
φθείρεται εἴτι παρατυχὸν ὀσφρήσε-
ν· κἂν ἐσκεδάννυτο, φασὶ, τὸ τοιοῦτον
νεῦμα ἔξω, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ τόπος.
οιον δὲ καὶ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας
νεῦμα ἱστορεῖται, ὃ πάντα τὰ ὀσφραι-
νόμενα φθείρει, πλὴν τῶν εὐνούχων. λέγε-
ται δὲ καὶ πέτρα τις Ἄορνος περὶ τὴν Ἰν-
αν, ἣν πρὶν ὁ Ἡρακλῆς μὲν προσβαλὼν
τρὶς ἀπεκρούσθη, Ἀλέξανδρος δὲ κατὰ
ίαν εἷλε προσβολήν. ταύτης δὲ τῆς Ἀόρ-
τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ὑπορρέειν
γεται. τοὺς δὲ ῥηθέντας δύο χρυσοφό-
ις ποταμοὺς, τὸν Ὕπανιν καὶ τὸν Μάγαρ-
ν, φασὶν, ἐξιόντας τῶν Ἠμωδῶν ὀρέων,
περ ἀνωτέρω Ἠμωδὸν ἔφη ὄρος ὁ Διο-
σιος, ἀφανίζεσθαι, καὶ κρυβέντας ἐφ' ἱκα-
ν ἀναβλύζειν ἐκδιδομένους. πολὺς δὲ ἐν
αῖς ἱστορίαις ὁ Ἰνδικὸς Ὕπανις. ἀρίστη
γὰρ, φασὶν, ἡ πέραν αὐτοῦ, καὶ οἱ χρυ-
ωρύχοι μύρμηκες αὐτοῦ που λέγονται
ναι. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ τῷ τόπῳ προσι-
ετεύονται. Φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον,
έχρις αὐτοῦ ἐλθόντα, περαιτέρω κωλυ-
θῆναι προελθεῖν, μαντείοις τισι προσέ-
ντα, καὶ διὰ τὸ ἀπαγορεῦσαι τὴν
ατιάν. οἱ δὲ περαιτέρω τοῦ Ὑπάνιδος
κεῖνόν φασι προελθεῖν μέχρι καὶ εἰς
άγγην, ὅντινα Γάγγην μέγιστον τῶν κατὰ

τὴν οἰκουμένην ποταμῶν ἱστοροῦσιν, ἐκ τῶν Ἠμωδῶν ὀρέων καταφερόμενον. μεθ' ὃν δεύτερον εἶναι λέγουσι τὸν Ἰνδὸν, καὶ τρίτον καὶ τέταρτον Ἴστρον καὶ Νεῖλον. φασὶ δὲ καὶ ιε'. ποταμοὺς τοὺς ἀξιολογωτάτους εἰσβάλλειν εἰς τὸν Ἰνδὸν, ὧν ὕστερον εἶναι τὸν Ὕπανιν· οὓς πάντας ὁ Ἰνδὸς παραλαβὼν, ὡς φησιν Ἀῤῥιανὸς, καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ κρατήσας, ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν. τὸ δ' αὐτὸ πάσχειν λέγουσι καὶ τὸν Τίγριν ὑπὸ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν. διὸ καὶ ἐν τῇ ἐκβολῇ Πασιτίγριν καλεῖσθαι, οἷα μὴ ἁπλοῦν, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν παντοῖον Τίγριν. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸν Ἡρόδοτον καὶ Σκυθικὸς ποταμός τις ἐστὶ, λεγόμενος Ὕπανις, ἀνατέλλων ἐκ λίμνης μεγάλης, ἥτις λέγεται μήτηρ Ὑπάνιος, καθὰ δηλαδὴ καὶ Μαιῶτις μήτηρ τοῦ Εὐξείνου. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι πέριξ τοῦ Σκυθικοῦ τούτου ποταμοῦ νέμονται ἵπποι ἄγριοι λευκοί. καὶ ὅτι κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν οὕτω πικρὰ, ὥστε κιρνᾷν τὸν Ὕπανιν, καὶ ταῦτα οὐκ ὀλίγον ὄντα ποταμόν. τὸν δὲ Ἰνδὸν ποταμὸν εὐρύνεσθαί που φασὶ καὶ ὑπὲρ πεντήκοντα σταδίους, ὅτε πληρωθείη, τὸ δὲ ἐλάχιστον εἰς ἑπτά. τοῦτον λέγεται ζεῦξαι πλοίοις Ἀλέξανδρος, Ἡφαιστίωνος γεφυρώσαντος. Ἀῤῥιανὸς δέ φησιν ὅτι ἵνα μὲν στενότατος ὁ Ἰνδὸς, μ'. σταδίους διέχουσιν αὐτοῦ αἱ ὄχθαι· ἵνα δὲ πλατύτατος, καὶ ἑκατόν. τὸ δὲ Ἠμωδὸν ὄρος, ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται τὰ Ἠμωδὰ καὶ πρὸς αὐτῷ ἐστι τῷ ὠκεανῷ, τινὲς τῶν παλαιῶν προπαροξύνουσιν, ὡς προείρηται. πολλὴ δὲ ἐλάτη καὶ πεύκη καὶ κέδρος παρὰ τὰ Ἠμωδὰ, καὶ στελέχη ναυπηγήσιμα.

Γαργαρίδαι ναίουσιν, ὅθι χρυσοῖο γενέθλην·
Δαιδαλέην Υπανίς τε φέρει, θεῖός τε Μέγαρσος,
Λαβράτατοι ποταμῶν· ἀπὸ δ᾽ οὔρεος Ημωδοῖο
Ορνύμενοι προρέουσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην,
Πρὸς νότον ἑλκόμενοι παρὰ τέρματα Κωλίδος αἴης.
Η δ᾽ ἤτοι προνένευκεν ἐπ᾽ ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ηλίβατος, ταχινοῖσι δυσέμβατος οἰωνοῖσι·
Τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν Αορνιν.
Εστι δέ τις θηητὸς ἐυρρείτην παρὰ Γάγγην
Χῶρος [1] τιμήεις τε καὶ ἱερὸς, ὅν ποτε Βάκχος
Θυμαίνων ἐπάτησεν, ὅτ᾽ ἠλλάσσοντο μὲν ἁβραὶ
Ληνάων νεβρίδες ἐς ἀσπίδας, ἐς δὲ σίδηρον
Θύρσοι μαιμώωντο, καὶ εἰς σπείρημα δρακόντων
Ζωστῆρές θ᾽ ἕλικές τε πολυγνάμπτης ἑλίκοιο,

1. Οτι ὁ Θηβαῖος Διόνυσος, τοὺς κελαινοὺς Ινδοὺς ὀλέσας ἀντιστάντας αὐτῷ, δύο στήλας ἵστησι περὶ τὰ τῆς γῆς τέρματα· καὶ αὖθις καγχαλόων, ὅ ἐστι χαίρων, εἰς Θήβας ἐπανῆλθε. Καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ κυανέους ἀλλαχοῦ εἶπε τοὺς Αἰθίοπας, οὕτως ἐνταῦθα κελαινοὺς εἶπε τοὺς Ινδούς. φαίνονται δὲ πάντως καὶ οὗτοι κυάνεοι λέγεσθαι, εἴπερ, ὡς ὁ Διονύσιος φθάσας ἔφη, χρόα κυανέουσιν. ἔτι διηγεῖται καὶ ὅπως θυμαίνοντος αὐτοῦ, ἤγουν θυμουμένου, αἱ μὲν νεβρίδες ταῖς Βάκχαις εἰς ἀσπίδας ἠλλάσσοντο, ἐς δὲ σίδηρον οἱ προρρηθέντες θύρσοι· οἱ ζωστῆρες δὲ, καὶ οἱ τῆς ἐλίνου, (ἤτοι τῆς ἀμπέλου) ἕλικες, εἰς δρακόντων σπειρήματα, ὅ ἐστι σπείρας, ὁλκούς. ὅθεν καὶ σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπεῖρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῦον ὕφασμα. τὸν δὲ χῶρον, ὃν ὁ Διόνυσος θυμαίνων ἐπάτησε, θηητὸν καὶ τιμήεντα καλεῖ, καὶ ἱερόν· λέγων ὅτι ὁ τοιοῦτος τόπος Νυσσαία ὁδὸς ἐκλήθη, ἥτις περὶ τὸν Γάγγην ἐστὶν, ἀπὸ τῆς Αρραβικῆς Νύσσης κληθεῖσα, ἀφ᾽ ἧς καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος κληθῆναι δοκεῖ. Νύσσα δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, πόλις ἐν Ινδίᾳ, κτίσμα Διονύσου, καὶ ὄρος αὐτόθι Μηρὸς ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηρορραφὴς ὠνομάσθη Διόνυσος. Ηρόδοτος δὲ περί που τὴν Αἴγυπτον τὸν μῦθον τοῦτον τελεσφορεῖ, λέγων ὅτι "ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον εἰς τὸν μηρὸν ἀνερράψατο, καὶ ἤνεγκεν εἰς Νύσσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου οὖσαν." ἄμπελος δὲ (ὥς φησιν ὁ Γεωγράφος) αὐτόθι οὐ τελεσίκαρπος. ἀπορρέει γὰρ ὁ βότρυς πρὶν ἢ περκάσῃ, διὰ τοὺς ἄρδην ὄμβρους. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Νύσσαι, ὧν μία καὶ περὶ Θρᾴκην, ἧς μνημονεύει Ομηρος ἐν τοῖς περὶ Λυκούργου τοῦ Ηδωνοῦ. καὶ περὶ τὰς Τράλλεις δὲ Νύσσα τίς ἐστι, καὶ κώμη αὐτόθι Νυσσαέων, καὶ ἄντρον Χαρώνειον, οὗ πλησίον οἱ ἱερεῖς ἐγκοιμώμενοι διατάττουσιν ἐξ ὀνείρων τοῖς νοσοῦσι τὰς θεραπείας. τοῖς δ᾽ ἄλλοις ἄδυτος ὁ τόπος ἐστὶ, καὶ ὀλέθριος. Αρριανὸς δὲ λέγει καὶ ὅτι κισσὸς, ἄλλῃ τῆς Ινδικῆς γῆς μὴ φυόμενος, παρὰ Νυσσαίοις φύεται· καὶ ὅτι εἰς τὸ Νυσσαῖον ὄρος τὸν Μηρὸν ἐλθόντες οἱ Μακεδόνες, ἡδέως τὸν κισσὸν εἶδον, καὶ στεφάνους σπουδῇ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐποιοῦντο, καὶ

ὅτι

Gargaridæ habitant; ubi auri originem [*materiam*]
Pulchram Hypaniſque vehit, vaſtuſque Megarſus,
Rapidiſſimi fluviorum : è monte autem Emodo
Profecti promanant in Gangeticam regionem,
Ad auſtrum tracti ad fines Colidis terræ.
Hæc autem prominet in oceanum profundos habentem vortices,
Ardua, veloces quam vix ingrediuntur aves:
Quare ipſam & homines cognominant Aornim.
Eſt autem quidam mirandus pulchrifluum prope Gangem
Locus honoratus ac ſacer, quem olim Bacchus
Iratus calcavit, quum mutarentur quidem molles
Mænadum nebrides in clypeos, in enſem vero
Thyrſi prorumperent, atque in ſpiram draconum
Balteique & capreoli flexuoſæ vitis,

ι Νυσαίων πρέσβεις τὸν Ἀλέξανδρον ὅπλοις ἰδόντες κεκονιμένον ἐκ τῆς ὁδοῦ, μβόησάν τι τὴν ὄψιν, καὶ πεσόντες εἰς ἣν ἐπὶ πολὺ σιγὴν εἶχον. Ἰστέον δὲ ὅτι ινος ἢ ἄμπελος κεῖται μὲν καὶ παρ᾽ λοις, δοκεῖ δὲ γίνεσθαι παρὰ τὸ ἐλινύειν, ὅ ἐστιν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν, ὥσπερ ὁ ος Διόνυσος αἴτιος. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι τινὲς ταῦτα τὰ περὶ Διονύσου, καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους, ἄπιστά φασι μυθώδη, καὶ κολακείας ἀναπλάσματα. ντων γάρ, φασί, τὰ κατὰ τὸν δεσμὸν τοῦ ρομηθέως ὑποθεμένων ἐν τῷ ὄρει τῶν ιας Καυκάσῳ, οἱ Μακεδόνες, κολαείᾳ τῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, μετέθην τῷ λόγῳ τὸν Καύκασον εἰς τὴν ἑῴαν ἰλασσαν, καλέσαντες Καύκασον ὄρη τὰ ἐκεῖ Ἰνδικά. οἱ δ᾽ αὐτοὶ κόλακες καὶ σπήλαιον ἱερὸν ἐν Παροπαμισάδαις Ἀλεξάνδρῳ δεικνύντες, Προμηθέως σμωτήριον αὐτὸ ἀπέφαινον. καὶ τὸν ρακλέα ἐλθεῖν ἐκεῖ ἔλεγον εἰς λύσιν τοῦ ρομηθέως· ἐναγόμενοι πρὸς τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν αὐτόθι βοῦς ἐγκεκαυμένας ῥόπαλον, τὸ τοῦ Ἡρακλέος παράσημον. ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ ἐφ᾽ ἑκατέρους τέρμονας γῆς ἐλθεῖν τὸν Ἡρακλέα, καὶ εἶναι καὶ τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τοῦτο κατὰ τοὺς κόλακας οὐκ ἀπεοικότως ἥττω τοῦ Ἡρακλέος, ἀλλ᾽ οὐδὲ μὴν οὐδὲ τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν ὁμοίως ἐκείνοις ἀποδημῆσαι. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ ταῦτα. εἰ δέ τι χρὴ προσπαῖξαι τοῖς κόλαξιν, εὐφυέστερον ἦν εἰς κολακείαν τὸ μὴ τοιαῦτα πλάττειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπιστεῖν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τῷ Διονύσῳ τὰς ἐκδημίας, ὡς ἂν δοκοίη ὁ κολακευόμενος Ἀλέξανδρος εἰς τοιούτους ἀφικέσθαι τόπους, εἰς οὓς οὐδὲ Ἡρακλῆς, οὐδὲ Διόνυσος, οἱ τοῦ Διός. οἱ δ᾽ αὐτοὶ κόλακες, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ Καύκασον ὠνόμασαν ὁμοῦ τόν τε Παροπάμισον, καὶ τὸ Ἠμωδόν, καὶ τὸ Ἴμαιον, τὰ Ἰνδικὰ ὄρη. Ὅρα δὲ κόμπον Ἑλληνικόν, ὡς καὶ φθάσαντες εἴπομεν, ἐὰν ἐξ Ἑλλάδος ἦσαν Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος, οἱ τοὺς τῆς γῆς ἀνδραγαθίαις περιελθόντες τέρμονας. Ἀρριανὸς δὲ τάδε γράφει περὶ τῆς εἰς Ἰνδοὺς τοῦ Διονύσου στρατείας. “ Διόνυ-
“ σον πολεμῆσαι Ἰνδοῖς λόγος, ὅστις γε
“ οὗτος ὁ ἐπὶ Ἰνδοὺς στρατεύσας Διόνυ-

Τῆμος ὅτ' ἀφραδίῃσι θεοῦ ἀτίμησαν ἑορτήν.
Τοὔνεκα Νυσαίην μὲν ἐφημίξαντο κέλευθον,
Κόσμῳ δ' ἐστήσαντο σὺν ὑάσιν ὄργια πάντα.
Αὐτὸς δ', ὁππότε φῦλα κελαινῶν ὤλεσεν Ινδῶν,
Ημωδῶν ὀρέων ἐπεβήσατο, τῶν ὑπὸ πέζαν
Ελκεται ἠῴοιο μέγας ῥόος ὠκεανοῖο.
Ενθα δύο στήλας στήσας περὶ τέρματα γαίης,
Καγχαλόων μετὰ χεῦμα κατήλυθεν Ισμηνοῖο.
Τόσσοι [1] μὲν κατὰ γαῖαν ὑπέρτατοι ἄνδρες ἔασιν.
Αλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπείρους ἀλόωνται
Μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύσοι
Θνητὸς ἐών. μοῦνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάντα δύνανται.
Αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο,
Καὶ βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης·
Αὐτοὶ δ' ἔμπεδα πάντα βίῳ διετεκμήραντο,
Αστρα διακρίναντες. ἐκληρώσαντο δ' ἑκάστῳ
Μοῖραν ἔχειν πόντοιο, καὶ ἠπείροιο βαθείης.
Τῷ ῥα καὶ ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη.
Η μὲν γὰρ λευκή τε καὶ ἀργινόεσσα τέτυκται,
Η δὲ κελαινοτέρη, ἡ δ' ἀμφοτέρων λάχε μορφήν·
Αλλη δ' Ασσυρίης ἐναλιγκίη ἄνθεϊ μίλτου,
Αλλαι δ' ἀλλοῖαι. τὼς γὰρ μέγας ἐφράσσατο Ζεύς.

“στης”. οὐ γὰρ δὴ ῥᾷον εὑρεῖν δοκεῖ οὔτε τὸν Θηβαῖον τὸν τῆς Σεμέλης τῆς Κάδμου, οὔτε ὃν Αθηναῖοι ἐν ταῖς τελεταῖς Διὸς καὶ Κόρης παῖδα σέβουσιν, οὐ μὴν οὐδ' ἄλλον οὐδαμοῦ Διόνυσον ἀρήϊα ὅπλα ἐνδεδυκότα.

1. Οτι καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς ἱστορίας ὁμολογῶν σιωπητικόν, τοὺς ὑπερτάτους κατὰ γῆν ἄνδρας μόνους λέγει περιηγήσασθαι. τοὺς γὰρ ἄλλους, οἳ ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ τὰς ἠπείρους πλανῶνται μυρίοι, τίς ἄν, φησίν, ἀριφραδέως ἀγορεύσαι, θνητὸς ὤν; θεὸς δὲ μόνος πάντα ῥεῖα δύναται. εἶτα μαθηματικὴν φυσιολογίαν καὶ θεολογίαν τινὰ ἐνθεὶς προσφόρως τῷ καιρῷ, καὶ εἰς ἔννοιαν πρώτην σεμνότητος καταπαύων τὴν περιήγησιν, φησὶ θεὸν καὶ τὰ τῆς γῆς πρῶτα θεμέλια τορνώσασθαι, καὶ βαθὺν οἶμον δεῖξαι ἀμετρήτου θαλάσσης, καὶ τοῦ βίου ἔμπεδα πάντα διατεκμήρασθαι, ἄστρα διακρίναντα· κληρώσασθαί τε ἑκάστῳ τῶν ἀστέρων μοῖραν γῆς καὶ θαλάττης· ὅθεν καὶ κατὰ τοὺς ἀστέρας τοὺς διαλαχόντας τὴν γῆν, ἄλλην ἀλλαχοῦ, φησί, γῆ ἑκάστη φύσιν ἔλαχεν. ἡ μὲν γὰρ λευκὴ καὶ ἀργινόεσσα τὴν μορφήν, ἡ δὲ μελαντέρα, ἡ δὲ μέση ἀμφοτέρων· ἄλλη δὲ μιλτώδης, καὶ ἄλλη ἀλλοία. οὕτω

γάρ,

Tunc quum præ ſtultitia dei deſpexerunt feſtum.
Quamobrem Nyſſæam quidem vulgo dixerunt viam,
Decore autem celebrarunt cum liberis orgia [*ſacra*] omnia:
Is vero, quando gentes nigrorum debellavit Indorum,
Emodos montes adiit, quorum ſub radice
Volvitur orientalis ingens unda oceani.
Ubi duabus columnis poſitis in finibus terræ,
Exſultans ad fluentum rediit Iſmeni.
Tot quidem per orbem ſummi [*præcipui*] populi ſunt.
Alii autem hic & illic per continentes vagantur
Innumeri, quos nemo perſpicue memoraverit
Mortalis qui ſit. ſoli autem dii facile omnia poſſunt.
Ipſi enim etiam prima fundamenta tornarunt,
Atque profundam viam oſtenderunt immenſi maris:
Ipſi, inquam, ſtabilia [*firma*] omnia vitæ ſignarunt,
Sidera diſpertiti. tribuerunt autem unicuique
Partem habere maris, & continentis vaſtæ.
Quare etiam diverſam formæ naturam ſortita eſt quælibet.
Quædam enim albaque & candida [*vel argillacea*] eſt,
Quædam vero nigrior, quædam ambarum ſortita eſt for- [mam :
At alia Aſſyriæ conſimilis flori rubricæ;
Aliæ item diverſæ. ita enim magnus decrevit Jupiter.

γὰρ, φησὶν, ὁ Ζεὺς ἐφράσατο. ἐφ' οἷς γνωματευόμενος λέγει, Οὕτως ἀνθρώποις ἑτερόϊα πάντα τέτυκται. καὶ ἔστι τοῦτο τέταρτον ἢ πέμπτον τοῦ Διονυσίου γνωμικόν. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἔμπεδα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον τεκμήραντο, ἄστρα διακρίναντες, ἄστροις τὴν τῶν ἐγκοσμίων αἰτίαν ὁ Διονύσιος ἀνατίθησι. τὸ δὲ τορνώσασθαι ἐξ Ὁμήρου εἴληπται, καὶ δηλοῖ τὸ περιγράψασθαι. τὸ δὲ ἀργινόεσσαν, γράφεται καὶ ἀργιλόεσσαν, διὰ τοῦ λάμβδα, κατὰ στοιχείων συγγένειαν. οὕτω γὰρ καὶ τὸ νίτρον, λίτρον, καὶ τὸν πνεύμονα, πλεύμονά φασιν οἱ Ἀττικοί. τάχα δὲ καὶ αἱ ἀργίλαι τὰ ὑπόγαια οἰκήματα ἐκ τῆς τοιαύτης παρωνομάσθησαν λέξεως, ὡς τῆς τοιαύτης γῆς μάλιστα εὐθέτως ἐχούσης διὰ τὴν στεγανότητα, πρὸς κατασκευασίαν τοιαύτης οἰκήσεως. τὴν δὲ μίλτον περιφράζων, ἄνθος λέγει Ἀσσυρίης γῆς, ἀντὶ τοῦ Σινωπικῆς. Ἀσσυρία γὰρ, κατὰ τὸν Διονύσιον, ἡ περὶ Σινώπην γῆ κατὰ Εὔξεινον, ὡς προείρηται. αὐτὸ δὲ τοῦτο Σινωπικὴ ἡ μίλτος λέγεται, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ διὰ τὸ αὐτόθι γίνεσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐκεῖ πρὸς τῶν ἐμπόρων κατάγεσθαι. διὰ τοῦτο δὲ τάχα καὶ σινωπίδιον παραφθείροντες οἱ τεχνῖται τὸ

1180 Οὕτως ἀνθρώποις ἑτεροίια πάντα τέτυκται.
Υμεῖς [1] δ' ἤπειροί τε, καὶ εἰν ἁλὶ χαίρετε νῆσοι,
Υδατά τ' ὠκεανοῖο, καὶ ἱερὰ χεύματα πόντου,
Καὶ ποταμοὶ, κρῆναί τε, καὶ οὔρεα βησσήεντα.
Ηδη γὰρ πάσης μὲν ἐπέδραμον οἶδμα θαλάσσης,
1185 Ηδη δ' ἠπείρων σκολιὸν πόρον. ἀλλά μοι ὕμνων
Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴη ἀμοιβή.

τούτου χρῶμά φασι. τῇ δὲ Σινωπικῇ μίλτῳ ὁμοίαν εἶναι καὶ τὴν Ἰβηρικὴν λέγουσι.

1. Οτι γλυκεῖα ἡ καταστροφὴ τοῦ ποιήματος. ὡς γὰρ προαίρεσιν ἔχουσι τοῖς ἀψύχοις ὁμιλεῖ ὁ Διονύσιος κατὰ λόγον γλυκύτητος, χαίρετε, φησὶν, ὦ ἤπειροι, καὶ ὦ νῆσοι, καὶ ὦ τὰ καὶ τά. καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰς εὐχὴν καταστρέφων τὸν λόγον, ἐπεύχεται ἐκ τοῦ κρείττονος, ἤγουν θεόθεν, ἐπάξιον αὐτῷ γενέσθαι τὴν τοῦ ὕμνου ἀμοιβὴν, ὡς μέγα τι ἀνύσαντι. ὕμνους δὲ ἐνταῦθα, ἢ τὴν ῥηθεῖσαν περιηγητικῶς θεολογίαν καλεῖ, ἢ ἁπλῶς οὕτω τὰ ἑαυτοῦ ἔπη. ἔστι γὰρ ὅτε ὁ ὕμνος καὶ ἄλλως λέγεται. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ θείου ἐπαίνου. Πίνδαρος οὖν τοὺς ἑαυτοῦ ἐπινικίους, ὕμνους καλεῖ. καὶ Αἰσχύλος

ΤΕΛΟΣ.

1180 Sic hominibus diſparia omnia facta, ſunt.
Vos autem continentes, & quæ in mari eſtis valete inſulæ,
Undaque oceani, & ſacra fluenta ponti,
Et fluvii, fonteſque, & montes ſaltuoſi [*vel clivoſi.*]
Jam enim totius quidem percurri curſum maris,
1185 Jam etiam continentium terrarum flexuoſam viam. at mihi
Ipſis à divis eſto digna remuneratio. [carminum

λος δὲ ἐξ ἀντιφράσεως τὸ κακολογεῖν, ὑμνεῖν ἔφη, ἐν τῷ,

Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤ-
ῥόθοις.

καὶ τὸ ἁπλῶς δὲ θρυλλεῖσθαί τι, ὑμνεῖσθαι λέγεται. καὶ Ἡσίοδος δὲ τὸν περὶ ναυτιλίας ἔμμετρον λόγον, ὕμνον φησὶν, ἐν τῷ,

Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον
ὕμνον ἀείδειν.

Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοῦν τὸν ὕμνον δίδωσιν, ἔνθα τὸ ὑμνῳδεῖν ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τίθησιν. φησὶ γοῦν ἐν Ἴωνι,

——— ὀμφαλὸν
Μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βρο-
τοῖς.

τοῦτο δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμέτρως ᾄδειν νοεῖσθαι δύναται.

FINIS.